

JODI TAYLOR

Nemzetközi bestseller

„
ÖSVÉNY AZ IDŐBEN
”

*„Letehetetlen”
- SF review*

St. Mary-krónikák 4

A világhírű sorozat negyedik kötete

JODI TAYLOR
ÖSVÉNY AZ IDŐBEN

A fordítás alapját képező kiadás:

Jodi Taylor

Trail through time

Accent Press, 2015

Sorozatszerkesztő:

Burger István

Irodalmi szerkesztő:

Dr. Mund Katalin

Fordította:

Szente Mihály

Olvasószerkesztő:

Cs. Fehér Katalin

Borító:

Burger István

Zoe Foster grafikájának felhasználásával

ISBN 978-963-9866-53-9

ISSN 0238-3063

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2015 by Jodi Taylor

© Hungarian translation 2019, Szente Mihály

© Hungarian edition 2019, Metropolis Media Group

-
www.galaktika.hu

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**

Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

E-Book: Odin Fantasy Bt.

Ezt a könyvet a North Yorkshire Könyvtárszolgálat múltbeli és jelenlegi munkatársainak ajánlom. Köszönöm a türelmeteket és barátságotokat, amit a félelemmel és nehéz munkával teli, hosszú éveken át tanúsítottatok.

DRAMATIS MIAFENE

Dr. Edward Bairstow   a St. Mary igazgatója, a Nagyfőnök
Miss Rosie Lee   a Nagyfőnök titkárnöje. Egy rémálom.

MÚLTJÁRÓ RÉSZLEG

Tim Peterson   a múltjárók vezetője
Kalinda Black   a St. Mary és a Thirsk Egyetem összekötője
Mary Schiller   múltjáró
Greta Van Owen   múltjáró
Mr. Clerk   múltjáró
Paula Prentiss   múltjáró

MŰSZAKI RÉSZLEG

Mr. Dieter   a műszakiak főnöke

ORVOSI RÉSZLEG

Dr. Helen Foster   nem az a csapatjátékos típus
Diane Hunter nővér   Markham gyengéd érzéseinek szenvedő alanya

TOVÁBBÁ

Turk   hivatalosan ló
Maxwell   menekült, elveszett lélek, totál össze van zavarodva
Leon Farrell Főnök   volt műszaki főnök, harcos, hős
Mrs. Partridge   Kleió, a történetírás múzsája. Dr. Bairstow
extitkárnöje. Hol lehet?
Elnökasszony   egy személyben bíró, esküdtszék, és ha a
dolgok rosszul alakulnak, ítélet-végrehajtó

BIZTONSÁGI RÉSZLEG

Ian Guthrie őrnagy	a biztonságiak főnöke
Mr. Markham	biztonsági őr
Mr. Randall	biztonsági őr
Mr. Evans	biztonsági őr

KUTATÁS ÉS FEJLESZTÉS

Andrew Rapson professzor	a K+F feje, és a <i>crumpets</i> sütéshez is ért.
Dr. Octavius Dowson	a könyvtár és az archívum vezetője

INFORMATIKA RÉSZLEG

Isabella Barclay	az Informatika vezetője
Polly Perkins	informatikus

ÉS MÉG

Mrs. Theresa Mack	minden konyhafőnökök legnagyobbja, feleleveníti a régi utcai harcokban szerzett tapasztalatait
Mrs. Mavis Enderby	a Gardrób vezetője – rá is igaz ez a felelevenítés-dolog.
Mrs. Shaw	ez is az a fajta, akire egy használt kotont sem szabad rábízni.

GONOSZTEVŐK

Albay ezredes	az Időrendőrség vezetője
Az Időrendőrség	rossz hír mindenkinek

Prológus

ÉS MEGINT menekültem.

Én állandóan rohadtul menekültem.

Az évek során kergetett Hasfelmetsző Jack, több vérgőzös dinoszaurusz, egy rakás cambridge-i polgár, akik tükörlopásért és boszorkányságért akartak máglyára küldeni, asszír katonák; mondjanak valamit, én biztos húztam előle a belemet. Váltakozó sikerrel.

Viszont – a lényeg, amit próbálok itt leírni –, hogy mindig tudtam, mi elől futok. Ritkán tudtam, hogy mi felé futok – múltjáró vagyok, kérem, és mi ritkán tervezünk előre –, de rendszerint tudtam, hogy mi elől menekülök.

Ebben az esetben sajnós nem. Ebben az esetben csak menekültem, hogy életben maradjak, és halvány segédfogalmam sem volt azzal kapcsolatban, hogy miért.

* * *

A most következő rész egy kicsit bonyolult. Valamennyiünknek figyelniük kell, mert még én magam sem értem pontosan.

Madeleine Maxwell vagyok, múltjáró. A St. Mary Történettudományi Kutatóintézetnek dolgozom. Valós időben tanulmányozzuk a jelentősebb történelmi eseményeket. Jó,

időutazás, jól van, na. Kisméretű, kőkunyhónak álcázott járműveket használunk, amiket kompnak nevezünk. Elugrunk a kijelölt korba, megfigyelünk, dokumentálunk, felvételeket készítünk, igyekszünk kerülni a bajt, és diadalittasan visszatérünk a St. Marybe. A kompok kicsik, zsúfoltak, jellemzően büdösek, és a vécéjük sosem működik rendesen. Valamilyen oknál fogva a belsejüket állandóan káposztaszag lengi be, de ezek a mi kompjaink, és imádjuk őket.

Leon Farrell halála után dr. Bairstow felajánlotta nekem az igazgatóhelyettesi állást, amit elfogadtam, és végrehajtottam az utolsó ugrásomat. Érzelmi okokból Franciaországot választottam, 1415-öt, az azincourt-i csatát. Jó szokásunkhoz híven Peterson, a munkatársam és én próbára tettük a szerencsénket, és ezúttal tényleg túl messzire mentünk.

Peterson súlyosan megsebesült a társzekerek elleni támadás során. Hogy elvonjam tőle az üldözőket, először is fejbe vágtam egy kővel – igaz, nem szokványos megoldás, de épp próbáltam megmenteni az életét –, begurítottam egy bokor alá, ahol a mentőcsapat biztosan megtalálhatta, és ész nélkül futottam az ellenkező irányba. Rohantam, amilyen gyorsan csak tudtam, mígnem valaki szíven szúrt. Halálos sebet kaptam.

Különösebb bánat nélkül adtam meg magam a sorsomnak. A lelkemet a múltjárók istenének ajánlottam, aki szokás szerint nem figyelt, mert nem a feledésbe zuhantam, ahogyan vártam, hanem valakinek a szőrös Axminster szőnyegére.

Tudnak még követni?

Mrs. Partridge, aki a St. Mary igazgatójának titkárnője, és szabadidejében a történetírás műzsája, kiragadott a világomból, és behajított egy másikba. Ebbe. Csak addig várt, amíg tájékoztatott

arról, hogy fontos dolgom van, úgyhogy lássak szépen neki – és lelépett. Mert isten ments, hogy csupán egyszer megkönnyítené számomra a dolgokat. Azt hittem, megmenekültem. És igen, meg is menekültem, de csak úgy, mint a pulyka, amit karácsonyra tartogatnak.

Ebben az új világban én voltam az, aki meghalt, és Leon az, aki élt. A halálom a padlóra küldte, és azóta sem tudott felállni. Azt hittem, Mrs. Partridge miatta hozott ide. Hogy megmentsem őt. Hogy vigaszt nyújtsak neki. Hát ebben, speciel, tévedtem.

Fájdalmasra és kínosra sikeredett a találkozásunk, melynek során odavágtam egyet Leonnak egy kék személtlapáttal. Hosszú história, hagyjuk.

Na mindegy, a végeredmény az, hogy ide kerültem, ebbe az új világba, ami szinte mindenben hasonlított az enyémhez. De nem mindenben, ahogyan az rövidesen kiderült.

Leon és én teljesen idegenek voltunk egymásnak, és halálosan rettegtünk attól, hogy elszúrjuk a második esélyünket, ezért megbeszéltük, hogy lassan csináljuk a dolgokat. Szépen, nyugodtan új életet kezdünk Rushfordban, távol a St. Marytól, és majd meglátjuk, mi történik.

Az történt, hogy még nagyobb fájdalmat éltünk át, még nagyobb lett a zűrzavar, és rengeteget kellett menekülnünk.

Most, hogy leírtam az egészet, nem is tudom, hogy elhiggyem-e még én magam is.

Mindenesetre a lényeg az, hogy azt hittem, biztonságban vagyok. Hogy végre megpihenhetek. Eszembe jutott az „és a lány boldogan élt, míg meg nem halt” frázis. Jóllehet az én esetemben az „élt” a fontos rész. A többi, a „boldogan” és a „míg meg nem halt” nekem

mindig is csupán remélt plusznak tűnt. De akkor is azt terveztem, hogy csendes életet fogok élni Leonnal. Én majd festek, ő feltalál mindenféle vacakot, és végre-valahára békés életünk lesz.

Egy napot kaptunk. Még annyit sem. Még az ebédig sem húztuk.

1

AZ ÚJ életem első reggele.

Aludtam egy nagyot, sokig áztattam magam forró vízben, és lezúdíttam a torkomon több bögre teát. Kellően erőre kapva, sárga-fehér pöttyös pizsamám teljes dicsőségében azt éreztem, hogy sokkal inkább a dolgok tetején vagyok, és készen állok, hogy elkezdjek megismerkedni ezzel az új élettel.

Hogy legyőzze a kissé kínos érzéseket, amelyek abból fakadtak, hogy egyikünk sem tudta, hol kezdje, Leon szorgalmasan tett-vett, vizet forralt, kenyeret pirított, míg én a konyhaasztalnál buzgólkodtam.

– Mit csinálsz? – kérdezte, amikor lekoppantott elém egy gőzölgő teával teli bögrét.

– A gyászjelentésemet írom.

– Mi a fenének?

– Hát, te nem tudod megírni, nem igaz? Tegnap találkoztál velem először.

– A meglepődésem kevésbé annak szólt, hogy alig ismerjük egymást, mint inkább annak, hogy ahogy így elnézlek, nem vagy halott.

– Nem, de az voltam. Majdnem. Lehet, hogy zombi vagyok. Te, van itthon egy kis agyvelő?

– Agyvelő nincs – felelte, és az asztalra tett egy üveget –, a

Marmite megteszi?

– Nagyon is elfogadható alternatíva.

Rövid szünet következett. Azon tűnődtem, hogy az ő Maxa talán nem szerette a Marmite-ot. Aztán meg azon, hogy ez most már így fog menni? Magunkban mindketten hasonlítani fogjuk az új verziót a régihez? Én szeretem a Marmite-ot, az ő Maxa talán nem szerette. Én utálok a tejet – az ő Maxa talán fürdött benne. És most tegyük fel... tegyük fel, hogy Leon és én nem illünk össze az...

Agózzólgó bögrére fontam az ujjamat. Annyira nehéz volt látni, hogy ez az ügy hogyan működhethet. A dolgaink nem mentek rendben az első körben, aztán Leon meghalt, aztán én is meghaltam – illetve meghaltam volna, ha Mrs. Partridge nem hozott volna ide. Mindkettőnkkel oly sok minden történt... Nem tudtam biztosan, hogy ha bármi elromlik – és tutira vettem, hogy valami el fog romlani –, túl fogom élni azt, hogy ismét elveszítem őt. De aztán eszembe jutott az a csodálatos, szívet tépő, lelket melengető pillanat, amikor a műhelyébe lépve viszontláttam őt, és tudtam, hogy kettőnk között minden lehetséges.

Felnéztem, és azt láttam, hogy Leon engem figyel, és kifürkészi minden egyes gondolatomat. Ezek szerint, ez nem változott.

– Nem lesz gond – mondta gyengéden. – Nem kell elkapkodnunk semmit. Előttünk az egész élet, és majd sorban vesszük a napokat, ahogyan jönnek. A legfontosabb most az, hogy te teljesen felépülj. Nem vagyok elragadtatva attól, hogy nők rohangálnak a lakásomban úgy, hogy jó nagy lyuk van a mellkasukon. Ettől az egész hely rendetlennek tűnik.

– Mostanra teljesen bezárult – feleltem, és lesandítottam a sárga-fehér pöttyös mellkasomra. – Csak néha fáj egy kicsit.

Valójában sokat és nagyon fájt. Mrs. Partridge bezárta a sebet, de nem forrasztotta össze. Először haragudtam rá, de ő mindig tudta, hogy mit csinál. Nem volt más választásom, mint hogy itt maradjak, és lassan intézzek mindent. Legalább egy hétig. És egy hét alatt sok minden történhetett.

És történt is.

Megszólalt a telefon.

Leon pirítóst vajazott, és nem törődött a hívással, aztán a gép rögzítő üzemmódba váltott.

Leon hangját hallottam:

– Kérem, hagyjon üzenetet!

És ekkor dr. Bairstow következett, aki idegesen hadarta:

– Leon! Tűnjön el! Meneküljön! Itt vannak!

A vonal megszakadt.

Leon ledobta a kést. Én az asztalra kenődött hosszú vajcsíkot bámultam. Ő még csak rá sem nézett.

– Harminc másodperced van – közölte fojtott hangon. – Markold fel azt, ami fontos számodra! Mozgás!

Nem szakítottam időt kérdésekre. Úgysem áldozott volna időt válaszokra.

Berobogtam a nappaliba, és felkaptam azt az apró trójai falovat, amit ő faragott nekem valaha. Körülnéztem, és felvettem az Azincourt-ról szóló, apró könyvemet – az egyetlen tárgyat, ami a gyerekkoromból megmaradt – és a kettőnket ábrázoló fényképet. Anyakamba kerítettem a vörös kígyómat – a kórházban csináltam, mialatt a Hasfelmetsző Jackkel vívott összecsapás után lábadoztam, és semmi pénzért nem hagytam volna hátra –, és a kitűzött határidő előtt pár másodperccel megjelentem a hátsó ajtónál.

Leon a kígyóra pillantott, és megjegyezte:

– Egy napon majd el kell beszélgetnünk arról, hogy számodra mi a fontos és mi nem.

Aztán kiterelt az ajtón, le a lépcsőn, és ki a kertbe.

Hangokat hallottam a kert falának túlsó oldaláról.

– Nem zárod be a házat? – kérdeztem értetlenül.

– Semmire sem mennék vele. Gyerünk a kompba! Siess!

A kompja a kert egyik sarkában állt, egyszerű szerszámtárolónak álcázva. Hangparanccsal kinyitottam az ajtót, közben Leon letépte a ruhaszárító zsinórt, és félrerúgta a vizeshordót.

Éppen csak beszívtam a komp ismerős szagát – ami túlterhelt elektronikus berendezések, izzadt emberek, nedves szőnyeg és káposzta szagából tevődött össze –, aztán Leon benyomult mögém, és rácsapott a zárógombra.

– Ne aggódj! – mondta higgadtan. – Itt nagyjából biztonságban vagyunk. Aktiválom az álcázórendszert. Csak szépen, csendesen várunk. Némi szerencsével nem találják meg, és megint elmennek.

Meg kellett volna kérdeznem, hogy kikről beszél. És hogy miért ne lennénk biztonságban? És a legfontosabb, mindent felölelő kérdés: mi a fene folyik itt?

De nem tettem. Először is, Leon minden figyelmét a képernyőre irányította, mozgás jeleit keresve. Valószínűleg meg sem hallotta volna a kérdéseimet. Csak álltam ott, könyvekkel, fotókkal és kígyókkal felékszerezve, és éreztem, hogy nyilall és lüktet a mellkasom. És még csak nem is reggeliztem.

– Gyere ide! – mondta Leon, és elfordította az ülést. Örültem, hogy leroskadhatok. Korántsem voltam még olyan erős, mint amilyennek hittem magam.

Csendben vártunk. De nem sokáig.

Akapun jöttek be, és nem álltak le, hogy kinyissák – hirtelen lerobbant a függesztőpántjairól, és elrepült. Aztán beözönlöttek a kicsi udvarba, és szétszéledtek. Amennyire én láttam, kábé hatan voltak, bár odakint is lehetett egy-kettő, akik a bejáratot biztosították. Ijesztően gyorsak, csendesek és profik voltak.

Kettő felrohant a lépcsőn, berúgta a hátsó ajtót, és eltűnt a lakásban.

A többi egyenesen felénk jött. Egyenesen a kertbe. Egyenesen a komp felé.

Nem létezett, hogy láttak minket. Nem láthattak semmit. Álcázva voltunk. Az egyszerű kőfallal a háttérben láthatatlanok voltunk.

A félelemtől fájón összerándult a gyomrom. Ezek tudják, hogy itt vagyunk. Lehet, hogy nem látnak minket, de tudják, hogy itt vagyunk valahol...

Az első benyomásom az volt, hogy katonákat látok. Teljes páncélzatot viseltek. A fekete vizoros sisakok vészjósló megjelenést kölcsönöztek nekik, és nagyon komoly fegyverzetet hordoztak. Nem karabélyokat, de karabélyforma fegyvereket, amik egy alsó, vastag csővel is fel voltak szerelve. Fürgén és hatékonyan mozogtak, összehangoltan dolgozó egységként. Teljesen biztosan tudtam, hogy nyakig ülünk a szarban.

Leon fojtott hangon káromkodott.

A jövevények lekuporodtak, és a fegyverüket jobbra-balra mozgatva figyelték az apró kert minden tenyérnyi darabját. Honnan tudhatják, hogy itt vagyunk? Mi folyik itt?

Miután minden irányt fedeztek, a hátul guggoló katona felemelt valamit, amit én, a műszakilag mérsékelten kiművelt nő

hajszáritónak láttam.

Talán egy EM-készüléket? Egy elektromágneses impulzus megbéníthatta a kompot, és akkor teljesen kiszolgáltatottak lettünk volna.

Leon most már hangosan káromkodott, kirántott az ülésből, és mialatt elterültem a padlón, azt harsogta:

– Számítógép! Indítsd az ugrást!

– Ugrás indítva.

A világ fehérbe borult.

* * *

Egy szál rezzenés nélkül landoltunk. Leon a műszerfalat fürkésztve kapcsolgatott, és leállította a rendszereket. A keze úgy táncolt a konzol felett, hogy az valami rettentően ismerős volt nekem. Mialatt ő dolgozott, én csendesen heverésztem a padlón, ahová lőkött, a mennyezetet bámultam, és gondolkodtam egy kicsit.

A páncélos fickók nyilvánvalóan vagy Leont keresték, vagy engem. És mivel ő már egy ideje Rushfordban élt, feltehetően tisztességes életet, míg én egy nemrég érkezett, idegen betolakodó voltam ebben a világban, valószínűnek tűnt, hogy engem akartak elkapni.

Hogy valamilyen módon kötődnek a St. Maryhez, abban egy pillanatig sem kételkedtem. Nagyon menő cuccokkal voltak felszerelve. Emellett, dr. Bairstow figyelmeztette Leont. Vagyis, egyszerre csaptak le a St. Maryre és Rushfordra. Valami komoly dolog történt, és az szinte bizonyosan én voltam. De hogyan találtak meg ilyen gyorsan? És ha elkapnak – mit csinálnak velem?

Mintha nem ismertem volna a választ erre az utolsóira...

Nagyon köszönöm, Mrs. Partridge – dohogtam magamban. Kirántott a saját világomból, és belepottyantott ebbe. Mondjuk ki nyugodtan: csöbörből vödörbe. Figyelmeztetés nélkül. Reggeli nélkül. És most valami a nyomomba eredt. Valami komoly. Miért nem jön össze nekem a békés élet?

Leon odalépett, és letelepedett mellém a padlóra.

– Köszönöm, hogy nem bombáztál kérdésekkel.

– Átmeneti haladék. Használd ki!

– Fájdalmat okoztam az előbb?

– Éppen ellenkezőleg. Még sosem vágta a padlóhoz ilyen stílusosan. Öt egész kilencet adok rá.

– Akkor gyere, állj fel!

Elfoglaltam az ülést, aztán csak bámultam a monitort és az ismerős koordinátákat. Tudtam, hol vagyunk.

Az én Leonomnak és nekem volt egy búvóhelyünk. Egy apró sziget a Földközi-tenger keleti részén, egy több ezer évvel régebbi korban, amikor az emberek még nem érkeztek meg ide. Én aztán tényleg odáig voltam a St. Maryért, de néha az ember szeretne egy kis nyugalmat, és olyankor eljöttünk ide, erre a különleges helyre, hogy kettesben eltöltsünk valamennyi időt. És ami a legjobb, abszolúte senki sem tudott róla. A sziget felbukkan egy-két ősi térképen, Skaxos néven, de alapjában véve túl kicsi ahhoz, hogy felbukkanjon, hát még hogy nevet kapjon. Ezen a helyen biztonságban tudhattuk magunkat.

Leon végzett a műszerfalnál, és megszólalt:

– Odakint még sötét van. Rászánunk egy pillanatot, hogy kifújjuk magunkat?

– Jó ötlet – helyeseltem –, és te szépen elmeséled nekem, hogy mi

az ábra.

Felállt, és megkezdte a St. Mary tradicionális válságkezelő eljárását, vagyis bekapcsolta a vízforralót.

* * *

Azt már említettem, hogy a nevem Madeleine Maxwell. A St. Mary Történettudományi Kutatóintézet vezető múltjárója vagyok. Pontosabban, voltam. Mivel a gyakorlatban sosem lettem igazgatóhelyettes, nem tudom biztosan, hogy akkor éppen mi a fene voltam. Eltekintve persze attól, hogy alacsony, vörös, és totál összezavarodott, de ez nálam nagyjából az alapállapot, úgyhogy ne tulajdonítsanak a dolognak túl nagy jelentőséget.

Egy héttel korábban a krétakorban jártam, és elhajtottam a vérbe egy Deinonychust egy poroltóval és néhány erőteljesebb kifejezéssel. Az előző napon, ugyanebben az időben Azincourt-nál voltam, és a mellkasomba fúródott kardot bámultam, közvetlenül azelőtt, hogy átszállítottak egy másik világba. Éppen csak annyi időm volt, hogy megfürödjek, és tessék, most meg ide röppentem az időtengely mentén – pizsamában. Valaki tartozott nekem egy magyarázattal. És egy kiadós reggelivel.

Leon a vállamra borította a fésülködőköpenyemet.

– Köszönöm – hálálkodtam meglepetten.

– Hát, páran kicsit összeszedettebbek vagyunk, amikor fel kell markolni a fontos felszerelést, ami átsegíthet minket a válsághelyzeteken.

Szomorúan mosolyogva végignézttem a szegényes holmimon, és kijelentettem:

– Ez mindenem ebben a világban. Nem hibáztathatsz érte.

– Folyton ezt hajtogatod neked: mindennek a fele a tiéd. A végrendeletedben mindent rám hagytál.

Valamennyien időben megírjuk a végrendeletünket. Ami életstílusunk mellett ez kötelező. Dr. Bairstow-nál vannak letétben. Az én világomban Leon mindenét rám hagyta, és amikor meghalt, az egészet szétszítottam a legjobb barátok – Markham, Peterson és Kal – között. Ezenfelül, raktam le egy kis pénzt a bárban is a többiek ellátására. Nem kételkedtem abban, hogy az én St. Marymben ezekben a pillanatokban világklasszis ivászat tombol. Az embernek mindig jó érzést okoz a tudat, hogy még halála után is képes bomlasztó befolyást gyakorolni és némi fejfájást okozni a vezetőknek.

– Szóval, kik ezek, Leon? – kérdeztem végül. – És mit akarnak?

– Az Időrendőrség tagjai.

Ez nekem semmit nem mondott. Alighanem értetlenül pislogtam, mert Leon megkérdezte:

– A te világodban nem léteznek?

– Nem.

– Hát... reménykedjük, hogy soha nem is fognak létezni!

Csend következett. Leon összerakta a teát.

– Jól van, akkor vágjunk bele! – mondta aztán. – Réges-régen elmeséltem az én Maxomnak, hogy dr. Bairstow és én a jövőből érkeztünk.

– Az én Leonom is elmondta nekem – válaszoltam bólogatva –, hogy visszaküldtek titeket, védjétek meg a St. Maryt. Mert veszély fenyeget – fog fenyegetni – minket.

– És úgy tűnik, hogy eljött az az idő.

– Várj egy kicsit! Nem Clive Ronan volt az a veszély?

– De igen, a maga módján. De itt és most a St. Maryre leselkedő igazi veszély az Időrendőrség. Valamikor a jövőben – hála az égnek, semmi köze a St. Maryhez –, több országban szinte egyszerre fogják felfedezni, hogyan lehet utazni az időben. És azonnal lecsapnak rá, mert mindenki azt gondolja, hogy meg tudja változtatni a múltját, és mindenki elsőnek akarja csinálni. Lesz egy kísérlet egy nemzetközi egyezményre, ami szigorú korlátok közé szorítja az időutazást, mialatt tovább óvja az időtengelyt. Egy darabig működik a dolog. Nagyon rövid ideig. De túl erős a csábítása annak, hogy valakik visszamenjenek a múltba, és újra megvívják a régi harcokat. – Rám pillantott, és hozzátette: – El tudod képzelni?

Némán bólogattam. Nagyon is el tudtam képzelni.

Sosem voltam nagy véleménnyel az emberi fajról, és nem hiszem, hogy tévúton járnék. Nézzük csak ezt az egy példát. Megkaptuk ezt az ajándékot. Ezt a fantasztikus ajándékot. A bolygó összes lakója közül egyedül mi nézhetjük meg a múltunkat. Hogy építkezzünk a diadalainkra. Hogy tanuljunk a tévedéseinkből. Hogy a saját szemünkkel lássuk, hogyan lett belőlünk az, ami lett. És ahelyett, hogy csodás ajándéknak tekintenénk, nem valami termékenyebb dologra próbáljuk használni, hanem csak arra, hogy újra lejátsszuk a régi konfliktusokat.

Személy szerint azt gondolom, hogy az emberiség eljutott odáig, ameddig elmehetett. Tönkretesszük a bolygót. Mindig találunk egy jó kis indokot egy kiadós mézszárlásra. A másik népség rossz istent imád. Rossz nép. Rossz a színük. Rossz a nemük. Mi több, eléggé meglep, hogy az alaposan felbosszantott Történelem még nem lengette meg lángoló kardját, és nem úzótt vissza minket a hóba vájt

üregbe, hogy ott rágcsáljuk a félig átsült mamuthúst. És még ez is több annál, mint amennyit megérdemlünk.

Nem csoda, hogy még nem értük el a Marsot. Gyanítom, az univerzum gondoskodni akar arról, hogy ne legyen lehetőségünk beszennyezni más bolygókat a hülyeségünkkel. Ezen az egyen tart minket, ahol csakis egymásnak okozhatunk károkat.

Leon ivott pár korty teát, és folytatta:

– Képzeld el, Max, hogy mi minden történhetne. Országok virágoznának fel egy rövid időre, aztán eltűnnének. Emberek élnének, aztán meghalnék, aztán megint élnének. Események bekövetkeznének, aztán nem következnenek be. Néhány döntő fontosságú esemény talán meg sem történne. A történelmet annyiszor változtatnák meg és írnák át, hogy teljesen összekeveredne. És az alighanem mindennek a végét jelentené.

Még a meleg napsütésben is megborzongtam.

– De... nem történt meg? Vagy igen? – kérdeztem halkán.

– Nem, nem történt meg. Amikor fennállt a veszély, hogy összedől az egész, létrehozták az Időrendőrséget. Hogy mindent visszarakjanak a megfelelő vágányra. Akatonaságtól és a rendőrségtől toboroztak embereket, és néhányat a St. Mary személyzetéből is. Messzire elér a kezük, óriási a hatáskörük. Sokak szerint túl nagy. Csak egy céljuk van: akármilyen eszközzel, de rendben tartás az időtengelyt. És meg is teszik. Kiváló munkát végeznek. És amikor azt mondom, hogy bármire készek annak érdekében, hogy elvégezzék a munkát, érted, hogy miről beszélek, ugye?

Igen, értettem: az a feladatuk, hogy mindent megsemmisítsenek, ami veszélyt jelent az időtengelyre. És én, ha nem is jelentettem

veszélyt, a legjobb esetben is anomália voltam. És tudták, hogy hol vagyok. Biztosra vehettem, hogy nem fognak elülni a seggükön, amíg nem találják meg.

– Az országokat rákényszerítették, hogy lemondjanak az időutazásról – folytatta Leon. – Egyébként sem vágytak már rá. Mindenki felfedezte, hogy az időutazás olyan, mint amikor kígyót tartasz a kezében, mert előbb vagy utóbb, de mindig tekeregni kezd, és megmar. Rájöttek, hogy nem fosztogathatják a múltat, mert sok a ráfordítás, és kevés az anyagi haszon. És durva körülmények között szembesültek a tetteik következményeivel. Persze, senki sem akarta elsőnek feladni, de az Időrendőrség összehozott több nemzetközi egyezményt, és rengeteg tologatás és lökdösődés után a dolgok végre a helyükre kerültek, és minden elcsitult.

Mint már mondtam, ez az egész még a jövőben van. A St. Mary, amelynek a munkatársai egész idő alatt befogták a szájukat és a háttérbe húzódtak, engedélyt kapott a további működésre, de csakis szigorú ellenőrzés mellett. Az Időrendőrség fel-le mozog az időtengelyen, és szemmel tartja a St. Mary minden lépését, a múltban, a jelenben és a jövőben. Minden ugráshoz jóváhagyás kell. Iszonyatos papírmunkát kell végeznünk: kockázatelemzések, haszonelemzések, eljárásmod, részt vevő személyek, célkitűzések – örület. Engedélyt kell kérnünk az összes ugráshoz, és nem sokat engedélyeznek.

– Ki adja meg ezt az engedélyt?

– A kérvény először a kenyéradó gazdáinkhoz kerül, vagyis a Thirsk Egyetemhez. Ők továbbítják az Időrendőrséghez, a javaslataikkal kiegészítve.

Rövid szünetet tartott, hogy ismét igyon egy kis teát, én meg

gondolkodtam egy sort, aztán megkérdeztem:

– És hol ment félre az egész?

– A megfigyeléstől egyetlen lépéssel el lehet jutni a totális ellenőrzésig. Ezt akarták egész idő alatt. Teljes ellenőrzés a St. Mary minden munkája felett. És nagyjából sikerült is nekik. El tudod képzelni, hogy ez mekkora hatalmat ad nekik? Még létezik néhány elszigetelt, független zug. A mi St. Marynk az egyik.

– Ezért vadásznak ránk?

– Nem, szerintem a jelenléted riasztotta meg őket. A legjobb esetben ki akarnak hallgatni. A legrosszabb esetben...

Mindketten elhallgattunk, és ki-ki a maga üres bögréjét bámulta.

– Gyere! – mondta Leon határozottan, és felhúzott a padlóról. – Kezd világosodni. Számba vesszük a készleteket, aztán kimegyünk, és tábort verünk.

Pont akkor léptünk ki a kompból, amikor a kora hajnali napfény szétáradt a tájon, és visszahozta a színt és az életet a világba. Egy pillanatra megálltam, és mélyeket lélegezve élveztem a békességet. Rég nem jártam már itt. Utoljára a trójai vállalkozás előtt. Utána Leon és én szóba sem álltunk egymással, hát még, hogy együtt romantikázzunk valahol. Minden olyan volt, ahogyan az emlékezetemben élt, és mégis, még sosem jártam itt. Ez nem az én világom volt.

Váratlanul rám tört a bánat nyomasztó hulláma. Gyászoltam az én St. Marymet, amit soha többé nem láthattam. És Timet, aki sebesülten és szomorúan feküdt a földön, amikor utoljára láttam. Kalindát, a barátnőmet. Markhamet és Guthrie-t. A Nagyfőnököt. De még Mrs. Partridge-ot is. Emlékeztem a reggelik illatára, a régi fapadlókra, az állandó lábdobogásra, dr. Dowson és Rapson

professzor indulatos veszekedéseire – vagy tudományos vitáira, mert ragaszkodtak hozzá, hogy így nevezzük azt, amit gyakran műveltek. És emlékeztem rá, hogy a Nagyfőnök botja hogyan kopogott a folyosók kőburkolatán. És ez az egész most elveszett számomra. Mindörökre.

Abánat alábbhagyott, és félelem költözött a helyére. Egyedül voltam egy ismerős, de idegen világban, a tetejébe úgy tűnt, hogy menekült is lettem. Gondolkodás nélkül beleugrottam ebbe a kompbá, és most felötlött bennem – persze megkésve –, hogy talán nem ez volt a legbölcsebb húzás.

Másrésről, múltjáró voltam, a St. Marynek dolgoztam. Mit tudtam én a bölcs ötletekről...?

Leon megszólalt, és ezzel elrángatott ezektől a kevésbé hasznos gondolatoktól.

– Leülünk?

Leterített egy pokrócot egy napfényes foltra, aztán nekidőltünk egy sziklának. Pontosan úgy, ahogyan az én Leonommal szoktuk.

Lehunytam a szememet, és halkán nyögtem párat.

– Fáj valamid? Megsérült a mellkasod? – kérdezte Leon.

Mit mondhattam volna erre? Hogyan is írhattam volna le a pánik, az elszigeteltség, a félelem szinte elsőpró érzését?

Csukva tartottam a szememet. Leon hallgatott, amit nagyra értékeltem.

Végül megszólaltam:

– Sajnálom. Csak egy rossz pillanat volt. Már elmúlt.

– Mit szeretnél, mit csináljak? Magadra hagyjalak egy időre? Beszéljünk valami másról? Kerítsek egy bögrét, amiből sosem fogy ki a tea?

Vettem egy mély lélegzetet.

– Amit szeretnék... amit nagyon, de nagyon szeretnék... csak üldögelni itt egy kicsit.

Megmozdult, hogy felálljon, de visszahúztam, és rászóltam:

– Nem, semmi baj. Maradj itt, kérlek! Talán ez az a pillanat, amikor... amikor...

Leon visszaült az előző helyére, felkapott egy botot, és ábrákat rajzolt a porba, mialatt a világnak az a két embere, akik a legkevésbé tudtak az érzéseikről beszélni, óvatosan kerülgették az... az érzéseket.

– Nyilván neked is nehéz – böktém ki aztán.

Tétovázott egy kicsit, majd így felelt:

– Az, de azt hiszem, itt és most győztes vagyok. Nem vesztettem el semmit, sőt nyertem valamit. Téged. Te viszont minden elvesztettél, és nem kaptál mást, csak engem. És én nem az igazi Leon vagyok.

Ezek szerint megértett. Jobban kellett volna bíznom benne.

– Én egyáltalán nem tartom magam vesztesnek – válaszoltam mosolyogva. – És nézzünk szembe a ténnyel: pillanatnyilag egyiküknek sincs semmije, csak a másik. És a szökevény státusz, persze.

– Aha, de legalább könnyen ment, nem? Az egyik pillanatban még tiszteletre méltó kisvállalkozó voltam Anglia legnyugodtabb kisvárosában, aztán te beállítottál, elszabadítottad a Sötétség Seregeit, és most egy apró szigeten bujkálunk ötezer évvel a saját korunk előtt.

– És anélkül, hogy reggeliztünk volna – tettem hozzá, kiemelve a legfontosabb témát. – Fogadjunk, eszedbe se jutott, hogy elhozod a

reggelimet. Ugye?

– Csak a panaszok, mindig csak a panaszok... – válaszolta Leon, és mélyet sóhajtott.

– Belehaltál volna, ha kifelé menet felmarkolsz egy szelet kenyeret? Tuti, hogy az időrendőrök ezekben a percekben éppen felzabálják a kajámat.

Egy darabig csendben üdögéltünk, mialatt körülöttünk a világ melegebb és világosabb lett.

Leon fészkelődött egy kicsit, majd megszólalt:

– Felteszek egy kérdést, de ha nem akarsz rá válaszolni, nem erőltetem tovább. Hogyan kerültél ide?

– Úgy érted, ebbe a világba?

– Igen. Mi történt Azincourt-nál?

Lassan kezdtem bele, de belekezdtem:

– Az volt az utolsó ugrásom. Tim Peterson és én. Tudod, úgy volt, hogy én leszek az igazgatóhelyettes.

– Csakis azt tudom feltételezni, hogy történt valami dr. Bairstow agyával. És sikerült leszúratnod magad a csata során? Túl közel mentetek?

– Még szép, hogy túl közel mentünk. Ott voltunk az íjászoknál. De nem, akkor történt, amikor elmentünk hátra, hogy megnézzük a társzekereket.

Lehunytam a szememet, és gondolatban ismét láttam magam előtt az egészet.

– A társzekerek a csatamező mögött álltak. És ott volt több száz francia fogoly. Ki akartuk deríteni, hogy Henrik tényleg parancsot adott-e a legyilkolásukra. És hogy egyáltalán végrehajtották-e. Pont amikor megérkeztünk, egy rakás francia paraszt bukkant fel a

semmiből. Nem vettek részt a csatában, fosztogatni jöttek. Kirabolni a halottakat és a sebesülteket, lovat lopni, efféle dolgok miatt.

Tudom, mit fogsz mondani, de tény, hogy már visszavonulóban voltunk. A komp felé tartottunk. Körülöttünk mindenütt dúlt a harc. A rohadékok lemészárolták a sebesülteket, a papokat, a fiatal kölyköket, mindenkit, akit tudtak. Valaki lecsapott ránk úgy, hogy nem is láttuk, és majdnem levágta Peterson karját.

Megakadtam, mert újra átéltem a pillanatot, aztán nyeltem egyet, és tovább beszéltem:

– Tim annyira... bátran viselkedett. Elvonszoltam onnan, és bekötöttem a sebét. Magánál volt, de éppen csak. Nem voltunk messze a komptól, de nem ért volna el odáig. Téged már elvesztettek. Nem veszíthettem el őt is.

Megint elhallgattam, és így is maradtam, mígnem Leon megkérdezte:

– Mit csináltál?

– Belelöktem egy mélyedésbe, fejbe vágtam egy kővel, rászórtam egy rakás levelet, és ott hagytam.

– És Tim még a barátod... Mit művelsz azokkal, akiket nem kedvelsz?

Ezen röhögnöm kellett.

– Így már jobb – dörmögte Leon, és megdörzsölte a karomat. – Aztán mi történt?

– Elindultam. Csak futottam és futottam. Át a vizes erdőn. Akkora zajt csaptam, amekkorát csak bírtam. Követtek engem. Az egyik előttem volt. Nekirontottam. És mialatt vele birkóztam, valami felnyársalt egy karddal. Ennyit tudok az egészről.

Megint csendben maradtam. Leon háromszögeket rajzolgatott a

porba. Vettem egy mély lélegzetet, és mialatt újra átéltem az egészet, folytattam:

– Minden nagyon csendes és mozdulatlan lett. Felnéztem a fekete ágakra és a fehér égre. Semmi sem mozgott.

Ekkor már saját magamnak mondtam.

– Nem éreztem szükségét annak, hogy lélegezzek. Minden véget ért. Minden lezárult. Nem bántam semmit. Esélyt adtam Timnek, hogy életben maradjon. Előredőlve elzuhantam. Egyenesen a te szőnyegedre. Amit tisztára összevéztem, úgyhogy alighanem buktad a tisztasági kauciódat. Sajnálom.

– És ezután mi történt?

Bólogattam. Amit elmondtam neki, az színigaz volt. Csak nem mondtam el mindent. Nem említettem Mrs. Partridge szerepét az ügyben. Mit is mondhattam volna? Ó, éppen haldokoltam a 15. században, de aztán a történetírás múzsája kirántott a világomból, és belevágott a tiétekbe – hogy elvégezzek valami feladatot, amiről egy szót sem mondott?

Nem tudom, miért nem akartam beszélni Mrs. Partridge-ról. Az ő részvételétől a történet nem lett volna különösebb, sem kevésbé hihető, vagy még lehetetlenebb. Ezen már nem lehetett segíteni. Az egész mese tökéletesen különös, hihetetlen és lehetetlen volt. Másrésről, én abból élek, hogy az időben utazgatok, úgyhogy nekem aztán senki nem meséljen a különösről, a hihetetlenről vagy a lehetetlenről. És alighanem az történt, hogy ahelyett, hogy előre-hátra ugráltam volna, ezúttal oldalirányban mozogtam.

Ezt az elgondolásomat lehetőleg ne meséljék el egyetlen hírneves fizikusnak sem. Nem szeretném, ha leköpnének az utcán.

* * *

Leonra hagytam a táborverést, elindultam, és lassan sétálgatva bolyongtam a fák között, hogy meglássam a csillogó, türkizkék tengert, hallgassam az új napot köszöntő madarak dalát, a hullámverés távoli morajlását és a fenyők között susogó szél dalát. Ez mindig különleges pillanat volt nekem. Leültem egy sziklára, és újra átéltem néhány boldog emléket.

A fák sorai lenyúltak egészen a partig, savzöld lombjuk erős kontrasztot adott a rozsdavörös talajnak és szikláknak. A nap felhőtlen, kék, rettentően kék égen ragyogott. Tudtam, hogy később pokoli forróság lesz. Minden békés és mozdulatlan volt. Ez a sziget mindig is egy kis mennyország volt, itt soha semmi rossz nem történt.

Na persze, nem sokáig élvezhettem. Szokás szerint rám jutott a fagyújtás és a vízszerezés feladata. És természetesen én lettem volna a nehéz terhek mozgatója is, de szerencsére volt egy szép nagy seb a mellkasomon, így bizonyos mértékig felmentést kaptam a gürcölés alól. És főzőm sem kellett. Igazából, nem annyira felmentést kaptam a főzés alól, mint inkább el voltam tiltva attól, hogy a közelébe menjek minden ételkészítő területnek három kontinensen. Ami nem is olyan durva büntetés, mint amilyennek tűnik.

Leon a tűzgyújtással foglalatoskodott, én pedig, mint mindig, elmentem tűzifát keresni. Lerúgtam a papucsomat, ledobtam a köntösömet, és ismerős ösvényeken sétáltam, éreztem a talpam alatt a fenyőtű szőnyeg puhaságát, magamba szívtam a fenyők és a tenger illatát, és a sziklás part felett köröző tengeri madarak rikoltozását hallgattam. Semmi sem változott. Évszakok jöttek és

mentek, de itt semmi sem változott. És még több ezer év volt hátra addig a percig, amíg az első emberek megérkeznek erre az apró szigetre.

Bőven akadt lehullott ág. Ráérősen ballagtam a fák között, időről időre nyögve lehajoltam, és felvettem egy kisebb darabot.

Aztán, valahol a hátam mögött, egy madár figyelmeztető visítást hallatott, a levegőbe röppent, majd hangos szárnycsattogás kíséretében húzott felfelé.

Az ösztöneim átvették az irányítást. Behúzódtam egy fa mögé, és kőmereven álltam. Vártam.

Láttam, hogy valami mozog a fák között, több másodperccel azelőtt, hogy rádöbbenem volna, hogy mit látok. És ott is. És amott is.

Immár ismerős, fekete páncélba csomagolt katonák tartottak felfelé az emelkedőn. Hosszú csatárláncot alkottak, de nem rohamoztak. Céltudatosan mozogtak. Szigorúan tartották az alakzatot. Nem támadtak – ki akarták ugratni a nyulat a bokorból. És gondoskodtak róla, hogy senki se surranhasson el közöttük.

A francba! Hogy a pokolba találtak ránk?

Ravasz megoldásokra nem volt idő. Tudtam, hogy amint megmozdulok, meglátnak. Nincs az a környezet a világon, amelyben sárga-fehér pöttyös pizsamában bele lehet olvadni a háttérbe.

Eldobtam az összegyűjtött ágakat, ordítva figyelmeztettem Leont, és futásnak eredtem. Rohantam felfelé, ahogy csak bírtam, bár a mellkasom majd szétszakadt az erőlködéstől. Nagyon kevés idő telt el a halálom óta ehhez a sporthoz.

A hátam mögött valaki parancsot kiabált. Megláttak.

Félig-meddig golyózáporra számítottam, de nem lőttek utánam.

Talán a fák miatt nem jutottak tiszta lövéshez.

Leon ezalatt behajigálta a cuccainkat a kompba.

Egy pillanatra hátranéztem, és azt láttam, hogy ketten megint azt a hajszárító-izét szegeznek felém.

Biztosra vettem, hogy ha azok valóban EM-fegyverek, akkor nem kell löniük ránk. Egyszerűen megbéníthatják a kompot, aztán kényelmesen begyűjthetnek minket. Ezen a kis szigeten nem sokáig bújócskázhattunk velük.

Tovább futottam felfelé. A mellkasom kegyetlenül fáj. Alig kaptam levegőt. Tegnap, ugyanebben az időpontban halott voltam. Mégis, mit lehetett várni tőlem?

– Menj! – kiabáltam Leonnak. – Tűnj el innen!

Persze, nem hallgatott rám. Felém rohant, elkapta a karomat, és szó szerint vontatott a komp felé. Amint bezúdultunk az ajtón, felordított:

– Számítógép! Vészhelyzeti kivonás! Most!

Megfeszítettem az izmaimat, és vettem egy mély levegőt, mert tudtam, hogy ez fájni fog.

És tényleg fáj. Nem kicsit.

A világ feketébe borult.

2

HANYATT feküdtem egy halom holmi között, és a mennyezetet bámultam.

Arohadt életbe, már megint... ne már!

Avészhelyzeti kivonás – milyen meglepő – vészhelyzetekre való. Amikor a gyors lelépés fontosabb, mint az, hogy biztonságosan jussunk ki valahonnan. Mert fáj. Az egyszeri múltjáró vészhelyzetnek nyilvánítja azt, amiben van, és a kompja gatyaszaggató sebességgel kirepíti az adott katasztrófából. És ezt hamarosan csontrepszto becsapódás követi. Hiszik vagy sem, szép számmal akadnak múltjárók, akik még sosem rendeltek el vészhelyzeti kivonást. Én viszont már összeszámolni sem tudom, hogy hányszor történt meg velem. És sosem lett könnyebb.

Elfordítottam a fejemet. Leon éppen feltápáskodott a padlóról.

– Maradj, ahol vagy! – parancsolt rám határozottan.

Mintha lett volna esélyem mást csinálni.

– Ellenőriznem kell, hogy ide is követtek-e minket. Csak feküdj nyugodtan! Egy percet adj!

Örömmel vettem, hogy nem hagyta, hogy a személyes aggodalmai befolyásolják a prioritásait. Semmi értelme nem lett volna, hogy aggodalmasan gubbasszon mellettem, mialatt az időrendőrök berombolnak az ajtón.

Végül talpra vergődött, és belerogyott az ülésébe, majd sziszegve

megmozgatta a vállát. Olyan, hogy fájdalommentes kivonás, nem létezik. Minden nehézség nélkül teljesítettem azt az utasítását, hogy maradjak veszteg.

– Nos – mondta végül –, a 17. században vagyunk. Londonban, azt hiszem, és hideg van odakint. Pontosabban, rohadt hideg.

Igen, annak kellett lennie. Britanniát egy kisebbfajta jégkorszak sújtotta a 14. és a 19. század között. Kínkeservesen nyöszörögtem, csak úgy magamnak. Megadott koordináták híján a számítógép találomra kiválasztott egy időt és egy helyet. Az elsődleges szempontja a komp és a személyzet megmentése volt. Talán ebben a sorrendben. De, mert a személyzet ötven százaléka továbbra is pizsamát viselt, ennek az ötven százaléknak jobban tetszett volna egy melegebb hely.

– Azt hiszem – mondta Leon elgondolkodva –, a Temzén landoltunk. Itt valami nem stimmel.

Elkezdte váltogatni a kameraképeket.

– Nyugi – válaszoltam –, szerintem rendben vagyunk. Azt hiszem, a Temze be van fagyva. Elbírja a súlyunkat?

A monitort bámulva felelt:

– Úgy tűnik, mindenki súlyát elbírja. Egy kisebb város van odakint. Bódék, sátrak, pultok, emberek, tüzek, nyárson forgó állatok, és... talán... igen, egy medve. Szerintem egy kis komp már nem sokat számít.

– Biztos vagy benne? Jó nagy csattanással érkeztünk.

– Tudom – dörmögte, és megnyomkodta a könyökét –, de nincs jele annak, hogy hasadozik a jég. És álcázva vagyunk, és sehol semmi sikoltozás, semmi pánik. Ami igazán figyelemre méltó, tekintve, hogy egy múltjáró majdnem öt perce a helyszínen

tartózkodik. Lehetséges, hogy kijöttél a formádból?

– Hahaha, nagyon vicces – dohogtam, és talpra vergődtem. – Személy szerint azt tartom, hogy minden landolás, ami után a saját lábodon távozol, jó landolásnak minősül. Még akkor is, ha a műszaki részleg egyik munkatársa vezet.

– Ez a te meghatározásod a jó landolásra, ugye?

– Hát, ahogy mondtad, odakint nincs pánik, idebent nincsenek sérülések. Ez a St. Mary mércéi szerint nagy siker.

Odaléptem mellé, és szemügyre vettem a képernyőt.

– Ó de király! – rikkantottam aztán. – Ez egy fagyvásár!

– Egy micsoda?

– Te nem tudsz semmit a fagyvásárokról?

– Műszaki szakember vagyok. Más az érdeklődései köröm.

– És tessék, megint egy eset, amikor a múltjáró menti a helyzetet azzal a létfontosságú információval, amit a műszaki szakembereknek is illene tudniuk.

– Fogd rövidre, ha lehetséges!

– Rendben, figyelj ide! Arégebbi korokban a Temze sokkal sekélyebb és szélesebb volt, mint manapság. Nem voltak töltések. A sok szemét megakadt és felhalmozódott a London Bridge keskeny mólóinál, és szinte megállította a folyót. Így aztán befagyott. Az idő is hidegebb volt akkoriban. Annyira, hogy halott madarak potyogtak az égből. Szarvasok haltak meg a parkokban. Emberek haltak meg az utcákon. Gyűjtéseket szerveztek, hogy tüzelővel lássák el a szegényeket, és legyen esélyük életben maradni. Na gyerünk!

– Ugye nem akarsz kimenni?

– A világért sem hagynám ki.

– Megőrültél?

– Leon, ezt látnom kell. Ez az egyetlen lehetőségem. Soha nem fogok visszajönni ide.

– Ha olyan rohadt hideg van, hogy döglött madarak potyognak az égből, akkor tényleg ki akarsz menni pizsamában?

Kinyitottam a tárolókat.

– Lennie kell itt valaminek... – dűnnyögtem, a készletet szemlélve.

Leon, ha vonakodva is, de kirángatott egy halom egymásba gabalyodott ruhadarabot. Melegítőfelsőket láttam, zoknikat, kesztyűket. Tudtam, hogy van valamije. Ez az ő saját kompja volt, évek óta. Nem létezett, hogy a saját hideg és/vagy esős időre való felszerelésén felül nem halmozott fel benne hasznosítható holmikat.

Magamra rángattam annyi cuccot, amennyit csak bírtam, végül felkaptam egy pokrócot, vágtam rá egy hasítékot a fejemnek, és Clint Eastwood stílusában viseltem a többi gönc felett. És igen, Leonnak igaza volt, tényleg síkhülyén néztem ki, különösen a túlméretes gumicsizma jóvoltából – bár legalább felvehettem három zoknit –, viszont odakint az emberek minden bizonnyal viselték az összes ruhájukat, mindent, amijük csak volt, de talán még az ágyneműjüket is, úgyhogy, amint arra rámutattam, nem kellett attól tartanom, hogy feltűnő jelenség leszek.

Leon nem mondott semmit a maga igen jelentőségteles módján.

Kiléptünk a kompból. Leon abszolút jól mondta: hideg volt.

A rohadt életbe, nagyon hideg.

Te jószágos isten, rettenetesen hideg.

Csak a büszkeség gátolt meg abban, hogy visszaiszkoljak a kompbá. Úgy éreztem, megfagy az orromban a szőr. Leon rátekert egy kendőt a fejemre úgy, hogy az arcom alsó felét is takarta.

– Én megmondtam – dörögte közben.

Vészjósló tekintettel meredtem rá, de csak mosolygott, és hozzátette:

– Megül a hó a szempilládon.

Mielőtt kitalálhattam volna, hogy erre mit feleljek, azt mondta:

– A kendőn át lélegezz, és mindenáron kerüld el, hogy elkezdj köhögni, mert ha elkezded, sosem fogod abbahagyni.

Éreztem, hogy a hideg áttör a csizmám vékonyka gumitalpán és a három zoknin. Alábam azonnal jégtembébé fagyott.

Éppen csak gyenge szellő lengedezett, de a hideg gond nélkül áthatolt többrétegű ruházatomon, és megdermesztette még a csontvelőmet is. Aszívem majd megszakadt a szegények miatt, akik most silány viskóikban kuporogtak. Sok kunyhónak nem volt rendes tetője, de talán még rendes fala sem. Az emberek egymáshoz bújtak, hogy őrizték a testük melegét. Próbáltak életben maradni.

– Gyere! – parancsolt rám Leon. – Mozogjunk, vagy menjünk vissza!

Megfordultunk, hogy szemügyre vegyük a komp környékét, ugyanis nem egyszerű megtalálni valamit, amit nem lehet látni. Egy vörös-fehér csíkos bódé mellett állt, szemben egy valaha fehér, de ma már irtó mocskos vászonsátorral, aminek az oldalai fel voltak göngyölve, és amiben tekintélyes mennyiségben fogyott a sör.

A jeget borító, mocskos hó elég mély volt ahhoz, hogy megtartsa a lábunkat, így viszonylag gyorsan mozoghattunk. Leon oldalra nyúlt, és a karjába fűzte a karomat.

– Jól vagy? – kérdezte halkan.

Csak bólintottam, hogy ne hallja, milyen érdekesen vacognak a fogaim.

Úgy ítélt meg, hogy késő délutánra járhat az idő. A nap már

lenyugodott. Halovány csillagok jelentek meg felettünk. Ritkásan szállingózott a hó. Egyre több ember jött ki a jégre, kiáltoztak egymásnak, és jókat nevettek.

Azt mondják: „ha az élet citromot ad, csinálj limonádét”. Alondoniak, amikor az élet befagyott Temzét és átok hideget adott nekik, akkor rendeztek egy fagyvásárt, és kerestek egy kis pénzt. A túlélésért vívott harcot szórakozási lehetőséggé változtatták.

Ezer és ezer kéményből szállt a füst vízszintesen, elborította és fojtogatta a várost. Az égről eltűntek az utolsó színes sávok is. Azt éreztem, hogy ha lehet, még jobban lehűl a levegő.

Ugyanakkor, 1683-ban Anglia a restauráció korát élte, és nem lehetett nem lelkesedni. Az országban a Boldog Uralkodó, Stuart Károly uralkodott.

Amint a mérsékelt vidám természetű Olly Cromwell meghalt, az angolok megkönnyebbülten felsóhajtottak, megfogadták, hogy ezt még egyszer nem játsszák meg, és visszaállították a monarchiát. II. Károly került a trónra, egy vérbeli partiállat, aki sok mindenről elhíresült, többek között a szeretőiről, a spánjeljeiről, a nagy pestisjárványról, a hollandok elleni háborúról, a nagy londoni tűzvészről (amikor is a londoniak oldalán harcolt a lángok ellen) és legkevesebb tizennégy törvénytelen gyermekéről. Sok mindent beletett huszonöt évig tartó uralkodásába.

Az angolok sutba vágták Cromwell köztársaságának társadalmi és vallási korlátozásait, vettek egy mély lélegzetet – és buliztak. A dekoltazsok és az erkölcsök egyre lejjebb ereszkedtek. Másrészről a szoknyák minden lehetséges alkalommal felemelkedtek. Az egész országban eluralkodott a túlradó promiszkuitás és a lázongó viselkedés. Aszigorúan vallásosak undorodva hajóztak el Amerika

felé.

A küldetések során a landolást követően a normál eljárás úgy néz ki, hogy először is felderítjük a környezetünket, és felmérjük a lehetséges kockázatokat. Ami mindig remek szórakozás egy csatamezőn. Aztán tanulmányozzuk az embereket, a viselkedést, az öltözködést, végül pedig felvételeket készítünk, és dokumentáljuk azt, ami az adott időpontban történik.

Csakhogy ilyen feltételek között ezekre nem sok lehetőség nyílt. Mindent belepett a hó. Hatalmas jégcsapok lógtak a bódékról és a közeli épületekről, mivel a nappalok folyamán a hőmérséklet kissé emelkedett, aztán éjszakára megint lezuhant. A függőleges felületeket jégkéreg borította. Mindenki vastag ruházatba burkolózott, úgyhogy a kor divatját nem lehetett megfigyelni. Hát, ebből kellett kihozni a lehető legtöbbet.

– Oda nézz! – mondta Leon, és mutatta az irányt. Az emberek állatcsontokat kötöztek a talpukra, és botokkal, illetve rudakkal hajtották magukat. Mindenfelől rengeteg kiabálás és nevetés hallatszott. És az eséseket kísérő puffanások.

A hideg és az aggodalmak ellenére egyre jobb hangulatba kerültem, és a szívem mind jobban dobogott. Múltjáró vagyok. Erre születtem. Óhatatlanul izgatott lettem.

Helyenként állatok pirultak nyársakon és rácson. Koszos kutyák és még koszosabb gyerekek őgyelegtek a tüzek körül, abban a reményben, hogy csak odavetnek nekik is egy kis nyesedéket. Nem hibáztattam őket. Csábító illatok szállongtak a levegőben. És megint kegyetlenül sajnáltam, hogy kihagytam a reggelit.

Pie-árusok vándoroltak a bódék között, a tálcájukat a nyakukba akasztva hordták, és ordítva reklámozták a portékájukat.

Körös-körül gólyalábakon közlekedő alakokat és zsonglőröket láttam. Az inasok nagy lelkesedéssel és kevés ügyességgel rúgták a labdát. Szőrmékbe csomagolt, rizs poros hajú hölgyek kacarásztak és lelkesen tekéztek, ami illedelmes játéknak számított. Fagytól kivörösödött képű zenészek vonultak fel és alá a jégen. Senki sem ácsoroghatott sokáig egy helyen. Ekkora fagyban semmiképpen.

Te nyomorult élet, tényleg hideg volt. Éreztem, hogy jég képződik a szempilláimon.

Nekünk is folyton mozognunk kellett. A tüzek és parázstartók közvetlen környékét leszámítva, mindenütt kegyetlen fagy uralkodott. Hópelyhek szállingóztak, és összevegyültek a tüzek után maradt hamuval. Apró, finom lélegzeteket vettem a kendőmön keresztül, ez tűnt a legjobb módszernek arra, hogy ne köhögjem ki a tüdőmet. Alábamat már rég nem éreztem. Emlékeztem rá, hogy a múltban a lábam hőmérséklete, illetve, hogy milyen érdekes helyekre dugtam be, hogy átmelegedjen, számos élénk beszélgetés alapjául szolgált.

Ugyanakkor, a jelek szerint mindenki remekül érezte magát. Azok, akik erős italokkal töltekeztek fel, ordítva tárgyaltak. Emberek kiáltoztak, üdvözölték a barátaikat, felhívták egymás figyelmét egy-egy különleges látványosságra. Hangos zene szólt mindenütt. Szinte olyan volt az egész, mint a glastonbury-i zenei fesztivál, csak itt nem bokáig érő sárban zajlottak az események, hanem hóban és jégen. És még annyi vécé sem volt, mint ott és akkor.

Most, hogy besötétedett, a bódék gazdái lámpásokat gyújtottak, és a tüzek még nagyobb lánggal égtek. És még erősebb izgatottság érződött. Az emberek szemlátomást elhatározták, hogy csak azért is jól érzik magukat. Senki sem tudhatta biztosan, hogy holnap este is

életben lesz-e még.

És ez ránk is vonatkozott.

Kisöpörtem a fejemből ezt a gondolatot. Az időrendőrök valahogyan követtek minket a Skaxosra, de le tudtuk rázni őket. És amekkora a Történelem, nem létezett, hogy itt megtaláljanak minket.

Éppen élvezettel figyeltem két fiatal férfit, akik látványos korcsolyamanőverekkel szórakoztattak néhány lányt, amikor lármát hallottam arról, amerre a víz folyt volna, ha nem szilárd jégen álltunk volna.

Valakik kiabáltak – és nem örömükben. Kutyák ugattak. Körülöttünk az emberek a nyakukat nyújtogatva próbálták kideríteni, hogy mi folyik ott. Beszakadt a jég valaki alatt? Lábujjhegyre állva igyekeztem elnézni a fejek felett. Talán rajtakaptak egy zsebtolvajt munka közben.

Leon megfogta a karomat.

– Erre – mondta halkán, és húzni kezdett úgy, hogy távolodtunk a lárma forrásától.

– Mi történik?

– Itt vannak.

– Micsoda? Hogyan? Hogyan találhattak ránk?

– Azt majd később kitaláljuk. Ne siess! Ne nézz hátra! Csak szép lassan sétálj a komp felé!

Száz yardra lehettünk a komptól, viszont egyre közelebbről hallottuk a lármát.

– Ne nézz hátra! – mondta ismét Leon. – Ez egy egyszerű módszer. Zavart okoznak mögöttünk, mi távolodva menekülünk, de a többségük előttünk van, és arra várnak, hogy vakon a karjaikba

fussunk.

– Hasznos ötlet?

– Menjünk le a folyóról! Túl nyílt a terület. Beleveszünk az utcák útvesztőjébe, és később visszajövünk.

– Mit gondolsz, megtalálják a kompot?

Leon megtorpant, és gondterhelten dörögte:

– Ez jó gondolat...

Tényleg az volt. Néha akadnak jó gondolataim. Mindketten tudtuk, hogy ha megtalálják és megbénítják a kompot, teljesen kiszolgáltatottak leszünk. Mi több, csak ennyit kell tenniük. Ilyen fagyban, mivel sehová sem mehetünk be melegedni, pár óra alatt keményre fagyunk. Talán még ennyi idő sem kellene hozzá. Megint mocorogni kezdett bennem a félelem. Erről egyszer már meséltem. Asaját időnkön kívül nagyon nehéz élni. Mindenkinek megvan a helye a társadalomban, és a családjuk, a barátaink, egy céh, egy törzs, egy falu támogatása nélkül nehezen boldogulunk. Gyakran lopnunk kell azért, hogy ehessünk, ami nem igazán szórakoztató.

És most úgy tűnt, hogy Leon és én akárhová megyünk, egy-két órával később felbukkannak az időrendőrök. Ajelek arra vallottak, hogy nagy bajban vagyunk.

Leon rám pillantott, és megkérdezte:

– Tudsz futni?

Amikor kinyitottam a számat, még igent akartam mondani, de aztán nem lett belőle. Az óvatosság néha legyőzni az ostobaságot. Még akkor is, ha rólam van szó.

Feltűnés nélkül leballagtunk a jégről, felmáztunk pár jeges lépcsőn, és átkepesztettünk egy alacsony falon.

– Ne nézz hátra, és ne fuss! – hajtogatta Leon. – Csak nyugodtan!

Lassan lépdelve beértünk egy valóságos labirintusba. A keskeny utcákat düledező faházak szegélyezték. Közel húsz évvel a nagy tűzvész után London utcái továbbra is zsúfoltak és lármásak voltak. Egyesek ambiciózus terveket szövögettek egy széles sugárutakkal teli, modern nagyváros megteremtéséről, ám a közemberek, attól tartva, hogy a parányi telkeiket elnyelik ezek az új tervek, viharos gyorsasággal építkeztek, szinte még mielőtt kihunytak volna az utolsó paraszak. Ennek eredményeként az új London helyenként nem sokban különbözött a régitől.

Távol a lámpásoktól és a vásár tüzeitől minden sötét és árnyékos volt. És sokkal, de sokkal hidegebb. A hótakarót feketére színezte a mocsok. Az utcákon néhány ember hazafelé tántorgott, magához szorítva annyit fát, amennyit csak össze tudott szedni valahol. A hideg elleni védekezés részeként a parányi ablakokat bedeszkázták, és minden rés be volt tömve keményre fagyott rongyokkal. Csak itt-ott világított egy-egy lámpás. A levegőben sűrű füst szállongott, és kízzón kaparta a torkomat. Nagy erőfeszítéseket tettem annak érdekében, hogy ne köhögjek.

Céltalanul bolyongtunk az útvesztőben. Az elhagyatott utcák éles ellentétben álltak az alig pár száz yarddal odébb látható vásári forgataggal. Megborzongtam több rétegű, különös öltözetemben. A fekete égboltról nesztelenül hullottak a hópelyhek. Egy idő után kettőnkön kívül egyetlen teremtet lélek sem kóválygott a szabadban.

Acsend valójában nyugtalanító volt. Merre jártak a harcias kutyák, macskák, patkányok, és a prostituáltak, akik normál esetben ezeken a sötét helyeken portyáztak?

A válasz úgy hangzott: bemenekültek valahová a hideg elől. Ezek

szerint a kutyáknak, macskáknak, patkányoknak és prostiknak több eszük volt, mint nekünk. Mondjuk, ezt nem nehéz elérni.

– Sehol egy prostituált – jegyeztem meg halkán.

– Hát persze. Egy ilyen éjszakán csak egy örült venné elő a répáját. Egyetlen mozdulattól letörne.

Egy darabig hallgatagon gyalogoltunk. A hó tovább szállingózott, és a hideg szinte elviselhetetlen volt.

– Visszafelé megyünk, a komp felé – mondta aztán Leon fojtott hangon, mialatt a lehelete fehér felhővé fagyva gomolygott a feje körül. – Jelenleg a folyóval párhuzamosan haladunk. Ha a következő sarkon balra fordulunk, valahol a közelben fogunk kibukkanni.

Csendesen surrantunk árnyéktól árnyékig.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta Leon, és amint ezek a szavak elhagyták a száját, három-négy sötét alak jelent meg az utca végénél. Szerencsére nem felénk néztek. Egyelőre. – Erre – súgta, és balra fordulva betértünk egy sikátorba, ami olyan keskeny volt, hogy helyenként csak oldalazva tudtunk mozogni benne.

Ajó hír úgy szólt, hogy a fejünk felett benyúló tetők miatt a keskeny helyre alig jutott be a hó. A rossz hír pedig úgy, hogy a sikátort nyugodtan elnevezhették volna Testnedv köznek. Már a bűz is borzalmas volt, de a tetejébe befagyott vizelettócsákon csúszkáltunk, és jeges ürülékdarabok ropogtak a talpunk alatt. Reméltem, hogy egyszer majd egy olyan helyre kerülök, ahol nem gázolok térdig érő végtermékekben. Csak egy ilyen napot kértem a múltjárók istenétől...

Leon hirtelen megtorpant, én meg nekimentem hátulról. Lassan félrehúzott, egy törött hordó mögé. Nem kevés fájdalom árán leguggoltam. Mindketten a ruhánkon át lélegeztünk, hogy a

leheletünk ne áruljon el minket. Gyanítottam, hogy fél óra múlva remek álcára teszünk szert ezzel a módszerrel. És persze, kopogós keményre fagyunk.

Hangokat hallottunk a sikátor torkolatának irányából. Átvillant rajtunk egy kicsit sem 17. századi lámpa erős fénye, és ha csak egy pillanatra is, de csodás lehetőséget kaptam rá, hogy láthassam, miben kuporgok. Ám az elvárható módon, meg sem moccantunk.

Végeérhetetlennek tűnő másodpercek teltek el, aztán az idegenek továbbmentek. Egyikünk sem mozdult. Túl öregek voltunk már ahhoz, hogy bedőljünk ennek a trükknek.

Az idő csak vánszorgott, ahogyan az már lenni szokott, amikor az ember lassan halálra fagy egy telehugyozott sikátorban, a 17. század vége felé. Eldöntöttem, hogy a következő alkalommal egy virágillatban úszó trópusi szigetre fogunk ugrani.

Tovább kuporogtunk a hordó mögött. Már túljutottam azon, hogy képes legyek mozogni. Biztosra vettem, hogy amikor eljön az idő, Leonnak kalapáccsal kell ütnie az ízületeimet, hogy talpra állítson.

Éreztem, hogy lassan és óvatosan feláll. Nekem kétszer kellett nekirugaszkodnom, mire sikerült. Nesztelenül araszoltunk előre a jéghideg fal mentén.

A sikátor végéhez érve Leon leguggolt, és óvatosan kidugta a fejét a sarok mögül. Aztán felegyenesedett, és felém fordult.

– Itt vannak – suttogta. – Tudom, hogy itt vannak, de vissza kell mennünk. Ha még sokáig itt maradunk, megfagyunk. Nem kockáztathatjuk meg, hogy megtalálják a kompot, de amint nyílt területre érünk, ki fognak szúrni minket. Én elfutok, te pedig menj a komphoz! Várj rám, ameddig csak lehet, de ne kockáztass! Bármikor visszajöhetsz értem. Megértetted?

Nyitottam a számat, hogy tiltakozzak, de határozottan rám szólt:

– Megértetted?

Bólintottam egyet.

– Nincs messze – folytatta Leon. – Át ezen az utcán, aztán a falon. Fordulj jobbra! A komp egy sörméréssel szemben áll, egy vörös-fehér bódé mellett. Rendben?

Megint bólintottam.

Leon megfordult, és újra meg újra megcsúsztatva visszafelé futott a sikátorban. Felrúgott valamit, ami kellően hangosan csörömpölt, aztán kivetette magát a távolabbi utcára.

Kiáltást hallottam. Majd még egyet. A falhoz tapadva kióvakodtam az utcára, ahol elnéztem jobbra és balra. Senkit sem láttam. Csak annyit kellett tennem, hogy átvetem magam a falon, visszatérek a jégre, és beleveszek a tömegbe. Csakhogy szinte keményre fagytam, és hogy átvessem magam a falon, az körülbelül annyira tűnt valószínűnek, mint találni egy politikust, aki önzetlenül dolgozik a közjó érdekében.

Átcsoszogtam az úton, felültem a falra, és próbáltam átlendíteni felette a lábamat. Végül kézzel kellett megfognom és átemelnem mindkettőt. Csontig fagytam, egész testemben remegtem, és aggódtam, hogy bármelyik pillanatban letörhetnek akár a kéz-, akár a lábujjaim.

Letántorogtam a partoldalon, megcsúsztam, és a keményre fagyott hóra zuhantam, ami eléggé fájt. Amint elterültem, kiáltást hallottam.

Ó, csodás!

Végül az időjárás úgy döntött, hogy besegít egy kicsit. Mialatt talpra vergődtem, szakadni kezdett a hó. Az ingadozó lámpások kialudtak, és csak a tüzek látszottak a hirtelen beálló sötétségben.

Az emberek nevettek, átkozódtak, és jöttek-mentek mindenfelé, én pedig velük együtt mozogtam. Igyekeztem egy-egy sűrű tömeg közepén maradni, és néha hagytam, hogy magával sodorjon. Tudtam, hogy a sörsátrat nem fogom eltéveszteni. Aszórakozni vágyó londoniakat egy olyan jelentéktelen apróság, mint egy ménkű hóvihár, nem téríthette el attól a szent szándékuktól, hogy annyi sört küldjenek magukba, amennyit csak bírnak.

Parázstartókat raktak ki a bódék közé. Megálltam az egyiknél, egy barátságos csoporttal együtt, hogy megmelegítsem a kezemet. Aggasztó módon, alig éreztem a forróságot.

Egyenesen előre nézve, a hófüggönyön át láthattam a vörös-fehér bódét, és mellette egy sötét árnyékfoltot – a mi álcázott kompunkat.

Meleg. Világosság. Biztonság.

Az emberek a hózáporban is jókedvűek maradtak. Amihez nyilván az alkoholnak is volt némi köze.

Lassan araszolgatva vágtam át a tömegben, nevettem, és rámosolyogtam vadidegenekre. Beilleszkedtem. Életbevágóan fontos volt, hogy ne siessek. Hogy ne zavarjam meg a sokaságban kialakult áramlatokat.

Aztán, amikor már kezdtem hinni, hogy sikerül – pont amikor a bódé elé értem –, működésbe léptek az ösztöneim. Abban, ahogyan a tömeg mozgott, volt valami...

Hallottam, hogy egy nő fennhangon tiltakozik, amiért durván félrelökték, és a kísérője dühösen kiabál. Vettem egy pillantást a hátam mögé, és két-három férfit fedeztem fel, akik mindent eltakaró, fekete köpenyt viseltek, amin meglepődtem. A modern kor előtt a fekete ruhafesték drága és ritka volt. Arra gondoltam, hogy a felismerhetőség kedvéért választották ezt a színt. Vagy még inkább,

mert félelmetesnek hat. Egyikük tartott valamit a kezében. Halk elektronikus sípolást hallottam. Megtalálták a kompot. Kíméletlenül, könyökkel-vállal törtek utat maguknak a tömegben. Már csak ebből is meg tudtam állapítani róluk, hogy nem múltjárók – nem is próbáltak rejtve maradni. Egészen másvalami volt a munkájuk.

Az embereknek nagyjából annyira tetszett a lökdösődés, mint amennyire szokott. Ilyenkor mindig van valaki, aki kicsivel többet ivott a kelleténél, ennél fogva hamar felfortyan. Ebben az esetben egy kisebb csapatra való ilyen akadt: öt-hat fiatal férfi – valószínűleg inasok lehettek –, akik szórakozni jöttek ide. Lärmás és harcias alakoknak látszottak.

Feltűnés nélkül távolodtam attól a helytől, ahonnan a kiabálást hallottam. A megfontolt apák sietve elterelték a feleségüket és gyermekeiket a baj forrásától. Én pedig hagytam, hogy a családok engem is magukkal sodorjanak.

Egy csomó rosszul öltözött férfi tódult ki a sörsátorból – egyesek azért, hogy megnézzék, mi történik, mások azért, hogy aktív szerepet játsszanak az eseményben.

Sajnálatos módon messzebb kerültem a komptól, mint amilyen távol voltam, amikor elkezdődött. A tömeg a maga hatalmas nyomásával rossz irányba tolt. Még a karomat sem tudtam mozgatni, hogy a könyökömmel utat nyissak magamnak, és a talpam alatt a hó és a jég úgy csúszott, hogy attól féltem, bármelyik pillanatban eleshetek. És természetesen be is jött – megbotlottam egy keréknyomban, és térdre rogytam.

Szerencsére rögtön felsegített egy férfi, aki két-három pokrócba burkolózott, és akiből ital-, dohány- és lószag áradt. Bajra számítva tápázkodtam fel, de a férfi máris távolodott tőlem. Köszönetet

suttogtam neki, mire biccentett egyet. Semmi vész – csupán egy érdek nélküli jótett.

Komoly dilemmám támadt. Menjek az emberekkel? Támaszkodjak a tömeg nyújtotta biztonságra? Vagy próbáljak meg eljutni a komphoz? De mi lesz, ha odavezetem az üldözőimet? Vagy már megtalálták, és csak arra várnak, hogy felbukkanjunk?

Gondolkodj, Maxwell!

Engem akartak. Úgy okoskodtam, hogy ha elcsalom őket, akkor legalább Leon, aki szintén idekint van valahol, és szorgalmasan fagyasztja lefelé orrát-fülét-miegyebét, szóval, hogy legalább Leon bejuthat a kompha, és ha ez megvan, onnan már sok minden lehetséges lesz. Ebben a bitang időben, ha egyikünk sem talál menedéket hamarosan, úgyis végünk lesz. És ha elkapnak, legalább meleg helyre visznek. Feltéve persze, hogy nem nyírnak ki ott helyben, hogy aztán a jégen hagyják a hullámat.

Leon szakított el ettől a kellemes képtől, amikor megragadta a karomat, és kissé ingerülten érdeklődött afelől, hogy miért ácsorgok itt.

– Mindenütt ott vannak – válaszoltam. – Nem akartam elvezetni őket a komphoz.

– Oda kell rohannunk – jelentette ki. – Túl hideg van ahhoz, hogy tovább maradjunk idekint. Fejet le! Használd a könyököd! Juss el a komphoz! Majd én fedezlek.

– Van fegyvered?

– Nincs. Indulj!

A fejemet lehajtva siettem a komp felé. Két pont között a legrövidebb út az egyenes, és a múltjárók könyökét hosszú évek gyakorlata edzi hatékony eszközzé.

– Ott! – kiáltotta valaki. – Szürke takaróban!

Felkészültem rá, hogy mindjárt golyót kapok a hátamba.

Egyszer jártam egy katedrálisban. Arra már nem emlékszem, hogy mit kerestem ott – valószínűleg próbáltam nem lángra gyúlni a megszentelt területen. Na mindegy, a lényeg, hogy egy tévéműsorhoz rendezték be a helyet, és valaki a hangszinteket ellenőrizte. Egyszer csak az orgonista sorban megszólaltatott több mély hangot. Alig hallottam valamit, inkább a mellkasomban éreztem a rezgéseket, semmit a fülemben.

Ekkor is valami ilyesmit tapasztaltam meg.

Erős és vad fájdalom tört rám. Egy pillanatra mintha visszakerültem volna az azincourt-i erdőbe, és a mellkasomból kimeredő, véres kardot bámultam volna.

Éreztem, hogy megroskad a lábam. Alig tudtam lélegezni. A környezetem hangjai kezdtek egybeolvadni, egyetlen hosszú zúgássá alakulnak...

Most már tudtam, hogy mi az a hajszáritó formájú izé. Nem elektromágneses készülék. Hanem szonikus fegyver, ami nem berendezések, hanem emberek semlegesítésére szolgál. Erős fájdalmat kelt, és megbénítja a célpontot. Ami roppant kellemetlen.

A tüdőm nem akart rendesen működni. Nem talált bele a ritmusba. A szívem összevissza verdesett. Megszédültem, és az a benyomásom támadt, hogy a lábam alatt forog és inog a jég. Alátásom elhomályosult. Nem tudtam elvergődni a kompig. Elfelejtettem, hogy hol van. Alábam mintha nem az enyém lett volna. Roskadozva tettem két-három lépést, de nem abba az irányba, amerre menni akartam.

Körös-körül nők sikoltoztak, de még ez a hang is éppen csak

eljutott a tudatomig. Valaki nekem rontott, megpörgetett, és megint eltájolódtam.

Hol vagyok?

Mi történik?

Amellkasom mintha lángra gyúlt volna. Rászorítottam ökölbe zárt kezemet a szívem fölötti részre, és megpróbáltam befelé hajlítani, hogy enyhüljön a fájdalom, de minden odabent zajlott. Semmi sem segített.

Aszonikus fegyverek elméletileg kevésbé ártalmasak, mint a hagyományosak. Ez ugyan lehetséges, de cefetül megkínózzák az embert, az biztos.

Az az izé alighanem viszonylag szűk sugarat lőtt ki, mert csak néhány ember szenvedett hozzám hasonlóan. A másodlagos hatás volt az, ami nagy károkat okozott.

Kitört a pánik.

Anagy pestisjárvány ugyan húsz éve véget ért, de a rémálmok még ott lapultak a felszín alatt. Alondoniak, annak láttán, hogy néhányan minden látható ok nélkül egyszer csak összeesnek, elvesztették a fejüket, és eluralkodott rajtuk a vakrémület.

Egyre többen sikoltoztak. Az emberek igyekeztek eliszkolni az elől, amit fertőzésnek hittek. Csaholó és vonyító kutyák rohagáltak a tömegben. A szonikus fegyver rájuk is hatott. Gyerekek sírtak. Férfiak kiabáltak félelmükben vagy haragjukban. Vagy a szeretteiket szólították, akiket elsodort a rettegő sokaság. Hallottam, hogy valahol egy bódé eldőlt és összetörik.

És a java még ekkor következett.

Éles reccsenést hallottam. És még egyet. Valami megremegett a talpam alatt.

Akár a szonikus fegyver okozta, akár az, hogy hirtelen túl sok ember gyűlt össze egy helyen – vagy talán a kettő együtt –, a jég repedezni kezdett.

Sosem hallottam olyan esetről, hogy valamelyik jégvásár beleszakadt a jégbe, de hát ez nem az én világom volt. Ebben a világban 1683-ban talán volt egy katasztrófa, amikor is megnyílt a jég, az egész vásári sokadalom belezuhant a jeges Temzébe, és rengetegen odavesztek. Hogy az időrendőrök készek voltak vállalni ennek kockázatát, semmint futni hagyjanak minket, az nem sok jót jószolt. Eszembe jutott, mit mondott róluk Leon: „bármire készek annak érdekében, hogy elvégezzék a munkát”. És hogy könnyörtelenek és profik, és mindig megkapják azt, amit akarnak. És most engem akartak.

Valaki elkapott hátulról, és a levegőbe emelt.

És meg is kaptak...

Rángatóztam, rúgkapáltam, és hadonásztam mindkét karommal.

Körülöttem az emberek továbbra is a fejüket vagy a mellkasukat markolták. Még ekkor is sikolyokat hallottam. Lehet, hogy tőlem származnak? Elég sűrűn előfordult.

Aztán valaki azt harsogta:

– Ajtó!

A következő pillanatban repültem, majd a padlóra zuhantam. Az univerzum keményen belerúgott a sérült mellkasomba, és minden elsötétedett.

3

AZ ALVÓMODULON feküdtem, több takaró súlyával leterhelve, a kezemet-lábamat szétvetve, mint egy kábult tengericsillag. Annyi mindenem fáj, hogy alighanem könnyebb lett volna elsorolni, mely részeim azok, amik nem fájnak.

Nem, ez sem ment volna. Nem voltak ilyen részeim.

Lassan kiolvadó arcom fájdalomtól lüktetett. És a lábam is. És a kezem is. Afejem nyilallt. Még a szívem is fáj. Amellkasomat vörösen izzó gömbnek éreztem. Biztosra vettem, hogy leszakadt vagy elmozdult bennem valami. Hányingerem volt, alig láttam, nem tudtam biztosan, hogy ki vagyok és hol vagyok. Még a jégen? Elkaptak minket?

Elfordítottam a fejemet, és azonnal azt kívántam, bárcsak ne tettem volna.

És elnézést kérek a szerelmes regények rajongóitól – minden rendben a bronzbarna, csupaizom hősökkel, akik reggelig bírják a strapát, sőt minden nőnek járna otthonra legalább egy –, de az ember lányának néha egy csendes férfi kell, akinek van egy lavórja.

Miután mindent kiadtam magamból, Leon megtörölte az arcomat, és adott egy korty vizet.

– Bocs – nyögtem ki aztán.

– Semmi gond. Igyál még egy kicsit!

– Olyan útitársat kéne szerezned, akiben több örömed van –

dörmögtem aztán.

– Én is pont erre gondoltam. Kiteszlek a következő megállóban, és kerítek valakit, akinek jobb az illata, és jobban öltözik.

Végignéztem magamon, és felnyögtem.

– Segíts felülni! – kértem.

– Nem, ez a lavór nem elég nagy ehhez a manőverhez. Maradj ott, ahol vagy!

Elkaptam a karját.

– Leon, könyörgök, mondd, hogy senki nem szakadt be!

– Senki nem szakadt be.

– Tényleg?

– Tényleg.

Leon sosem hazudott.

– Biztonságosan elhúztunk onnan?

– Ahogy mondd. Én vagyok a hónap dolgozója.

– Hol és mikor vagyunk?

– Egy közép-ázsiai sztyeppén.

Egyből visszatértek az aggodalmaim. Ezer és ezer harcias alak, akik harcias lovak hátán dübörögnek a pusztaságban – na, ez a legkevésbé sem hiányzott az adott pillanatban.

– Csak figyelj, nem bukkannak-e fel a mongol hordák! – mormoltam.

Leon oldalra hajolt, hogy ráláthassak a monitorra. Megosztotta a képernyőt, hogy egyszerre megjelenítse rajta valamennyi kamera képét, és tök feleslegesen idegeskedtem, mert semmi sem volt odakint. Semmi, csak a szélsöpörte fű minden irányban, ameddig a szem ellátott. És ezüstös cseppekkel zuhogó, sűrű eső. Egy egész víztározó tartalma zúdult rá az üres tájra. Hallottam a dobolást a tető

felől, és hirtelen jól érzés volt idebent lenni.

– Tíz, ötven és száz yardra állítottam a mozgásérzékelőket – közölte Leon. – Mindenkit látni fogunk, mielőtt megpillanthatna minket. És működik az álcázórendszer. Azt hiszem, egy darabig biztonságban leszünk. Kipihenjük magunkat, és elhúzzunk.

– Egy meleg helyre.

– Az biztos, hogy meleg helyre, de nem egyenesen oda. Próbálj aludni egyet!

– És mi lesz veled?

– Én remekül vagyok. Pár óra múlva felébredsz. Most aludj!

* * *

Amikor felébredtem, a kamerák már éjjellátó üzemmódban működtek. Kísérteties, zöld fény áradt szét a kompban. Eltekintve az aktív rendszerek fojtott zümmögésétől és néha egy-egy halk csippantástól, minden nagyon csendes volt.

Leon mozdulatlanul ült a műszerfalnál. A karját összefonta, az állát a mellkasára eresztette. Alighanem fázott, és holtfáradtnak tűnt – még akkor is, ha tekintetbe vettem, hogy zöld fényben senki sem a legjobb formáját mutatja. Leon lekapcsolta a fűtést és a lámpákat, hogy takarékoskodjon az árammal.

Kivergődtem a pokrócgubómból.

Odalépett hozzám, és halkán megkérdezte:

– Mi a baj? Vécére kell menned?

– Nem. Bár, de. Amúgy meg, én jövök.

– Szerintem nem...

– Nem, persze hogy nem – vágtam közbe –, elvégre te a műszaki

részlegen dolgozol. De a múltjárók, akik ebből élnek, azt mondják, hogy egyenlően kell elosztani ezeket a dolgokat. Segíts fel!

Amint függőleges helyzetbe kerültem, és kicsivel kevésbé szédelegtem, valamivel jobban éreztem magam.

– Menj, tedd le magad! – szóltam rá Leonra.

– Nem tudom biztosan, hogy...

– Jaj, az ég szerelmére! Csinálok magamnak egy teát, persze, miután végeztem a mosdóban, aztán csak üldögélek, és nézem a képernyőt. Nem lehet nehéz – még te is egész jól csináltad.

– A következő útitársam nem lesz ilyen nagyszájú, az biztos – fogadkozott Leon. – Hol egy takaró?

Végre-valahára lefeküdt. A lélegzetvételének hangjait hallgatva tudtam, hogy nem alszik, de nem mondott semmit.

Csendesen tettem-vettem, végül letelepedtem a műszerfal elé, egy nagy bögre, hón áhított borostyánsárga nektárral. A képernyőre meresztettem a szememet, de mit sem láttam abból, amit mutatott, és gondolkodtam. Bőven volt mit átgondolni.

Először is, ezt az egész „új élet” dolgot, ami valószínűleg nem úgy alakult, mint ahogyan Mrs. Partridge képzelte, amikor az előző napon levágott engem Leon szőnyegére. És tényleg csak tegnap történt?

Aztán az Időrendőrség. Hogy kik ők és mit akarnak, az eléggé nyilvánvaló volt. Engem akartak – egy idegent, aki egy idegen világba csöppent –, és ha valóban sikerült már felszámolniuk egész nemzetközi válságokat, elképzelni sem tudtam, hogy egyetlen apró termetű, vörös múltjáró komoly gondokat okozhat nekik.

De honnan tudnak rólam? Még huszonnégy órája sem tartózkodtam ebben a világban, és már vadásznak rám. Egy napot sem töltöttem Rushfordban, amikor betörték a kapun, és a kezdet

kezdetétől fogva egyértelműen látszott, hogy tudják, kit keresnek, és hogy ez az illető hol van.

Aztán elugrottunk Skaxosra. Egy darabig üldögéltünk, dumáltunk, majd nekiláttunk a táborverésnek. Egy óra sem telt el, és megint a nyakunkon voltak.

Azonnal ugrottunk – találomra kiválasztott helyre és korba –, és mégis, pár órával később ismét a nyakunkon voltak. Telitalálat, térben és időben egyaránt. Azt tudtam, hogy a jövőből jöttek, és nyilván akadt pár menő cuccuk, de még így is – lenyűgöző volt az, amit műveltek. Amikor az én St. Marym mentőcsapatokat küldött az elveszett múltjárók után, néha – ha sok ember nyüzsgött körülöttünk – hetekbe telt, mire ránk találtak, még akkor is, ha tudták, hogy hol és mikor keressenek minket.

És végül persze ott volt Leon és az én ügyem, és ez volt az a rész, ahol a gondolataim megtorpantak, és szétfutottak a tér összes irányába. Gyanítottam, hogy ehhez még vissza kell ténnem.

Mialatt én szorgosan emésztettem magam, Leon valamikor elaludt. Csak ültem, bámultam a képernyőt, hallgattam Leon lassú ritmusú szuszogását, és a teámat kortyolgattam.

Talán azért, mert a jövőm oly kilátástalannak tűnt, míg a jelenem oly bizonytalannak, a gondolataim a múlt felé fordultak. Egy olyan hely felé, ahol mindig boldog voltam. A St. Mary felé. Megrohantak az emlékek – sok-sok emlék. Ki feledhetné a napot, amelyen az Ikarosz-kíséret alatt Markham felgyújtotta magát? Rohant át a pázsiton, kétségbeesetten csapkodta magát, hogy eloltsa a lángokat, és – Markhamról beszélünk, ugyebár – nem nézte, hogy merre megy, ezért egyenesen nekirohant egy ló farának, és úgy belefejt, hogy elájult. Még ekkor is láttam magam előtt, amint lassan hanyatt

dől, mint egy kivágott fa, mialatt Mr. Strong gyorsan elkergeti az öreg Turköt, aki bosszút akart állni a sérelemért. Markham természetesen életben maradt. Muszáj volt neki. Ki a fene akarná, hogy a halotti bizonyítványában a halál oka rovatban az szerepeljen: „végzetes ütközés egy ló seggével”?

Leonra pillantottam, aki békésen aludt a sarokban, és hangokat hallottam a múltból. Eszembe jutott egy bizonyos éves teljesítményfelmérés... ami egész jól sikerült.

– Ügyes program – mondta annak idején Leon a végén. – Jól átgondolt, kreatív, és, mint mindig, gazdag képzeletről tanúskodik.

– Köszönöm – feleltem, és csak úgy ragyogtam a boldogságtól.

– Jól kivitelezett – sorolta tovább a dicséreteket –, és korrektül tartja magát a protokollokhoz, de nem szolgai módon. Sose becsüljük le a rögtönzés előnyeit!

– Soha, Főnök.

– De van egy-két terület, amelyen erősítenie kell. A lelkesedésnek megvan a helye, de ne feledje, hogy a deréktáji fájdalom nem tréfadolog.

– Igen, Főnök.

– Máskülönb, egyáltalán nem rossz. Volna szíves ideadni a nadrágomat?

Vagy az a nap, amelyen szakadt a hó, és a múltjáró részleg úgy döntött, hogy eljuttassa Matild királynő 1142-es szökését az oxfordi várból, amikor is ő és pár lovagja a sötétség leple alatt leereszkedtek a várfalon, majd a hóban kúszva távolodtak úgy, hogy állítólag teljesen láthatatlanok voltak, mert fehér hálóruhát viseltek.

Atársulat Clerk, Markham (ki más?) és Roberts urakból tevődött össze, és nézzünk szembe a ténnyel, hogy ha ezt a hármat

összegyűrnánk, és markolóval ásnánk a halmot, akkor sem találnánk benne egyetlen agysejtet sem.

Aterv úgy szólt, hogy leereszkednek egy emeleti ablakból, és elkúsznak a hóban a tóig. Ezalatt, pár biztonsági Evans vezetésével a szökevényekre vadászó katonákat alakítja. Rapson professzor pedig megfigyel és ítélkezik.

Mi baj történhet?

Hát, először is, Clerk rosszul kötötte meg a csomóit, és a kötélmajdnem kettévágta. Rapson professzor az izgalom hevében megfélekedett a nyomorulttól, aki így sokáig lógott és káromkodott tizenkét láb magasan a levegőben.

Amásik két idióta elérte a viszonylag biztonságos *terra firmát*, azonnal hasra vágta magukat, és a tó felé kúsztak. Apocsék irányérzékük kétségkívül fontos szerepet játszott a bukásban, de igazából azért jutott holtpontra az egész, mert a történelmi hűség kedvéért az agyamentek nem vettek fel alsógatyát.

Miután jó darabig hason csúsztak a hóban, egyszerre fedezték fel, hogy nem érzik a répájukat. Soha nem akartam elgondolkodni azon, hogyan jöttek rá, de röviddel ezután beleestek a patakba, ahol tehetetlenül kapálóztak addig, amíg végül rájuk találtak Evansék, akik balszerencsés módon megálltak valahol egy bögre teára és baconos táskára.

Rapson professzor pedig rossz irányba kanyarodott, és később a parkolóban bukkantak rá.

A biztonságiak elrohantak a Gyengélkedőbe Robertsszel és Markhammel, akik alaposan megszenvedték, hogy a védtelen, kényes részeiket előbb hó, aztán hideg víz vette körül. Amikor végül utánuk mentem, egy asztalon ültek, és egy-egy meleg vízzel teli

söröskorsóba lógatták meggyötört tagjukat – tették mindezt a már-már hisztérikusan visongó Hunter nővér felügyelete mellett.

Jó húsz percig kiabáltam velük, mert ha nem tettem volna, én is hisztérikus röhögőgörcsben fetrengtem volna. És amikor befejeztem, Ian Guthrie is kiosztotta őket, és ez alkalommal óriásit alakított. A megszeppent ürgék alázatos engedelmisséggel hallgatták a főnöküket, aki mennydörögve bírálta az intelligenciájukat, és feltette a kérdést, miszerint ők ketten mennyire hasznosak általában a nagyvilágnak, azon belül pedig a St. Marynek. Úgy bámulták őt, mint a rémült kisnyulak, és nem lepődtem volna meg, ha tovább gyarapították volna a korsójuk tartalmát.

Guthrie őrnagy végezetül utasította Hunter nővért, hogy gondoskodjon a balszerencsés korsók teljes megsemmisítéséről, nehogy valaki még egyszer ihasson belőlük.

– Tiszteletből semmisíti meg? – érdeklődött Markham kicsit sem bölcsen.

– Ne nagyképűsködjön itt nekem! – förmedt rá Hunter.

Ebben a kínos pillanatban jutott eszükbe Mr. Clerk, aki még ekkor is a falon lógott.

Belevesztem ezekben a boldog emlékekbe, egy darabig jókat mosolyogtam a saját gondolataimon. Ám azt a megnyugvást, amit hoztak nekem, óhatatlanul beárnyékolta a szomorúság. A szomorúság, mert tudtam, hogy azok a gondtalan napok elmúltak. Mindörökre elvesztek.

Négy órával később fáztam, elgémberedtek a tagjaim, továbbá unatkoztam, éhes és szomjas voltam, de elhatároztam, hogy nem ébresztem fel Leont. Fészkelődni kezdtem, már vagy ezredszerre, próbáltam úgy helyezkedni, hogy minél kevésbé fájjon a mellkasom,

amikor megmozdult.

– Max? – motyogta kábán.

– Itt vagyok.

– Minden rendben?

– Igen. Sehol senki.

– Arra vagyok kíváncsi, hogy veled mi van. Sikerült pihened?

– Természetesen nem – feleltem gunyoros hangon. – A horkolásod szerintem Angliáig elhallatszik. Az Európai Szélcsatornában is jobban aludtam volna. Azt hiszem, egyszer vérzett a fülem. Kérsz teát?

Csináltam mindkettőnknek egy-egy bögrével, aztán letelepedtem Leon mellé, a padlóra. Rám húzta a takaróját. Ami jól jött, ugyanis hősiesen nem kapcsoltam be a fűtést.

– Hogy van a mellkasod?

– Abszolút jól – mondtam ki a St. Mary tradicionális hazugságát a St. Mary tradicionális határozottságával.

Ivott pár kortyot, majd azt felelte:

– Azt javaslom, zuhanyozzunk, reggelizzünk, aztán induljunk.

Mostanra a víztartályok bőven megteltek.

– Egy meleg és napos hely...

– Igen, ott a cellákat is feltölthetjük. Van ötleted?

– Igazából... – kezdtem, a szempilláimat megrebegtetve.

– Igen? – kérdezte Leon, és sóhajtott egyet.

– Nos, mialatt a horkolásodtól rezgésbe jött a mennyezet, kiszámoltam pár koordinátát. Mit szólnál az ókori Egyiptomhoz? AXVIII. dinasztia korához? Békés, stabil, napsütéses korszak. Mit gondolsz róla?

– És?

– Tessék? – kérdeztem vissza, és sietve felöltöttem a szédítően

ártatlan arcomat.

– Találomra választottad ki Egyiptomot?

– Megdöbbentő módon, igen. Csak... csak úgy eszembe jutott.

– Értem. Bármelyik időpont a XVIII. dinasztiának ebben a békés, napütéses, stabil korszakában?

– Furcsa, hogy így rákérdezel. Az jár a fejemben... csak úgy átsuhant az agyamon... és hát könnyű megállapítani a koordinátákat, mert tudjuk, hogy az uralkodásának harmadik évében hajtotta végre a ceremóniát, aminek az ahet folyamán kellett történnie...

– Minek a folyamán?

– Ahet... az áradások ideje... amikor kiönt a Nílus, mert olyankor senki sem dolgozik a földeken. Bármely más idő...

– Elég! Fejezd be!

– Tessék?

– Teljesen egyértelmű, hogy el lehet távolítani a lányt a St. Maryből, de a St. Maryt eltávolítani a lányból már sokkal nehezebb...

– Miről beszélsz?

– Merő véletlenségből én is ezt kérdezném.

– Ehnaton.

– Mi?

– Nem mi, hanem ki. Ehnaton. Az eretnek fáraó.

– Ó, igen. A múltbeli tapasztalataim alapján az én élesre köszörült ösztöneim azt súgják, hogy óriási katasztrófa fog lesújtani erre az Ehnatonra, és mi, magától értetődően, bele fogunk keveredni.

– Nem, nem! Ne ess pánikba! Igen, lesz katasztrófa, de csak később. Mi addigra már nem leszünk ott. Persze, hacsak nem szeretnél ott lenni...

– A hangodból érződő sóvárgással nem törődve arra kérlek:

folytasd!

– Nos, Ehnaton elfoglalja a trónt. Erős és népszerű apját követi – nem tudni, mennyi köze van ehhez a lázadásának –, és azonnal elkezdi szent macskákat hajigálni a galambok közé.

– Miért?

Tétováztam, aztán belekezdtem a magyarázatba:

– Azt hiszem, nincs egyértelmű ok. A tény az, hogy Ehnaton... más volt. Minden értelemben. És szándékosan. Szinte, mintha azt mondta volna magának: hogyan tudom felborítani több ezer év gondolkodásmódját, feldühíteni a népet, magam ellen fordítani a papokat, és megsérteni az összes istent? Ó, megvan! Na, töröljük el szépen az isteneket, és csak egy legyen! Ó, és építsünk egy új várost, amit annak az egy istennek szentelünk, és kényszerítsük rá az embereket, hogy hagyják el a felmenőik ősi városát, és az újban éljenek! Biztos nem bánják. Még valami? Ó, igen. Vezessünk be egy újítást a művészetben, mondjuk, a realizmust! Ennyi az egész. Hé, ne ácsorogjatok ott! Ugorjatok neki szépen! A birodalmak csak úgy maguktól nem gyengülnek meg!

Ekkor jöttem rá, jócskán megkésve, hogy beszéd közben hevesen hadonászok és mutogatok.

Leon szelíden mosolyogva nézett rám.

– Te meg min nevensz? – kérdeztem kissé ingerülten.

– Emlékeken...

Ezt a témát elengedtem.

– Szóval, nem kétséges, hogy Ehnatonra nézve a dolognak nem lesz jó vége – jegyezte meg Leon. – Ezt szeretnéd megnézni?

– Ó, nem. Szó sincs róla. Azt remélem, sikerül látnom őt, még mielőtt ez az egész elszabadul. Tudjuk, hogy az uralkodásának

harmadik évében megtartotta a heb szedet, vagy Szeb-ünnepséget. Ezt rendszerint a fáraó uralkodásának harmincadik évében tartották, de hát Ehnatonnak ezt is máshogy kellett csinálnia.

– Tehát, egy ünnepség...

– Igen.

– Egy boldog korban...

– Igen.

– Semmi háború? Semmi járvány? Földrengés? A folyók vize nem változik vérré?

– Valószínűleg nem.

– Ezt mintha egy kicsit csalódottan mondtad volna...

A lelkiismeretem lesújtott rám valamivel, ami akkora méretű és olyan súlyos volt, mint egy politikus költségelszámolása. Azt kérdeztem magamtól: nagyon önző vagyok? Mert azt tudtam, hogy ha az időrendőrök elkapnak minket, akkor mindennek vége. Leon elveszíti a kompját. Talán az életét is. Ezt kockáztatjuk azért, hogy láthassam az eretnek fáraót és gyönyörű feleségét.

Felé fordultam, mire ő rám mosolygott, és kijelentette:

– Alig várom, hogy ott legyünk!

* * *

A Nílus töltésén, egy kisebbfajta pálmaligetben landoltunk. A mozgásérzékelőket kár lett volna bekapcsolni – rengetegen jöttek mentek körülöttünk az öntözőárok mentén, vagy éppen a kicsi, átázott táblákon vágta át. Mindenki az ünnepség helyszíne felé tartott, hogy láthassa a fáraóját.

Kinyitottuk az alvómodult, kivettünk két lepedőt, amiket

félbehajtottunk, vágtunk rajtuk egy lyukat a fejünknek, majd magunkra húztuk, és egy letépett szövetcsíkkal jó szorosan megkötöttük a derekunkon. Megint az ágyneműnket viseltük.

– Fogadjunk, hogy eszedbe sem jutott felkapni a sminkkészletemet távozás közben – jegyeztem meg végül.

– Nahát, de furcsa... tényleg nem.

Csettintettem egyet a nyelvemmel, és azt kérdeztem Leontól:

– Akkor tudsz keríteni egy kis kormot?

És tudott keríteni. Elment, és pár perc múlva megjelent egy koromfoltokkal teli, sima kővel, amit egy tűzrakóhelyből szedett ki, és önelégülten vigyorogva átnyújtotta. Koromból és vízből sűrű krémet kevertem, és bekentem vele a szeme környékét.

Mit mondjak, nem perdült tánkra örömében.

– Nyugi! – szóltam rá. – Senki sem kételkedik abban, hogy talpig férfi vagy. Minden egyiptomi festi magát. Különösen a szemét. Elúzi a rossz szellemeket és a fertőzéseket. Nélküle sokkal feltűnőbb lennél, hidd el nekem! Na persze, a teljes kép kedvéért le kéne borotválunk a fejünket.

– Azt meg minek?

– Tetvek.

– Hova a pokolba hoztál te engem?

– Erről eszembe jut, hogy ha megvágod magad, azonnal szólj! Mielőtt elkezd elfertőződni.

– Ez a szem-izé csiklandozza a bőrömet.

– Sajnálom. Mindjárt abbahagyom. Isten ments, hogy akár a legcsekélyebb mértékben kellemetlenül érezd magad.

– Nem hagyhatod abba úgy, hogy az egyik szemem fekete, a másik meg nem!

– Alábecsülsz, Leon.

Sóhajtott egyet.

– Tudod, az az igazság, hogy tök jól áll neked – tettem hozzá. – Mindennap festened kéne a szemed. Szerintem gondold meg!

– Csak... csináld, rendben?

Kifestettem a saját szememet is, és útnak indultunk.

* * *

Meleg volt. Csodálatos, dicsőséges, ragyogó, meleg napsütés. Kösz, Aton! Kezdtém megérteni Ehnaton nézeteit.

Leon és én egy darabig vitatkoztunk azon – bocsánat, megbeszéltük a dolgot –, hogy aktiváljuk-e a komp álcázórendszerét vagy sem. Hogy kisebb vagy nagyobb veszéllyel jár-e az, ha egy egyiptomi nekimegy a láthatatlan kompnak, mint az, hogy az időrendőrök megtalálják.

– Akik legalább két ugrással mögöttünk vannak – mondtam határozottan. – A közép-ázsiai sztyeppék elválasztanak tőlük.

– Hmmm – mormolta elgondolkodva Leon. – Igazad van. Meghagyjuk láthatónak. Ha sietve kell távoznunk, és minden múltbeli bizonyíték arra utal, hogy így lesz, akkor gyorsan meg kell találnunk.

Nem sikerült annyira megnyugtatnia, mint szerettem volna, de, mert alig vártam, hogy láthassam az eretnek fáraót, elengedtem a dolgot. Nyughatatlanul toporogtam, szinte ugráltam, mialatt Leon a tunikáját húzogatta, aztán megjegyeztem:

– Igen, igen, nagyon csinos vagy.

– Hogy van a mellkasod?

– Miféle mellkas? – feleltem, mert mindenki tudja, hogy ha az

ember nem vesz tudomást a konok, lüktető fájdalomról, akkor elmúlik. Mint a fogfájás. Meg az apró kölykök őrjöngése. Meg amikor mínuszba szalad a bankszámla.

Elhagytuk a kompot, és szemtől szemben találtuk magunkat egy kistermetű számmal, ami az árnyékban ejtőzött. Nem mutatta az ijedtség jeleit, csak áthelyezte a súlyát egy másik lábára, és mialatt a füle lekonyult a forróságban, békésen bámult minket. Reméltem, hogy a helyi emberek is ugyanígy fognak reagálni ránk.

Az áradás már véget ért, a víz levonulóban volt, jóllehet még nem eléggé ahhoz, hogy megkezdődjön a vetés. A talaj még át volt ázva, ami jócskán megnehezítette a járást, viszont egész kellemes érzést okozott az, hogy a meleg, sűrű egyiptomi sár újra és újra átnyomódott a lábujjaim között. A levegőben agyag erős szaga terjengett. Az itt-ott megrekedt belvizek kéklőn tükrözték az eget. És békák hemzsegték mindenütt. Bibliai mennyiségben. Tőlem jobbra a Nílus csillogott a napfényben, sáros földek és úgynevezett shadufok, vagyis fura formájú gémeskutak szegélyezték. Ha elfordítottam a fejemet, láthattam a sivatagot és az azon túli hegyeket, amelyek homályosnak tűntek a forróság miatt. Még azt a sávot is láttam, ahol a termékeny talaj találkozott a sivatag vörös földjével. A határ elég keskeny, az átmenet nagyon gyors volt. Kimosott ruhák száradtak a bokrokon, vagy éppen a fákon lógtak. Nagyon tiszta népség lakta az ókori Egyiptomot. És egyenesen előttünk terült el a százkapus Théba, Egyiptom fővárosa.

Jártam már Egyiptomban, Görögországban és Törökországban, amikor is vagy ásatásokon dolgoztam, vagy egyszerű turistaként kerestem fel a romokat, és mindig megdöbbenett az, hogy ezek az épületek eredetileg hogyan néztek ki. Amikor még sértetlenek voltak.

Újak. A simára csiszolt köveket még nem kezdte ki a szél és az idő, és minden szemkápráztató, erős színekben pompázott. Vörös, okkersárga, fekete, zöld színeket láttam, valamint mindenütt azt a csodálatos lapis lazuli kéket.

Ez Egyiptom volt, emiatt minden falat valamilyen tájkép vagy emberábrázolás díszített, amelyek a festék-dombormű kombináció miatt rendkívül látványosra sikeredtek. Eleven képek virítottak a falakon. Gigászi fáraók tapostak ellenségeiken. Lóvontatta harci szekerek száguldottak a sivatagban. Vadászok lopakodtak a préda felé óriási papyrusnád-rengetegekben. Az istenek köztünk jártak. Asakálfejű Anubisz, aki összevetette a holtak szívének súlyát egy tolléval. Szobek, a krokodilfejű isten, aki kegyesen fogadta hívei ajándékát. Hórusz mágikus szeme mindenütt jelen volt, figyelte a várost és annak lakóit.

Aváros főbb részébe nem léptünk be. Az ünnepséget a Gempaaton templomában rendezték. A parasztokat nem engedték be a szent területre, viszont szélesre tárták a kaput, és a nézők jól beláthatták az egészet. Ehnaton azt akarta, hogy mindenki a szemtanúja legyen a ceremóniának. A ceremóniának, amellyel megteszi az első lépést afelé, hogy megfossa a hatalmától Ámon-Rét, valamint az ő túlzottan nagy hatalmú papjait.

Addig nyomultam át a fokhagymaszagú tömegben, amíg találtam egy helyet, ahonnan egész jól láttam.

Atíznapos ünnepség már szemmel láthatóan napok óta tartott. Gyanítottam, hogy ez lesz az a nap, amelyen Ehnaton jelképesen kilépi a birodalma hosszúságát és szélességét, hogy kinyilvánítsa a hatalmát, és Atonnak szentelje az országát. Körös-körül az udvarban a hordozható szentélyek más isteneket tartalmaztak, akik meghívást

kaptak, hogy legyenek tanúi a ceremóniának. Mindegyiket a saját papjai kísérték, de Aton elsőbbséget élvezett. Nem mindenki tűnt boldognak.

Egy darabig várjunk kellett. Aszertartások nem mindig haladnak az ütemterv szerint – valaki elveszíthet egy szent koszorút, vagy elkéshet egy fontos hivatalnok. De ez nem okozott gondot, mert bőven akadt látnivaló.

Nem csak az épületeket díszítették fel. A gazdag egyiptomiak, akik persze napernyők alatt ácsorogtak – amiket verejtékező rabszolgák tartottak –, türkizzel és lapis lazulival teli, csodás aranyékszereket viseltek. Még a szegényebbek is olcsó gyöngyökkel és tollakkal ékesítették fel magukat. A megjelenés fontos volt számukra. A gazdagok és a szegények egyaránt igyekeztek fiatalnak és szépségesnek mutatni magukat, amitől Ehnaton saját magáról készítettett ábrázolásai még inkább zavarba ejtőek. Alig vártam, hogy a saját szememmel láthassam, hogy ezek mennyire valóságúek.

A templom körül több száz, vagy inkább több ezer ember várta csendesen, hogy megpillanthassa a fáraóját. A földi istenét.

Mi több, nagyon csendesen várakoztak. Nem lehetett hallani izgatott duruzsolásokat, suttogásokat, semmit. Az emberek nem nyújtogatták a nyakukat, holott ez lehetett az első és utolsó alkalom az életükben, hogy megpillanthatták a fáraót. Egy idő után én sem ágáltam, és Leonra néztem, aki aggodalmasan forgatta a fejét.

– Nem tetszik nekem ez a hangulat – mondta halkán. – Van esély arra, hogy elszabadulnak az indulatok?

– Nem hiszem. Nem örülnek, de még évek vannak hátra a tényleges lázongásokig. Ez nem egy spontán népség.

Türelmesen vártunk a meleg napsütésben, ami nem volt kellemetlen. Újra és újra körülnéztem. Az emberek jól tápláltak és többé-kevésbé elégedettnek tűntek. Egyiptom virágzott, és viszonylagos stabilitást élvezett – ami még néhány évig fennmaradt. Ha hosszabb időre kerestünk volna menedéket, egész jól megfelelt volna nekünk. Elhatároztam, hogy ezt megemlítem Leonnak, amint lesz egy percünk, hogy megvitassuk.

Anap már lefelé ereszkedett az égen, amikor végre-valahára megszólaltak a kürtök, és Ehnaton, illetve Nefertiti kiléptek a templomból.

A nézők ujjongtak, de nem holmi vad lelkesedéssel.

Jómagam megugrottam. Basszus, tényleg látni fogom az első lépését Egyiptom egyik legérdekesebb történetének, amikor is Ehnaton kísérletet tesz az egyistenhit és a modernizáció bevezetésére! Lábujjhegyen álltam, hogy láthassam őt. Ha törik, ha szakad, tudnom kellett, hogy néz ki.

Felső-Egyiptom koronáját viselte, valamint hosszú köpenyt, amit talán arany tollakból szőttek. Nem voltam elég közel ahhoz, hogy lássam a részleteket. A papjai kíséretében áldozatot helyezett Aton oltárára. Egy pap leemelte róla a koronát, egy másik pedig feltette a fejére Alsó-Egyiptom koronáját, majd ismét áldozatot mutatott be.

A nézők tiszteletteljes hallgatásba merültek.

Ehnaton elfordult az oltártól, és elindult lefelé az udvarra vezető lépcsőn. Amikor leért, a karját széttárva mozdulatlaná dermedt, míg a szolgálói odasiettek hozzá, hogy levegyék róla a köpenyt és a koronát.

Engem pedig előntött az izgalom. Mindjárt látni fogom, hogy Ehnaton milyen testi torzulásoktól szenvedett...

És ekkor furcsa érzésem támadt. Valami zavar érződött a levegőben.

Bármi okozhatta. Ez nem egy boldog pillanat volt. Az egyiptomiak nem rajongtak a változásért. Azavar származhatott a rosszkedvű, nyugtalan nézőktől is. Megpróbáltam feltűnés nélkül körülnézni.

– Történik valami – súgta Leon, és megragadta a karomat. – Vagy balhé készül, vagy felbukkantak a barátaink. Akármilyen a válasz, ideje lelépni.

Nyitottam a számat, hogy tiltakozzak. Hogy még öt percért könyörögjek. Csak addig maradjunk, amíg Ehnatonról leszedik a göncöt. Nem mehettem el, amíg nem látom...

– Most! – parancsolta Leon, és megszorította a karomat.

Visszaereszkedtem a talpamra, és bólintottam.

Remélve, hogy senki sem veszi tiszteletlenségnek azt, hogy távozunk, mielőtt befejeződne egy ennyire fennkölt és fontos rendezvény, elindultunk a tömeg hátsó vége felé. Nem kapkodtunk, tempósan mozogtunk. Újra és újra megálltunk, és üldözésre utaló hangokat keresve hallgatóztunk. Bárkitől származó hangokat.

Ha valóban az időrendőrök jelentek meg, akkor feltűnően diszkréten tették a dolgukat. Másrésztől, rengeteg katona állomásozott a környéken. És ezek medzsák voltak, az elit rendfenntartó egység harcosai, akik nem sokat vacakoltak. Szinte mindenért karóba húzás járt.

Aztán a mélységes csendben egy férfi azt kiáltotta:

– Hé, hölgyem, leejtett valamit!

Az emberek felhördültek egy ilyen szentségtörés hallatán. Köröskörül a falakon a katonák mozgolódni kezdtek, benyomultak a tömegbe, és a nézők riadtan tértek ki az útjukból.

Az embert az ösztönei arra készítetik, hogy forduljon a felé az ember felé, aki megszólította, különösen, ha ez az anyanyelvén történik. Leon azt színlelve, hogy mutat nekem valami érdekes dolgot, megszorította a karomat, a templomra szegezte az ujját, és azt suttogta:

– Nemsokára baj lesz. Lépünk le, mielőtt megkezdődik.

Bólintottam, a bal lábamra helyeztem a testsúlyomat, és a nyakamat nyújtogattam, mintha próbálnék jobban látni. A körülöttem állók is odébb mozdultak, hogy alkalmazkodjanak az új pozícióhoz. Kisebb hullámok indultak tőlem. Ismét elmozdultam. És megint. Futni akartam. Szerettem volna átrohanni a tömegen, és valahogy eljutni Thébáig, ami tele volt keskeny utcával és számtalan rejtekhellyel. De pont ez az, amit nem szabad tenni az ilyen helyzetekben. Ilyenkor az ember idecsusszan, odacsusszan, bocsánatot kér, rámosolyog a szomszédjaira, tovább araszolgat, figyeli a ceremóniát, és soha, de soha nem csinál semmit gyorsan, amivel magára vonhatja a figyelmet, mert az végzetes lehet.

– Mögöttünk vannak – suttogta Leon. – Némi szerencsével az egyiptomi katonák adnak nekik valamit, amin elgondolkodhatnak.

Bólintottam. A kiabálás nem jött be nekik. Sőt, rosszabb helyzetbe kerültek, mert most a vadászok is prédává lettek. Legalábbis ezt reméltem.

Egy idő után a sokaság szélén találtuk magunkat, ahol az emberek ritkásabban, kisebb csoportokban álltak.

Most következtek az igazán veszélyes percek. Nyílt területen kellett átvágnunk, és két külön rendőrséget kellett kikerülnünk.

És ekkor végre mellénk szegődött a szerencse. Már rohadtul ideje volt, csak úgy mondom. A tömeg szélén megjelent egy zaklatottnak

látszó, terhes nő, aki visító apróságot tartott a karjában, míg másik két gyerek a szoknyájába kapaszkodott. Kétségbeesetten csitította a csecsemőt, aki úgy sírt, hogy a hangja az épületek között visszhangzott. Anőről dőlt a verejték, és látszott rajta, hogy szégyenkezik. Jobbra-balra forgatta a fejét, mintha keresett volna valakit vagy valamit, de nem találta meg. Elszántan küzdött a rúgkapáló gyerekekkel, és majdnem átesett a másik kettőn, akik a lába körül keringtek. Intettem neki, mintha ismertem volna, és mielőtt megkérdezte volna, hogy úgy mégis, ki az ördögnek képzelem magam, kézen fogtam a gyerekeket, és ismét mosolyogtam. Az asszony most, hogy megszabadult a terhe egy részétől, egy út felé biccentett, és magasabbra rántotta a csípőjén ülő kicsit. Elindultunk, lassan és nyíltan. És nagyon lármásan. Lemosolyogtam az apróságokra, amivel alighanem halálra ijesztettem őket. Ruhát nem viseltek, ami a gyermekek divatja volt ebben a korban, és mindenük ragadt a kosztól. Apró arcukon méz és takony száradozott. Acsecsemő most már úgy bömbölt, mint egy feldühödött bika. A jó ég tudta, hogy mi a baja. Az emberek folyton felénk nézegettek.

Anap felforrósította a köveket. Leon néma csendben követett minket, fedezte a hátunkat, de így is szörnyen védtelennek éreztem magam, mialatt lassan távolodtunk a ceremónia helyszínétől, és mindattól, ami mögöttünk zajlott.

Végül odaértünk egy ház árnyékos bejáratához. Az asszony elrántotta a poros függönyt, és kitepte a kezemből a gyerekeit. Ehhez az én segítségem is kellett, mert az egyik majdnem hozzám ragadt – és a nő végül besietett az épületbe anélkül, hogy visszanézett volna.

Atunikámhoz dörzsölgettem a kezemet. Nem sokra mentem vele.

Sőt, semmire, de legalább kijutottunk. Hajszálon múlt, de kijutottunk onnan, és amikor Leon azt mondta: „Szerintem menjünk a komphoz”, nem szálltam vitába.

Az utcák elhagyatottak voltak. Ami jól jött nekünk, mert gyorsan haladhattunk, de rosszul is, mert gyakorlatilag csak mi ketten jártunk itt, ennél fogva szörnyen gyanúsak voltunk.

Egyik árnyékos bejárattól a másikig surrantunk. Leon ment elöl, én két lépéssel lemaradva követtem, hogy figyeljem, mi történik mögöttünk.

Hogy a pokolba találnak ránk folyton? – tettem fel magamnak a kérdést, de nyomban észbe kaptam. – Ezen majd később töprengj! Mindig a mosttal foglalkozz! Előbb lépj le! Majd később jöhetnek a kérdések.

A komp látható volt. Tételezzük fel, hogy megtalálták... De nem, gondolkodjunk csak egy kicsit! Ha megtalálták volna a kompot, akkor nem vesztegették volna arra az időt, hogy üldözőbe vesznek minket, amivel azt kockáztatták, hogy a katonák felfigyelnek rájuk. Szépen elüldögéltek volna az árnyékban, arra várva, hogy befussunk, aminek előbb vagy utóbb, de biztosan meg kellett történnie. Igen, a tény, hogy a tömegben kerestek minket, bizonyosan azt jelenti, hogy nem találták meg a kompot. Leszámítva persze azt, hogy mindkettőt csinálják – végigterelnek minket az utcákon, és amikor már azt hisszük, hogy sikerült, váratlanul lecsapjanak ránk. Kisöpörtem a fejből ezeket a gondolatokat. Úgy döntöttem, előbb érzünk ép bőrrel a komp közelébe, és majd akkor foglalkozunk a problémákkal, amikor beléjük ütközünk.

Igazán jó lett volna, ha lett volna esélyünk megúszni a bajt.

4

MÁR LÁTTUK a kompot, ami a pálmaligetben várt minket. A szamár most másik irányban állt, de máskülönben minden pont úgy nézett ki, mint amikor távoztunk. Már csak át kellett vágnunk a földeken és az öntözőárkokon, és máris hazaérünk, még ha nem is szárazon. Az évnek ebben a szakában Egyiptom nedves és sáros hely volt.

– Kerülünk egyet – mondta Leon. – A biztonság kedvéért.

Én úgy gondoltam, hogy Leon túl óvatos, és ezt meg is mondtam neki.

– Emellett, a medzsák szépen lefoglalják őket – tettem hozzá végül.

– Nem vállalhatunk kockázatokat – felelte a fejét rázva. – Szökevények vagyunk. Ahhoz, hogy szabadok maradjunk, mindig szerencsésnek kell lennünk. De ahhoz, hogy elkapjanak minket, csak egyszer kell szerencsésnek lenniük.

Hát, ahogy így mondta...

Szeszéyesen kanyargó útvonalon közeledtünk a komp felé, megkerültük a határjelként szolgáló kőtömböket, és átugrottunk a keskenyebb árkokat. A nagyobbakon szabálytalan távközönként lerakott pallókon lehetett átjutni.

Majdnem összejött. Épp kezdtem azt hinni, hogy az összes időrendőr a templomnál van, amikor megjelentek előttünk – az üres tájból emelkedtek ki, tőlünk alig százyardnyira. Akár szándékosan,

akár nem, köztünk és a komp között álltak. De csak ketten voltak – talán az utóvéd.

– Fuss! – parancsolt rám Leon, és ez egyszer pontosan azt csináltam, amit mondott.

Megkerültem egy hatalmas fügefát, ami olyan öreg volt, hogy számtalan új törzset növesztett, és egymaga is kisebb ligetet képezett. Áttörtem a rugalmas botok között, gyökereken botladoztam, és ismeretlen rendeltetésű, apró fakunyhó közelében értem ki.

A legfontosabb az volt, hogy mindig legyen valami köztünk és köztük. És így ne jussanak tiszta lövéshez. És hogy minél messzebb legyünk tőlük. És hogy távol tartsuk őket a komptól. Tudják, a menekülés is egy szakma valahol. Az nem elég, ha az ember csak nekilődul, és reméli a legjobbakat.

Kirontottam a kunyhó mögül, és találtam magam előtt egy kellemesen tiszta, száraz földszövet. Behúztam a nyakamat, vettem egy mély lélegzetet, és a mellkasomban izzó fájdalommal lehetőleg nem törődve, nekiiramodtam. És pár pillanattal később szemben találtam magam a Nagy Csatornával. Az egyik olyan csatornával, ami közvetlenül a Nílusból vezette át a vizet a környéken látható tározókhoz. Ezeknek rengeteg vizet kellett szállítaniuk, ezért szélesre és mélyre ásták őket.

Elfordultam, és a töltésen futottam tovább, közben elkeseredetten kerestem valamit, ami mögött elrejtőzhetnék. Nem voltunk messze magától a folyótól, és azt reméltem, hogy van ott egy csónak... vagy akármi... Hallottam, hogy Leon közvetlenül mögöttem fújtat.

Egy tőlem jobbra elterülő, elszáradt növényekkel teli tábla kínált némi lehetőséget, de amikor felé fordultam, ugyanaz a két, feketébe

öltözött alak rontott ki a barna száraz sűrűjéből, és célzásra emelték a fegyverüket. Továbbra is köztem és a komp között voltak.

Megtorpantam, és kétségbeesetten kerestem a megoldást, de sehová sem menekülhettem. Ez persze nem akadályozott semmiben. Nem voltam hajlandó feladni. Ha el akarnak kapni, dolgozzanak csak meg érte! Elkanyarodtam a csatornától, és egyenesen a folyó felé futottam a töltésen. Abban reménykedtem, hogy a papirusznádröngtetegben lerázhatjuk őket.

Asár nagyon megnehezítette a dolgot. Újra és újra megcsúsztam, míg végül pofára estem.

Hallottam, hogy Leon felkiált a hátam mögött. Visszanézve azzal szembesültem, hogy a két időrendőrrel verekszik. Fegyvere nem volt. És el kellett tűnnünk, most rögtön. Bármelyik pillanatban befuthatott az osztag többi tagja. Az egyik hirtelen kitepte magát Leon markából, és rám szegezte a fegyverét.

Odébb ugrottam, de megint megcsúsztam, és legurultam a meredek partoldalon úgy, hogy alig pár láb választott el a víztől. Fel kellett volna kelnem. Fel kellett kelnem.

Nem jött össze. Hanyatt feküdtem, és hevesen ziháltam.

Elkaptak minket.

Vagy talán mégsem.

Kiáltás harsant felettem, és a következő pillanatban elgurult mellettem egy lihegő, sáros halom, ami Leonból és a két időrendőrből tevődött össze – és kicsivel odébb megállapodott.

– Fuss! – kiabálta Leon, bár hogy mit gondolt, hová és hogyan fussak, azt mindenkinek a képzeletére bízom.

Feltápáskodtam, és felkészültem rá, hogy megdöntsem a szárazföldi sebességrekordot. A szeme sarkából láttam, hogy az egyik

rendőr tapogatózva keresi a fegyverét, és a földhöz vágtam magam.

Nem tudtam, mi történik mögöttem. Csak azt tudtam, hogy mi történik előttem.

A Nílus felforrt.

Legalábbis így nézett ki. A víz jókora területen ugrált, hullámzott és bugyborékkolt. Noha kegyetlen fájdalom járta át a mellkasomat, a fel-felszökkenő vizet bámultam, mert ilyesmit nem mindennap lát az ember lánya. És mialatt kidülledt szemmel néztem a különös jelenséget, a part közelében egy rakás krokodil a felszínre emelkedett, alaposan megnézett minket az orra felett, és alighanem úgy döntött, hogy itt az ebédidő.

Anílus-i krokodil... Csúcsragadozó. Agresszív. Erős. Hatalmas. Az öreg hímek hossza elérheti a tizennyolc lábat. Szinte mindent megesznek. Fürgék, és tudnak futni. Szó szerint felemelik a testüket, és vágtatnak. A menekülésnek semmi értelme, mert simán utolérnek bárkit. Az emberek rettegnek tőlük, és teljes joggal. Napközben a sekély, sáros vizekben napoznak, a látszat szerint egyfajta kómában, mígnem egy ember vagy egy állat lejön a partoldalra, hogy igyon. Ekkor egy vagy több krokodil kirobban a vízből, és berántja az áldozatot.

Stresszhelyzetben a hím krokodilok képesek infrahangokat előállítani, amelyek olyan erősek, hogy rezgésbe hozzák a vizet – és én ezt láttam ezekben a pillanatokban. Vibráló vizet. Csakhogy ezúttal nem a krokodilok idézték elő a jelenséget, hanem az idióta időrendőrök, akik elsütötték a szonikus fegyverüket, ami a táncoló vízfolt kiterjedéséből ítélve széles sugárra volt állítva.

Isten a megmondhatója, hogy normál esetben mi zajlik azokban a nagy, rusnya fejekben – a krokodilokéban, nem az időrendőrökében

–, de most, ebben a percben az állatok teljesen egyértelműen nem voltak boldogok.

Akár ellenségnek tekintettek minket, akár ebédnek, aggasztóan nagy számban tartottak felénk.

– A francba! – nyögték sztereóban az időrendőrök.

– A francba! – visszhangozta Leon a kijelentést.

Én nem mondtam semmit. Veterán vagyok, kérem szépen. A futáshoz tartalékoltam a levegőt.

Azt meg kell adni, hogy az időrendőrök elkötelezettek voltak. Noha úgy tűnt, mi leszünk a főfogás pár krokodil mai étlapján, továbbra is próbáltak elkapni minket. Ránk szegezték azt a hülye fegyverüket.

– A helyükben én nem lövöldöznék azokkal! – szólt rájuk Leon. – Szerintem egyezzünk meg döntetlenben, és valamennyien húzzunk el innen!

Az elsőnek érkező krokodilok kiemelkedtek a vízből. Megigézve bámultam őket. Hatalmasak voltak, páncélt viseltek, és amikor veszélyben érezték magukat, elfordították a fejüket, és köhögtek. Egy kicsit olyan volt, mintha a St. Maryben lettek volna orvosi vizsgálaton.

Erősen remegő lábam minduntalan megcsúszott, mialatt felfelé igyekeztem a partoldalon. Eltájolódtam. A szívem vadul dübörgött, és alig láttam. Fogalmam sem volt, hogy ki vagy mi van mögöttem. Nem mertem elszakítani a tekintetemet az előttem elterülő földsváttól. Minden pillanatban arra számítottam, hogy egy krokodil megragad, és bevonszol a vízbe. Ugyanis, a krokók nem csak úgy kettéharapják és felfalják az embert. Szépen leviszik a víz alá, addig forgatják és ráncigálják, amíg megfullad vagy eltörik az összes csontja, és leszakadnak a tagjai. Aztán benyomják egy kő vagy

fatörzs alá, és ott tárolják, amíg kellően érett és zamatos lesz. És csak akkor eszik meg.

Felfelé kúsztam a durva, borotvaéles fűben, ami rondán összehasogatta a karomat és a lábamat. Valahol menet közben elszakadtunk az időrendőröktől. Fogalmam sem volt, hogy mire készülnek. Ha volt egy csepp eszük, akkor mentették az irhájukat. Krokodilok hemzsegték mindenütt. Kicsúsztak a sáros partra, kikúsztak a nádból, és a pofájukat nyitogatva kivonszolták magukat a vízből. Te jó ég, minek ennyi fog egy állatnak...?

Leon talpra rángatott, megmarkolta a kezemet, és ekkor tényleg beleadtunk mindent. Árkokat ugrottunk át. Sárfojtokban csattogtunk, csúszkáltunk és imbolyogtunk, majd a Nílustól elfordulva lassú kocogásra váltottunk, mert minden egyes lélegzetemért keményen meg kellett küzdenem. Egyiptom lassan, elködösülve forgott körülöttem, és nem tudtam megőrizni az egyensúlyomat. Alig száz yard választott el minket a komptól. Már majdnem ott voltunk.

Leon megállt, és körbeforogva végignézett az üres tájon.

– Menj előre! – szólt oda aztán. – Figyelj, hogy tiszta-e a környék! Fedezlek hátulról, de szerintem most már biztonságban vagyunk.

Amint befejezte, megfordult, és egyenesen belezuhant a Nagy Csatornába.

Ez még a St. Mary mércéi szerint sem számított jó napnak.

Szégyellem, de azt első gondolatom az volt: „ezúttal legalább nem velem történt meg”. Tudniillik, valamiért sosem volt erős oldalam az, hogy eljussak A-ból B-be úgy, hogy C-nél nem sújt le rám valamilyen katasztrófa. Valahogy sosem ment. És ezt az adott pillanatban viccesnek találtam.

– Te meg mi keresel odalent? – kérdeztem, amire az a speciális,

ingerült tekintet volt a válasz.

– Megmondtam, hogy kotorj vissza a komphoz! Sosem figyelsz rám?

– Ööö... bocs, mit is mondtál?

Leon a partoldalon hasalt, körülbelül két lábbal a töltés teteje alatt, tetőtől talpig eredeti nílusi sárral borítva. Mialatt ott álltam felette, pár hüvelykkel lejjebb csúszott. Megpróbálta feljebb tolni magát a lábával, de még lejjebb siklott.

Lehasaltam a töltés tetején, felé nyújtottam a kezemet, és ez volt az a pillanat, amikor rájöttem, hogy nagy bajban vagyunk, ugyanis nincs az az isten, hogy fel tudjam húzni onnan. Apart túl meredek volt, és a lába nem talált támasztékot. Valahányszor megpróbálta, csak még lejjebb csusszant, és odalent mocskos, sekély víz és fekete, ragacsos sár keveréke várta. Tudtam, ha egyszer belecsúszik abba, soha többé nem vergődik ki belőle. Ennek bizonyítéka ott volt a közvetlen közelünkben – egy félig a trutymóba merült, döglött kutya, és pár patkánycsontváz.

Leon magától nem tudott kimászni, nekem meg nem maradt annyi erőm, hogy kihúzzam. Csak annyit tehettem, hogy tartottam őt, amennyire csak bírtam.

Ez elvileg nem lett volna olyan vészes, de mégis az volt, mert ez a nap ünnepnap volt, és a környéken egyetlen ember sem akadt, akik segíthetett volna.

Hason feküdtem a meleg sárban. A levegőben forró, nedves föld szaga szállongott, és a békák brekegésén kívül semmit sem lehetett hallani. Egy árva lélek sem kóválygott a tájon. Még az időrendőrök sem. Nem mertem remélni, hogy a krokodilok felzabálták őket – az már túl szép lett volna. Még a szamár is elcsámborgott valamerre.

Viszont tudtam, hogy holnap munkanap lesz, és valaki ki fogja nyitni azt, ami itt a zsilipnek felel meg, és akkor a víz bömbölve végigsöpör a csatornán, és elsodorja Leont. Ha sikerül egész éjjel tartanom.

És ha nem jönnek a krokodilok.

Afejem és a vállam átnyúlt a peremen, és mindkét kezemmel markoltam Leon csuklóját. Mostanra befejezte a rúgkapálást és a hadonászást, mert mindketten sárosak voltunk, és a keze könnyen kicsúszhatott a markomból. És akkor hamar abban az álnok, nyálkás trutymóban találta volna magát.

Kirekesztettem a tudatomból a rémítő gondolatokat, és megint felemeltem a fejem, hogy lássam, van-e valaki a környéken, aki segíthetne. Bárki megfelelt volna. Még a két idióta időrendőr is, akik felelősek voltak ezért az örületért. Hol vannak a nyavalyás rendőrök, amikor az embernek szüksége van rájuk? Megfordult a fejemben a gondolat, hogy ezt a kettőt a többiek talán a templomhoz rendelték, hogy segítsenek megküzdeni a medzsákkal.

Leon felemelte a fejét, és hihetetlenül nyugodtan azt mondta:

- Megpróbálok támasztékot találni a lábamnak.
- Rendben, de finoman!

Éreztem, hogy mozog, de csak annyi történt, hogy a partoldalról levált egy darab, és még rosszabb helyzetbe kerültem, mert éreztem, hogy most már én is csúszok lefelé. Leon annak a tekintélyes súlyának köszönhetően nemcsak a vállízületeimet akasztotta ki, hanem lassan áthúzott engem a peremen, és ezt ő is tudta.

Felnézett rám, és odaszólt:

- Engedj el!

– Nem.

Éreztem, hogy lejjebb csusszanok egy-két ujjnyival, és próbáltam az akaratommal visszafelé húzni magam. Kell-e mondanom, nem jött be.

– Lucy, engedj el!

Még sosem nevezett így. Ezt a nevet ő adta nekem. Az agyam ezt a legkevésbé sem megfelelő pillanatot választotta arra, hogy elkezdjen dolgozni a kérdésem: mikor szűntem meg úgy gondolni erre a férfira, hogy *a másik Leon*? Mikor fogadtam el őt az én Leonomnak? Igen, mert roppant hasznos dolog ilyesmiken filózni, amikor az ember egy meredek töltésen lóg, és csak pár perc választja el a hosszadalmas kínhaláltól.

– Pofa be, Leon! – recsegtem határozottan.

– Lucy...

A fogamat csikorgatva válaszoltam:

– Nem foglak elengedni, úgyhogy fogd be a szádat!

Mielőtt bármit mondhatott volna erre, felemeltem a fejemet, és segítségért kiáltottam. Nem tudom, miért tettem – tudtam, hogy mindenki az ünnepségen van, de nem voltam hajlandó elengedni Leont, és úgy volt vele, hogy ha ő meghal, akkor engem a jövő már nem érdekel. Mivel a fejem lelógott, alighanem teleszaladt vérrel, és nem tudtam tisztán gondolkodni.

Megint lejjebb csúsztam egy hüvelyknyit. A töltés széle omladozni kezdett. És még egy ujjnyit. Megpróbáltam belenyomni a térdemet a földbe, de ez sem jött össze.

A karomban és a vállamban elviselhetetlen fájdalom izzott. Tudtam, hogy már nem bírom sokáig.

És ekkor megmozdult a sár. Először azt hittem, hogy csak

képzeliődöm, de nem. Tényleg mozgott a sár. Kettő, nem is, három krokodil kúszott felénk a csatornában. A legelső hatalmas volt, nyilván az alfa-hím. Nem látszott rajtuk, hogy különösebben sietnének, de csalókan gyorsan haladtak előre. Félig kúsztak, félig úsztak, és nyílegyenesen felénk tartottak. Csak annyit kellett tenniük, hogy várnak.

Ismét kiáltottam. Aztán megint.

És valaki válaszolt.

Nem mertem tekeregni, hogy megnézzem, ki az. Moccanni sem mertem. Mert ennyi volt... éreztem, hogy csúszok, és csak csúszok, és tudtam, hogy mindjárt mindketten lesiklunk, és odalent krokodilok várnak ránk.

Futó léptek dobogását hallottam és éreztem. Megint kiáltottam. Ekkor már kétségbeesetten, mert mozogtam... éreztem, hogy mozgok... lassan csúszok előre a sárban. Leon kiabált, hogy engedjem el. Én csak úgy kiabáltam. Mert biztosra vettem, hogy akárki közeleg, nem fog ideérni időben. Alig fél másodpercet fog elkésni, de már nem menthet meg minket...

Aztán azt láttam, hogy egy kar megragadja Leont. A másik oldalamon egy másik kar nyúlt felé. Az a rettenetes súly már nem húzta a kezemet. Hátrafelé vergődtem, hogy helyet csináljak, és a jövevények felhúzhassák Leont.

Két rabszolga mentett meg minket. Avékony, de izmos alakok csupán ágyékkötőt viseltek. Gond nélkül felhúzták Leont, aztán mindannyian sárosan és kifulladásra ültünk az esti napsütésben, és egymást bámultuk.

Nem volt pénzünk, amit odaadhattunk volna nekik. Aruháinkon kívül nem volt semmink, és most már erőnk sem, hogy felálljunk.

Nem voltak szavaink, amelyekkel köszönetet mondhattunk volna nekik, viszont létezik egy univerzális jelnyelv. Aszívünk fölé tapasztottuk a tenyerünket, és fejet hajtottunk. Ők mosolyogtak, és szintén fejet hajtottak. Aztán felszedték a batyujukat, és elmentek. A részükről ennyi volt az egész.

Leonnal felsegítettük egymást, és a komphoz tántorogtunk. Hogy lefolytassuk az első vitánkat.

* * *

De kezdjük az elején. Ugrottunk. Meg voltam döbbenve attól, hogy megúsztuk. Mindkettőnkre rengeteg sár ragadt, és attól féltem, hogy a számítógép úgy dönt, elég egyiptomi cuccot viselünk, hogy az már idegen tárgynak minősül, és nem lesz hajlandó végrehajtani az ugrást. De nem ez történt, és ugrottunk.

Fogalmam sem volt, hogy hol landoltunk, de csendes helynek tűnt. Vagy legalábbis az volt, amíg meg nem érkeztünk.

Holtfáradtak és agyonhajszoltak voltunk, mindenünk fájt, vagyis, mindent egybevetve, az idő remekül megfelelt egy józan hangvételi megbeszéléshez, amelynek során valamennyi résztvevő képes nyugodtan és csendesen ismertetni a nézőpontját, míg a hangulatot a kölcsönös tolerancia és tisztelet jellemzi.

Elsőnek Leon nyitott tüzet.

– Azt mondtam, hogy menj a komphoz. Miért nem tudod soha azt csinálni, amit mondanak neked?

– Miért kéne? Ha egyszer hülyeségeket mondtok...

– Az, hogy ott maradtál, hogy kihúzz az árokból, amiből én magam is könnyedén kimásztam volna, jóval több volt a hülyeségnél!

– Ó, tényleg? Ki tudtál volna mászni onnan?

– Teljesen egyértelmű, hogy igen.

Rendkívül fontos volt, hogy legalább egyikünk higgadt maradjon. Nem sűrűn vitatkoztunk, de amikor megtettük, kellemetlen kijelentések hangzottak el, és mindig sértődés lett a vége. Mondanom kellett volna valamit, amivel békülékeny hangnemet ütök meg, de nem volt rá esélyem.

– Mi a fenének próbállak védeni, ha ekkora marhaságokat csinálsz? – kérdezte éles hangon Leon.

– Mondja ezt az idióta, aki belefordult egy árokba.

– Mert nem láttam!

– Hús láb széles, az isten szerelmére! Vak is vagy?

– Is? Miért, még mi vagyok? Várj, erre ne válaszolj!

Kár, hogy ezt mondta. Volt egy szép hosszú listám. Befogtam a számat, de sajnálatos módon Leon nem érzékelte, hogy fékezem magam.

– Csak azt mondd meg, hogyan jutott eszedbe!

– Meg akartalak menteni.

– És azt kockáztattad, hogy, mialatt ezt teszed, az időrendőrök elkapnak, én pedig megint elveszítelek.

– Én hamarabb vesztettelek volna el. Másodpercek választottak el attól, hogy belefulladás a sárba. Vagy felzabáljanak a krokodilok. Vagy megtaláljon az Időrendőrség. De ezek egyike sem következett be. Mert azok a fiúk és én kihúztunk onnan!

– Miért nem tudod megérteni? Tálcán kínáltad magad nekik. Ha pont akkor odaérnek, téged elfognak, engem meg ott hagynak, hadd egyenek meg a krokodilok, és akkor mindkettőnknek vége.

– Velem ez nem történhetett meg. Mert ügyes és leleményes

vagyok. Mindig van egy-két ravasz tervem.

– Ami ebben az esetben az volt, hogy kinyíratod magad.

– Nem haltam volna meg. Folyton azt a hangpisztolyukat használják...

– A szonikus impulzusfegyverüket...

– Azt, na. Vagyis, nyilvánvaló, hogy élve akarnak elkapni minket. Ha elkaptak volna, ami ugyebár nem jött össze, a legrosszabb esetben fogságba ejtettek volna minket. Szerintem a lényeg az, hogy mindketten élünk, és amíg élünk, minden lehetséges. Persze, ha valaki halott, az már jelentősen lekorlátozza a lehetőségeit.

Ekkor már kiabáltunk.

Leon ingerülten rácsapott a műszerfalra, és kijelentette:

– Te semmit sem tudsz erről! Elveszítettem volna. Megint. Miért nem vagy képes megérteni?

Dühösen hadonászva feleltem:

– Persze hogy megértem. Ki értené meg nálam jobban? Miért nem érted meg, hogy semmiért sem engedtelek volna el? Miért nem fogod fel... nem veszíthetlek el... megint...

Legnagyobb rémületemre elcsuklott a hangom. Éreztem, hogy mindjárt bőgni fogok. Ami nem jött jól, mert még sok mindent akartam elmondani. És annyira fáradt voltam. És fáj a mellkasom. És a karom. És a vállam. És addig tartottam Leont, amíg megmenekült. Erre ő kiabált velem. És beleragadtam ebbe az új életbe. Ebbe az új világba. És nem tudtam, hogy hová tartozom. És emberek üldöztek. Ezek miatt visítogtam. Leon miért nem tudja mindezt? Támaszt keresve rádőltem a műszerfalra, és csak úgy potyogtak a könnyeim.

Leon természetesen tudta. Tényleg jobban kellett volna bíznom

benne. Mi több, ideje volt, hogy mindketten jobban bízzunk a másokban. Hallottam, hogy vesz egy mély, reszketeg lélegzetet.

– Ne sírj, szívem! – mondta halkan.

Körém fonta a karját – kicsit ügyetlenül, feszélyezve csinálta, de úgy sejtettem, hogy némi szerencsével a gyakorlat majd tökéletesre csiszolja a mozdulatot.

– Sajnálom, Lucy. Jobban kellett volna vigyáznom rád. Alig két napja kaptalak vissza, és máris félhalott vagy.

Beleszipogtam a sáros tunikájába.

– Ez nem csak a te érdemed – feleltem sírós hangon. – Már félhalott voltam, amikor megérkeztem ide.

– Tudom, hogy nem ezt vártuk, de egy időre megrekedtünk. Ígérem, hogy túljutunk ezen. Keresünk egy biztonságos helyet.

Én is átöleltem őt, és lehunytam a szememet. Hogy csak így álljunk egy kicsit, csak pár másodpercet... Ez nem arról szólt, hogy ki esett bele az árokba, és ki nem engedelmeskedett az utasításoknak. Ez arról szólt, hogy két embert egymásnak löktek, és behajítottak egy új életbe, még mielőtt a régi életük sebei teljesen begyógyultak volna. Két ember állt ott, akik féltek, fáradtak voltak, és mindenük fájt.

Sőt, ennél is több bajuk volt.

– Max, honnan jön ez a sok vér? – kérdezte hirtelen Leon.

– Miféle vér? – kérdeztem vissza, majd tettem egy lépést hátra, és a kezemre pillantottam, ami valóban ragadt a vértől. A műszerfalra is kenődött bőven.

Leon karnyújtásnyira tolt magától.

– Fáj valamid?

– Igen, mindenem, de ez nem tőlem származik. Szerintem a te

véred.

Áthúzta a fején a tunikáját, és a nyakát tekergetve próbálta szemügyre venni a hátát. Alapockája alatt vörös és lila zúzódás sötétlett. És volt egy kisebb sebe is, ami lelkesen vérzett.

– Jobb lesz, ha lekezelem, mielőtt elfertőződik – mondtam. – Zuhanyozz le, én pedig megnézem az elsősegélydobozt.

Az nem annyira elsősegélydoboz, inkább elsősegélyszekrény. A múltjárók néha hajlamosak elszenvedni egy-két sérülést.

Leon a haját dörgölve lépett ki a fürkéből. Jómagam kezem mostam, és a sebet bámulva odaszóltam neki:

– Lefeküdnél?

– A legnagyobb örömmel. Fárasztó volt a nap.

Hangosan nyögve végignyújtózott a padlón.

Megtisztítottam a sebet, és befújtam fertőtlenítővel. Leon éppen csak egy kicsit összerezzen.

– Jól van – dörmögtem –, lehetsz kisbaba, ha szeretnél.

Oldalra fordította a fejét, és rám förmedt:

– Felnőtt férfi vagyok. Megtennéd, hogy méltányolod ezt, ha szépen megkérlek?

– Ó, bocsánat. Teljesen le vagyok nyugózva. Teszek egy kis kötést a sebre, és rakok rá egy kis gyulladáscsökkentőt, ami érzéketleníti a lezúzott területet is. Csak feküdj nyugodtan!

Akenőcsöt úgy vittem fel a bőrére, hogy két ujjammal apró köröket rajzoltam a hátára, persze, nagyon finoman. Ráérősen csináltam. Azúzódás akkora volt, mint egy mélytányér. Leon alighanem szépen odavágta magát, amikor lezuhant.

– Észre se vettem – mondta halkán. – Túlságosan lefoglalt az, hogy kapaszkodjak.

– Fáj?

– Nem – felelte, mivel ismét a Férfit alakította.

Végeztem, és átadtam neki a pólóját, de nem mozdult.

– Felsegítselek? – ajánlkoztam.

– Adnál egy percet?

– Mi a baj?

– Ez a valami csökkenti a merevséget is?

Ismét elolvastam a kenőcs címkéjét, és azt válaszoltam:

– Igen. Gond van?

– Lehet, hogy írok egy panaszlevelet a gyártónak...

– Miért, még most is fáj?

Leon pár pillanatig hallgatott, majd kibökte:

– Igen. Legyen elég ennyi, jó?

5

EGY ÓRÁVAL később átadtuk magunkat annak a tradicionális szertartásnak, ami a St. Mary népénél a válsághelyzetek kezelésére szolgál, vagyis irgalmatlan mennyiségű teát töltöttünk az arcunkba. Lehet nevetni, de működik. Mire felforr a víz, elkészül a tea, és halk kritikák hangzanak el a cukor mennyiségével kapcsolatban, aztán fújkaljuk a teát, és végül megisszuk... mindehhez idő kell, és mivel a St. Mary munkatársai nagyjából addig képesek figyelni, mint egy aranyhörcsög, mire kiürül az első bögre, a legtöbben elfelejtik, hogy miről is vitatkoztak az előbb.

Kiderítettük, hogy hol és mikor vagyunk: a 8. századi Skandináviában. Ennél pontosabban nem lehetett meghatározni, ami megint csak aggodalmakra adott okot. Most már öt ugrást tettünk, gyors egymásutánban, és ezek közül egy-kettő vészhelyzeti kivonás volt.

A kompok rendszeres karbantartásra szorulnak, A-ra, B-re és C-re. Az A-karbantartás során minden ugrás után helyrehozzák a sérüléseket, amihez rendszerint a műszakiak teljesen alaptalan panaszkodása és kritizálása járul. AB-karbantartás havonta történik, tekintet nélkül arra, hogy mikor volt az utolsó A, és a nagy, a C évente kétszer esedékes; ekkor a kompot kivonják a szolgálatból, és gyakorlatilag szétkapják. Ilyenkor a műszakiak huzamosabb időn át végeznek egy ősi, közös rituálét, ami abból áll, hogy sokat

sóhajtoznak, és a fejüket csóválják, míg a főnökük a haját tépkedi, amiért olyan rohadt lassan raknak össze mindent.

Mármost a mi kompunk nem esett át az égvilágon semmin. Nem kételkedtem abban, hogy Leon csúcsformában tartotta, de a kompok rendszeres újrangolásra szorulnak, különben elkezdenek sodródni. Ami elég gázos lehet, mert ha valaki, mondjuk, a reneszánsz Firenzét veszi célba, és úgy száll ki, hogy mindjárt megtekintheti a korszak csodás műkincseit, méghozzá nyugodt töprengésre alkalmas környezetben, és azon kapja magát, hogy a Szent Bertalan-éji mézszárlás kellős közepén áll, bokáig vérben, és hugenották szétszórt testrészei veszik körül.

Egy kisebb fennsíkon gubbasztottunk. Szél lökdöste a kompot, jóllehet a mögöttünk lévő sűrű erdő valamennyire védett minket az elemektől. A szürke Északi-tenger alattunk dübörgött, és tőlünk jobbra széles folyó csillogott. A tölcsértorkolat másik oldalán apró fakunyhók, felettük pedig, a domboldal magasabb részén nagyobb, díszesebb hosszúházak álltak.

És ami a legjobb, nyoma sem látszott hajóknak. Anyár közepén járhattunk. Ezt abból lehetett megállapítani, hogy az eső dél felől zuhogott. Gyanítottam, hogy a férfiak rég elhajóztak, hogy Anglia keleti partvidékén raboljanak, fosztogassanak és nőket becstelenítsenek meg. Ebben az időben alighanem Lindisfarne környékét dúlták fel.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy a falu elhagyatott volt. A füst csak úgy fél szívvel szállt felfelé a vastag zsúptetőbe vágott lyukakból, de ezen az esős és szeles napon mindenki az épületekben maradt, amennyire csak tehetett, ami nekünk tökéletesen megfelelt. A viking asszonyok ugyanolyan vérszomjasak voltak, mint a férfiak,

és amilyen állapotban voltunk, egy hatéves viking is fél kézzel elintézett volna minket.

Megtettünk minden óvintézkedést. Bekapcsoltuk az álcázórendszert és a mozgásdetektorokat. És innentől minden a múltjárók istenén múlt – neki kellett vigyáznia ránk.

A képernyőre szegeztem a tekintetemet. A nap keményen küzdött, hogy áttörjön a vastag, szürke felhőzeten, és itt-ott ragyogó fénykévéket küldött a lenti, háborgó vízre. A hatás elég szépre sikeredett, de engem a legkevésbé sem érdekelt. Új nap kezdődött, és nem vágytam másra, mint hogy letegyem a fejemet.

Leon ugyanígy érzett.

– Figyelj rám! – mondta halkán. – Meg kell állnunk, hogy kifújjuk magunkat, és kidolgozzunk valamilyen rutint. Tovább nem rohangálhatunk fel-alá az időtengelyen. Rendszeresen kell ennünk és aludnunk, tekintet nélkül arra, hogy milyen napszak van odakint. Egyenesben kell tartanunk a belső óránkat, különben bajban leszünk.

Igaza volt. Pillanatnyilag az én szegény, öreg testem nem tudta, hogy éjfél van-e vagy Manchester, és ez veszélyes lehetett. Az ember elfárad, eltájolódik, és akkor elkezdi hibázni.

– Kezdjük azzal, hogy eszünk! – javasolta Leon.

– Nem vagyok éhes.

Az étvágytalanság egyike az első tüneteknek. Amikor a testnek fogalma sincs, hogy mi az ábra, hajlamos pusztán önvédelemből kikapcsolni.

– Enned kell! – biztatott Leon.

Igaza volt. Tényleg kellett. Nem számított, mennyire nincs hozzá kedvem. Ki kellett alakítanunk egy rendszert.

– Aztán jöhet pár óra alvás, azt hiszem. Hogy érzed magad? – kérdezte Leon, és mosolyogva hozzátette: – Szörnyen nézel ki.

– Tökéletesen jól vagyok.

Legyúrtem pár kanál csirkehúslevest, és néhány nagy energiatartalmú, de cefet íztelen kétszersültet, amit soha, senki nem evett meg, ebből eredően halmokban állt valamennyi kompban, és egy szelet ömlesztett sajtot.

Egy darabig szépen elvitatkoztunk azon, hogy ki aludjon először, és végül Leon elővette a döntéshozó apparátust. Én fejet mondtam, aztán hazudtam, amikor írás lett, mert én biztos szörnyen néztem ki, de Leon még rosszabbul.

– Négy óra múlva ébressz fel! – kérte, vagy inkább parancsolta.

– Rendben – mondtam, és bólogattam.

– Figyelj, komolyan beszélek! Ne üldögélj ott, amíg kifordul a szemgolyód a helyéről! Négy óra. Aztán te következel.

Csináltam magamnak egy bögre teát, kerítettem egy jegyzetömböt és egy tollat, és mire visszaültem a műszerfalhoz, Leon már mélyen aludt. Lekapcsoltam a lámpákat és a fűtést, és rászántam pár percet arra, hogy végiggondoljam az elmúlt pár nap eseményeit.

Mert csupán ennyi volt az egész. Igen, nappalból éjszakába ugrottam, és viszont, de akkor sem telhetett el több két-három napnál azóta, hogy megsebesültem Azincourt-nál. Ebben a három napban behajítottak egy másik világba és másik életbe. Jóformán levegőt sem vettem, és máris egy apró mediterrán szigetre katapultáltam, ami tök jó lett volna, ha egy óránál tovább élvezhetem. Onnan az átkozottul hideg, 17. századi Londonba röppentünk. És ott is csak mennyit, két-három órát töltöttem? Aztán

jött Théba, a XVIII. dinasztia kora, persze a közép-ázsiai sztyeppe érintésével. Thébában egy egész délutánt sikerült eltöltenünk. És most a 8. századi Skandináviában ücsörögtem. De meddig mehet ez még így? Mennyi időnk van, amíg ismét ránk találnak?

Erre a kérdésre sehogyan sem válaszolhattam, így aztán félretettem, és azokra a dolgokra fordítottam a figyelmemet, amelyekkel kezddhettem valamit.

Egy darabig az alvó Leont bámultam. Szépen, csendesen aludt, mint mindig.

Te ezt nem tudhatod – vitatkozott velem egy vékonyka belső hang.
– *Te csak azt tudod, hogy a te Leonod szépen, csendesen aludt.*

Ó, hallgass!

Én csak azt mondom...

Nem tudtam ezen gondolkodni. Ezekben a percekben nem.

Pár percig azon a feladaton rágódtam, amit Mrs. Partridge bízott rám. Amiről a leghalványabb fogalmam sem volt. Amennyire én tudtam, Thébában fontos dolog zajlott, de totál lemaradtam róla, mert azzal voltam elfoglalva, hogy kihúzzam Leont a csatornából.

Ezen sem akartam töprengeni.

Aztán a vikingeken gondolkodtam, de nem sokáig, mert nem tartoztak a szakterületemhez. Én az ősi civilizációk, a brit és az európai középkor történelmébe ástam bele magam, és egy kicsit a Tudorokéba is, de csak módjával. Próbáltam felidézni, hogy a részlegem melyik tagja volt a skandináv történelem szakértője, de nem ment, és ezt is feladtam. Az a világ eltűnt. Mindörökre. Tudtam, hogy soha többé nem látom a régi kollégákat. És ezen aztán végképp nem akartam gondolkodni.

A képernyőre szegeztem a tekintetemet, és az esőben ázó tájat

bámulva, halkán dudorásztam.

* * *

A béke és a harmónia kedvéért négy óra elteltével felébresztettem Leont. És készítettem neki egy bögre teát.

Felült, és a haját dörgölve megkérdezte:

– Mi történik?

– Ó, egész délelőtt egymást követték a megrázó incidensek. Körülbelül egy órával ezelőtt elállt az eső, de még várjuk, hogy előbukkanjon a nap. Egy meghatározhatatlan korú kisgyerek kirohant a bal oldali hosszúházból, egy kutyával együtt. Egy asszony kiállt a küszöbre, és utánuk kiáltott. Agyerek visszafutott, és kapott egy nyaklevest, a kutya meg elpuccolt. Meg kell hogy mondjam, a viking társadalom korántsem olyan izgalmas, mint reméltem. Az égvilágon senkit sem erőszakoltak meg vagy fosztottak ki. Dögunalom, na. Szeretnél lezuhanyozni? Elállt az eső. Várhatok odakint, és beereszthetünk egy kis friss levegőt.

– Ne! – vágta rá hirtelen Leon. – Ne nyisd ki az ajtót!

– Miért ne? – kérdeztem meglepetten. – Elég bűdös van idebent, még a múltjárók mércéi szerint is.

– Szerintem hidegebb van odakint, mint gondolod.

– Ebben az esetben lefekszem.

Összegömbölyödtem a még meleg takarók alatt. Az alvómodul felvette a testem alakját.

Utoljára még azt láttam, hogy Leon elindul a mosdófülke felé.

Mire magamhoz tértem, jóval több mint négy óra telt el.

Felültem, ingerült pillantást vetettem Leonra, és odaszóltam neki:

– Fel kellett volna ébresztened!

– Én próbáltam... Nem tudtalak rávenni, hogy kinyisd a szemedet. Jelszó kell hozzá?

Nem mondott igazat. Gyerekkorom óta én vagyok a világ legéberebb alvója. A rosszabb napjaimon Lady Macbeth hozzám képes súlyos narkolepsziás.

– Egyébként meg csak útban lettél volna – közölte Leon, és a kezembe nyomott egy bögre teát. – Leszedtem a borítást a műszerfalról, és körülnéztem odabent. Nem sokat tehettem, mert nincsenek szerszámaim, de egy kicsit megcsiklandoztam a cuccot.

Az arckifejezése keményen rációfolt a szavaira. Egyáltalán nem tűnt boldognak.

– Gond van? – kérdeztem halkán.

Leon hirtelen nagyon aggodalmasnak és fáradtnak látszott.

– Leon, mi a baj?

– Van egy rossz hírem, egy nagyon rossz hírem, és egy katasztrófális hírem.

– Ebben semmi újdonság nincs – feleltem, és rávigyorogtam. – Jól van, halljuk a rossz hírt!

– Nem a kompot követik.

– Hát, azt nehezen tehetnék, nem igaz? Nem húz maga után páracsíkot. Ez lenne a rossz hír? Mi a nagyon rossz?

– Az, hogy minket követnek. Egészen pontosan: téged.

Egy pillanatig nem tudtam gondolkodni. Aztán megszólalni.

Ó, te jó isten...

A fáradtság minden színt kiszívott Leon arcából, csak ijesztő, szürke árnyalat marad ott. Hogy én magam a spektrum melyik színében pompáztam, azt csak az égiek tudták, mert ebben a

pillanatban rádöbbsentem, hogy az egész az én hibám.

Leonnak nem kellett elmondania a katasztrófális hírt. Magamtól is kitaláltam. Mert a katasztrófális hír úgy hangzott, hogy jeladó van bennem. Mindegyik múltjáróban volt egy. Arra az esetre, ha elvesznénk az időben. Amikor Leon elhagyta a St. Maryt a hagyományos módon, kétségkívül kiszedték belőle a jeladót – a hagyományos módon. Én viszont minden előjel nélkül szakadtam ki a saját világomból, így eszembe sem jutott, pedig kellett volna. Igen, fel-alá rohangáltam az időtengelyen, a hátam mögött az időrendőrökkel, ami azért eléggé lefoglalja az embert, de akkor is hamarabb kellett volna kapcsolnom. Nem a komp hagyott nyomokat az időben – hanem én.

És az időrendőrök a hiperszuper műszereikkel simán kiderítették, hogy merre járok. És gyorsak voltak – sokkal gyorsabbak, mint a St. Mary-sek. És sokkal pontosabbak is. És mi szépen rábasztunk.

– Idióta vagyok. Komplet idióta – mormoltam elképedten.

– Nem vagy az. Én sem jöttem rá.

– Gondolnom kellett volna rá... miért nem gondoltam rá?

– Fejezd be! – szólt rám Leon, és megfogta azt a hideg kezemet.

Az övé mindig olyan meleg volt. – Nem vagy hülyébb nálam. Egyikünk sem jött rá. Hagyjuk ezt ennyiben, rendben?

Kinyújtottam a karomat, és azt bámultam, mert továbbra sem tudtam felfogni, hogy milyen mélységesen ostoba voltam. A múltjáróban jeladó van, hogy könnyebb legyen megtalálni őket. Peterson és én egyszer Ninivében rekedtünk, és bár eltartott egy ideig, de Guthrie őrnagy és az emberei ránk találtak, és hazavittek minket.

– A komp Faraday-kalitkaként működik – mondta halkán Leon. –

Ezért, amíg idebent vagyunk, nem veszik a jeleket. Vagy amíg nem nyitjuk ki az ajtót.

Elhallgatott, mert nem bírta vagy nem akarta folytatni. De nem is kellett, megtettem helyette:

– De ha valamelyik megtörténik, csak idő kérdése, és a nyakunkon lesznek. Minden egyes alkalommal. Nincs olyan hely vagy kor, ahol biztonságban lennénk. Lehet, hogy időbe telik, de előbb vagy utóbb megtalálnak minket. És semmit sem tehetünk ellene. Ez az egész az én hibám.

– Mielőtt elkezdenél zsákot és hamut keresni – válaszolta Leon –, használd a fejedet! Ne vesztegessük az időt arra, hogy azon töprengünk, mit kellett volna tennünk! Azon kell gondolkodnunk, hogy mihez kezdünk most!

– De akkor is az én hibám, Leon! Rá kellett volna jönnöm. Valahányszor kilépek a kompból, az időrendőrök képesek nyomon követni engem. Minket. És ez nincs rendben. Te is tudod. Mert ha nem tudjuk megoldani ezt a problémát, soha többé nem hagyhatom el a kompot.

Elhallgattam, és körülnéztem. Semmi sem változott meg, de minden másnak tűnt. Most, hogy távol kerültünk az otthonunktól, a komp a börtönünk lett. Már nem kicsinek és kényelmesnek hatott, hanem zsúfoltnak. Többé nem kellemesen rendetlennek tűnt, hanem bűdösnek és mocskosnak. Nyomasztónak. Fojtogatónak. Máris rám tört a klausztofóbia, és úgy éreztem, összeszorul a mellkasom. Próbáltam ellenállni a pániknak. Próbáltam nem felfogni, hogy talán soha többé nem érezhetem az arcomon a napfényt, sem azt, hogy a szél felborzolja a hajamat.

– És ez számodra is börtön – mondtam aztán. – Mindkettőnknek

az. Nem számít, hogy hová és melyik korba megyünk, soha többé nem léphetünk ki innen. De még az ajtót sem nyithatjuk ki. Nem engedhetünk be friss levegőt, nem szerezhetünk ennivalót. Soha többé...

– Fejezd be! – szólt rám éles hangon. – Semmi okod azt hinni, hogy...

– De igen, van! Igazam van. Tudom, hogy igazam van. El kell válnunk egymástól. Lásd be! Be kell látnod!

– Soha nem fogunk szétválni! Verd ki a fejedből!

– Nagyra értékelem, hogy ezt mondod – feleltem gyengéden –, de be kell...

– Azt mondtam: nem. Felejtsd el!

Kihallottam a hangjából azt a bizonyos felhangot. Tudtam, hogy érveléssel semmire sem megyek. Eljött az idő, hogy tegyek egy lépést hátra, és gondolkodjak.

– Azt mondod, amíg nem nyitjuk ki az ajtót, biztonságban vagyunk?

Leon bólintott.

– Jó, tehát itt biztonságban vagyunk. Mi lenne, ha aludnál egyet? Megviseltnek tűnsz, és én is az vagyok. Pár óra múlva higgadtan átbeszéljük a dolgot.

– Kiváló ötlet – helyeselt Leon. – És a tetejébe, egy múltjárótól származik. Ki hitte volna? Várj egy percet...

– Mit csinálsz?

– Nem vagyok teljesen hülye, Max! Számítógép: amikor szólok, zárd be az ajtót! Innentől csakis Farrell hangparancsa érvényes. Engedélykód: Farrell, m-8-3-8-p-e-f. Most!

– Mit művelsz?

– Nem akarok arra ébredni, hogy eltűntél. És ne nézz így rám! Nincs felhatalmazásod kinyitni az ajtót, úgyhogy ha történik velem valami, mindörökre itt ragadsz, az én lassan rothadó hullám társaságában. Szóval az, hogy megölj, mialatt alszom... hogy is szokták mondani? Á, megvan: ellenjavallt. Megtennéd, hogy lekapcsolod a lámpát?

Dühös voltam. És aggódtam. És féltém. Aztán megint dühös voltam. Leon jól tette, hogy figyelmeztetett, hogy ne nyíriam ki álmában, máskülönben mostanra kutyaeledelt csináltam volna belőle. Elkezdtem bonyolult tervet szőni arra, hogy előbb agyonverem a vízforralóval, aztán felaprítom, és a darabjait sorban lehúzóom a vécén. Működött volna a dolog, csakhogy mialatt gondolatban lelkesen daraboltam Leon tetemét, ragyogó ötletem támadt.

És tényleg ragyogó ötlet volt. Egy abszolútul, rohadtul, csodálatosan ragyogó ötlet.

Pár percen át újra és újra lefuttattam magamban, válaszokat kerestem Leon óhatatlan tiltakozásaira, aztán addig lökdöstem őt, míg felébredt.

– Ébresztő!

– Mi az? Mi történt?

– Van egy ragyogó ötletem.

– Nem nyitom ki az ajtót. Aludj tovább!

– Nyisd ki a szemedet! Tényleg van egy szuper ötletem.

– Semmit sem tehetsz, amitől meggondolnám magam.

Föle hajoltam, és fojtott hangon megkérdeztem:

– Ezt tekintsem kihívásnak?

– Komolyan beszélsz? Tudod te egyáltalán, hogy mit jelent a

helytelen viselkedés kifejezés?

– Ülj fel, figyelj, és csodálkozz!

– Mi ütött beléd? Ha te nem tudsz aludni, akkor más se aludjon?

– Igazad van, tapintatlan vagyok. Csak aludj tovább! Nincs szükségem rád. Egyedül is meg tudom csinálni.

Öt, négy, három, kettő, egy, és...

Leon felült, és rám förmedt:

– Mit?

– Semmit. Csak aludj nyugodtan!

Átléptem felette, mire ő megmarkolta a bokámat, rántott egyet rajta, és elestem. Leon elkapott, és hirtelen nagyon közel voltam hozzá. Nem igazán tudtam, hogy mitévő legyek.

– Na, most ki viselkedik helytelenül? Szexszel sem vehetsz rá, hogy meggondoljam magam, azt tudnod kell – mondtam határozottan.

– Ezt tekintsem kihívásnak?

– Ne, csak tartalékd az erődet az én ragyogó ötletem végrehajtásához!

Sóhajtott egyet, és megkérdezte:

– Szóval, van egy ragyogó ötleted?

– Ezt mondogatom már egy ideje. Végighallgatnál?

– A jelekből ítélve, a te társaságodban alvásról szó sem lehet.

– Hagyd már abba, és figyelj! Azt mondd, nem nyithatjuk ki az ajtót, mert az időrendőrök valahogyan veszik a jeladóm jeleit?

Bólintott egyet.

– Akkor egyszerű. Nyisd ki az ajtót, és hajíts ki!

Leon felhúzta a takarót az álláig, lehuntya a szemét, és azt mormolta:

– Nem létezik, hogy én ezt érdemeljem.

– A drámai hatás kedvéért fogalmaztam így, de azt akarom mondani, hogy kiteszel... valahol – ezt a részletet még finomítanom kellett –, aztán elugrasz a St. Marybe. Kideríted, hogy mi a fene történik, feltöltöd a készleteket, kiüríted a budit, feltöltöd a telepeket, tudom is én, és mindezt simán megteheted, mert nem fogják tudni, hogy hol vagy. Mert én máshol leszek, és lekötöm a figyelmüket. Aztán visszajössz, felszedsz, és együtt lelépünk. Lesz egy szép, tiszta kompunk és rengeteg kajánk. Még a vécét is használhatjuk úgy, hogy nem kapunk kolerát. Hol van ebben a bökkenő?

– És te addig mit csinálsz?

– Semmit. Ez a legszebb oldala az én ragyogó ötletemnek. Annyi időd lesz, amennyit csak akarsz. Vételezel enni-innivalót, bedobsz egy sört, pletykálsz egy jót valakivel... napokig távol maradhatsz, és még mindig visszajöhetsz úgy, hogy alig harminc perccel a távozásod után meg is érkezel. Te, ez nem is ragyogó, ez zseniális!

– Harminc perc bőven elég lesz nekik ahhoz, hogy megtaláljanak. Egyedül, védtelenül, egy szál pizsamában. Felejtsd el!

– Nem. Csak figyelj, rendben? Egy olyan helyen kell kitenned, ahol nem férkőzhetnek a közelembé. Egy olyan helyen, ami túl veszélyes ahhoz, hogy engem hajkurásszanak.

– Mint például?

Vettem egy mély lélegzetet, és kimondtam:

– Pompeji.

– Neked elment az eszed?

– Jól van, igyekszem ésszerűen gondolkodni. Nem ragaszkodom kimondottan Pompejihez. A Krakatau is megteszi.

– Ráirányíthatom a figyelmedet az előző kérdésekre?

– Nézd – feleltem –, nyilvánvaló, hogy fáradt és felindult vagy. Most leülök oda tizenöt percre. Te pedig gondold át a dolgokat! Verekedd át magad az összes „jaj, istenem, nem hagyom, hogy ezt megtedd” kezdetű marhaságon – édes vagy, de nem segítesz velem –, aztán higgadtan mérlegeld az én ragyogó ötletem erős oldalait!

– De...

– Nem hallgatsz rám. Tizenöt perc.

– Megtennéd, hogy...

– Még most sem hallgatsz rám.

– Max...

– Ne kényszeríts rá, hogy elkezdjek lá-lá-lázni!

– Még egy perc, és kapsz egyet arra a konok fejedre.

– Igen, a műszakiak tipikus megoldása. Ha valami nem megy, bassz oda egyet! Gondolkodj, Leon! Ott fogom várni, hogy megvilágosodj.

A megvilágosodáshoz körülbelül harminc másodperc kellett neki. Csak annyi idő, hogy kiküzdje magát a pokrócából, és felüljön.

– Mi az, amit nem mondtál még el? – kérdezte halkán.

Amikor az embernek kínos dolgot kell kiböknie, a titok nyitja az, hogy vesse bele magát, és mondja ki úgy, ahogy van.

– Az a rész, ami nem fog tetszeni neked – válaszoltam.

– Igen, gondoltam, hogy lesz egy rész, ami nem fog tetszeni – felelte Leon. – Igazam van, amikor azt mondom, hogy a jeladóval van összefüggésben?

Nem volt hülye, na.

– Igen.

– Szerintem el kéne mondanod az egészet.

– Rendben. De amíg nem érek a végére, ne kezdj el ordítani!
Ígérd meg!

– Én nem szoktam kiabálni.

– Hát akkor ne most szokj rá! Tehát...

Vettem egy mély lélegzetet, és a szavaimat gondosan megválogatva elmondtam neki az egészszet.

– Szétválunk. Kiraksz engem Pompejiben. Vagy a Krakataunál. Vagy Santorinin, bár ehhez nincs pontos dátumunk, vagyis...

– Folytasd, jó?

– Elugrasz a St. Marybe, feltöltöd a készleteket, visszaugrasz Pompejibe, némi szerencsével alig harminc perccel azután, hogy távoztál. Tudom, hogy keskeny a hibahatár, de ha valaki olyan okos, mint te, az biztosan megbirkózik a feladattal.

A pofátlan hízélgés kicsit sem hatotta meg Leont.

– Tudom, hogy nem tetszik – folytattam lendületesen –, de veszélyes helyre van szükségünk. Egy olyanra, ahol ők ugyanolyan nehezen mozognak, mint mi. Ettől elveszítik a legtöbb előnyüket. Arra gondoltam, hogy elrejtőzöm egy üres házban vagy boltban, és meghúzó magam, amíg visszajössz értem. Hamu, kénkő, és az isten tudja, még mi fog potyogni az égből. Az időrendőröknek ugyanúgy fedezékbe kell húzódniuk, mint mindenki másnak. És miután veszik a jeleimet, te odapattansz, és kirántasz onnan. Igen, el fogják veszíteni a jelet, csak hogy egy vulkánkitörés kellős közepén lesznek, az ég szerelmére! Nem fognak meglepődni.

Leon nem mondott semmit, így aztán tovább beszéltem:

– Elmegyünk egy csendes helyre, bármi megteszi, amíg nem nyitjuk ki az ajtót, és te kiszeded belőlem a jeladót. Biztosra veszem, hogy nem lesz nehéz. Hiszen közvetlenül a bőr alatt van.

– Jobban örülnék, ha Helen csinálná a St. Maryben.

– Oda nem mehetünk. Amint kinyitod az ajtót, tudni fogják, hogy már nem vagyok Pompejiben. És gyorsan ránk találnak, Leon. Valahányszor kinyitjuk az ajtót.

Leon a fejét rázta, de mindketten tudtuk, hogy igazam van.

– Aztán visszaugrunk Pompejibe, és belenyomjuk a jeladót egy lávahalomba, vagy tudom is én. Nekik fogalmuk sem lesz arról, hogy elmentem, és azt fogják hinni, hogy meghaltam a hamu alatt, vagy megsültem a piroklasztikus árban, és aztán mindketten szabadok leszünk, mert téged mi a fenéért üldöznének. Egyébként meg, téged sem tudnak megtalálni. Pár hónap múlva valószínűleg visszatérhetünk Rushfordba.

Avégére érve hátradőltem, és ragyogó mosollyal néztem Leont, noha nem tudtam, mi következik: taps, mert olyan briliáns elme vagyok, vagy egy maflás, mert akkora marha.

– Nem foglak ott hagyni egy vulkánkitörés kellős közepén – jelentette ki határozottan Leon.

– Meg kell tenned. Egy olyan helynek kell lennie, ahol, ha meghalok, senki sem fog meglepődni. És ahol eleve nem találhatják meg a holttestemet. És a körülmények túl veszélyesek lesznek ahhoz, hogy alapos vizsgálatot folytassanak. És amikor végül nem találják meg a jeladóm nyomait, nyilvánvaló lesz számukra, hogy halott vagyok.

– És azt gondolod, nem fogják gyanúsnak találni, hogy leléptem, és ott hagytalak? Ugyan már!

– Hát, minden bizonyíték erre fog utalni. Én majd ott ugrálok a piroklasztik árák között, és te nem leszel sehol. Vagy azt fogják hinni, hogy túl okosnak képzeltem magam, és a vulkán felzabált, vagy azt,

hogy elegend lett belőlem, és ejtettél. Mi lehetne ennél hihetőbb?

– Erre eszem ágában sincs válaszolni.

Hirtelen megkomolyodtam, és azt mondtam:

– Figyelj, Leon! Van más választásunk? Nézz körül! Apára kicsapódik, és víz csorog a falakon, ami nem jó jel. Ha az nem is érdekel, hogy mit művel a komppal, a ruháink nedvesek. Az ágyneműnk nedves. Egy csomó holmit ott kellett hagynunk Skaxoson. Az ennivaló fogytán. És a víz is. És az áram is. Ezek az emberek könyörtelenek. Egy napon el fognak kapni minket. És lehet, hogy még az lesz a legjobb, mert egy szép napon a biztonsági protokollok elszállnak, és a komp talán egy tenger fenekére visz minket. Vagy egy lavina útjába. Vagy moccanni sem fog. Akkor mit csinálunk? Elücsörgünk egy vizes ládában, amíg meghalunk? Vagy futásnak eredünk, és reménykedünk, hogy nem érnek utol minket? Ebben mostanáig nem igazán voltunk sikeresek. Tudom, hogy nem tetszik, de át kell gondolnod! Hogy fordítva csináljuk, vagyis én megyek helyetted a St. Marybe, annak semmi értelme. Csak ennyit tehetek. És ezt te is tudod.

– Tegyük félre most az egészséget egy pillanatra! Gondolj arra, hogy azt sem tudom, hogyan lehet eltávolítani a jeladót!

– Közvetlenül a bőröm alatt van. Valószínűleg egyedül is meg tudnám csinálni. Mondjuk, fél kézzel nehezebb lenne, de alighanem sikerülne.

– Akkor mi lenne, ha előbb eltávolítanánk a jeladót, és behajítanánk a Vezúvba?

– Szerintem, ha ilyen egyszerű lenne, gyanút fognának. Látniuk kell, hogy kétségbeesetten próbálok kimenekülni Pompejiből. A műszereik egy időre el fognak veszíteni, aztán hirtelen megint rám

találnak pár pillanatra – és azzal mindörökre eltűnnek.

Leon arca eltorzult egy másodpercre.

Rátettem a kezemet a karjára, és gyorsan kiböktem:

– Ne haragudj...

Biccentett egyet, és megjegyezte:

– Nem vagyok sebész.

– Nem baj. Mérnök vagy. Az majdnem ugyanaz.

– A tudatlanságod egyenesen dermesztő.

Hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam.

– Leon, van más választásunk?

Sóhajtott egyet, és a fejét ingatva felelt:

– Szörnyen nézel ki. Dőlj le, és aludj!

– És te is.

– Micsoda?

– Ez tiszta röhej. Egyikünk mindig kimerült, mialatt a másik kiütve fekszik a sarokban. Azt mondtad, amíg zárva van az ajtó, biztonságban vagyunk. Akkor mindketten aludjunk egyet! És ha felbukkannak és elkapnak minket, mialatt alszunk, legalább nem kell szétnyiszálnod a karomat egy rozsdás kenyérvágó késsel.

Leterítettem a plédet a padlóra, és odaszóltam neki:

– Gyere!

Eldőltem, és rövid tétovázás után Leon lefeküdt mellém, körülbelül két lábbal odébb.

Éjszaka felébredtem. A komp sötét és csendes volt. Leon időközben mögém csusszant, és az egyik karját átvette a vállamon, mint védeni akart volna. Hallottam, hogy egyenletesen szuszog.

Később ismét felébredtem, és ekkor Leon könyökhajlatában feküdtem, melegben és biztonságban.

Megint felébredtem, és Leon hozzám simult, és a tarkómnak támasztotta a homlokát. Éreztem a leheletét a hajamban.

Amikor ismét felébredtem, Leon a zuhanyzóban állt.

És énekelt.

* * *

Megint bebizonyosodott a mondás, miszerint a dolgok sokkal jobbnak tűnnek egy kiadós, pihentető alvás után.

Reggeli után összeültünk, hogy átbeszéljük a tervet – minden mozzanatát és oldalát, mert tudtuk, hogy egyetlen dobásunk van. Rögtön elsőre jól kellett csinálnunk. Az életünk múlt rajta.

Leon azt tervezte, hogy landol a St. Maryben, és beszél Dieterrel, aki jelenleg a műszaki részleg vezetője. Aztán, mialatt a fiúk rendbe teszik a kompját, titokban beszél dr. Bairstow-val, és feltölti a készleteket. Hogy az Időrendőrségnek van-e állandó képviselője a St. Maryben, azt sehogyan sem deríthettük ki, de Leon a látszat szerint nem izgatta magát emiatt, mert – gyanúm szerint – minden aggodalmát az én szerepemnek tartogatta.

Hiába érveltem azzal, hogy szükség van a kitörésre, hogy az eltörölje az időrendőrök minden előnyét, akár a létszámfölényről, akár a felszerelésről van szó. Amikor valaki egy piroklasztik ár elől menekül, a szonikus fegyverek nagyjából annyira hasznosak, mint az ifjúsági szervezetek egy koalíciós kormányban. Azt is volt pofám kijelenteni, hogy múltjáróként valószínűleg sokkal előnyösebb helyzetben leszek, mint az időrendőrök. Leon követelte, hogy mondjak legalább egy előnyt, amire én azt feleltem, hogy ez most nem fontos.

Ekkor csak sóhajtott egyet.

Rászóltam, hogy akkor rajta, jöjjön elő egy jobb tervvel. Megint sóhajtott. Nem erőltettem tovább a témát. Inkább mindkettőnknek teát készítettem, részben azért, mert úgy éreztem, megérdemlünk egy bögrével, hogy megerősítsük magunkat a közelgő megpróbáltatásokkal szemben, de főleg azért, hogy késleltessem az elválás pillanatát.

Leon a gyakorlati tevékenységben keresett menedéket: nekiállt összeállítani a karbantartás ütemtervét.

Én összeírtam a szükséges készleteket és orvosi felszerelést – többek között ipari mennyiségű fájdalomcsillapítót. Leon érthető módon a lehető leggyorsabban akarta intézni a maga dolgát, de, mint arra folyton rámutattam, ez volt a legszebb a tervben: napokat tölthet a St. Maryben, vagy akár heteket is, mert mindaddig, amíg vissza tud ugrani Pompejibe röviddel a távozása utáni időbe, nem számít, hogy mennyit van távol.

– Ez a terv nem hiúsulhat meg – jelentettem ki, mit sem törődve az olyan apró kellemetlenségekkel, mint egy megbízhatatlan komp, egy vulkánkitörés, a mindenütt jelen lévő Időrendőrség, egy haldokló város és annak pánikba esett lakói. – Mi baj lehet?

Leon lassan összehajtogatta, és gondosan elrakta a listákat.

Becsuktam az utolsó tárolóajtót, és nem maradt okunk arra, hogy ne kezdjünk bele. Semmi okunk.

Így aztán nem kezdtünk bele. Letelepeltünk a padlóra, és egymást néztük.

Beszélnem kellett volna. Nem mondtam semmit, és Leon sem, de jó esélye volt annak, hogy valamelyikünk nem éli túl azt, amire készültünk – vagy egyikünk sem. A komp elrepíthette Leont egy

olyan helyre, ahonnan nincs visszatérés. Én könnyen azon kaphattam magam, hogy a Vezúv izzó hányadékába temetve heverészek. Leont elkaphatták a St. Maryben, engem elkaphattak Pompejiben. Mindketten tudtuk, hogy talán most beszélünk egymással utoljára, és ha valamit megtanultam az utóbbi egy évben, akkor azt, hogy az ilyen lehetőségeket sosem szabad elszalasztani. Mert lehet, hogy soha többé nem térnek vissza.

Lekapcsoltuk a lámpákat és a fűtést, hogy takarékoskodjunk az árammal, beburkolóztunk a takarókba, és beszélgettünk. Először kicsit bizonytalanul, de a félhomály valahogy biztonságérzetet adott, valamint a meghittség és a kölcsönös megértés érzését. Egy idő után könnyebben jöttek a szavak. Beszélgettünk egy kicsit a St. Marybe való megérkezésünk előtti időkről, de nem sokat, mert azok egyikünk számára sem voltak szép idők. Beszélgettünk a St. Maryről, a közös élményekről, és minden egyes édesbús mondat régi emlékeket és félig elfeledett mókákat idézett meg.

– Emlékszel arra a napra – kérdeztem –, amikor Roberts és Markham megpróbálták felvezetni egy lovat az emeletre?

– Ó, tényleg, ezt már el is felejtettem! Felrángatták a jó öreg Turköt a galériára, és nem tudták levinni. Ajelekből ítélve a lovak nem képesek lemenni a lépcsőn.

– Arra viszont nem emlékszem, hogy miért csinálták.

– Mert hallották, hogy Caligula a lovával aludt, és ki akarták próbálni.

– Aztán megérkezett dr. Bairstow, és rájuk parancsolt, hogy hívják az állatorvost, és szóljanak neki, hogy feltétlenül hozza magával a taglópisztolyát.

– És a szerencsétlenek nem tudták, hogy azt a Nagyfőnök nekik

szánja-e vagy a lónak!

Felnevettem, és folytattam:

– Aztán nagy vita kerekedett arról, hogy Caligula tényleg együtt hált-e a lovával vagy a húgával. Vagy hogy az Néró volt. Vagy Nagy Katalin. És mindenkit annyira lekötött az ordítózás, hogy nem vették észre, hogy Turk elcsavargott, és végül a konyhában találtak rá, ahol Jenny Fields almával etette, míg Mrs. Mack kötőféket csinált konyharuhákból.

– Ezek szerint – felelte Leon – a lovak mégiscsak le tudnak menni a lépcsőn?

– Senki sem látta, mialatt megtette, úgyhogy még most sem tudhatjuk biztosan. Könnyen lehet, hogy a teherlifttel ereszkedett le.

Ez az emlék mindkettőnket megmosolyogtatott.

– És arra emlékszel, amikor Kálvin az ördög szajhájának nevezett, és megpróbált kiúzni a városból?

– Nem – feleltem sajnálkozva –, az nem velem történt meg, viszont Isaac Newton egyszer megpróbált letartóztatni, amiért elloptam a tükrét. Ami eredetileg az én rohadt tükröm volt. És te arra emlékszel, amikor Rapson professzor összeállított egy római teknős alakzatot, és valamennyien belepotyogtak a tóba?

Leon felnevetett, majd azt mondta:

– Az nem nálunk történt meg, arra viszont nagyon jól emlékszem, amikor megpróbálta kifejleszteni a saját balzsamozó folyadékát – sosem mesélte el, hogy miért, és senki sem merte megkérdezni –, és kábé húsz birkafej lógott a fákról, akár a szélharangok. A park úgy nézett ki, mintha egy Tim Burton-film helyszíne lett volna. A környék összes kutyája esztét vesztve próbált felmászni a fákra, hogy megszerezze a fejeket.

- Alexandriára emlékszel?
- Igen. És te Stuart Máriára?
- Igen.

Ekkor csend támadt. És már nem emlékszem, hogy melyikünk mondta ki.

- Emlékszel Trójára?

Lenéztem a kezemre. Igen, beszélünk kellett Trójáról és Hélioszról. Muszáj volt beszélünk Trójáról és Hélioszról. De mit mondhattam volna? Nem akartam hazudni Leonnak, de akárhogyan is igyekeztem kerülni a dolgot, nem sokáig titkolhattam a tényt, hogy amikor a másik Leon meghalt, már nem voltunk együtt.

Leon nem mondott semmit, csak üldögélt, és várta, hogy megszólaljak.

Amit végül meg is tettem:

- Trójában... pont amikor elhagytuk, Leon azt akarta, hogy magunkkal vigyünk egy fiút. Hélioszt. Hogy biztonságos helyre vigyük. Nemet mondtam. Kivitettem vele Hélioszt a kompból, és ott hagytuk őt, hogy egyedül nézzen szembe a sorsával.

A lelki szemeimmel láttam az egész jelenetet. Héliosz rettegve kapaszkodott Leonba, nem volt hajlandó elengedni. Leon kék szemében előbb a fiú miatti kétségbeesés jeleit láttam, aztán az irántam való megvetését. Néma csend borult a kompra. Csak Leon zihálását lehetett hallani. Fegyvert szegeztem rá, és használtam volna. Végül kiment, de azért megmentette Hélioszt. Titokban, hogy nem tudtam róla. Soha többé nem beszéltünk. Aztán Leon meghalt.

Mindez rosszul megválogatott szavakkal, görcsös mondatok formájában dőlt ki belőlem, és amikor befejeztem, befogtam a számat, mert féltem attól, hogy mi lesz most. Ebből sehogyan sem

lehetett jól kijönni. Ez a Leon is elítéli azt, amit tettem? Megértettem volna, mert én magam is elítéltem. Vagy talán azt fogja mondani nekem, hogy ugyanez történt az ő világában is, és megint el kell döntenem, hogy mit teszek.

Próbáltam lélegzetet venni, de mély, reszketeg sóhaj lett belőle. És hozzátettem:

– Utóbb meglátogattam Hélioszt. Vagy Joe Nelsont, ha úgy tetszik. Elmondtam neki, hogy hibát követtem el. Bocsánatot kértem. Nem sokat ért, de csak ennyit tehettem.

Leon bólintott, majd azt mondta:

– Mit szólnál hozzá, ha azt felelném, hogy én ugyanezt csináltam itt? Hogy kiemeltem Hélioszt Trójából, és biztonságos helyre vittem. Hogy ugyanazt csináltam, mint a te Leonod. Erre mit mondanál?

Mindenkinek az életében vannak olyan pillanatok, amikor az ember azt kívánja, bárcsak mondott vagy ne mondott volna valamit. Nagyon kevesen kapnak második esélyt. Egy esélyt arra, hogy ne mondják ki a rossz szavakat, és jókra cseréljék őket.

– Azt mondanám – feleltem halkán –, hogy bárcsak bennem is megvolna a te szenvedélyed. Ha ez velem történne meg, remélem, találnék erőt ahhoz, hogy azt tegyem, amit te tettél. De attól félek, hogy nem vagyok rá képes.

A szavak ott lebegtek kettőnk között. Anélkül, hogy tudtam volna, miért, fontos dolgot mondtam ki. Egy pillanatig azt hittem, Leon válaszolni fog valamit. Vártam, de a pillanat elmúlt.

Aztán, kissé tétován és nem minden érzelem nélkül, a halálunkról beszélgettünk.

– Leon, hogyan haltam meg? – kérdeztem.

Nem tett úgy, mintha nem értené a kérdést.

- Baleset volt. Egy hülye, nagyon hülye baleset.
- Úgy érted, nem munka közben haltam meg?
- Ha úgy érted, hogy a munkáddal összefüggő baleset volt-e, akkor nem.
- Azt mondtad, az irodámban találtak rám, ebből gondoltam...
- Ó, bocs. Igen, dolgoztál, de nem az időtengelyen pattogtál ide-oda, veszélybe sodorva az életedet és a végtagjaidat. A St. Maryben történt, ahol elméletileg biztonságban voltál.
- Mi történt?
- Annyira idióta ügy – felelte dühösen. – Egy madárfészek, vagy valami ilyesmi beleesett az irodád kéményébe. Aztán hetek leforgása alatt tonnányi korom és szemét gyűlt össze felette, és egy napon, amikor bekapcsoltad a gázkályhát... – Itt elakadt.
- Csendben maradtam, és vártam a folytatást.
- És nem volt elem a gázdetektorban. Ott volt az ablakpárkányon.
- Leon dühös volt. Dühös, mert pont nekem kellett ekkora marhaságot csinálnom. Az én Leonom is folyton körbe-körbe rohangált a St. Maryben, és kiabált az emberekkel, amiért állandóan kiszedték az elemet a riasztókból. Azt mondták, mindig sípolnak, ami nagyon idegesítő, amikor valaki dolgozni próbál. A St. Mary-sek sajnálatos módon sosem kötötték össze a két dolgot, sosem jöttek rá, hogy ha a detektor jelez, annak oka van.
- Engem leszámítva. Én mindig megpróbáltam tanújelét adni a szolidaritásomnak. Ezek szerint az ő Maxa nem, és ezért az életével fizetett. Alighanem ez az, amit iróniának lehet nevezni.
- Miért nem mentél vissza a jövőbe? – kérdeztem, miután Leon befejezte.
- Ő és dr. Bairstow a jövőből jöttek. Visszaküldték őket, hogy

alapítsák meg a St. Maryt, tartsák működésben, és vigyázzanak ránk.

– Számos okból – felelte elgondolkodva. – Új feladatot kaptam volna. Még messzebb lettem volna tőled. Nem akartam egy olyan világban élni, amelyben nincsenek jelen az ide-oda pattogásod visszhangjai... – Itt megint elakadt.

– De nem maradtál a St. Maryben.

– Nem. Nem maradtam. Én... mi... megteremtettem magamnak a tökéletes életet, amit veled akartam élni.

Volt valami a hangjában, ami arra készítetett, hogy felnézzek rá. És elszorult a szívem. Az arcán olyan leírhatatlanul szomorú kifejezés ült...

– Leon... – mondtam halkán, mire ő felém nyújtott a jobbját.

Egymás kezét fogva ültünk a sötétben, mindketten megnyugtatót adtunk és kaptunk a másiktól. A keze meleg, erős és durva volt. Pont olyan, mint amilyenre emlékeztem.

Amikor ismét megszólaltam, elszántan igyekeztem, hogy a kimerültség és a félelem ne érződjön a hangomból.

– Leon, hogyan történhetett ez az egész? Hogy történhet? Miért vagyok itt?

– Nem tudom, szívem. Nem ismerem ennek a fizikáját. Talán senki sem ismeri.

– Tegyük egy próbát!

– Arra célzol, hogy fizikáról magyarázzak egy múltjárónak? Nincs nálam zsírkréta.

Erre nem mondtam semmit, de olyan jelentőségteljesen nem mondtam semmit, hogy Leon megértette az üzenetet, és megadta magát.

– Jól van... tehát, íme, a mi két életünk, párhuzamosan futnak

egymás mellett. Néha hasonlóak, néha nem, de sosem érintik egymást. Aztán... történik valami. Egy esemény valahol – talán eredetileg nem haltál volna meg ebben a világban, nem tudom, mindenesetre, a világaink találkoztak. Összeértetek. Csak egy rövid időre. Csak annyi időre, hogy kinyíljon előtted egy ajtó, és átléphess az én világomba.

Elhallgatott egy pillanatra, és úgy szorította a kezemet, hogy az már fájt.

Én meg azt latolgattam magamban, hogy beszéljek-e Mrs. Partridge-ról. De az mennyiben segített volna?

Aztán Leon tovább beszélt:

– Örökké hálás leszek, mindörökké hálás leszek azért, hogy ez történt. Az ajtó most már zárva van. Tudom, hogy soha többé nem mehetsz vissza, de... ha megengeded, az életem hátralévő részét annak szentelem, hogy soha, de soha, egy pillanatra se bánd meg azt, hogy átkerültél ide.

Vannak pillanatok, amelyekre nincsenek szavak.

Aztán belevágtunk.

6

POMPEJI.

A kitörés napja.

Kis híján azon nyomban lefújtam az egész örültséget.

A Vezúv nem hirtelen, teljesen váratlanul csapott le a városra. A kitörést egy sor erős szeizmikus rengés előzte meg, amelyeket ebben a korban senki sem társított a küszöbön álló vulkanikus tevékenységhez. Egy erős rengés kellős közepén landoltunk. A komp megremegett egy kicsit, de a tárolófülkék ajtói csukva maradtak. Semmi sem borult ki. Csendesen ültünk, vártunk, és úgy tűnt, nagyon hosszú idő telt el, mire vége lett.

A rengések alatt Leon nagyon beszédesen nem mondott semmit.

Hogy az időrendőrök könnyebben megtaláljanak, azt a ruhát viseltem, amiben már láttak. Készülődés közben arra gondoltam, hogy az első században élő emberek hamarosan abban az égi adományban részesülnek, hogy első ízben megpillanthatnak egy sárga-fehér pöttyös pizsamát – felette pedig a takarómat viseltem, poncsó stílusban. A takarónak külön örültem, mert azzal akartam betakarni a fejemet, amikor majd mindenféle dolgok kezdenek hullani az égből. Tudtam, hogy Pompeji lakói rövidesen úgy fognak mászkálni, hogy a fejükre kötik a párnáikat, vagyis az öltözködésem miatt nem nagyon kellett aggódnom.

A pizsinadrágom szárát belegyömködtem a gumicsizmámba, amire

szintén szükségem volt, mivel a jelek arra vallottak, hogy hamarosan forró hamuban és habkőben fogok gázolni.

Félig-meddig számítottam rá, hogy a rengések miatt Leon meggondolja magát, de a képernyőn tartotta a tekintetét, és odahívott magához.

– Jól jegyezd meg, hogy hogyan néz ki ez az utca! – kérte, vagy inkább parancsolta. – Itt foglak felvenni. Nem garantálhatom, hogy mikor, de egy-két óránál tovább nem fog tartani. Ne feledd, az időrendőrök rendszerint egy óra elteltével bukkannak fel. Keress biztonságos helyet, és maradj ott! Vésd jól az eszedbe, hogy nem csak az időrendőrök fognak keresni, hanem a vulkán is ki fog törni, tehát ne csak az egyik dologra koncentrálj!

– Elcsalom őket innen, megmutatom magam, és visszarohanok.

– Legalább vidd magaddal a távirányítót! Ha nagy bajba kerülsz, magadhoz hívhatod a kompot.

– Nem. Te legalább akkora kockázatot vállalsz, mint én. Nem fogom elhívni a kompot, amikor talán neked is szükséged van rá.

Leon tétovázott, mire gyorsan hozzátettem:

– Ez így logikus, Leon. Ha nem tudsz visszajönni értem, akkor meghalok itt, úgyhogy a legfontosabb a te biztonságod. És kifutunk az időből. Csak pár rövidke óra, és a problémáink megszűnnek.

– Ebben az esetben biztosan legyél itt, amikor visszajövök! Ne kelljen a keresésedre indulnom!

Kínos csend támadt, amit azzal törtem meg, hogy elbúcsúztam:

– Sok szerencsét! Ne feledkezz meg a Jaffa kekszről!

Leon mosolygott, és felém nyújtotta a kezét, pontosan úgy, mint régebben, amikor küldetésre indultam, és műszakiak, illetve múltjárók kavargó sokasága vett körül minket. Emlékek árasztották

el a tudatomat. A keze meleg és durva volt, mint mindig.

– Sok szerencsét! – búcsúzott ő is. – Te meg a kitörésről ne feledkezz meg!

Kinyitotta az ajtót, és gyorsan kisiklottam a kompból a forróságba. Elmentem egy magas fal tövéig, amelyre sötét árnyék vetült, és megfordultam.

A komp már eltűnt.

Aszívemen vadul kalapálva verte a bordáimat. Nem először voltam egyedül, de most voltam egyedül első ízben úgy, hogy segítség nélkül nem juthattam haza. Hogy jobb kedvre derüljek, emlékeztettem magam, hogy nincs is otthonom. És ha valami történik Leonnal, akkor itt fogok meghalni, a város lakóinak többségével együtt. Magányosabb voltam, mint bármikor az életem folyamán. Messze jártam a saját világomtól. És a saját időmtől. Kerültem már párszor szorult helyzetbe, de a St. Mary népe mindig ott volt valahol a háttérben. Akármilyen történt, Peterson vagy Guthrie, vagy Markham, vagy valaki kitört a lambéria mögül, és megmentett. Ez most teljesen más volt.

A helyet bámultam, ahol az előbb a komp állt. Igyekeztem nem gondolni sokat az előző életemre, és hála annak a katasztrófahalomnak, ami a jelenlegi létezésünk volt, nagyjából sikerült is. Jellemző módon, pont most, amikor csakis magammal kellett volna törődnöm, rám tört a bánat, és sirattam mindazt, amit elvesztettem. Mert nem számított, mi történt, soha többé nem láthattam az én St. Marymet.

Aztán eszembe jutott, hogy ha nem kezdek el mozogni, akkor senkit sem fogok már látni. *Csakis vidám gondolatok, Maxwell!* – szóltam rá magamra.

Leon és én évszázadokig vitatkoztunk arról, hogy ebben a halálra ítélt városban melyik lesz a legbiztonságosabb hely, ahol landolhatunk, és végül megállapodtunk a délkeleti negyedben, valahol a Stabiai-kapu és a Nocerai-kapu közötti részben. Persze, a kompnak is megvoltak a maga elképzelései, és az északkeleti sarokban tett le minket, az amfiteátrum és a palaestra között. Lehetett volna rosszabb is. A Vezúv északnyugatra esett, és az amfiteátrum magas falai nyújthattak némi védelmet. Legalábbis ezt reméltem.

A föld ismét megrázkódott, de nem túl vészesen. Kimentem egy nyitott térre, és körülnéztem. A nap állásából ítélve dél körül járhatott az idő, aminek nem örültem. Így ugyanis alig pár óra volt hátra az első nagy kitörésig.

Ugyanakkor, ezekben a percekben az emberek jöttek-mentek, és intézték a mindennapi dolgaikat, amennyire csak lehetett. Hozzászórtak már az ilyesmihez.

Ez a környék nem lakónegyedként szolgált, és kevés nőt lehetett látni. Férfiak rohagáltak ki-be a palaestra kapuin, hangosan beszéltek, és igyekeztek minél fontosabbnak mutatni magukat. A latintudásom visszajött, mint mindig, valahányszor latin mondatokat hallottam, és egy darabig hallgatóztam. Három férfi – a leghangosabbak és a legfontosabbak, legalábbis a saját szemükben – lassú léptekkel vonult az oszlopsor mentén, az árnyékban, és a kedvenc szekércsapatuk, a Zöldek pocsék teljesítményéről vitatkoztak.

Kevesen viseltek tógát. A tunika tűnt az általánosan elfogadott, mindennapi viseletnek. Sokféle színűt láttam – okkersárgákat, barnákat, egy-két vöröset. Páran már-már lilába hajló kéket viseltek,

ami a legdrágább színnek számított ebben a korban, de sajnos hajlamos volt a fakulásra.

Senki sem figyelt rám, a legcsekélyebb mértékben sem. Ebben a világban, mint bármely másikon, az emberek nem akarták meglátni a bizarr öltözéket viselő alakokat, a különcöket, akik a normális társadalmon kívül éltek. Senki sem nézett a szemembe, hátha pénzt akarok kérni. Azt mondtam magamnak, hogy valósággal láthatatlan vagyok.

Az amfiteátrum magas fala előttem ívelt felfelé. Az alsó szinteket jövőbeli eseményeket hirdető plakátok tarkították. Kicsivel odébb külső lépcső vezetett fel a magasabban lévő ülőhelyekhez. Két, rongyos tunikát viselő rabszolga lassú mozdulatokkal söprögette a lépcsőt. Nagyon lassú mozdulatokkal. Ez könnyű munka volt, nem akarták hamar befejezni.

A környék tele volt kisebbfajta kocsmákkal és éttermekkel. Itt-ott ideiglenes bódék álltak, amelyek gazdái harapnivalót és ajándéktárgyakat kínáltak az éheseknek és a hiszékenyeknek.

A föld megint megremegett, és eszembe juttatta, hogy miért vagyok itt. Mozognom kellett. Szükségem volt egy tömegre, amelyben eltűnhettem, és egy sűrűn beépített területre, ahol elrejtőzhettem.

Nyugat felé indultam az egyik szélesebb utcán, ami kábé északkelet-délnyugati irányban teljesen átszelte a várost. A tömegek itt már változatosabbak voltak, és néhány nő is akadt, akik a bevásárlást intézték. A másfajta kereskedelmi tevékenységhez kicsit még korán volt. Elhaladtam egy pékség előtt, amiből a sült kenyerek és a megperzselődött téglák jellegzetes illata áradt. Elmentem egy borkimérés előtt. A gazdája, egy kopott tunikát viselő, zömök férfi,

akinek a nyakát gusztustalan hájgyűrű vette körül, még ekkor hozta elő az amfóráját. Fogalma sem volt, hogy mi fog történni. Senki sem tudta.

Én viszont tudtam, hogy egyetlen nap leforgása alatt Pompeji, és a szomszédja, Herculaneum megszűnik létezni – többyardnyi vulkáni hamu fogja borítani mindkettőt. Végignéztem a körülöttem kiabáló, vitatkozó, nevető és alkudozó embereken. A városban mindenki az utolsó óráit élte. Fogalmuk sem volt, hogy holnap ilyenkorra halottak lesznek, és mire a világ ismét meglátja őket, csak szánalmas, üres héjak maradnak belőlük, és az alakjuk évszázadokon át megőrződik, jóval azután is, hogy a testük elporlad. Sosem fogom elfelejteni az asszonyt, aki a testével védte a gyermekét, és azt a láncra vert, kicsi kutyát, ami nem menekülhetett, és a haláltusája közben, kicsavarodott testtel merevedett meg...

Erős kísértés szállt meg, hogy felugorjak egy taligára, vadul integessem, és azt kiabáljam:

– Fussatok! Mentsétek az életeteket! Most még van idő!

De nem tettem.

Összeszedtem magam. Meg kellett ismerkednem az utcák és az épületek elrendezésével. Tudtam, hogy körülbelül fél-egy órám van, aztán már menekülni fogok, hogy életben maradjak.

Megint.

* * *

Elgyalogoltam a Forumig, közben hol leugrottam a talajszintből magasan kiemelkedő járdákról, hol felugrottam rájuk, néha pedig a gázlóköveken lépkedtem át másik oldalra. Arómai korban a

városlakók az utcákat használták esővíz-elvezető csatornának. El tudtam képzelni, hogy az áradatok lerohannak a Vezúvról, és végigömlenek az utcákon, közben mindent magukkal sodornak, ami az útjukba kerül. Csakhogy ezúttal az áradat vulkáni törmelékből, habkőből és izzó sárból fog állni.

Elvegyültem a Forumot betöltő tömegben. Ironikus módon a Vezúv csodás látványt nyújtott, a csúcsán mintha felhőkoszorút viselt volna – de az valószínűleg füst volt.

Halk sípolást hallottam a csuklóm felől. Leon kölcsönadta az óráját. Egy óra telt el. A Sötétség Seregei most már bármelyik percben felbukkanhattak.

Az utcák szinte teljesen szabályos rácsot alkottak. Az északkeleti sarokra összpontosítottam, és az emlékezetembe véstem az ottani utcák elrendezését. Megterveztem a menekülési útvonalat. Találtam két-három helyet, ahol elég sokáig elbújhattam, hogy összezavarjam az üldözőimet. Ennél többet nem tehettem. Innentől csak annyit csinálhattam, hogy megőrzöm az éberségemet, folyamatosan mozgok, és igyekszem egy lépéssel mindig az időrendőrök előtt járni. És a vulkán előtt is, természetesen.

Eltelt még egy fél óra. A hátamat egy falnak vetve ácsorogtam, Jupiter templomát csodáltam, és figyeltem a járókelőket.

Az időrendőrök késtek. Késtek a rohadékok. Hát nem lenne jellemző, ha most egyáltalán nem bukkannának fel, én meg a tökéletes, nagy semmiért ugrándoznék egy nagyszabású vulkanikus esemény kellős közepén?

Csalódottan sóhajtottam egyet, és ekkor hirtelen minden egyszerre történt.

Egy utcai kút vizébe merítettem a tenyeremet, hogy igyak egyet,

amikor elcsörömpölt mellettem egy jókora szekér. Megfordultam a zajra, és megláttam őket – fekete köpenybe burkolózva álltak a sarkon. Halk elektronikus sípolást hallottam. Háromszögelést végeztek. Eljött az idő.

Épp leugrottam a járdáról, amikor kitört a legnagyobb lárma, amit valaha hallottam. Nem egy dörrenés vagy reccsenés. Hanem egy iszonyatos, hangos, leírhatatlan hang. A fülem csengeni kezdett, és egy pillanatig azt hittem, hogy megint eltaláltak azzal a szonikus izével, és vége a dalnak, még mielőtt elkezdődött volna.

Hát csak megfeledkeztem róla. Egy pillanatra megfeledkeztem a vulkánról.

A hang végigverődött az utcákon, ide-oda pattogott a magas falak között, és egy soha véget nem érő morajlás követte, amit a talaj remegése központosított.

Körös-körül megállt az élet. Egyesek térdre roskadtak, és a fejüket markolászták. Még a szekeret húzó öszvér is mozdulatlaná dermedt. Mindenki a hegyet bámulta, amiből vastag, fekete füstoszlop tört fel egyre magasabbra. Plinius szerint formára olyan volt, mint egy óriási fenyőfa, és ezzel tökéletesen írta le.

Elkezdődött.

Én előnyben voltam, mert számítottam rá. Mialatt mindenki döbbenten állt, elcsusszantam a szekér és a fal között, aztán végigsiettem egy keskeny sikátoron. A végénél balra fordultam, aztán megint balra, és visszatértem a szélesebb utcára. Lassan mozogtam a csoportok között, mialatt az emberek továbbra is hitetlenkedve bámulták a hegyet. Nekem nem volt időm arra, hogy alaposan megnézzem.

Az előző percekben sokat töprengtem azon, hogy az utcákon

maradjak-e, ide-oda cikázok, amivel megnehezítem az időrendőrök számára azt, hogy bemérjék a helyzetemet, vagy átvetődjek egy kertkapu felett, és keressek egy nyugodt zugot, ahol meghúzom magam, bízva abban, hogy Leon hamarabb érkezik meg, mint hogy az időrendőrök rám találjanak. Végül az utcák mellett döntöttem. Legalábbis egy időre.

A távolban a masszív füstoszlop egyre magasabb és szélesebb lett. A magassága alighanem elérte a tíz mérföldet. Noha a lehulló tetőcserepek veszélyt jelentettek, az emberek kirohantak a házaikból, hogy a valóban nem hétköznapi látványosságot bámulják. A boltosok ott hagyták az üzleteiket, és csatlakoztak az utcán álldogálókhoz. Asarki fogadó vendégei is előjöttek, többen még ekkor rágták az utolsó falatokat. A poharukat szinte valamennyien magukkal hozták. A város lakói még ekkor is inkább kíváncsiak voltak, mint rémültek. Az emberek mutogattak, kiáltoztak és tereferéltek. Szerettem volna megrázni őket, és rájuk ordítani, mert még most is elmenekülhettek volna. Még nem volt késő.

Éppen a borkimérés előtt mentem el, amikor hullani kezdett a hamu. Először alig lehetett látni, csak egy-egy pelyeg szállingózott. Ha nem láttam volna, hogy megülnek a takarómon, talán észre sem vettem volna őket.

Agyerekek fel-alá rohangálva próbálták elkapni a ritkásan hulló pelyheket, és továbbra sem tört ki pánik, és nem lódultak százak a kapuk felé. Semmit sem tehettem. Tudtam, hogy mindazok, akik nem mennek el a következő egy órában, már sosem fognak elmenni, viszont most, hogy az időrendőrök megjelentek, nem hívhattam fel magamra a figyelmet azzal, hogy menekülésre biztatom az embereket.

A föld ismét megremegett. Guggolásba ereszkedve vártam, hogy elmúljon a rengés, de ezúttal nem múlt el. A kitérés megkezdődött, és biztosra vehettem, hogy a rengések folytatódni fognak, még azután is, hogy mindenki halott lesz. Így kellett elboldogulnom.

A következő fél óra kicsit sem volt vicces. Sietnem kellett volna, de csak lassan haladhattam. Alaposan meg kellett nézmem minden útszakaszt, mielőtt továbbmentem. Egész idő alatt tudnom kellett, hogy hol vagyok a találkozási ponthoz képest. Folyton vissza kellett térnem oda, hogy lássam, megjött-e már Leon, de anélkül, hogy túl nyilvánvalóvá tenném, hogy az a hely fontos valamiért. Nem akartam csapdába futni. Jó lett volna menedéket keresni, de ezt el kellett felejtennem. Tisztában voltam azzal, hogy ha megállok, vége a játéknak.

A föld egyre erősebben remegett. Hallottam, hogy edények zuhannak le a házakban, továbbá téglák és tetőcserepek hullottak az utcákra. Apék – szerfelett bölcsen – eloltotta a tüzet a kemencéjében, és a boráros rég feladta, hogy egyenesbe hozza megdőlt amfóráját. Az emberek lezárták az ablakokat, amivel csak tudták, hogy védjék otthonaikat a hamutól és a portól. De nem sokra mentek vele. Sokan hazasiettek, hogy, mint a múltban már oly sokszor, ott várják ki a végét. Az utcák hamarosan kiürültek.

A hamu most már sűrűbben hullott, és vékony rétegben belepte mindenemet. Alattomos egy valami volt, és köhögtem tőle, mert a vulkáni hamu szilíciumot tartalmaz. Amint az bekerül a tüdőbe, cseppfolyósodik, és előbb csak nehezíti, aztán lehetetlenné teszi a légzést. Higgyék el nekem: hiába takarják el az arcukat, szinte semmit sem használ. Undorító, fémes ízt éreztem a számban. Minden adandó alkalommal megálltam az utcai kutaknál, de a

tározók mostanra megteltek hamus latyakkal. És a folyamatos rengések miatt csupán idő kérdése volt, hogy mikor törnek el a vezetékek, vagy mikor omlanak le a magas víztornyok – mert onnantól a városlakóknak még vizük sem lesz.

És hol a бүdös francban van Leon? Ez van, amikor elengedjük egyedül a férfiakat. Mert halvány fogalmuk sincs semmiről. Lehet, hogy össze tudják hajtogatni a térképeket, de olvasni róluk kurvára nem tudnak. Gyanítottam, hogy nem ártott volna rajzolnom valamit Leonnak zsírkrétával, és nagy, feltűnő betűkkel rá kellett volna írnom, hogy „itt vagyok”. Tessék, ő kellemesen vakációzgat valahol, lazít, jól érzi magát, nekem meg mindjárt a fejemre szakad egy fél vulkán... Megesküdtem, hogy amint találkozom vele, megkapja élete legnagyobb maflását.

Ha valaha találkozol még vele – zümmögte a tudatom mélyén az a gonosz kis hang, ami mindig álmatlan éjszakákon szokott előkerülni. Nem akartam hinni neki, még egy percig sem, mert ha elhittem volna, hogy soha többé nem látom Leont, akkor akár rögtön fel is adhattam volna. Biztosan tudtam, hogy eljön értem. Ha kell, szétszaggatja az időt, hogy eljusson hozzám. Ha ki kell szállnia, hogy tolja azt a rohadt kompot, akkor is eljön értem.

Mintha végszóra történt volna, pont amikor Leon órája sípolva tudatta velem, hogy mostanra el kellett volna tűnnöm innen, a hegy felrobbant. Kolosszális dübörgés hallatszott, mintha egy óriás széttépte volna az eget, közben a Vezúv teteje szétnyílt, és óriási mennyiségű füst és vulkanikus anyag repült a levegőbe. Elsötétült az ég. Fekete karfiolokra emlékeztető, gigászi füstfelhők örvénylettek és fortyogtak a magasban.

Találtam egy boltívet az amfiteátrum déli oldalának egyik külső

lépcsője alatt, ahol a hátamat a remegő falnak vetve lekuporodtam, és azt mondogattam magamnak, hogy ez meg fog védeni a közelgő fergetegtől.

Falak repedtek meg és omlottak le. Minden irányból szétzúzódó tárgyak ropogását és csörömpölését hallottam. Most már kitört a pánik. Emberek sikoltoztak és kiabáltak az egész városban. Még innen kintről is tisztán hallottam, hogy emberek jajgatnak az épületekben. Akutyák hisztérikusan ugattak, rángatták a láncukat, kétségbeesetten próbáltak menekülni. Gyermekek sírtak.

A város felé özönlő füst távolról nézve hatalmas, fekete kézre emlékeztetett. A dübörgés fülszaggató volt. Éreztem a légnyomás változását. A nap eltűnt. Asötétség ezen a napon korán ráborult Pompejire. Ez volt a lakóinak utolsó napja.

És a legrosszabb még hátravolt.

Ami egyszer felrepül, annak le is kell jönnie. A városra most már nem csak vulkáni hamu hullott, hanem kövek, szétrobbant sziklák és habkő záporozott mindenfelé. Amit a robbanás felrepített a magasba, az mind kezdett visszazuhogni a földre.

Amennyire tudtam, a fejemre kötöttem a takarómat. Eljött az idő, hogy megint megnézzem, visszatért-e Leon.

Elhagytam a boltív viszonylagos biztonságát, megkerültem az amfiteátrumot, és ekkor végre vettem egy pillantást a távolban dühöngő hegyre. Fekete füst özönlött belőle, amit lángok és villámok világítottak meg belülről, és ettől különösen kísérteties látványt nyújtott.

A dolgok határozottan rosszul néztek ki.

Pompeji lakói ebben végre egyetértettek velem, mert az utcák megteltek kétségbeesetten menekülő emberekkel. A legtöbben a

városon át a kikötő felé tartottak, abban a reményben, hogy hajóra szállva hamarabb eltűnhetnek a vulkán közeléből.

Túl sokáig vártak. A Sarno folyót és a kikötő vízi útjait eltorlaszolták a lebegő habkőből kialakuló gátak. Semmi sem juthatott be, és bizonyosan nem juthatott ki. Tudtam, hogy sokan ott fognak meghalni.

Az utcákon dugók alakultak ki. Minden szervezettség megszűnt. Ahogyan az válsághelyzetekben lenni szokott, az emberek nem voltak hajlandóak hátrahagyni a javaikat. Férfiak és nők futottak az utcákon úgy, hogy magukhoz szorították mindazt, amit elbírtak. Átkozódó hajtók küzdöttek túlterhelt szekerekkel. Egy nagyobb kereszteződésnél egy rémült kocsinak nem sikerült rendesen beigazítani a szekerét, és a kerekek szilárdan beékelődtek a gázlókövek közé. A hátulról érkező nyomás megakadályozta abban, hogy visszatolasson, és senki sem tudott elmenni mellette. Elvesztette az uralmát a lova felett, ami vadul rángatta a szekeret.

Mindenütt pánik, zűrzavar és hisztéria uralkodott. A családtagok elszakadtak egymástól. Rettegő gyerekek sírva és sikítva hívták a szüleiket. A menekülők idős embereket tapostak le. Sokan az isteneiktől kértek segítséget – az ilyenkor szokásos sikerrel.

És mindvégig hullott a hamu, elborított és eltömített mindent – az utcákat, a háztetőket, az emberek tüdejét. Most már jó hat hüvelyk vastagságú réteget képezett minden felületen. Éreztem, hogy ropog a talpam alatt. Mindenkit beterített és szürkére színezett.

Rettenetesen szomjas voltam.

És Leon még mindig nem tért vissza.

Trágár szitkot dörmögtem, és behúzódtam egy kapualjba, hogy ott döntsem el, mi legyen a következő lépésem.

Füstölgő kövek, tűz, habkő, hamu – ekkor már mindezek záporoztak odafentről. A hegy dübörgött és bömbölt, a föld folyamatosan rázkódott, épületek omlottak össze, falak repedeztek, és a város számos pontján tűz ütött ki. A szabadban való tartózkodás felért egy öngyilkossággal, és ez az időrendőrökre is vonatkozott. A vulkáni törmelék őket is ugyanúgy leteríthette, mint engem. Apánikba esett emberek őket is ugyanúgy letaposhatták. Hozzám hasonlóan ők sem kereshettek menedéket az üres épületekben, mert tudniuk kellett, hogy hamarosan a legtöbb tető leroskad a rárakódó hamu súlya alatt. És, hacsak nem hoztak magukkal különleges légzőkészüléket, ugyanúgy nem tudtak rendesen lélegezni, mint én. Vagyis, az én csodás tervemnek ez a része remekül működött.

Az a rész, amelyben túléltem a Vezúv i. sz. 79-ben bekövetkezett kitörését, egyelőre nem jött össze. Nagyon nem ártott volna keresnem egy biztonságos helyet – a biztonságos itt és most viszonylag biztonságosnak értendő –, hogy ott várjak Leonra. Úgy döntöttem, hogy visszamegyek az amfiteátrumhoz, mert ott a boltívek alatt elrejtőzhetek, és amikor majd a hamu túl mély lesz, feljebb húzódhatok a lépcsőkön, bízva abban, hogy az az innovatív fejfedőm megóv a koponyatöréstől és az agyrázkódástól. Mi baj történhet?

Hát, először is, nem jutottam el az amfiteátrumig.

Az időrendőrök nem találtak meg. Én találtam meg őket. Pontosabban az egyiket.

A menekülő emberek felborítottak két fabódét. Nem néztem meg őket alaposabban, de amikor elhaladtam mellettük, még az örült lármában is meghallottam egy kiáltást. A tekintetemet a sűrű félhomályba fúrva éppen csak ki tudtam venni egy sötét alakot, aki

elnyúlva feküdt a hamuban. Egy időrendőr heverészett ott. Az egyik bódé rádólt, és a földhöz szegezte. Mialatt döbbsen bántam őt, felemelte és felém nyújtotta az egyik karját.

Sietve elátkoztam magam a hülyeségemért, és felkészültem rá, hogy mindjárt belém lő valamivel, de tévedtem. A fickó segítséget kért.

Erősen tétovázva, és minden pillanatban menekülésre készen közelebb araszoltam hozzá. Még a bűzét is éreztem a mindent betöltő hamu- és a kénszagban. Megégett a nyomorult.

Egy parázstartó felborult, és az izzó parázs a lábára ömlött, majd átégette a páncélját, a ruháját és a bőrét. Nyilván kegyetlenül szenvedett. Félrerúgtam a parázstartót, a kezemre tekertem a takarómat, levertem a fickó lábáról a parazsat, amennyire tudtam, és gyorsan hátraugrottam, nehogy elkapja valamimet. Ott kellett volna hagynom. Biztosra vettem, hogy rádiókapcsolatban van a társaival, akik nyilván máris felé tartanak, hogy megmentsek. Bármelyik pillanatban befuthattak.

Mindvégig törmelék záporozott a környékre. Jókora kődarabok vágódtak bele a hamuba, és krátereket ütöttek az egybefüggő rétegbe. Kisebb habkövek és lávaszemcsék suhantak el mellettünk, és amelyek eltalált minket, az apró lyukat égetett a ruhánkba. A kézfejem tele volt parányi, vörös pöttyökkel. De főleg hamu hullott, csendesen és halálosan. Az időrendőr a hasán feküdt. Ezekben a pillanatokban feltolta és fél kézzel tartotta magát, de ezt nem sokáig bírhatta. Acsuklyája lecsúszott a fejéről, és láttam, hogy nagyon-nagyon fiatal.

És hát a fiatal férfiak az én gyenge pontom. Akkor kezdődött, amikor a Somme-nál dolgoztam. A fiatal férfiak olyan szívfájdítóan

sebezhetőek. Belevetik magukat a világba, abban a hitben, hogy ők a legfaszább gyerekek, és a világ sokszor összerágja és kiköpi őket. Azzal kellene tölteniük a napjaikat, hogy a kocsijukat vagy motorjukat babrálják. Vagy fociznak. Vagy bámulják a csajokat, és próbálnak úgy tenni, mintha nem félnének tőlük. Nem volna szabad szögesdrótról lógniuk. Nem volna szabad vízzel teli kráterekben feküdniük úgy, hogy mindkét lábukat letépte egy robbanás. Nem volna szabad kínlódva megküzdeniük minden egyes lélegzetvételért egy mustárgáz-támadás után. Nem volna szabad ott feküdniük előttem, összezúzva, megégve, és azért küzdve, hogy kiemeljék az arcukat a fojtogató hamuból.

Ilyen helyzetben az embernek nincs igazán választási lehetősége, nemde?

A bódét viszonylag könnyűre építették, hogy a gazdája folyton költöztethesse, és mindig egy lépéssel a hatóságok előtt járjon. Az időrendőr úgy esett el, hogy az egyik karja a teste alá szorult, és ezért nem tudta kiszabadítani magát. Megmarkoltam egy gerendát, és emelni kezdtem. Valami elmozdult. Valami, ami talán fontos szerepet játszott a derekam működésében.

Megvettem a lábamat, és szilárd fogást kerestem. *Hátat egyenesen tartani, térdet behajlítani, és lábbal emelni, Maxwell!* Megint emeltem.

Ezúttal a bódé kissé elmozdult. Lehunytam a szememet, és kínomban a fogaimat csikorgattam. Túl sérült voltam ehhez. Éreztem, hogy nem fog menni.

A bódé a fizika törvényeit szemközt röhögve, minden pillanatban nehezebb lett. Alábam kezdett remegni, a karom majd kiszakadt a vállamból. És hogy a mellkasomat milyennek éreztem, arra nincs

jelző.

Az időrendőr megragadta a bokámat a szabad kezével, és abba kapaszkodva húzta magát. Éreztem, hogy mozog a bódé alatt. Hamarosan kiszabadult a másik karja. Ekkor a saját alkarjába kapaszkodva húzta magát tovább.

Kiáltottam, hogy figyelmeztessem. Agerenda lassan kicsúszott a markomból. Pár másodpercünk maradt.

Az időrendőr hirtelen gurult egyet fektében, aztán a bódé jókora hamufelhőt felverve a kövezetre zuhant.

Előrehajoltam, hogy kicsit megnyújtsam kegyetlenül görcsölő hátamat, és a térdemre támaszkodva ziháltam. Tudtam, ha a fickó most a fegyveréért nyúl, semmit sem tehetek. Még futni sem tudtam.

Rám nézett, én meg őrá.

Bólintott egyet. Én is bólintottam.

Elindultam, hogy lelépjek, amíg megtehetem.

Amikor visszanéztem a fiúra, még ott volt, ahol az előbb, és kúszni próbált a hamuban, de nem ment neki.

Abba a rohadt, kurva életbe, abba!

Hol vannak a társai? Miért nem keresik? Miért nem fésülik át az utcákat? Miféle szervezet ez?

Mennem kellett volna. A találkozási pontnál kellett volna lennem. Nem engedhettem meg magamnak, hogy itt vesztegessen az időt.

Visszarohantam, és felsegítettem a fiút.

Gond volt a lábával, és alig tudott járni.

A vállamra vettem a karját, fél kézzel a derekát öleltem, és lassan vánszorogtunk az amfiteátrum felé. Na persze, amikor jól jött volna, ha felbukkannak az időrendőrök, nyomuk sem volt sehol. Torkig

voltam ezzel az idióta népséggel.

Betántorogtunk egy boltív alá. A fiatal férfi leült volna, de nem hagytam. Nem lett volna erőm ahhoz, hogy még egyszer talpra állítsam.

Köhögöm és köpnöm kellett, hogy kitisztuljon a torkom.

– Hol vannak a társai? – kérdeztem, amikor meg tudtam szólalni.

– Mi van?

– Hol parkolnak? – kiabáltam.

– Azon a nagy téren, egy nagy épületnél, aminek ilyen oszlop-izéje van.

A jelekből ítélve a fickó eszményien megfelelt volna arra, hogy egy szép napon a Biztonsági részleg munkatársa legyen.

– A Forumon?

– Mi?

Ordítanunk kellett, hogy halljuk egymást.

– A társai tudják, hogy hol van?

– Próbáltam elmondani nekik...

Elakadt a hangja, és odébb mozdult, hogy enyhítse a lábában izzó fájdalmat.

– És jönnek magáért?

– Nem tudom.

Ki kellett juttatnom onnan. Az szóba sem kerülhetett, hogy elvigyem az övéihez. Leon bármelyik pillanatban befuthatott – talán már meg is érkezett –, és egyetlen időrendőr sem láthatta azt, hogy beszálok a kompba. Életbevágóan fontos volt, hogy mindenki azt higgye, meghaltam itt, ebben a városban. A jó hír úgy szólt, hogy ez még mindig megtörténhetett.

Köztes megoldás mellett döntöttem: magammal vonszolom a fiút,

leteszem egy olyan helyen, ahol könnyen megtalálhatják, aztán visszaiszkolok ide, amilyen gyorsan csak tudok.

– Tud beszélni velük?

– Nem nagyon. A kitérés miatt nincs kapcsolat – válaszolta, majd rám pillantott, és hozzátette: – Magát sem tudtuk megtalálni.

Akkor ezt megbeszéltük. Még szorosabban húztam magamhoz, és kiadtam a vezényszót:

– Na gyerünk!

Lehet, hogy hazudik – zengte a fejemben a hang, ami általában hajnali háromkor szokott jelentkezni. Ráförmedtem, hogy fogja be, és csak figyeljen.

Vonszoltam a fiút, ahogy csak bírtam. Újra meg újra megbotlottunk a hamuban rejtőző tárgyakban. Kezdetben azt gondoltam, hogy jó ötlet lesz a falak közelében maradni, mert segítenek a tájékozódásban, és némi menedéket adnak, de miután a harmadik lezuhanó tetőcserép is éppen csak elvétett minket, behúzódtunk az utca közepére. Az emberek eltorlaszolták a házuk vagy a boltjuk ablakait és ajtóit, és menet közben folyamatosan hallottuk fojtott kiáltásaikat. Sokan felmentek az emeletre, abban bízva, hogy ott nagyobb biztonságban lesznek – és ez valószínűleg így is volt, de csak addig, amíg a tetők és a felső szintek nem roskadtak le a hamu és a törmelék súlya alatt.

Szinte szünet nélkül köhögtem. Ekkor már órák óta szívtam magamba a sok vacakot. Kegyetlenül fáj az egész mellkasom.

– Várjon! – mondta váratlanul az időrendőr, azzal nekítámaszkodott egy falnak, és előhúzott egy tört.

Én megmondtam – zümmögte az én aljas kis hangom.

Levágott egy csíkot a köpenyéről, és átadta nekem.

– Kösse a fejére úgy, hogy takarja a száját!

A szövetcsík nem sokat ért, de méltányoltam az erőfeszítést.

Tovább vergődünk. Szinte elviselhetetlen volt a forróság. Tudtam, hogy van még egy kis időm, mielőtt a piroklasztikus ár mindenkit megöl, de az épületek közé szorult hőség fojtogató és bénító volt. Dőlt rólam a verejték, és összevegyült a hamuval. Tartottam tőle, hogy megszilárdul rajtam, és még az is akadályozni fog a mozgásban.

Fogalmam sem volt, hogy mit kezdjek az időrendőrrrel. Azt nem tehettem meg, hogy odamegyek a többihez, és odakurjantok nekik: „hé, srácok, ez a tiétek?” És képtelen voltam csak úgy a sorsára hagyni. Egy olyan helyen kellett leraknom, ahol a társai megtalálják. Megálltunk egy saroknál, és gondolkodni próbáltam.

A fiú megoldotta helyettem a problémát.

– Hagyjon itt!

– Biztos benne?

Bólintott, és előhúzott a zsebéből egy fegyvert.

A hang a fejemben azt tudakolta, hogy miért is nem hallgatok rá soha?

– Jelzőrakéta – magyarázott az időrendőr. – Elég közel vagyunk hozzájuk ahhoz, hogy meglássák. – Tétovázott pár pillanatig, majd kibökte: – Mennie kell!

Nem voltak illúzióim azzal kapcsolatban, hogy mekkora szívességet tesz nekem. Igen, megmentettem az életét, de akkor is...

– Köszönöm – feleltem kurtán.

– Nem, én köszönöm.

– Mi a neve?

– Ellis őrmester.

– Ne ezt mondja, hanem az igazi nevét! Az anyukája hogy szólította?

– Mitugrásznak. Menjen már!

Tettem két lépést hátra, és gyakorlatilag nem láttam Ellist. Aztán, ahogyan csak bírtam, igyekeztem visszafelé, bár a következő sarkon megálltam, és visszaneéztem. Vörös derengést láttam, ami megvilágította maga körül a hamut, és a villanásban kirajzolódtak egy fekete alak körvonalai. Tétováztam, de többet nem tehettem a fiúért. Gyors kérést suttogtam a múltjárók istenének, és továbbmentem.

* * *

Majdnem megvakultam. A szemem kegyetlenül égett. Könnyek patakzottak az arcomon, és összevegyültek a hamuval. Megégtem, kimerültem, kiszáradtam, és mind jobban eluralkodott rajtam a kétségbeesés. Folyton az járt a fejemben, hogy ha Leon nincs ott, akkor végem. Túl sokáig maradtam ahhoz, hogy elhagyjam a várost. Ilyen körülmények között senki sem jutott volna messzebbre néhány yardnál. Tudtam, hogy ha nem temetődöm el elevenen, akkor leomló épületek zúznak össze, és ha még azt is túlélem, akkor rendkívül látványos, eleven fáklyává válok pár másodpercre, és annyi lesz. Elvergődtem a bormérés előtt, ami immár alig látszott a vastag hamuréteg miatt, és befordultam a sarkon.

A komp ott állt.

Nincsenek szavak arra, hogy leírjam azt a megkönnyebbülést, a vegytiszta, áldott megkönnyebbülést. Megesküdtem, hogy ha még egyszer az életben ragyogó ötletem támad, hát mélyen kussolok

róla.

Leon csak nemrég érkezett, a tetőt még csupán vékony hamuréteg borította.

Hősiesen áttántorogtam az utca másik oldalára, és felkészültem, hogy néhány keresetlen szóval összefoglaljam neki a hangulatomat.

Az ajtó kinyílt. Valaki lekapott a lábamról, és azt mondta:

– Ajtó!

A következő pillanatban az ajtó bezárult, és kint rekesztette a lármát, a hamut és a szagokat. Áldott csend borult rám.

Leon leeresztett a padlóra, ahol magzati pózba gömbölyödtem, és köhögtem.

– Számítógép, indítsd az ugrást! – parancsolta Leon, és a világ kifehéredett.

7

AZ ELSŐ, amire felfigyeltem, megperzselődött valami bűze volt. *Lehet, hogy én égek?* – kérdeztem magamtól, közben gyorsan felültem, és körülnéztem.

A jelekből ítélve Leonnak majdnem olyan pocsék napja volt, mint nekem. A műszerfalról hiányzott az elülső burkolat. Két alaplap a padlón hevert, az egyik összeolvadt roncs volt. Az én műszaki tudományom a dolgok ki- és bekapcsolására korlátozódik, de azt biztosra vettem, hogy egy alaplapnak nem így kéne kinéznie.

Számtalan vörös jelzőlámpa haragos villogással követelt figyelmet vagy valamilyen intézkedést.

A fal tövében kiürült tűzoltókészülék hevert. Oltóhab tarkította a padlót és a falakat. Az egész belső tér úgy nézett ki, mintha itt is lezajlott volna egy kisebb kitörés.

Kigereblyéztem az arcomból merev hajfürtjeimet, és megszólaltam:

– Látod, ez van, ha hagyod, hogy egy műszaki vezessen. Megint behúзва hagyta a kéziféket?

– Ne kezd el! – förmedt rám Leon nyersen, és úgy kattogtatta a kapcsolókat, mint egy megszállott. – Eddig olyan kellemesen telt a délelőtt.

– Aha, mert neked nem kellett a Vezúv és az időrendőrök elől menekülni.

– Fogalmad sincs, mit kellett kiállnom. Csak hogy legyen némi elképzelésed a mai katasztrófákról: egész nap próbáltam eljutni hozzád. Elugrottam Pompejibe tegnapra, jövő hét keddre, a múlt hétre, holnapra, és végül erre a napra, ebbe az órába. Felülírtam az összes biztonsági protokollt. Küzdöttem tüzekkel, rövidzárlatokkal és egy nagyszabású komp-daccal. Ne húzz fel még jobban! Így is mindjárt felrobbanok.

Beszéd közben elfordult, én pedig döbbenten tátoztam. Azt mondta, sokat küzdött, de ennél is rosszabb dolgokon ment át. A bal kézfejét és az arca bal oldalát plasztikhab borította.

– Jobb lesz, ha engeded, hogy megnézzem a sérüléseidet – javasoltam halkán.

– Jól vagyok – felelte türelmetlenül. – A hab teszi a dolgát. Inkább miattad aggódom. Tessék, ezt idd meg!

Egyszerre lezúdíttam a torkomon a pohár vizet, amit a kezembe nyomott. Nem ihattam eleget. Lefolyt az államon, és a pizsamámra csöpögött. Az arcom egy részén és mindkét kézfejemen apró égési sérülések vöröslöttek. Fájt a mellkasom. Fájt a hátam. Fájt a vállam. Mindenemet finom por lepte. Valahányszor megmozdultam, kisebb porfelhő alakult ki körülöttem. Az őrült rohangálás közben megolvadt az egyik gumicsizmám, és még csak észre sem vettem. A hajamra gondolni sem mertem. Gyanítottam, hogy már sosem lesz a régi.

Leon megtapogatta a fekete szövetcsíkot, és megkérdezte:

– Ez mi?

– A mai jótetemért kaptam – feleltem, aztán elmeséltem neki, hogy mi történt. A legkülönfélébb szidalmakra számítottam tőle, de csak mosolygott, és azt mondta:

– A tartályok tele vannak. Zuhanyozz le! Éhes vagy?

– Nem. Csak rettenetesen szomjas.

– Ne igyál a zuhanytálcából! Nem szeretném, ha meghonosodnának itt a múltjárók szokásai.

Merev mozdulatokkal betántorogtam a fürkébe, majd sorban kihajigáltam a résnyire nyitott ajtón a teljesen tönkrement ruhadarabjaimat. Azuhanyozás csodálatos volt. Mire minden mélyedésből és résből kisikáltam a vulkáni törmeléket, a zuhanytálca úgy nézett ki, mint egy építési terület.

Amikor elzártam a vizet, Leon bedugta a karját a fürkébe – egy rövidnadrágot és egy férfi pólót nyújtott felém.

Mialatt én áztattam magam, csinált nekem egy teát. Kitüntetést kéne adni azoknak a férfiaknak, akik teával szolgálnak pontosan akkor, amikor szükség van rá. Szomjasan hörpöltem, és lassan minden lecsillapodott bennem. Hirtelen rádöbbsentem, hogy milyen átkozottul fáradt vagyok.

– Hol vagyunk? – kérdeztem két korty között.

– Angliában. Valamikor az utolsó jégkorszak és a modern kor között.

– Hát nem tudod?

– Nem, és pillanatnyilag a komp sem tudja. Az összes biztonsági protokoll kész van. Egy csomó rendszert kiiktattam. Nagyon nehezen keveredtem vissza Pompejibe a kitörés alatt. Mint már említettem, az előző napon landoltam. Amikor megpróbáltam kényszeríteni a kompot, a jövő hetet adta. Megint megpróbáltam, és a következő napot kaptam. Ami nem volt jó. Ne akarj Pompejiben lenni a kitörés utáni napon! Olyan forróság volt, hogy azt hittem, megsülök. Volt egy... kisebbfajta... tűz a kompban, és elugrottam, amilyen gyorsan csak tudtam. Mostanra körbeugráltam a helyet. Kihúztam az

alaplapokat, szétcsatlakoztattam mindent, ami a szemem elé került, és érzékeltetem a komppal, hogy milyen jövő vár rá, ha nem csinálja pontosan azt, amit akarok. Aztán keresztbe tettem az ujjaimat, ugrottam, és te ott voltál. Régóta vártál?

– Túlságosan lefoglalt az, hogy az ellenséggel haverkodtam – válaszoltam vidáman, mert egy pillanatig sem kételkedtem abban, hogy viszontlátom őt, bár ezt nem akartam bevallani, még magamnak sem. – Szóval, készen állunk a folytatásra?

– Igen, a legdurvább hibákat helyre tudom hozni.

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett.

– És?

– És mi?

– És az a rész, amit nem mondtál még el. Az igazán rossz hír. Mi történt a St. Maryben?

– Az Időrendőrség megjelent ott.

A torkomon akadt a lélegzet, és csak bámultam Leont, aki gyorsan hozzátette:

– Nem kell mindjárt pánikolni. Nem volt gond.

Ettől kellett volna megnyugodnom?

– Miért nem?

Ekkor hosszú csend következett. Nagyon hosszú.

Éreztem, hogy összerándul a gyomrom. Nagy baj történt.

– Leon?

– Csak két időrendőr volt ott, és könnyen kikerültem őket.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Mert...?

– Mert őket az foglalta le, hogy Hélioszt keresték. Max, tudják...

– Tudják, hogy Héliosz és Joe Nelson ugyanaz a személy?

- Nem, azt nem. Csak azt tudják, hogy Héliosz ott van. Valahol.
- Mit fognak csinálni, ha megtalálják?
- Letartóztatják dr. Bairstow-t, Petersont, Guthrie-t, és persze engem is. Neked nem eshet bajod. Te halott vagy.
- Nem vicces.
- Tényleg nem. Bocs.
- Én úgy értettem, Hélioszal mit fognak csinálni?
- A legrosszabb esetben lelövik. A legjobb esetben visszaviszik.
- Trójába? A kellős közepén annak a...

Ismét láttam magam előtt az egészet. A lerombolt város felett lebegő, vastag füstfelhő. A lángokat. A szerteszét heverő halottakat. Az összeégett testeket. Kasszandrát, amint kirángatják a templomból. Azt a kis görényt, aki eltörte az orromat. A parton sorban álló nőket és gyerekeket, akik arra vártak, hogy hajóra rakják és elvigyék őket rabszolgának. A hullámverésben hánykolódó, halott csecsemőket...

Tudtam, hogy Héliosz hiába felnőtt férfi már, percekben belül halott lesz, mint az összes többi trójai férfi. A halálba fogják vinni. De ha nem is viszik el, anomáliának számít, és végeznek vele. Akárhogy döntenek az időrendőrök, Hélioszra a biztos halál vár...

Leon a kezét bámulta.

- Hacsak...? – mormoltam elgondolkodva.
- Mi? – kérdezte Leon, és felkapta a fejét.
- Hacsak...?
- Hacsak nem mi magunk visszük vissza. Egy általunk kiválasztott helyre és időbe. Így adhatunk neki némi esélyt.
- Igen... igen, ez működhet. Most már felnőtt férfi. Visszavisszük, mondjuk, az egy évvel a háború utáni korba. Tudod, a várost sosem

hagyták el teljesen a lakói. Később újjáépítették. Persze, sosem nyerte vissza a régi fényét, de Héliosznak lesz esélye életben maradni. Vagy akár el is mehet onnan. Az ő döntése lesz.

Leon bólintott. Mindketten kerültük a legfontosabb kérdést. Végül én mondtam ki:

– És ő... hajlandó menni?

Mert a gondolat, hogy erőszakkal költöztessük át... hogy bevonszoljunk egy tiltakozó, rúgkapáló embert a kompba, Joe Nelsont a Falconberg Armsból, aki kölyökkora óta a modern korban élt, aki talán sírni és könnyörögni fog, aztán pedig csak úgy kitenni a másik végen... a sorsára hagyni a rémálommá változott Trójában...

Hát ez történik, amikor a múltjárók belepiszkálnak a Történelembe. Héliosznak meg kellett volna halnia Trójában, de nem halt meg. Én egész idő alatt újra és újra meglepődtem azon, hogy a Történelem nem söpört ki valamennyiünket a létezésből. És most az a szörnyű balsejtelem gyötört, hogy kemény leckét kapunk. Hogy most szembe kell néznünk a tettünk következményeivel. És akármi történik Héliossal – akár ebben a korban hal meg, akár abban a régiben, nekünk életünk végéig együtt kell élnünk a következményekkel. Hogy is gondolhatta akkor Leon...?

Rátettem a kezemet a karjára, és azt mondtam:

– Ezt a döntést neked kell meghoznod, de akárhogy döntesz is, mindenben melletted állok. Az utolsó leheletemig. Nem hagyom, hogy egyedül küzdj meg ezzel a dologgal. Sem Peterson vagy Guthrie, vagy bárki más. Akármit teszel, számíthatsz rám.

Megfogta a kezemet, és halkán, de határozottan kijelentette:

– Én viszem vissza Hélioszt. Nekem kell megtennem. A St. Maryt folyamatosan figyelik.

– Nem fog elmenekülni?

– Nem. A következőt mondta, pontosan ezekkel a szavakkal: „Az életedet kockáztattad értem. A legkevesebb, hogy ugyanezt megtegyem érted.”

Nyeltem egyet, és megkérdeztem:

– És hogy néz ki a terv?

Leon egy csapásra felélénkült, és belekezdett:

– Kiszedjük belőled a jeladót, és ott hagyjuk Pompejiben. És onnantól soha többé nem fognak követni téged. Aztán elugrunk a St. Marybe, felvesszük Hélioszt, és elvisszük Trójába.

– Hogyan fogjuk kicsempészni onnan, az időrendőrök orra előtt?

– A végére hagytam a legrosszabb hírt. A St. Mary munkatársai elterelő hadműveletet rendeznek.

– Te jó isten...

* * *

Leon az egész éjszakát a komp szerelésével töltötte. Én meg azzal, hogy jelentős mennyiségű vulkáni anyagot köhögtem fel. Annyi vizet ittam, amennyi belém fért, és az éjszaka hátralévő részét a vécén töltöttem. A múltjáró életének minden dicsősége...

Amikor felébredtem, Leon leterített egy takarót a padlóra, és ennivalót rakott rá.

– Előre be akarom adni a fájdalomcsillapítót, úgyhogy enned kell.

Legyúrtem egy croissant-t, pár szelet sajtot, és néhány aszalt sárgabarackot, mialatt ő kinyitotta a tárolófülkék ajtóit, hogy mindent láthassak. Volt annyi élelmünk, hogy egy hadseregnek is elég lett volna, két hálózsákunk, gyógy- és kötszerkészleteink,

tisztálkodószereink. És ami a legjobb, olyan ruhát viseltem, ami nem sárga-fehér pöttyös volt. Az életünk egyre szebb lett.

Leon összekészítette az orvosi cuccot, én addig eltakarítottam a reggelim maradékát. És mert eljött a jeladó eltávolításának ideje, hirtelen nem lelkesedtem annyira, mint korábban, de meg kellett történnie, máskülönben holtom napjáig egy ládában élhettem volna. És amíg az átkozott vacak bennem volt, nem mehettünk vissza a St. Marybe, úgyhogy szépen visszafogtam magam.

Lezuhanyoztam, felkötöttem még ekkor is ragacsos hajamat, és lefeküdtem a padlóra. Leon kinyitott egy steril csomagot, és elkezdte kirakosgatni a tartalmát. Egy brandyvel teli palack könnyen elérhető közelségben állt. Elszántan bámultam egy, a mennyezeten feketéllő égésnyomot.

Leon felkapott egy fecskendőt.

– Csak egy kis szúrás lesz – ígérte barátságosan.

– Komolyan? Ezt mondod egy múltjárónak?

– Nem tudtam ellenállni a készítésnek. Mehet?

– Felőlem, mehet – válaszoltam, és becsuktam a szememet.

Leon leállt, és azt mondta:

– Sajnálom az egészet, Max. Megérdemeltük volna, hogy békességben eltölthessünk együtt egy kis időt.

– Én nem panaszkodom. Nem tudok kitalálni semmit, ahol szívesebben lennék. Vagy senki mást, akivel szívesebben lennék együtt.

– Erre térjünk vissza tíz perc múlva! – dörmögte elkomorodva.

– Könnyű lesz – mondtam én, a teljes tudatlanság pozíciójából. –

Ajeladók nagyon kicsik. Mennyire lehet nehéz?

Letörölgette a karomat egy hideg valamivel, aztán tú szúrását

éreztem. Ezenfelül Leon lenyeletett velem két fájdalomcsillapító tablettát is. Végre felvette a szikét, de ahelyett, hogy munkához látott volna, tétovázott.

Sóhajtottam egyet, és megkérdeztem:

– Ugye nem nekem kell megcsinálnom?

– Nincs az az isten, hogy én egy múltjáró kezébe adjak egy éles eszközt egy zárt térben. Hát akkor... kezdünk.

Először nem is volt vészes. Éreztem, hogy történik valami, de amíg nem néztem oda... Amennyezetre szegeztem a tekintetemet. Az égésnyom formája olyan volt, mint Ausztráliáé. Még Darwint is láttam.

– Ott vagyunk már?

– Nem.

Elfordítottam a fejemet, és a tárolófülkék ajtóit borító horpadásokat számolgattam.

És ekkor hirtelen gonosz fájdalom nyilallt a karomba. Nem mondtam semmit, mert nem akartam megzavarni Leont.

– Elájultál? – érdeklődött halkan.

– Rád való tekintettel hallgatok.

– Nyugodtabb vagyok, ha beszélsz. A szavakat nem értem, de a hangod, ahogy csak zümmög és zümmög, megnyugtató hatású.

– Szeretnéd, ha mondanék neked egy viccet?

– Hallottam már múltjárók vicceit. Vagy szájalmasak, vagy olyan betegek, hogy csakis egy múltjáró képes nevetni rajtuk. Ismersz olyan viccet, ami nem történelem-alapú, és nem is undorító?

– Természetesen – feleltem, és elcsuklott a hangom, mert erős fájdalom vágatott fel a karomon, majd vissza.

Leon letörölte a vért, és közelebbről is szemügyre vette a művét.

– Nem találom – vallotta be komoran. – Néha... vándorolnak.

– Hogyan? Mint a vadlibák?

– Kicsit hosszabb sebet vágok.

– Jól látom, hogy az ott egy palack? – dűnnyögtem, majd felemeltem a fejemet, és ittam pár korty brandyt. – Fúj... hogy én mennyire utálom ezt a piát!

Leon megpróbálta elvenni a palackot, de nem voltam hajlandó átadni.

– Hát akkor, vágj bele! – biztatott. – Halljuk azt a híres viccet!

– Ó, rendben. Szóval, van ez a férfi... aki a kórházban ébred fel.

– Orvosos vicc. Abszolút ide illik. Folytasd!

– Nnn... a férfi felébred a kórházban, és az orvos azt mondja neki...

A fogamat csikorgattam. Nagyon nem akartam sikítani, nehogy kiborítsam Leont, ezért a fogamat csikorgattam, a szalamiszi csatára gondoltam, és ittam még egy kortyot. Fúj...

– Ennyi? Hát, jól van. Elismerem, nem volt beteg, de különösebben mulatságos sem.

– Nem – suttoztam, és nagyra értékeltem, hogy Leon megpróbálja elterelni a figyelmemet a kínjaimról. – Van még...

– Akkor rajta, hadd szóljon!

– A férfi felébred a kórházban, és az... orvos... azt mondja neki: minden rendben, barátom. Balesetet szenvedett a Great North Roadon, de... most már teljesen rendben van.

– Á, akkor ez jól végződött. Ennek örülök. Nem a megszokott múltjáró stílus.

– Nem... még nincs vége. Megtennéd, hogy befogod? Aagh...

– Próbálj csendben maradni, ha kérhetem!

- Bocs. Csak ez a sok izgalom...
- Tipikus reakció minden nőnél, aki a közelembe kerül. Azt hittem, mostanra megszoktad. Jut eszembe, mi van azzal az ócska viccel?
- És az orvos azt mondja: de sajnós, a baleset során leszakadt a dákója.
- Mi van? Amúltjárók szerint ezt jelenti az, hogy valami jól végződik? Hogy leszakadt a dákója?
- Erre a férfi azt mondja: jaj, ne! Mire az orvos azt feleli... még nem fejezted be?
- Mi van? Össze vagyok zavarodva.
- Szétmetéled az ereimet, az izmaimat, és isten tudja, hogy még mit. Nem ajánlom, hogy összezavarodj!
- Csak folytasd ezt a gyötrelmesen hosszú és kicsit sem humoros viccet, rendben?
- Fúj... hol tartottam?
- Ott, hogy a szerencsétlen elvesztette a dákóját. Ha megengedsz egy megjegyzést, ez aligha lehet a vidámság forrása, bár már kezdek hozzászokni ahhoz, hogy nem sikerül megfelelned a normalitással kapcsolatos elvárásaimnak.
- Szóval, a férfi azt mondja: Jaj, ne! Erre az orvos... aaagh.
- Bocsánat. Sajnálom, édesem. Nem találom.
- Csak keresd tovább! Hová tud elmászni, az isten szerelmére? És az orvos azt mondja: ne essen pánikba. A szükséges technológia a rendelkezésünkre áll. Képesek vagyunk újjáépíteni önt. Mire a férfi azt feleli: hála istennek.

Leon hallgatott. Rajta tartottam a szememet, és nem mertem megnézni, hogy mit művel. Fájdalomhullámok söpörtek végig a karomon, és alkalmanként erős nyilallást éreztem. Vettem pár mély

lélegzetet, és folytattam:

– És az orvos azt mondja: igen, de az újjáépítés ezer fontba... ezer... fontba...

– Ezer font mi? Akármennyire taszít is ez a nyomorúságos történet, be kell vallanom, hogy bizonyos zordon kíváncsiság ébredt fel bennem a vége iránt. Mi van az ezer fonttal?

– Ezer font hüvelykenként – feleltem a fogaimat csikorgatva.

– Micsoda? Jó, hogy nem rólam van szó. Jelzálogkölcönt kéne felvennünk.

– Ó, kérlek... itt fekszem... tehetetlenül, és... a férfiegó... ömlengését kell hallgatnom. Hát van ennél rosszabb?

A válasz erre az volt, hogy igen, van, és pár másodpercig vörös és lila ködön át láttam a világot. A vicc már nem érdekelt, sem a jeladó, sem a komp, sem a világ, sem semmi.

– Hé, maradj ébren! – szólt rám éles hangon Leon. – Hogy van tovább? Ezer font hüvelykenként? És?

– És a férfi... gondolkodik... egy kicsit... aztán elmosolyodik, és azt mondja: ó, akkor rendben van. Nem gond.

– Még most sem találom – jegyezte meg Leon, és kihallottam a hangjából az idegességet.

– Most már ne hagyd abba! Vágd megint nagyobbra a sebet! Lehet, hogy Helen mélyebbre tette. Vagy, mivel oly mozgalmas életet éltem, talán elszabadult, és felmászott a hónaljaimig.

Leon pár pillanatig meredten nézett rám, majd megszólalt:

– Fogalmad sincs, hogy ezek a dolgok hogyan működnek, igaz?

– Persze hogy nincs. Múltjáró vagyok. Mi a teljes képre összpontosítunk.

– Max, nem tudom... – dörögte Leon aggodalmas képet vágva.

– Meg kell tenned, különben rábaszunk. Sikerülni fog.

– Ártok neked.

– Nem sokat. Csak nyafogok.

Ismét nekikezdett.

Egész testemben megvonaglottam. Nem tudtam uralkodni magamon.

– Bocsánat, bocsánat – hadarta Leon. – Tudom, szívem. Szerintem be kéne fejeznünk. Ha még mélyebbre hatolok, súlyos sérülést fogok okozni. Inak és erek vannak itt, és fogalmam sincs, hogy mit csinálok.

– Nem, nem állhatsz le. Ha nem csinálsz meg, ragaszkodni fogok ahhoz, hogy váljunk szét, mert neked vissza kell menned a St. Marybe.

– Na, ez az, ami eszedbe se jusson!

– Akkor folytasd, és ne dühíts fel!

Még erősebb fájdalmak törtek rám. Fúj...

– Szóval, mi történik az ezer font hüvelykenként után?

– Micsoda?

– A vicc! Ezer font hüvelykenként!

– Az... orvos... azt mondja: nézze, beszélje meg a feleségével a dolgot. Ha a dákója... akár a méretét... akár a formáját tekintve... radikálisan megváltozik, az számára elég... megrázó lehet.

– Amondó vagyok... – szólt közbe nyugodt hangon Leon – képzelj el, hogy megyek feléd, és egy akkora és olyan formájú izét lengetek, mint egy tűzoltótömlő.

– Inkább nem képelem el. Egy durva megpróbáltatás épp elég egy napra.

– Akaratom ellenére belevonódtam ebbe a szociális és orvosi

drámába. Mi történik aztán?

– Másnap reggel jön... az orvos.

Le kellett állnom egy időre.

– Igyál még egy kis brandyt!

– Hogyne – leheltem, és alaposan meghúztam az üveget. Aztán még egyszer. – Te jó ég, hogy én hogy gyűlölöm ezt a piát!

Mindenesetre, legyűrtem még egy nagy kortyot, hogy elvegye az ízt.

Noha az izzórúd gyenge fényt adott, így is láttam, hogy Leon mennyire sápadt. Ő sem élvezte jobban a dolgot, mint én.

– Semmi baj, szívem – mondtam neki gyengéden. – Tök jól csinálod.

Pár pillanatig egymás szemébe néztünk...

– Szóval, másnap reggel vizitál az orvos, és azt kérdezi: beszélt a feleségével? És a férfi azt feleli: igen, felhívott, és alaposan megvitattunk mindent... és megszületett a döntés. Erre az orvos: remek? És hogy hangzik? A férfi azt... mondja... azt mondja...

– Hogy? Hogy? Az isten szerelmére, Max, tükön ülök!

– És a férfi azt feleli: lesz egy szép új konyhánk, doktor úr.

Újabb hosszú, fájdalommal terhes csend következett.

Aztán Leon anélkül, hogy felnézett volna, megjegyezte:

– Nem tudom elhinni, hogy te ezt humorosnak találod.

Én valahonnan a távoli, ködös Brandyföldről motyogtam felé:

– Még szép, hogy az. Nagyon is... vicces.

– Hát, én nem röhögök.

– Sajnálom. Túl... bonyolult neked? Le kellett volna... butítanom?

Tudod, a műszakiak szintjére?

– Honnan veszed, hogy vicces?

– Mert mindenki... más... összeesett... annyira... röhögött... Kal...
majdnem bepisilt.

– Azzal a hat láb magas, szőke pszichopatával vetsz össze engem?

– Nem... mondanál... aaagghh... ilyeneket... ha itt lenne.

– Jó lenne, ha itt lenne, mert tudna segíteni.

– Nagyon... jól... csinálod – suttogtam, és becsuktam a szememet.

Csak egy másodpercre. Csak egy kis időre.

* * *

Órákkal később ébredtem fel. Leon a műszerfal alatt feküdt, és halkan dohogott.

– Hahó! – mondtam fennhangon, és mosolyogtam.

Felemelte a fejét.

– Á, hát magadhoz tértél – felelte. – Hogy érzed magad?

Akarom kegyetlenül fáj. Afejem kegyetlenül fáj. Amellkasom kegyetlenül fáj.

– Soha többé nem iszom brandyt – fogadkoztam elhaló hangon.

– Másnapos vagy?

– A szám olyan, mint egy dodóketrec aljzata. Megtaláltad?

– Nem – válaszolta a fejét csóválva.

– A francba! – mormoltam, és visszaeresztettem a fejemet.

Tényleg nagy bajban voltunk.

Ekkor még nem tudtam, hogy ez semmi nem volt ahhoz képest, amibe később kerültünk.

8

NAGYON szeretem Leon Farrellt. Még manapság is ő a józan, higgadt hang az én hektikus múltjáró világomban. Jobban ismer engem, mint én magam, és nem hagyja, hogy ez eltérítse bármitől. Tudja, mikor értsen egyet velem. Tudja, mikor szálljon vitába. Tudja, mikor kell lebeszélnie valamiről a saját érdekemben. És ami a legjobb, úgy tudja mindezt, hogy nem is kell szólni neki semmiért. Jobban bízom az ítélőképességében, mint bárki máséban.

Így aztán fel nem foghattam, hogy mire játszott, amikor beleegyezett, hogy Rapson professzor megszervezzen egy elterelő hadműveletet a St. Mary munkatársainak részvételével.

Aműsor előtt egy órával megjelentünk a találkozási ponton – ami, a komp állapotát tekintve, felért egy kisebb csodával.

Atótól nyugatra, az erdő határán rejtőztünk. Nem működtettük az álcázórendszert, de a melléképületek és az istállók biztosítottak némi fedezetet. Hélios az erdőn keresztül könnyen és feltűnés nélkül megközelíthetett minket.

Leon a műszerfalnál ült, és ismét a rendszereket ellenőrizte. Akamerák és a külső mikrofonok a maximumra húzva működtek. Tudnunk kellett, hogy mi folyik körülöttünk.

Felkötöttük a karomat egy szövetdarabbal, hátha így enyhül a fájdalom, de a trükk nem vált be. Nekitámaszkodtam az ülésnek, és a képernyőket bámultam.

Láttam az egész St. Maryt, minden ott volt előttem. A régi épület békésen álmodozott a meleg, nyári délutánban. Az ablakok vidáman villogtak a napfényben, a vadszőlő felkapaszkodott a kőfalakra, és ott volt a déli gyep, a tó a nádasával, a gesztenyefákkal szegélyezett kavicsos behajtó – a csendes angliai vidéki udvarház tökéletes összegzése. Még a madarak dalolását is hallottam.

Aszívem vadul vert, ahogy sorban szemügyre vettem a részleteket. Teremtett lélek nem kószált idekint, de tudtam, hogy Peterson odabent van valahol. És Guthrie. És Mrs. Mack. És Van Owen. Mindenki. Eltűnődtem azon, hogy mit csinálhatnak most. Hogy milyen küldetésekre készülnek. Ki végzi most az én munkámat? Aztán megráztam a fejemet, és rákényszerítettem magam, hogy figyeljek és összpontosítsak.

Természetesen, ez a csendes, idilli kép még közel sem a teljes sztori volt. Láttam a kisebb gödröket és a fekete égésnyomokat, az óratorony csonka romját. Rapson professzor előző kísérletének maradványai még ekkor is szerteszét heverték. Azon azért elcsodálkoztam pár pillanatra, hogy az időrendőrök megengedik ezt, és kíváncsi voltam, vajon van-e elképzelésük arról, hogy mi történhet – és valószínűleg fog is történni. Sejtelmem sem volt, hogyan fog kinézni a művelet, de joggal gyaníthattam, hogy ádáz, látványos és lármás lesz – és sikeres.

– Jól van – szólalt meg Leon, megtörve a hosszú csendet. – Fussunk át a részleteken! Pontban 14 órakor kezdetét veszi valami. Hogy pontosan mi, azt talán a jó isten tudja. Csak azt remélem, hogy nem jár túl sok halálos áldozattal. Tekintetbe véve az időrendőrök jelenlétét, valószínűleg kicsit visszafogják magukat. Mindaddig, amíg elég lesz ahhoz, hogy Hélios észrevétlenül eljusson

a komphoz. Akármit tesznek, legalább harminc percig fog tartani, így Guthrie-nak elég ideje lesz rá, hogy idehozza. Valószínűleg az erdőn át jönnek, és hátulról közelítenek meg minket. Csak akkor nyitjuk ki az ajtót, amikor Héliosz már ott áll előtte. Te pedig elbújsz a vécében.

– Pont én? – kérdeztem, és a legkevésbé sem örültem.

– Igen. Nézd, én az életemet is rábíznám Ian Guthrie-ra, de a körülményekre való tekintettel azt akarom, hogy dr. Bairstow-t leszámítva senki sem tudjon rólad. Úgyhogy nincs vita. Amikor szólok, fejest ugrasz a vécébe. Vetted?

Ha vonakodva is, bólintottam egyet.

– És ott maradsz, amíg nem szólok, hogy kijöhetsz – folytatta Leon. – A legjobb lehetőségünk az, ha tartjuk magunkat az eredeti tervhez. Igen, ki kell nyitnunk az ajtót Héliosznak, de csak egy másodpercre. Biztosra veszem, hogy ennyi idő alatt nem fogják észlelni a jeladód jelét. Vagy ha igen, nem elég sokáig ahhoz, hogy bemérhessék. Megértetted?

Ha vonakodva is, bólintottam egyet.

Ebben a pillanatban megkezdődtek a dolgok, és sokáig nem is álltak le.

Először is, dr. Bairstow megjelent az irodája erkélyén két, fekete egyenruhás alak kíséretében. Ebből a távolságból nem tudtam megítélni, hogy vendégek-e vagy fegyőrök. Mindenesetre, gyorsan és zökkenőmentesen letelepedtek. Dr. Bairstow feladata nyilván az volt, hogy egy bizonyos helyen tartsa őket, így aztán felajánlotta nekik, hogy úgymond páholyból nézhetik végig a délutáni szórakoztató műsort. Láttam, hogy váltanak egymással egy-egy megjegyzést, és látszólag derűs hangulatban voltak.

Szép lassan egyre többen jöttek ki az épületből, és a kezükben teásbögrét szorongatva kényelembe helyezték magukat egy-egy fal tetején. Fekete-sárga szalag jelezte a biztonsági zóna határát – amivel gyakorlatilag senki sem törődött.

Aztán lelkes taps és ordítózás kíséretében három csónak jelent meg a tó másik végében. Közülük kettő kisebbfajta evezős csónak volt, az egyik elejében maga Rapson professzor állt, egyfajta viking orrszoborként. Ő és a K+F munkatársai hosszú rudakkal terelgették a harmadik csónakot. Ez utóbbi tíz-tizenkét láb hosszú lehetett, két rövid árbóc meredt fel belőle, és mindkettőről egy-egy jókora üst lógott. A csónak aljában gallyak és más éghető anyagok álltak jókora halomban.

– Van tipped? – kérdezte halkán Leon.

– Igen, van.

Dalolt a lelkem, mert tudtam, hogy egy vérbeli St. Mary-s húzás következik. Biztosra vettem, hogy jó lesz. Nagyon, de nagyon jó.

– Erős a gyanúm – folytattam aztán –, hogy Türosz ostromát fogják eljátszani. Nagy Sándor ostromgátat építtetett, hogy a serege hozzáférjen a szigethez, mire a türosziak gyújtóhajókat vetettek be a töltés ellen, hogy megsemmisítsék. Azt hiszem, a professzor arról próbál meggyőződni, hogy elérhették-e a szükséges hőmérsékletet. Ez egy teljesen frankó tudományos kísérlet. Az elöl haladó csónak tele van fával és más anyagokkal. Az árbócokra felfüggesztett üstök alighanem méhviaszból vagy olajból, vagy talán állati zsiradékból kotyvasztott folyadékot tartalmaznak. Mindenképpen valami olyasmit, ami jól ég. Meggyújtják a fát, aztán nekitolják az égő csónakot annak a mólónak, ami alighanem a töltést képviseli. Az ütközéskor az üstök kilengenek, és a tartalmuk a lángokra zúdul. A töltés kőből

épült, úgyhogy durva hőmérsékletre lesz szükség ahhoz, hogy károk keletkezzenek benne. De majd meglátjuk.

Leon feszengve mocorgott, és megkérdezte:

– Egészen pontosan mennyire vagyunk veszélyben?

– A tó másik oldalán? Semennyire.

Igen, az ember egy idő után tényleg tudhatná...

Mire felkészültek, minden kételyünk elszállt. A professzor nyilvánvalóan inkább a kísérlet figyelemelterelő funkciójára koncentrált, semmint a történelmi hűségre, és felszereltetett egy hangosító rendszert. Joggal feltételezhetjük, hogy az eredeti támadást nem kísérték a „Mars, a háború hozója”-nak nyitó dallamai. De az biztos, hogy nagyon drámai volt az egész.

A professzor előre mutatott – Dareiosz kábé ilyen mozdulattal küldhette harcba a Halhatatlanokat Thermopülainál –, aztán a nézők bátorító (és másmilyen) szavakat ordítottak, és az apró flotta megindult. Az elől haladó csónakból füst szállt fel, de ekkor még csak az aljában felhalmozott fa égett. Békésen és bizonyos méltósággal vonultak át a tavon.

Leon hátradőlt, és ellazította az izmait.

– Ebből csak nem lesz pusztító tűzvész, vagy igen? – dörmögte a fejét csóválva.

Amint a mondat végére ért, az apró csónak nekiment a mólónak. Az ütközés elég erős volt ahhoz, hogy az üstök jócskán megbillenjenek, és a tartalmuk az égő gyújtósra ömlött.

Egy pillanatig semmi sem történt. Éppen csak megéreztem a csalódottság apró döfését, amikor...

Iszonyatos bömbölés hallatszott, amitől madarak tucatjai törtek ki a lombokból, és a lovak riadtan toporzékoltak az istállóban, majd

óriási, de tényleg óriási sárga láng rohant szét a tavon, elnyelte a mólót, és fekete füstöt küldött fel a magasba, ami pont úgy nézett ki, mint egy atomrobbanás gombafelhője. A víz semmilyen hatást nem gyakorolt a lángokra, amelyek mind magasabban táncoltak a tó felszínén. A déli oldalon a nádas tüzet fogott, és ropogva égett. Alökéshullám hanyatt taszította a professzort és az embereit. Elterültek a csónakokban, a ruhájuk füstölgött, és fogadni mertem volna, hogy az egész bagázsnak együttvéve sem maradt egyetlen szemöldöke.

Felbukkant Markham, és torkaszakadtából ordított:

– Ügyeletes tűzoltók a tóhoz! Minden egészségügyis hozzám!

Kit érdekeltek a tűzoltók vagy az egészségügyisek... a nézők lecsapták a bögréjüket, és ész nélkül futottak a katasztrófa sújtotta terület felé, alig várva, hogy maguk is bajba kerüljenek.

Dr. Bairstow erkélyén az időrendőrök már nem nevetgéltek.

* * *

Rapson professzor imbolyogva talpra vergődött, és megcsapkodta parázsló köpenyét. A csónak erősen dülöngélt, de sikerült állva maradnia. A másik csónakban ülők is kezdték összeszedni magukat. Egyetlen embert sem veszítettek. Egyelőre.

Pillanatokkal később – még a kamerák képein is jól láttam – hirtelen egy irányba kapták a fejüket, egy pillanatra megdermedtek, majd valaki azt kiabálta:

– Evezetek! Evezetek, ha élni akartok!

Úgy eveztek, mintha megőrültek volna. Az egész olyan volt, mint az a jelenet a *Ben Hur*-ban. Csak a kövér, meztelen, doboló fickó

hiányzott.

– Te jó isten! – mormolta elképedten Leon. – Mit műveltek ezek? Kieresztették a krakent?

AK+F munkatársai partot értek, kiugráltak a csónakból, majd artikulátlanul rikoitozva rohantak el a tótól, közben nekiromboltak Markhamnek és az embereinek, akik a tó felé rohantak. Akét társaság összekeveredett. Aprofesszor és a kísérői rémulten hadonásztak és kiabáltak, míg Markham (aki az előélete alapján tökéletes főalakja volt a jelenetnek) szintén hadonászott és ordított, és sikerült jelentősen növelnie a zűrzavart.

Be kell vallanom, hogy egészen eddig a pillanatig magam is össze voltam zavarodva. Igen, az egész tó tüzes pokollá változott, de nem ez volt az első eset, és majd rendbe jönnek a dolgok, tehát: minek szól a pánik?

Leon a képernyő szélére mutatott, és amikor odanéztem, mindent megértettem. Hát ez volt a pánik oka.

A hattyúk.

Szemmagasságban repültek, a nyakukat kinyújtva, a szárnyukat széttárva, támadó alakzatban. Aszemükből nagyon gonosz tekintet sugárzott, és úgy tűnt, hogy a megye, vagy talán egész Anglia összes hattyúja részt vesz a támadásban. Egy kisebb hadsereg száguldott ott. Fogalmam sem volt, hogy ennyi hattyú él a St. Maryben. Tudtam róluk, hogy nagy rohadékok is tudnak lenni, és isten a megmondhatója, ezeknek most nyomós okuk volt arra, hogy azok legyenek. Az évek folyamán a St. Mary hattyúit felrobbantották, Plesiosaurus-szerű lények riogatták őket, egyszer egy Renault 5-ös motorját vágta közjük véletlenül egy római hajtógéppel, és egy alkalommal kékre színeződtek a jóvoltunkból. És most elégük lett.

Hagyjuk a nílusi krokodilokat – az intézmény területe egy csapásra roppant kellemetlen helyé változott.

Az emberek szétfutottak, de nem sokra mentek vele. Egyesek felvették a St. Mary tradicionális védekező pozícióját, vagyis magzati pózba gömbölyödtek, hogy így húzzák ki, amíg véget ér az őrület. Páran a hegyek felé menekültek. Néhány embernek sikerült bejutnia a főépületbe úgy, hogy bemásztak a könyvtár ablakain. Tíz-tizenkét vérszomjas madár üldözte őket, amik beröpültek a nyitott ablakokon, és tovább ütötték-vágták a szerencsétleneket. Hallottam dr. Dowson kiabálását. Működésbe lépett a tűzjelző rendszer, és fültépő visítása beleszövődött a falak között visszhangzó zenébe, valamint a hattyúk áldozatainak sikolyaiba és a közeledő szirénák jajongásába. Nem csak a közeli településen hallottak minket, de talán még Vlagyivosztokban is. Tudtam, hogy hamarosan levél érkezik az önkormányzattól. Vagy talán két levél. És még hamarabbra várható a rendőrfőnök telefonja.

Markham továbbra is Rapson professzor embereit menekítette a tó közeléből, mialatt rengeteg dühöngő Cygnus olor vette körül őket – valahogy úgy, mint annak idején az indiánok Custer tábornok seregét. Reméltem, hogy nekik több szerencsájük lesz, mint amennyi a fehéreknek volt abban az ütközetben. Akármerre néztem, káoszt és elkeseredett harcot láttam. A tó még lángolt, az egész partja égett, sűrű füstfelhő borult a környékre, és a szirénák már egészen közelről szóltak.

Leon felnyögött, és megszólalt:

– Alighanem az egész megyében riadót rendeltek el terrorveszély miatt. Reménytelen...

Helen Foster is megjelent a színen a vészhelyzeti mentőcsapatával,

és azt kiabálta:

– Mi a fa...? – De nem folytathatta, mert kapott egy hattyút az arcába, és hanyatt dőlve átesett egy alacsony falon.

Én ekkor már a műszerfalra borulva röhögtem.

Leon eltakarta a szemét a kezével.

– Hála istennek – hörögtem, hogy tovább rontsam a helyzetet –, hogy visszafogták magukat.

– Az összes létező időrendőr perceken belül itt lesz – morogta Leon.

Ismét dr. Bairstow-ra fordítottam a figyelmemet, aki telefonon beszélt valakivel.

– Gyorsan! – mondtam izgatottan. – El tudjuk csípni a hangját?

Leon a műszerfalon matatva felhangosította az egyik hangszórót, és szűrőkkel szétválogatta a hangokat. Hamarosan meghallottam dr. Bairstow ismerős, de éppen csak hallható hangját.

– Ridley, drága öreg barátom, hát hogy vagy...? És Audrey? Ó, ez jó hír!... Nem... Nem, Türosz ostromát... Á, dehogy, csak egy kicsit elszámítottuk magunkat... Igen... Nem... Amennyire én látom, nincsenek halottak... Ó, nem, annyira azért nem megdöbbenő... Nem, tökéletesen urai vagyunk a helyzetnek... Hogy ez lárma?... Á, csak néhány hattyú... Nem, kettőnél azért kicsivel több... Igen, háromnál is... Langyos... langyos... meleg... meleg... úgy negyven lehet, azt hiszem... Igen, a látszat szerint kissé izgatottak... Ridley, mennem kell, mert épp most gurulnak be a mentők a kapun. Elég nagy számban, ha jól látom... Roppant céltudatosnak tűnnek... Igen, vasárnap este. Nem felejttem el. Alig várom!

Átadta valakinek a telefont, akit nem láttam, és elkezdte leterelni a vendégeit az erkélyről. Amint azok ketten beléptek az irodába, ő

megfordult, és egyenesen felénk nézett. Alighanem betéptem egy kicsit a fájdalomcsillapítóktól, mert esküdni mertem volna, hogy egy pillanatra, a pillanat törtrészéig a Nagyfőnök mosolygott – ténylegesen mosolygott –, aztán bement az irodájába.

Jómagam lelkesen vigyorogtam, és ekkor az első tűzoltókocsik visítva, villogva és kavicsokat szerteszét szórva végigvágattak a behajtón. Vonakodva bár, elfordítottam a kamerákat a drámai jelenetektől, és onnantól az erdőt figyeltem. Az egyik mozgásérzékelőnk jelzett.

– Ott vannak – mondta Leon, és valóban, két alak közeledett felénk gyors iramban.

Nem vártam meg a parancsot, beugrottam a vécébe, és bezártam az ajtaját.

Pár pillanatra fojtott beszédhangokat hallottam, majd csend támadt.

Aztán a világ fehérbe borult.

* * *

Azt hittem, sosem térek vissza. Főleg azután, ami történt ott velem. Jól emlékeztem még arra, hogy milyen volt Trója, amikor utoljára láttam. A házak lángoltak. Füst szállt mindenfelé. A megégett hús bűze terjengett. Sikolyok hallatszottak mindenhol. Ha lehunytam a szememet, még ekkor is hallani véltem...

De ez már a múlt volt. Egy év telt el azóta, hogy a görögök lerohanták a várost. Mindenkit nem sikerült megölniük vagy elhurcolniuk, és a túlélők lassan visszaszállingóztak. A szélben sodródó füstszag most már a főzéshez használt tüzekből eredt. Az

olivaliget másik oldalán ott kellett lennie annak a lerombolt fogadónak, ami Héliosz családjáé volt. Azon tűnődtem, hogy Héliosz itt marad-e. Az apja és a nővére ott haltak meg, a fogadónál. Talán nem ez volt számára a legjobb hely a letelepedéshez, mégis ezt kérte. Mert ezt ismerte. Mert ez volt az otthona.

Résnyire nyitottam az ajtót. Héliosz háttal állt nekem. A képernyőt nézték. Leon mutogatott és magyarázott, és Héliosz bólogatott.

Avécében maradtam, és azt mondogattam magamnak, hogy nem akarok közbeavatkozni. Leon annak idején mindent kockára tett, hogy megmentse a fiút. Később barátok lettek. És úgy gondoltam, hogy legalább ezeket az utolsó perceket hadd töltsék kettesben. Tudom, hogy gyávaság volt a részemről, és megvettem magam miatta, de annyira szégyenkeztem amiatt, amit tettünk, hogy nem bírtam volna Héliosz szemébe nézni.

Héliosz egyszerű pólót és rövidnadrágot viselt, de cipőt már nem. Mindennek a tetejébe, semmit sem hozhatott magával. Elméletileg nem hagyhatunk hátra más korokban semmit, ami a mi időnkől származik, de láttam, hogy Héliosz kicsi csomagot szorongat a hóna alatt. Talán ennivalót tartalmazott, egy kést, és esetleg egy takarót. És tudtam, hogy ha ez a Történelemnek nem tetszik, az durva lesz. Leveri rajtunk. Ráadásul, Héliosz tök ártatlan volt, de neki kellett szembenéznie a büntetéssel.

És mi lesz Leonnal? Aki olyan szenvedélyesen harcolt a fiúért? Aki feláldozott engem Hélioszért? A kettejük éveken át tartó, csendes barátságára gondoltam.

Hirtelen homályosan láttam a világot, és le kellett ülnöm a vécékagylóra. Akarom mindedig mérsékelten lüktetett, de most kezdett mind erősebben nyilallni. Elöntött a forróság, és az izmaim

furcsán görcsöltek. Valami nem stimmelt. Letöröltem a verejtéket a homlokomról, és vártam, hogy a fiúk befejezzék a beszélgetést. A karomnak várnia kellett.

Az ajtóhoz mentek, és szembefordultak egymással. A testbeszédük elárulta, hogy ez a végső búcsú. Próbáltam koncentrálni, mert Leonnak szüksége volt rám. Meg kellett kapaszkodnom a mosdóban, aztán vártam, hogy elmúljon a szédülés.

Arosszulléttel küzdve azon töprengtem, hogy a világ két legszűkszavúbb férfija mit tud mondani még egymásnak. Semmit – így hangzott a válasz. Már mindent elmondtak.

Kezet fogtak. Az ajtó kinyílt. Héliosz kiment. Az ajtó becsukódott.

Feltápáskodtam, és odavonszoltam magam Leon mellé, aztán együtt néztük a képernyőt. Héliosz az olívaág között a kőhalom felé tartott, ami valaha az otthona volt. Megállt, megfordult, és visszanézett ránk. Anap mögötte volt, ezért nem láttam az arcát, nem tudtam leolvasni róla, hogy mit érez. Engem nem láthatott, de tudta, hogy ott vagyok. Mozdulatlanul néztük egymást. Nem tudtam elfordítani a tekintetemet, és könnyek szöktek a szemembe, de nem az erős napfény miatt.

Aztán Héliosz sarkon fordult, és elment.

Bevégeztetett.

Gyengéden megsimogattam Leon karját, és megkérdeztem:

– Jól vagy?

Biccentett egyet.

– Mit mondott?

– Azt, hogy köszöni neked – nekünk – a plusz éveket, amikről soha nem is gondolta volna, hogy valaha megkapja őket. Aztán sok szerencsét kívánt nekünk. És elköszönt. Mennünk kell.

Elfordultam, és egy darabig csendesen üldögéltem a sarokban. Hogy gondolkodjak. Hogy Leon mit szól ehhez a dologhoz, azt nem tudtam, de én megtanultam a leckét. Hogy soha, de soha többé ne avatkozzak be a Történelembé. A szabályok teljesen egyértelműek. Ne avatkozz be! Ne csinálj semmit, amivel megváltoztatod a Történelem folyását! Az ár mindig egy vagy több ember élete. Ezt mi, múltjárók el tudtuk fogadni. Munkahelyi ártalom. Az ár, amit a munkánkért fizettünk. De ezúttal az ár túl nagy volt. Túlontúl nagy. Mert ezúttal nem mi fizettük meg az árat.

Leon összeszedte magát, és megszólalt:

– Számítógép, indítsd az ugrást!

A világ kifehéredett.

* * *

Leon egész nap a kompon dolgozott. Egy szót sem szólt.

Nem tudtam, hol vagyunk, sem azt, hogy melyik korban. Semmiről sem tudtam. Aludtam.

Adélután közepe táján talpra vergődtem, és főztem magunknak egy-egy bögre teát. Eléggé megviselt, de fel kellett kelnem, hogy mozogjak egy kicsit. Most már határozottan könnyebb és gyorsabb lett volna felsorolni azokat a testrészeimet, amelyek nem lüktettek éktelenül.

A jobb lábam például rendben volt.

Nekiláttam, hogy – fél kézzel – kifésüljem a hajamat, de aztán Leon leült mögém, és átvette a fésűt.

– Kárt teszel a karodban – mondta halkán. – Hadd csináljam én!

Átfésülte a hajamat minden lehetséges szögből, hosszú copfba

fonta, aminek a végét ügyesen elkötötte egy rövidke kötszercsíkkal, végül csókot nyomott a fejem búbjára.

Egy ideig nem tudtam megszólalni, aztán köhécselem egyet, és kiböktem.

– Nem is rossz.

– Nem rossz, mi? – felelte illedelmesen és szerényen. – Be kell vallanom, hogy fiatalabb koromban sokat vívódtam magammal, hogy eldöntsem, mi legyek: mérnök vagy fodrász.

– És mikor fogod meghozni a végső döntést?

És mert olyan közel volt hozzám, és mert mindenem annyira fáj, megengedtem magamnak azt a fényűzést, hogy nekidőltem Leonnak.

Behunytam a szememet. Csak egy percre...

* * *

Sötét álmok. Álmok, amik évek óta nem törtek rám. A múlt mozzanatainak kegyetlen felvonulása. És nem számított, milyen gyorsan futottam, kanyarogtam és ugráltam, nem volt menekvés. Nem volt akkor, és nem volt most. Semmi sem múlt el. Minden csak lemerült és aludt, arra várva, hogy túl gyenge legyek ahhoz, hogy ne tudjam többé a mélybe zárni, és akkor minden egyszerre feltört, fékezhetetlen gondolatok és képek formájában. Minden részlet megmutatta magát. Minden emlék. Minden félelem. Mert ez a gond azzal, hogy elrekesztjük valahová a dolgokat – sosem kopnak meg. És amikor végül előtörnek, tisztán és tökéletesen emlékezünk minden apró, félelemtől felnagyított tényre. Az összes szín élénk és fényes. Minden kép éles és részletes. Mintha csak a múlt héten

történt volna. Vagy tegnap. Vagy az előbb...

Aztán a múlt beleolvad a jelenbe. Az arcok változnak. Ami megnyugtató és biztonságos volt, az hirtelen nem megnyugtató és nem biztonságos. Éreztem, hogy a múlt itt van, és szétárad körülöttem. Fölém hajol, mialatt alszom...

– Max! Ébresztő!

Megborzongtam. Ez nem volt rendben. Verejtékben fürödtem. Akarom iszonyúan lüktetett. Árnyak keringtek körülöttem. Ébren vagyok? A múlt ismét lecsapott rám, hogy elhurcoljon valahová, ahová nem akartam menni.

– Max, ébredj fel! Ébredj fel, most rögtön!

Kinyitottam a szememet, és a világ egy apró komppá állt össze körülöttem.

– Miért kiabálsz velem? – motyogtam kábán.

– Mert halálra rémítesz.

– Semmi gond... jól vagyok – feleltem, mire Leon káromkodott. Rendszerint nem szokott káromkodni, de most nagyon durván tolt.

– Hadd nézem meg a karodat! – mondta aztán.

Elhúzta a takarót, és még én is láttam, hogy az éjszaka folyamán valaki elcsórta a karomat, és egy lila, fényes kolbászt rakott a helyére. Egy lüktető, lila, fényes kolbászt.

– Ez az én karom?

Tudtam, hogy az, de a kérdés valamennyit enyhített a feszültségen.

Leon nem felelt, csak óvatosan lehámozta a kötést, hogy szemügyre vegye a sebet. Mármost jómagam képesített felcser vagyok, és átkozottul biztosan tudtam, hogy nem így kéne kinéznie.

Leon belekotort az elsősegély-készletbe, és kivett egy fecskendőt.

- Az mi?
- Antibiotikum. Rengeteg antibiotikum. Ne mocorogj!
- Ne ebbe a karomba! – kértem elbátortalanodva.
- Ne aggódj! A másikkal kezdem.

Elrakta az üres fecskendő, és hátradőlt.

- Hozok egy kis vizet – ajánlotta aztán.
- Nem vagyok szomjas.
- Innod kell. Csak kortyolgasd!

Megtettem azt, amire utasított. Először csak keveset, mert tényleg nehezen gyűrtem le.

- Mit szólnál egy teához? – kérdezte aztán Leon.

Arra sem vágytam, de ha ezt megmondtam volna neki, akkor tényleg elkezdett volna aggódni, ezért bólintottam egyet. Úgy terveztem, hogy majd szépen elfelejtem meginni.

Hamarosan odahozta, és tökéletes volt. A friss citromról sem feledkezett meg, két szeletet is kaptam hozzá, pontosan úgy, ahogyan szerettem. Leült mellém, és segített tartani a bögrét.

- Csak egy kortyot!

Megpróbáltam, és lement valamennyi.

– És még egyet! – biztatott Leon, aztán látszólag elégedetten elvette a bögrét. Lehunytam a szememet, de rögtön rám szólt: – Ne! Ne aludj el!

Igaza volt. Az alvás rossz ötlet volt. Nem akartam viszontlátni azokat az álmokat. Főleg nem úgy, hogy valaki más a közelemben van.

Leon gyengére tompította a fényeket. Csend uralkodott a kompban. Még az elektronikus rendszerek halk háttérzaja is megszűnt.

Leon megfogta az egyetlen működőképes kezemet, és finoman dörzsölgette a hüvelykujjával a bütykeimet.

– Szóval, ki az a Maci? – kérdezte halkán.

Ó, a francba! Ezek szerint Maciról is beszéltem.

Sokáig nem válaszoltam. Nem ismételte meg a kérdést, de nem is engedte el a dolgot.

Tehát, ki az a Maci?

Latolgatni kezdtem magamban, hogy Leon mennyit tudhat. És azon töprengtem, hogy az itteni és az ottani múltam mennyiben lehet azonos. Amilyen szerencsém nekem lenni szokott, az itteni életem még pocsékabb volt.

Nem tudom, hogy a szervezetemben keringő fertőzés okozta-e, a láz, a tudat, hogy talán az utolsókat rúgom, vagy mindezek kombinációja. Vagy talán valami a fejemben úgy döntött, hogy a sok-sok évnyi hallgatás után eljött az ideje annak, hogy elmeséljem Maci történetét.

Vettem egy lélegzetet, és belevágtam:

– Maci mindig velem volt. Nem tudom, honnan származott, vagy kitől kaptam, de mindig velem volt. És nem, nem a hagyományos módon nézett ki, nem volt kopott, félszemű és szakadozott. Vigyáztam rá. Ő volt a legjobb barátom. Együtt éltünk át kalandokat. Elrepültünk a Holdra, és kiderítettük, hogy sajtból van. Együtt száguldoztunk a hullámokon a sellőkkel. Egy kitalált királyságban éltünk. – Egy pillanatra elakadtam, majd hozzátettem: – Szerettem Macit.

Sötétség és teljes csend vett körül.

Miután összeszedtem magam, folytattam:

– A kilencedik születésnapomon a szüleim zsúrt rendeztek. Miután

véget ért, a szobámban voltam, lefekvéshez készülődtem, és mindent elmeséltem Macinak a buliról.

Ismét elhallgattam egy kis időre.

– Anyám nem engedte, hogy a Spaceman kapitány-os pizsamámat vegyem fel. Kirakott nekem egy hosszú, fehér hálóinget. Nagyon szép volt, hímezett virágok és madarak díszítették. Jobban szerettem volna a kapitányost, de nem vitatkoztam. Anyám azt mondta, ez is tetszeni fog. Azt mondta, úgy nézek ki benne, mint egy hercegnő. És Maci is azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy hercegnő. Anyám megfésült, és hosszú, fehér szalagokat kötött a hajamba. Megkérdeztem, hogy ez miért kell, és azt felelte, hogy apám a dolgozószobájában vár, és csinosnak kell lennem, mert ma van a születésnapom. Egy csomó ideig igazgatta a szalagokat. Azt mondta, hogy ez nagyon fontos. Még Maci is kapott egy fehér masnit a nyakára.

Izgatott voltam, mert szerettem apám dolgozószobáját. Volt egy csontváza, amit Williamnek hívott, és ha meg tudtam nevezni őt csontot, kaptam egy félkoronást. Néha levett egy könyvet, és képeket mutatott. Sakkozni tanított. Ezért örültem és izgultam. Felkaptam Macit, a hónom alá szorítottam, aztán anyám kézen fogott, és lementünk a földszintre apám dolgozószobájához. Anyám nem engedte, hogy felvegyem a papucsomat, és a padló hideg volt.

Megakadtam. A szívem vadul dübörgött, és éreztem, hogy verejték csorog a hátamon. *Csak mondd ki, Maxwell!* – biztattam magam.

– Anyám kinyitotta az ajtót. Nem nézett rám. Azt mondta: „Rajta, menj be! Vár téged.” Aztán elment.

Vettem két-három lélegzetet, de már késő volt ahhoz, hogy leálljak.

– Soha többé nem láttam Macit.

Csend.

– Nem tudom, mi történt velem.

Hosszabb csend.

– Valahol még megvan. Elveszve, a sötétségben. Mindketten ott voltunk. Sosem találtam meg. Senki sem segített nekem. Anyám vett egy másik macit, de eldobtam. Folyton mondogatta, hogy fejezzem be a sírást, mert apám azt szereti, ha a kislánya mosolyog, hogy mindig mosolyognom kell rá, mert azt szereti... de nem tudtam megtenni. Sírtam Maciért, és ezzel feldühítettem apámat. Mindenki haragudott rám. Azért, mert elvesztettem a Macimat, és nem mosolyogtam...

Halk reccsenést hallottam, és riadtan megkérdeztem:

– Mi volt ez?

– Ez a hülye bögre – felelte halkan Leon. – Levált róla a füle.

– Nem vágott meg?

– Nem.

Mindketten hallgatagon ültünk a sötétben. És most mi lesz?

Egy idő után csendesen megkérdeztem:

– Te is dühös vagy, ugye?

– Igen. Igen, az vagyok.

Hallgatagon üldögéltem tovább, és bántam minden szavamat. Sosem jó ötlet elmondani másoknak a dolgokat. A megosztott probléma megsokszorozott probléma.

– De nem rád, szívem – tette hozzá Leon. – Nem rád haragszom. Érted haragszom.

– Ne mondd el soha, senkinek...

– Nem. Sosem beszélek senkinek... Maciról.

– Amikor kicsi voltam, azt reméltem, hogy egy kedves valaki megtalálta, és hogy boldog, még ha ez azt jelentette is, hogy engem elfelejtett. De úgy voltam vele, hogy ha Maci boldog, akkor minden rendben. Később, amikor idősebb lettem, rájöttem, hogy apám felkapta a padlóról, és belevágta a kukába. – Elmosolyodtam a sötétségben. – Akkoriban sokkal jobban haragudtam, és sokkal kevésbé tudtam megbízni másokban.

– Még most is haragszol?

– Nem. Általában nem. Volt egy tanárom – emlékszel Mrs. De Winterre? –, aki megtanított rá, hogyan használjam fel a dühömet. Hogyan összpontosítsak. Segített bekerülni a Thirsk Egyetemre, aztán a St. Marybe. Talán Maci elvesztése volt az ára annak, hogy jobb életem legyen.

– Jobb életed? – visszhangozta keserűen Leon. – Egy lerobbant komokban fekszel, a semmi közepén, és emberek üldöznek, akik, ha elkapnak, alighanem elaltatnak, mint egy beteg kutyát.

– Hé, ezt fejezd be! Lehetne rosszabb is.

– Hogyan? Hogyan lehetne rosszabb?

– Hát, térdelhetnék a holttested felett, azt érezve, hogy széthasad a szívem, abban a tudatban, hogy soha többé nem láthatlak. Tudom, hogy akármilyen történik velem, semmi, de semmi nem lehet már olyan rossz, mint az volt.

Teljesen kimerülten elhallgattam.

– Jól vagy? Kérsz valamit?

– Abszolút jól vagyok.

– Te sosem panaszkodszt, mi?

– Viccelsz? A bensőm mélyén nincs más, csak a véget nem érő nyüzszítés.

– Tényleg minden rendben lesz. Ígérem, hogy kimászunk ebből.
– Tudom – feleltem, és megsimogattam a kezét. – Miattam ne aggódj!

– Dehogynem aggódom.

– Arra semmi szükség.

– Vigyáznom kellett volna rád.

– Tudok én vigyázni magamra.

– Ó, tényleg? Ez pillanatnyilag mennyire működik?

– Folyamatban van.

Éreztem, hogy forró hullám kezd szétáradni bennem. Tudtam, hogy egy-két perc múlva ismét belemerülök a saját világomba. Kissé odébb mozdultam, és rájöttem, hogy mindenem csupa verejték.

Leon felállt mellőlem. Halk kattanás hallatszott, és felgyúlt egy lámpa. De csak egy. Még ekkor is takarékoskodtunk az árammal.

Leon leült a műszerfalhoz, és kapcsolgatni kezdett.

– Mit művelsz?

– Elviszlek valahová. Biztonságos helyre.

– Olyan nem létezik. Addig nem, amíg ez a hülye izé itt van a karomban.

– Támadt egy ötletem.

– Nem akarod levágni, ugye? Bármikor kész voltam a fél karomat adni a csapatért, de ez azért mégiscsak túlzás lenne...

– Nem, nem fogom levágni a karodat. Nem te vagy az egyetlen, akinek ragyogó ötletei vannak. Most rajtam a sor.

– Van egy ragyogó ötleted? – kérdeztem kételkedve.

– Van ám! Nem te vagy az egyetlen! Nekem is menni szokott.

– Tényleg? Úgy tudtam, a műszaki részlegen dolgozol.

– Mi is bőven kivesszünk a részünket a dolgokból. Most hallgass és

figyelj! Visszaviszlek a St. Marybe.

– Ne! – tiltakoztam, és küszködni kezdtem, hogy ülő helyzetbe tornázzam magam.

– Visszaviszlek, hogy rendes orvosi kezelést kaphass. Ha megteszem, akkor lehet, hogy meghalsz, de ha nem teszem meg, biztosan meghalsz.

– Ez lenne a te ragyogó ötleted? Ennek semmi értelme. Amint kinyitjuk az ajtót, tudni fogják, hogy ott vagyunk.

– Nem, mert az én ragyogó ötletem az, hogy a teherkompan landolunk.

– Mi van?

Leon sóhajtott egyet, és belekezdett a magyarázatba:

– A múltjáró részleg jelen lévő munkatársainak kedvéért igyekszem leegyszerűsíteni a dolgot. Tehát, a TK2-ben landolunk, kiszállok ebből a kompból, és becsukom az ajtaját. Ekkor a TK2-ben leszek, és kinyithatom annak az ajtaját, mert ezé csukva lesz. Olyan lesz, mint egy zsilip. Amíg az egyik ajtó csukva van, az időrendőrök nem találhatnak rád. Helen kizsedi belőled a jeladót, rendesen, ahogyan kell. Én elviszem a jeladót, és beledobom a vulkánba, ahogyan megbeszéltük. Azt fogják hinni, hogy odavesztél a kitörés alatt, ahogyan terveztük. Mindketten szabadok leszünk. De most csitt legyen! Manuálisan kell csinálnom az egészet. Hagyd alkotni a mestert!

Horkantottam egyet, és azon kaptam magam, hogy mégiscsak meg akarom inni a teámat.

* * *

Diszkréten akartunk megérkezni a St. Marybe, de ez kábé annyira sikerült, mint minden más, amit eddig terveztünk. Leon megtette, amit lehetett, de nem tudott telibe találni, és körülbelül egy lábbal a TK2 padlója felett materializálódtunk, aztán csontrepesztő zökkenéssel érkeztünk le.

Egy együtt érző és támogató társ, aki tisztában volt azzal, hogy milyen átok jó munkát végzett Leon, ráadásul milyen nehéz körülmények között, és azt is tudta róla, hogy mennyire fáradt és stresszes, megnyugtató szavakat zümmögött volna takarófészkének mélyéről, aztán szépen befogta volna a száját.

Én azonban azt kérdeztem:

– Tényleg én vagyok az egyetlen az intézményben, aki rendesen le tud tenni egy kompot?

– Égünk? – kérdezett vissza Leon, mialatt nekiállt lekapcsolgatni a rendszereket. – Átbukfenceztünk a hangáron? Felborultunk? Nem. A te mércéiddel mérve ez egy tökéletes megérkezés volt. Hogy van a karod?

– Jól. És most mi jön?

– Hát, legalább nem kell keresgélnem Dietert. Afél St. Mary összecsdült odakint.

Hirtelen elfogott az idegesség, és figyelmeztettem Leont:

– Légy óvatos! Lehet, hogy még itt vannak az időrendőrök.

– Bekapcsolom a kamerákat, hogy láthasd, mi folyik odakint. Egy perc múlva visszajövök. Ne nyisd ki az ajtót!

Kisietett, de nyomban vissza is jött, és folytatta:

– Ne mondj senkinek semmit! Túl beteg vagy ahhoz, hogy beszélj. Megértetted?

– Meg.

Keserűen sóhajtott egyet, és megkérdezte:

– Mit mondtam az előbb?

– Honnan tudnám? Nem figyeltem.

Ismét eltűnt a szemem elől.

ATK2 volt a mi nagy kompunk. Sok ember vagy speciális felszerelések szállítására tervezték, így egy kisebb komp simán elfért benne. Elég fény volt odakint, hogy láthassam Leont. Odament a kijáráshoz, visszanézve ellenőrizte, hogy a kompunk ajtaja zárva van-e, aztán leengedte a rámpát, és lesietett rajta. A rámpa pár pillanattal később felemelkedett, és én magamra maradtam.

A kompunkra hirtelen mélységes csend borult.

Egy darabig csak feküdtem – nagyon hosszúnak éreztem azt az időt –, és fogalmam sem volt, hogy mi történik odakint. Letartóztatták Leont? Lecsaptak rá az időrendőrök, amint kilépett a TK2-ből?

Nem – szólalt meg a fejemben a józan ész ritkán hallott hangja. – Máskülönben mostanra betörtök volna ide, és lelőttök volna téged.

Ez igaz volt.

Nem mertem levenni a szememet a képernyőről. Kínzó fájdalomhullámok söpörtek végig rajtam, és tudtam, hogy pár perc múlva megint az árnyak között fogok sétálni, és azt nem engedhettem meg magamnak. Ébren kellett maradnom. Úgy figyeltem a képernyőt, mintha az életem múlt volna rajta – talán így is volt –, és próbáltam nem idegeskedni. Továbbá, arra összpontosítottam, hogy nyugton feküdjek, mert a legkisebb mozdulattól is iszonyatos fájdalom nyilallt a karomba.

Gyere már, Leon...

Éreztem, hogy verejték csorog a hátamon. A fejbőröm is viszketett

tőle. Megint úsztam az izzadságban. Nagy nehezen felnyitottam a szememet.

Gyere már, Leon...

Esküszöm, egy pillanatra sem szakítottam el a tekintetemet a képernyőről, de hirtelen azt láttam, hogy körülöttem a komp megtelt emberekkel.

Megláttam dr. Fostert. Rövid volt a haja, ami tök jól állt neki. Láttam Hunter nővért is, aki kicsivel ducibbnak tűnt annál, mint ahogyan emlékeztem rá, de továbbra is babahintőpor illata áradt belőle. Jé, ezt már el is felejtettem. A tagbaszakadt, szőke Dieter is megjelent, a karját a mellkasán összefonva őrizte az ajtót.

Odakint, a TK2-ben két másik egészségügyiis egyfajta ideiglenes kórházi terület kialakításán dolgozott. Leonra pillantottam. Nem mehettem ki innen. Hát elfelejtette?

Természetesen nem felejtette el.

Hunter elkezdte kipakolni a cuccait. Helen letérdelt mellém.

– A nevem dr. Foster – mondta halkán. – Engedje meg, hogy megnézzem a karját!

Akaratom ellenére összerezzenem.

Óvatosan visszahajtotta a takarót. A kötés magától leesett, és valamennyien a karomat bámultuk.

Mindenki hallgatott.

A varázst Helen törte meg.

Biztató mosolyt villantott rám. Kedvesen nézett rám. Ebből is tudhattam, hogy egy másik világban vagyok. Vagy haldoklom, és képzelődöm.

– Egy kicsit zúrós, de kitisztítjuk, és utána sokkal jobban fogja érezni magát.

Még sosem hallottam ilyen halkan beszélni. Annyira... visszafogottnak tűnt.

Ekkor Hunterhez fordult, utasításokat sorolt, továbbra is ugyanazon a halk, szelíd hangon. A tekintetemmel megkerestem Leont, aki a közelemben állt.

Foster ekkor kihúzta magát, és Leon felé fordult, aki közelebb lépett, hogy hallja a doktornő szavait.

Erre dr. Foster lecsavart neki egyet. Akkora sallert adott neki, hogy arra még én is büszke lettem volna.

– Aúú! – jajdult fel Leon, és megtántorodott.

Ekkor megkapta a pofon párját.

Megpróbáltam felemelni a fejemet.

Dr. Foster tombolt dühében. Egy másodpercig a megfelelő szavakat kereste, de csak egy másodpercig, aztán rázendített:

– Maga hülye! Maga kretén, tökfejű hülye! Hogy a sok idióta, féleszű, agyatlan, felelőtlen... eddig azt hittem, hogy rajtam kívül maga az egyetlen ember az egész intézetben, akinek egynél több agysejtje van. Mi a fenét művelt? Mi járt a fejében? Fogalmazzunk egyszerűen: én orvos vagyok. Maga mérnök. Én éveken át tanultam az orvosi egyetemen. Maga nem. Megtörtént valaha, hogy leszaladtam a Hawkingba, feltéptem egy műszerfal fedelét, és nekiestem a gépeknek egy ötfontos kalapáccsal és egy gemkapoccsal?

Leon nagy bölcsen meg sem próbált válaszolni, ettől függetlenül a doktornő folytatta:

– Nem, én sosem csinállok ilyet. És azért nem, mert semmit sem tudok az elektronikáról. Maga meg semmit sem tud a gyógyításról. Igaz? Komolyan azt hitte, hogy elvégezhet egy ilyen beavatkozást

ebben a... ebben a...? – Körbelendítette a karját, és tovább mondta:
– Nézze meg, milyen állapotban van ez a komp! Ez az univerzum összes fertőzésének kiindulópontja! Tényleg azt gondolta, hogy csak felkapja a *Sebészet hülyéknek* című kézikönyvet, elolvas pár oldalt, és elvégezhet egy ilyen elég komoly beavatkozást? Mondja, van fogalma arról, hogy mekkora marha? Nézze meg, mit művelt! Ajeladó akkora, mint egy rizsszem, az ég szerelmére! Tényleg muszáj volt szétmetélnie azt a kart könyöktől a csuklóig?

Ekkor el kellett hallgatnia, hogy levegőt vegyen.

– Nem találtam meg – mentegetőzött Leon, tisztos távolságot tartva.

Ekkor az a fajta rövid, vészjósló csend támadt, ami rendszerint jelentős vulkanikus eseményeket és hasonló katasztrófákat szokott megelőzni. És tudhattam volna, hogy mi következik.

Dr. Foster szemmel láthatóan küzdött, hogy visszafogja magát, de ennek köszönhetően vérfagyasztó hangon válaszolt:

– Hát persze hogy kurvára nem találta meg! Mert kurvára nem ott van! Maga a másik kurva kezét nyitotta fel!

Aszavai ide-oda visszhangoztak a zárt térben. Hatalmas erőfeszítéseket tettem, de nem volt esélyem. Kibukott belőlem a röhögés, ami ugyanolyan megállíthatatlannak bizonyult, mint a bezsírozott elefánt az óriáscsúszdán. Összegömbölyödtem, és nem tudtam abbahagyni. Annyira vicces volt. Leon arca. Foster arca. Az a rengeteg erőlködés. Az a sok fájdalom. Az a sok vér. És Leon nem azt a karomat vágta szét, amelyiket kellett volna!

Csak röhögtem és röhögtem, mígnem egy hideg valami belecsúszott a kézfejembe.

* * *

Valamivel később felébredtem, pislogtam párat, és körülnéztem. Kisebbfajta fényfoltban feküdtem. Egy, a sötétségben elterülő oázisban, egy visszhangos térben, ami a TK2 belseje volt. Senkit sem láttam magam körül. Nem láttam sem Leont, sem a kompját, de ez nem jelentette azt, hogy nincsenek itt valahol. Reménykedtem.

A jobb karomat óriási kötés borította, és párnán nyugodott. A másik karom belső felületén, közvetlenül a könyököm alatt apró pont vöröslött. Alig láttam. De igazából nem is nagyon láttam. A békesség és a biztonság rózsaszín, bolyhos felhőjén lebegtem, melegben és kényelemben. Nem éreztem fájdalmat, aminek külön örültem. A helyzetem hirtelen sokkal jobbnak tűnt. A veszélyek teljes hiánya roppant örömteli változatosságnak bizonyult.

Csakhogy Leon is hiányzott mellőlem. Fogalmam sem volt, hogy mennyi az idő. Sem hogy milyen nap van. De még az évet sem tudtam. Hol van Leon? Biztosra vettem, hogy nem kellett neki sok idő ahhoz, hogy elugorjon Pompejibe, kinyissa az ajtót, kidobja a sikeresen eltávolított jeladót, és visszaugorjon. Mennyi kell ehhez: néhány perc? Pár másodperc? Biztos, hogy itt van valahol...

Ezt a gondolatot ismételtettem magamban, amikor meghallottam, hogy leereszkedik a rámpa. Leon visszatért.

Nem voltam felkészülve arra az erős – valamilyen – hullámra, ami végigsöpört rajtam, és a torkomon akadt a lélegzet. Hallottam, hogy dr. Foster azt mondja: „Csak néhány perc”, aztán Leon belépett az én kis fénykörömbe.

Időközben lezuhanyozott, megborotválkozott, és tiszta ruhát vett, így egész elviselhetően nézett ki. De az is látszott rajta, hogy

holtfáradt.

Először csak néztük egymást. Emlékeztem az utasításaira, és egy szót sem szóltam. Ami jól jött, mert amúgy sem tudtam volna megnyikkanni. Mosolyogni próbáltam, de elég vérszegényre sikeredett. Leon mosolya még rosszabb volt.

Hirtelen elfordult, egy ideig céltalanul bolyongott a kompban, míg végül megállt az ágyam végénél, felkapta Helen irattartóját, és úgy tett, mintha a rólam szóló orvosi jegyzeteket tanulmányozná.

Végül, anélkül, hogy rám nézett volna, megszólalt:

– Azt hittem, elveszítelek. Megint.

Nem mondtam semmit.

– Helen azt mondja, hamarosan felépülsz. De pillanatnyilag tele vagy töltve pár nagyon komoly gyógyszerrel.

Bólintottam, noha nem látott engem.

Végre felkapta a fejét. Észrevettem, hogy az égési sérülései szépen gyógyulnak. És valamikor Helen kicserélte rajta a plasztikhabot is.

– A jeladónak vége – folytatta Leon. – Ahogyan Pompejinek is. Dieter és én összeraktuk a kompot, amennyire tudtuk, és visszaugrottam. Holttestek mindenütt. A forráság elviselhetetlen volt. A hegy tovább okádta a füstöt a légkörbe. Kidobtam a jeladót az utcára, és szinte azonnal eltakarta a hamu. Hogy az időrendőrök ott voltak-e még, azt nem tudom. És azt sem tudom, hogy képesek voltak-e még fogni a jeledet, de a terv még így is működni fog. Vették a jeledet Pompejiben. Láttak téged ott. Aztán következett a robbanás, és a jeled eltűnt. Akár halottnak hisznek, akár nem, többé nem tudnak követni. Csak az egészségügyi személyzet, Dieter és dr. Bairstow tudják, hogy itt vagy. Visszakaptad az életedet.

Igen, visszakaptam. És most mi a fenét kezdjek vele?

Oldalra nyújtottam a még működő kezemet, mire Leon odajött, és leült az ágyra. Jó érzés volt, hogy megint ilyen közel van hozzám.

– Szóval, Max, csak azt akarom mondani, hogy már biztonságban vagy. Nem tudják, hogy itt vagy. Egy-két nap, és oda megyünk, ahová akarunk. – Leon elmosolyodott, de a mosolya megint bizonytalan és erőltetett volt. – Szép kis utazás volt, nem? Mint a régi szép időkben.

Bólintottam egyet. Mint a régi szép időkben...

– Csupán azt akarom mondani – folytatta Leon –, hogy csak nem régóta ismerjük egymást, és megállapodtunk, hogy lassan haladunk előre... de azt szeretném mondani...

Édes istenem, a pasas tényleg reménytelen eset volt.

Az arcomhoz emelte a kezét, és ott tartotta, és ez szinte túl sok volt mindkettőnknek.

– Lucy... – suttogta Leon, megsimogatta az arcomat, majd lehajolt, és gyengéden megcsókolt.

Velem meg forogni kezdett a világ, és reméltem, hogy ennek semmi köze a gyógyszerekhez.

– Sok mindent kell még elmondanom neked – tette hozzá aztán –, de majd később. A lényeg az, hogy most már biztonságban vagy, és soha többé nem fognak megtalálni.

Ebben a pillanatban ereszkedni kezdett a rámpa. Futó léptek dobogását hallottam. Pillanatokkal később dr. Foster hátrafelé lépkedve betántorgott a TK2-be. Valahol odakint Hunter kiabált.

Hirtelen két, fekete ruhás alak rontott be a kompba. A fegyverüket a vállukhoz emelve tartották, és derékből ide-oda forogva biztosították a belső teret.

Aztán Hunter érkezett, akinek a karját egy harmadik fekete ruhás alak markolta. Épp amikor odanéztem, eleresztett egy lendületes rúgást. A férfi felnyögött, és visszakézből akkora pofont adott Hunternek, hogy a padlóra zuhant. A következő pillanatban talpra állt, és lerítt róla, hogy kész széttépni a fickót. A férfi azonban előrántotta a pisztolyát, a falhoz lökte Huntert, és a szeméhez tartotta a fegyverét. Az üzenet egyértelmű volt.

Csend telepedett a kompra. Még Hunter zihálását is tisztán hallottam. Helen abbahagyta a kiabálást. Pár másodpercig senki sem mozdult, aztán léptek dobogását hallottam.

Megint egy fekete szerelést viselő férfi érkezett. Lassú léptekkel haladt, és figyelmesen körülnézett.

Dr. Foster a jövevény felé rontott, de azonnal elkapták. Ez azonban nem akadályozta őt abban, hogy beszéljen:

– Tiltakozom! Ez sürgősségi kezelőterület. Beteg emberek vannak itt. Dr. Bairstow...

– Dr. Bairstow-t letartóztattuk – vágott közbe meglepően halkán a férfi. – A St. Maryt most már én irányítom. – Ismét végignézett a komp belső terén, és hozzátette: – Sokáig táncolt... de végül csak elkaptam.

Megfeszítettem az izmaidat, készen arra, hogy ellenálljak, amennyire csak tehetem. Csövek, kábelek és más orvosi cuccok kötöztek az ágyhoz, de így sem voltam hajlandó harc nélkül megadni magamat.

Leon felpattant, hogy védjen engem, de ekkor kiderült, hogy mindvégig tévedésben voltunk. Nem én kellettem nekik.

Halk szavak visszhangoztak a csendben:

– Leon Farrell, ezennel letartóztatom...

A fickó eddig jutott. Leon három hosszú ugrással a kompjánál termett, kiabált, hogy „ajtó”, és pillanatokkal később eltűnt.

Nem tudtam uralkodni magamon. Nem tudtam, milyen jellegű fegyvert hordoznak, de kevés műszaki eszköz viseli jól, ha kap egy kancsó vizet. Különösen, ha a vizet maga a kancsó is követi. Mondjuk, lepattant a férfi sisakjáról anélkül, hogy kárt tett volna benne, de Leon nyert egy-két értékes másodpercet. Éreztem a nyomás változását, ami azt jelezte, hogy a kompjá ugrott.

Mindazok után, hogy miket hallottam az időrendőrökről, csodálkoztam, hogy nem lóttek le ott rögtön.

Dr. Foster és Hunter nővér kiszabadította magát valahogyan, és szó szerint bevetődtek közém és közéjük. Pár pillanatilag elég forró volt a helyzet, de az időrendőröknek fontosabb dolguk is volt, semhogy velem vacakoljanak.

Atiszt, aki megpróbálta letartóztatni Leont, parancsokat sorolt egy számomra ismeretlen típusú kommunikációs készülékbe. Az emberei kirohantak a kompból. Egy darabig hallottam a gyors ütemben halkuló lábdobogást, és miután az megszűnt, mélységes és nyomasztó csend következett. Atiszt meredten nézett engem. Nagyon sokáig. Igyekeztem felkészülni arra, ami most jön. Aztán az adóvevőjéből cincogás hallatszott, és a tiszt minden további szó nélkül elhagyta a kompot.

Ekkor jöttem rá, hogy már jó ideje nem vettem levegőt.

* * *

Egész éjszaka keresték Leont, a tetejétől az aljáig felforgatták a St. Maryt. Kezdetben sokat gondolkodtam azon, hogy miért, de amikor

három ór érkezett, és kettő odakint, egy pedig idebent, a közelemben cövekelt le, rájöttem: arra számítanak, hogy visszajön értem. Ezek szerint túszt lett belőlem.

Az egyértelmű volt, hogy nem találták. Meg is lepődtem volna, ha sikerült volna nekik. Biztosra vettem, hogy ha még itt lenne valahol, a St. Mary dolgozói minden lehetséges módon akadályoznák az időrendőrt a kutatásban. Ajtók záródnának be érthetetlen módon. Senkinek sem jutnának eszébe a nyitókódok. Emberek torlaszólnak el a folyosókat, és csak lassan vonszólnak el magukat az útból.

Egész éjjel ébren voltam, hallgattam a kiabálást, ami előbb az épületből hallatszott, aztán a szabadból. Eljött a hajnal, és nem találták meg Leont. Még szép, hogy nem. Rég messze járt, és sehogyan sem követhették a mozgását. Most már nem kaphatták el. Sokat töprengtem azon, hogy hol lehet.

És azon is, hogy visszatér-e még valaha.

9

AZT HISZEM, eltompított egy kicsit az, ahogy ez a világ ennyire ismerős volt számomra. Nagyon kevés különbséget fedeztem fel közte és az én világom között. Igen, ebben nyilvánvalóan létezett az Időrendőrség. És igen, ebben a világban halott voltam, de ettől eltekintve minden normálisnak látszott. A történelem is ugyanúgy zajlott, ugyanolyan volt a nyelv, az étel, a ruhák... aztán egy csapásra minden másnak látszott.

Azt egy pillanatig sem gondoltam, hogy mindent ott folytathatok, ahol abbahagytam, de a legkevésbé sem voltam felkészülve arra a gyanakvásra és nyílt ellenszenvre, amivel a St. Mary dolgozói viszonyultak hozzám, és ami kegyetlenül fájt. Sokkal rosszabb volt, mint bármelyik testi fájdalom, amit valaha megtapasztaltam. Ez az elutasítás a szívemig hatolt. Nem kellett volna, de ez történt. Sokkal sebezhetőbb voltam, mint hittem.

És magamra maradtam. Leon elment, és egyedül kellett szembenéznem mindennel.

* * *

Napfény és árnyékok táncára ébredtem. Mialatt aludtam, átköltöztettek – immár a Gyengélkedőben feküdtem. Úgy tűnt, tökmindegy, hogy melyik világban élek, bizonyos dolgok sosem

változnak. Mint már oly sokszor, most is a Gyengélkedőben tértem magamhoz. A falak most nem zöldek, hanem krémszínűek voltak, de ugyanazok a szagok csapták meg az orromat: a fertőtlenítő és a padlótisztító folyadék szaga, valamint az égett papír bűze, ami a szemétegetőből származott. Elfordítottam a fejemet. Az elkülönítőbe raktak be. Részben talán azért, mert kényelmesebb volt, mint az átlag kórterem, mivel a huzamosabb ideig itt tartózkodó betegeknek szánták, de sokkal inkább azért, mert az ajtaja zárható volt.

Mozdulatlanul feküdtem, és hallgatóztam. Szuszogást és ruha fura suhogását hallottam. Aztán székláb csikorgott a padlón. Szóval, itt hagytak nálam egy őrt, naná. Én voltam az egyetlen, ami összekötötte őket Leon Farrellel. Arra vártak, hogy visszajön értem. Jóllehet, ha meglépte volna ezt a marhaságot, az időrendőrök okozták volna számára a legkisebb problémát.

Kinyitottam a szememet.

Az ajtó mellett egy időrendőr ült a széken, a lábát mereven előrenyújtva.

Hát, sikerült neki. Élve került ki Pompejiből. Ellis őrmester. Akinek megégett a lába. Persze, ez teljesen logikus volt. Mivel járni alig tudott, őrnök osztották be. És mivel sérült volt, a Gyengélkedőbe küldték őrködni.

Asisakja a széke mellett hevert a padlón. Szonikus fegyvert nem láttam nála, csak egy takaros kis pisztolyt viselt, a jobb combjához ragasztófolttal erősített tokban. Ezt biztató jelnek akartam venni. A karját a mellkasán összefonva ült, és az ablakon át bámulta a kinti világot. Az a fajta arca volt, amiről hiányoztak azok a brutális vonások, amiknek a munkája közben kellett volna rárakódniuk. Ahelyett, hogy fenyegető és ijesztő lett volna, inkább kisfiúnak nézett

ki. Az az elálló füle csak tovább erősítette ezt a benyomást. Mi a fenét keres ez a srác az Időrendőrség egyenruhájában?

Elfordította a fejét, és rajtakapott, hogy őt fürkészem.

Egyikünk sem mondott semmit. Becsuktam a szememet, ő pedig ismét kinézett az ablakon.

* * *

Hunter ébresztett azzal, hogy most pedig megyünk fürdeni. A jelekből ítélve én lettem az az ember a Földön, aki a bűdös életben nem reggelizhet.

Anővér odaszólt az őrnek:

– Menjen ki, és ott várjon!

– Nem – felelte Ellis a fejét rázva. – A fürdőben is levetkőzhet.

Hagyják nyitva az ajtót!

Hunter vészjósló tekintettel meredt rá, de nem hatotta meg. A fickó talán mégiscsak jól végezte a munkáját.

Anővér leválasztott engem mindenről, ami eltartott egy darabig, aztán betántorogtam a fürdőszobába.

Mindeddig eléggé meg voltam lepődve attól, hogy úgy tűnt, senki sem ismer fel. Igaz, csakis dr. Foster, Hunter és Dieter láttak, de ők mindannyian jól ismertek, és egy szót sem szóltak.

És amikor megpillantottam magamat a tükörben, megértettem, hogy miért.

Nem a saját ábrázatomat láttam ott. Először is, a hajam sötétre színeződött a mocsoktól és a zsírtól. Az arcomból minden szín eltűnt, még a szám is vértelen volt. Az erőfeszítések és a feszültség miatt a szemem és a környéke elsötétült, és annyit fogytam, hogy más

formájú lett az arcom.

Nem csoda, hogy nem ismertek fel. Én sem ismertem fel saját magamat.

Afürdő csodálatos volt. Hunter megmosta a hajamat. Háromszor kellett kiöblíteni, mire tiszta víz zuhogott a búrámról.

Amikor kiléptem a fürdőből – kivörösödve és ráncosan –, Ellis továbbra is csendesen üldögélt a székén, de ha időközben nem kutatta át az ágyamat, és nem nézett be a párnám alá bizonyítékokat keresve, akkor ő volt a létezés legrosszabb rendőre. Mondjuk, sokra nem mehetett, mivel ebben a világban még az a ruha sem volt az enyém, amit viseltem.

Leültem az ágyra, és megint azon töprengtem, hogy mi lesz velem, ha Leon nem jön vissza.

* * *

Hunter kifésülte és copfba fonta a hajamat. Mire jött, hogy elvigye a reggeliző cuccot, a hajam szinte teljesen megszáradt. Ekkor kezdtek rádöbenni, hogy egy vöröskét tutujgatnak. Hunter egy darabig némán bámult, aztán felkapta a tálcát, és távozott.

Kezdtünk.

Hamarosan befutott dr. Foster, teljesen feleslegesen megnézett pár adatot a műszereken, rákörmölt valamit a kórlapomra, pillanatokig figyelmesen nézte a képemet, aztán kiment.

Tudtam, hogy nem sokáig hagynak békén. Számítottam rá, hogy kihallgatnak – amivel nem mentek volna sokra, mivel elhatároztam, hogy tartom magam Leon utasításaihoz, és egy árva szót sem mondok. Mindig a hallgatás a legjobb védekezés.

Vártam az időrendőröket – kettőt, esetleg hármat. Jó zsarú, rossz zsarú, és egy, aki a telefonkönyvet kezeli. Aztán nyílt az ajtó, és én felkészültem lélekben. De nem eléggé, ugyanis a látogató nem más volt, mint Búvalbaszott Barclay.

Róla totál megfeledkeztem. Az együtt töltött rövid idő alatt Leon azt mondta, hogy Barclay a barátom. A megjegyzés akkor keményen fejbe vágott.

Megállt az ajtóban. És persze ő is csak bámult. Szerencsére kezdtem hozzászokni. Igyekeztem semleges képet vágni. Semmi meglepődés. Semmi öröm. Semmi ellenszenv. Semmi félelem. És főleg: semmi bűntudat. Merthogy az én világomban megöltem Isabella Barclay-t. Nem becsületes párbajban vagy önvédelemből. Hátba lőttem, aztán a fejébe is beleküldtem egy golyót. Csak azt tudom felhozni mentségemre, hogy éppen készült meggyilkolni Leont, aki eszméletlenül és kiszolgáltatottan feküdt. De adhattam volna neki egy esélyt – talán kellett volna. Rákiabálhattam volna, de nem tettem. Mielőtt valaki elkezdené sajnálni, gyorsan közlöm, hogy egyszer ott hagyott meghalni négy embert a krétakorban. Aztán Clive Ronan mellé állt, amikor az a rohadék megtámadta a St. Maryt. Ő maga valószínűleg nem ölt meg senkit, de bűntárs volt a St. Mary több munkatársának meggyilkolásában és megkínzásában.

Ezért lőttem fejbe.

És most itt állt, és kissé értetlenül, de kedvesen nézett rám. Hozzám hasonlóan copfba kötötte vörös haját, és a fonat a bal vállán feküdt. Mintha múltjáró akart volna lenni. Kíváncsian vártam, hogy mi fog történni.

Barclay az időrendőrre pillantott, és rántott egyet a fején. Ellis szó nélkül felállt, és kibicegett a folyosóra. Hát, ez érdekesnek tűnt, de

nem volt időm elgondolkodni rajta. Barclay odahúzza az ágyamhoz a megüresedett széket, és letelepedett. Az arckifejezését leszámítva pont ugyanúgy nézett ki, mint az én világomban. Itt és most nem megvető és kissé gunyoros képet vágott, éppen ellenkezőleg, egész kedvesnek hatott.

És belekezdünk.

– Üdvözlöm! Ismer engem?

Nem akartam elkötelezni magam egyik irányba sem, ezért nem reagáltam.

Barclay bizonytalanul mosolygott, és újra próbálkozott:

– A nevem Isabella Barclay. Emlékszik rám?

Erre sem kapott választ, de zavartalanul beszélt tovább. Sosem okozott neki problémát az, hogy a saját hangját hallgassa.

– Ön a St. Mary Történettudományi Kutatóintézetében van, Rushford mellett. Én az informatikai részleg vezetője vagyok, illetve dr. Bairstow, az igazgató helyettese. Elnézését kéri, amiért nincs itt. Őjelenleg... gyengélkedik.

Ez meg mit akart jelenteni? Dr. Bairstow meghalt? Ha igen – vagy ha gyengélkedett –, akkor az időrendőrtől leszámítva Barclay volt a főnök, amit én rossz hírnek vettem. Nagyon rossz hírnek.

– Sajnálom – folytatta Barclay –, nem akartam megbámulni önt. De nyilván megbocsát, ha elmondom, hogy hihetetlenül hasonlít egy barátnőmre, aki nemrégiben elhunyt, és én még most is egy kicsit... mit mondott, mi a neve?

Amikor belátta, hogy nem fogok válaszolni, azt kérdezte:

– Érti, amit mondok? Beszél angolul?

Aztán megismételte ugyanezt franciául, németül és spanyolul.

Én pedig pont ugyanennyi nyelven kussoltam.

Nem adta fel.

– El tudja mondani, hogyan sérült meg?

De nem ám.

– Tudja, nem gyakran vannak látogatóink itt, a St. Maryben. Remélem, gondoskodnak a kényelméről.

Csend.

– Orvosi kezelésben részesült, és örömmel vesszük, ha itt marad, amíg teljesen felépül. Ugyanakkor, bizonyos személyek alig várják, hogy beszélhessek önnel arról a férfiről, akinek a társaságában tartózkodott... Leon Farrellről. Arra gondoltam, hogy ha még nem érzi jól magát, talán szívesebben beszélne róla nekem. Nos?

Kurvára nem fog menni, kisanyám.

Várakozva nézett rám.

Egy szót sem szóltam.

Hirtelen előrehajolt, rátettem a kezét az ép karomra.

– Kérem... mondja meg! Maga Max? Maga a barátom? Miért nem mondja meg?

Ez azért elég durva fordulat volt. A kilétem idegessé tette. Az én világomban Búvalbaszott Barclay táncot járt volna a síromon.

Szeretném azt mondani, hogy ez volt az a pillanat, amikor feltámadt bennem a gyanú, de nem így történt. Annyira megzavarodtam ettől az új Barclay-tól, hogy a gondolataim szerteszét szaladtak. Az egyetlen biztos dologba kapaszkodtam: Leon azt mondta, hogy ne mondjak semmit, így hát nem mondtam semmit.

– Max? Beszélj hozzám, kérlek! – folytatta Barclay tegezésre váltva. – A hír végigfutott az egész St. Maryn. Mindenki tudni akarja. Te vagy Madeleine Max? Csak bólints!

Na, ebből sem lesz semmi, édesem.

Barcley az alsó ajkába harapott, és tovább küzdött:

– Nézd csak, hoztam valamit! Hoztam neked csokit.

A kedvencedet.

Így akart csapdába csalni. Az ösztön, ami arra készíteti az embert, hogy köszönetet mondjon. A legtöbbszörbe alaposan beleégett. Kicsi korunktól arra tanítanak minket, hogy megfelelő választ adjunk. Ezért majdnem kinyitottam a számat, hogy kibökjem: „köszönöm”. Sőt, már lélegzetet vettem, hogy beszéljek, de a várhatónál egy kicsivel korábban néztem fel, csak a másodperc törtrészával korábban, és láttam, hogy milyen kifejezés ül Barcley arcán...

Egy másodperccel később már nyoma sem volt. Talán csak képzelődtem. Talán csak hagytam, hogy a velőmig hatoló előítélet úrrá legyen rajtam. Talán csak a napfény miatt vont a kissé össze a szemét. De nem. Láttam, és ő tudta, hogy láttam. Ez nem holmi kedves húzás volt, hanem csapda. Egymás szemébe néztünk. Egyikünk sem mondott semmit. Fogalmam sem volt, hogy Barcley milyen viszonyban volt a másik Maxwellel, de hogy ezzel milyenben lesz, azt pontosan tudtam...

Barcley mosolygott, és felém hajolva megszólalt:

– Úgy látom, nem fekszel valami kényelmesen. Hadd igazítsam meg a párnáidat!

Felállt, kihúzta az egyik párnát a fejem alól, és két kézre fogva tartotta.

Ebben a pillanatban Hunter bedugta a fejét az ajtón, és megkérdezte:

– Van valami?

Barcley felverte a párnát, és óvatosan visszacsúsztatta a fejem alá.

– Semmi – felelte nyugodtan. – Nem tud vagy nem akar beszélni velem. Neked mondott valamit?

– Egy szót sem. Sem senki másnak. Talán nem beszél angolul.

Barcley még egyszer megigazította a párnát, aztán kiegyenesedett, és azt mondta:

– Tessék. Most már sokkal kényelmesebb, ugye?

Mindketten rám néztek. Érezni véltem, hogy szinte szuggerálni próbálnak, hogy beszédre kényszerítsenek.

Felőlem aztán próbálkozhattak.

Elfordítottam a fejemet, lehunytam a szememet, és forrón reméltem, hogy mindenki elmegy.

Barcley továbbra is az ágy végénél állt, tele együttérzéssel és aggodalommal.

– Ne feledd: sosem leszek messze tőled – mondta végül.

Barcley kiment, és bejött az űr.

Át kellett gondolnom mindazt, amit az imént hallottam. Ez nem az én világom volt. Nem közelíthettem az emberekhez és a helyzetekhez előítéletekkel. Fontos volt, hogy ne a saját mércéim szerint ítéljem meg az itteni népséget. És ez megint hiba volt, mert meg kellett végre jegyezmem, hogy most már ez a világom.

Hát, mindeddig nem sok örömet leltem benne...

* * *

A nap hátralévő részét úgy töltöttem, hogy mindvégig csukva tartottam a szememet. Nem aludtam, csak kirekesztettem a világot. Áldottam Leont és az utasítását, hogy ne mondjak semmit. Megkönnyítette az életet számomra. Nem kellett hazugságokat

kiagyalnom, később pedig emlékezni rájuk (ez sosem ment valami jól). Nem kellett mondanom semmit.

Ez persze nem tarthatott sokáig. Az este folyamán megérkeztek az időrendőrök. Hárman. Az öröm távozott. Nem örültem annak, hogy elment.

Ketten lecövekeltek az ajtóban, és igyekeztek fenyegetőnek tűnni.

A harmadik, az a férfi, aki megpróbálta letartóztatni Leont, az ágyam végéhez húzott egy széket, és leült.

Nekem mindig is problémáim voltak a tekintéllyel és a főnökséggel – szülők, iskola, egyetem, Barclay, mindenki. Egészen eddig a pillanatig sosem méltányoltam kellőképpen azt, hogy dr. Bairstow milyen ügyesen bánt nemcsak velem, hanem a St. Mary összes aszociális idiótájával és különcével.

Ez az alak nem dr. Bairstow volt. És én felkészültem, hogy nehéz eset legyek.

A férfi hagyta mind hosszabbra nyúlni a csendet, hogy kellően megfélemlítsen, és mi tagadás, sikerült is neki. Barclay nem okozott gondot – évek óta az idegeire mentem –, de ez az illető más volt. Aszívem vadul kalapált, és csak remélni tudtam, hogy az időrendőr ezt nem hallja.

Alacsony, karcsú férfit láttam magam előtt, akinek a színe olyan volt, mint az Északi-tengeré egy durva hajnalon.

– Albay ezredes vagyok – mondta végül. – Az Időrendőrségnél teljesítek szolgálatot, és jelenleg én irányítom az intézetet. Hogy sok-sok időt takarítsunk meg, és sok gondtól kíméljem meg mindkettőnket, hadd mondjam el, hogy akármilyen tágra nyitja a szemét, akármennyire próbálja ártatlannak mutatni magát, tudom, hogy nem az. Ártatlan emberek nem vágnak vizeskancsókat a

rendőreimhez. Felteszek magának három kérdést. Ha nem kapok rájuk azonnali és teljes válaszokat, közvetlenebb úton fogok közelíteni az igazsághoz. Olyan eljárásokkal, amelyek jellemzően egyikünk számára sem élvezetesekek. Bár ez a kijelentés nem igaz. Amaga számára nem lesznek élvezetesekek. Engem kevésbé érdekelnek. Akkor, most elkezdjük. Mi a neve?

A számolás jó módszer. Az agy prioritást ad ennek a feladatnak, és így jó módszer arra, hogy megőrizzük a hidegvérünket. Amikor azt mondjuk: „számolj el tízig”, az tényleg nem hülyeség. Így hát Albay kezére szegeztem a tekintetemet, és lassan számoltam magamban.

Tizenötnél megszólalt:

– Hol találkozott Leon Farrellel?

Újrakezdttem egytől.

Pontosan tizenötnél Albay azt kérdezte:

– Hová ment Leon Farrell?

Megint egytől kezdtem.

Tizenötnél megismételte az első kérdést:

– Mi a neve?

Nem látszottak rajta érzések. Szenvtelen és könyörtelen volt, akár egy gépezet. Minden tizenötödik másodpercben feltett egy kérdést. Ugyanazt a három kérdést ismételtette, újra és újra.

Aszívem dübörgött. Éreztem, hogy verejték csorog a hátamon. Iszonyatos erővel tört rám a kényszer, hogy beszéljek. Nem tudom, hogyan csinálta – sosem emelte fel a hangját, nem tett fenyegető mozdulatokat, de nagyon-nagyon félttem tőle.

Egy idő után arra gondoltam, hogy kitálalok neki. Mindent elmondok, csak legyen vége ennek. Ennek a néma erőszakkal való fenyegetőzésnek.

A két őr mozdulatlanul állt az ajtóban. Csak a parancsot várták. A gondolat, hogy senki sem tudja, hogy itt vagyok... Az egész világon senki... Albay azt csinálhat velem, amit akar. Tudtam, és ő tudta, hogy tudom.

Ugyanazt a hangot használva elküldte az egyik emberét dr. Fosterért, aki azonnal meg is érkezett. Gyanítottam, hogy odakint várt, a folyosón. Egyetlen hang nélkül hozzám sietett, és megmérte a pulzusomat. Bizonyosan szapora volt, de dr. Foster nem mondott semmit.

– A gyanúsítottak összeverése nem az én stílusom, doktornő – közölte ekkor Albay. – Én finomabb eljárásokat alkalmazok. Azt kérem öntől, hogy végezzen el egy kisebb orvosi beavatkozást. – És feltartott egy fecskendő.

Ó, a kurva életbe! A kurva, kurva, kurva életbe!

Az ezredes ekkor felém fordult, és rám szólt:

– Lejárt az idő.

– Nem fog menni – jelentette ki dr. Foster a fejét csóválva. – A betegem szervezetében annyi fájdalomcsillapító és nyugtató van, hogy azt sem tudja magáról, kicsoda, hát még, hogy hol van, melyik korban, és mi történik vele.

De tényleg: hát nem így volt?

– A bilincset mindig használhatjuk – állította az ezredes.

Még a szó hangzása sem tetszett. Bilincs? Miféle bilincs?

– Akkor még egyszer elmondom – felelte higgadtan dr. Foster –, a betegem azt sem fogja tudni, hogy mit beszél. Még csak azt sem tudjuk, hogy képes-e egyáltalán beszélni.

– Eddig semmit nem mondott?

– Egy árva szót sem. Abban sem vagyunk biztosak, hogy ért

angolul.

– Ó, szerintem minden szót ért.

– Mindenesetre, a sejtkémiai folyamatai nagyon zűrösek. A bilincs valószínűleg nem fog működni. Még most is tudatzavaros állapotban van.

Ez újdonság volt számomra. Leeresztettem a fejemet a párnára, és igyekeztem tudatzavarosnak kinézni. Mit mondjak, meglepően könnyen ment.

– Hány nap kell még, mire kihallgatható állapotba kerül?

– Hét.

– Hármát kap – jelentette ki Albay, és kiviharzott a szobából.

Meg kell adni, valóban értett a drámai belépőkhöz és távozásokhoz.

* * *

Két nappal később szóltak, hogy keljek fel. Szürke szerelést hoztak, hogy vegyem fel. A St. Mary legtöbb munkatársa kezeslábast visel. A múltjárók kéket, az informatikusok feketét, a biztonságiak zöldet, míg a műszaki részleg tagjai ugyanolyan narancssárgát, mint a fegyencek. Az irodai népség olyan ruhát hord, amelyet akar, míg a K+F örültjei fehér köpenyt, páncélt, tűzálló ruhát, mentőmellényt, vagy mindezek kombinációit, az adott pillanatban folyó projekt függvényében. Dr. Dowson, a könyvtárosunk és az archívumunk vezetője, aki balszerencséjére közvetlenül a K+F alatt dolgozik, rendszerint bőrfoltokkal megtoldott zakót hord, és vagy viharkalapot, vagy bukósisakot, vagy gázmaszkot, attól függően, hogy éppen mi tör át a mennyezeten.

Csak az alantasok legalantasabbjának számító újoncok viselnek szürke szerkót.

Kissé vonakodtam elhagyni a Gyengélkedő viszonylagos biztonságát, és azt a bizonytalan védelmet, amit dr. Foster jóvoltából élveztem, de nem maradhattam ott mindörökre. Egyszer szembe kellett néznem ezzel az új világgal. Emellett, reméltem, hogy hallok valamit, ami hasznos lesz.

Az utánfutómat – vagy Ellis őrmestert, aki nyilván jobban kedvelte ezt a megszólítást – magam mögött húzva elhagytam az őrzőt.

Nem felejtettem el rossz irányba fordulni, hogy eljussak a lépcsőhöz, abban a reményben, hogy ennek híre eljut Albay ezredeshez. Viszont el kellett felejtennem mindent, amit a St. Maryról tudtam – a belső elrendezéséről és az embereiről. Senkivel sem voltak közös élményeim, diadalokról vagy katasztrófákról szóló, közös emlékeim. Mindent új szemmel kellett látnom – egy idegen szemével.

A St. Mary kopott és megviselt. Akárcsak a benne dolgozók, jóllehet pillanatnyilag senki sem volt nálam kopottabb és megviseltebb. Vállmagasság alatt nem sok festék maradt a falakon. Amáskülönben gyönyörű tölgyfa falburkolatot repedések és karcolások borították. A sok hülye gondosan belevészte a nevét, lehetőleg több helyen is. A parketta tele volt vájatokkal, és rengeteg darabja elszabadult. Nem sok olyan ablak akadt, amin azonos színű függönyök lógtak. Mindenütt padlófényező, fertőtlenítő és nedves kő szaga terjengett, kiegészülve azzal, amit a K+F kotyvasztott az adott napon.

Ellis oldalba bökött, és elindultam.

Félúton jártam a lépcsőn, amikor hirtelen rám tört a felismerés.

Volt egy ember az intézményben, aki nagyon jól tudta, hogy képes vagyok beszélni. Megdermedtem, és Ellis elsétált mellettem, majd miután rájött, hogy lemaradtam, visszafordult. Két fokkal felette álltam, így a szemünk egy magasságba került.

– Eleget húzta már az időt – mordult rám ingerülten, és intett, hogy menjek tovább.

Nem engedtem meg magamnak, hogy a szövetségesemnek tekintsem. Csak az adósom volt, és mostanra rendezte a tartozását. Nem számíthattam tőle több szívességre.

A lépcső alján jobbra, a Hawking felé fordultam, ahol a kompokat tartottuk. Tudtam, hogy Ellis nem fog arrafelé engedni, de megért egy próbát. Mutatta, hogy balra menjek, és nekivágtunk annak a hosszú folyosónak, ami a Hawkingot és a főépületet kötötte össze.

A napfény szabadon áradt be az ablakokon, és fényes foltokat festett a padlóra. Mint mindig, ezúttal is az az érzésem támadt, hogy átmegyek egyik világból egy másikba. A fényből a sötétségbe. A melegből a hidegbe. Az akkorból a mostba.

A folyosó végén megálltam. Elöttem terült el a nagyterem, míg bal felé a konyha és az ebédlő volt. Tudtam, hogy a terem tele van múltjáróval, akik a következő küldetésükre készülnek, jelentéseket körmölnék, kiabálnak, veszekednek, és általában véve várják a munkaidő végét. Hirtelen elfogott a félelem. Ez elvileg az én világom volt. Ennek a részlegnek a vezetője voltam. Én voltam a fő műveleti tiszt. És most? Most mi vagyok? Fogoly? Számkivetett? Gyanúsított? Szörnyszülött?

Mi a fenéért vagyok én itt?

Mert fontos feladat várt rám, csak éppen továbbra sem tudtam, hogy mi az.

Nem. Miért vagyok itt *pont most*?

Mert az ezredes látni akarta, hogy mit teszek. Hogy hogyan viselkedek. Hogy az emberek hogyan viszonyulnak hozzám. És Albay szépen meg is mutatta, hogy sokszorosan okosabb nálam, ugyanis az első tíz percben mindent elbasztam.

Először nem ismertem fel a fiút, ami azért nem az én hibám volt, mivel sosem láttam állva. Sosem tudtam, hogy milyen magas. Csakis a kerekes székében görnyedezve láttam, csontváz soványan. De a szeme nem változott. Ugyanazt a csillogó szempárt láttam most is, mint annak idején.

És mialatt őt bámultam, hallottam, hogy azt mondja:

– Hé, Prentiss! Kop-kop!

Igen, David Sands állt ott.

Annak idején autóbalesetet szenvedett, aminek következtében lebénult. Az asszisztensem lett, és röviddel azután meghalt. Akaromban halt meg, fuldoklott, és még akkor is egy hülye kop-kop viccet próbált elmondani. És most itt volt, pontosan előttem. Sértetlenül, majd kicsattant az egészségtől, és szemmel láthatóan remekül érezte magát a bőrében.

Civil ruhát viselt, és kocsi kulcsot lóbált a jobbjaival. Épp indult, hogy Rushfordba autózzon. Hallottam, hogy azt mondja:

– Nem, nem tudok megállni. Máris késésben vagyok.

Vagyis, sietett. És Rushfordba tartott. Egyből arra gondoltam: most fog balesetet szenvedni? Ezért vagyok itt? Mrs. Partridge mindig is odáig volt David Sandsért. A halála nagyon lesújtotta. Azért hozott ide, hogy a baleset ne történjen meg?

Körülnéztem, de nyomát sem láttam Mrs. Partridge-nak. Aztán előbb a padlót borító kőlapokat bámultam, majd a megviselt

falburkolatot, és az egyik sarokban álló, öreg tölgyfa lépcsőt. A lépcsőn a szőnyeg nem vörös volt, hanem zöld. De egészében véve a nagyterem ugyanolyan volt, mint az, amit ismertem. Egyetlen nagyobb különbséggel: itt sikerült megoldaniuk a rossz megvilágítás problémáját azzal, hogy beépítettek a tetőbe egy jókora üvegablakot. Láttam az eget, ami tök jó volt, csak éppen nem oldotta meg a jelenlegi gondomat.

Mihez kezdjek David Sandsszel?

Aválasz úgy hangzott: pont semmit. Tudtam, ha most megszólalok, akkor mindent tönkreteszek, és veszélybe sodrok a jó ég tudja, hány embert. Hagynom kellett, hogy David elmenjen. Egyedül abban reménykedhettem, hogy talán nem ez lesz az a nap, amelyen az élete mindörökre megváltozik. Vagy talán ebben a világban sosem jön el az a nap, de vállalhatom a kockázatot? Ha ez az a nap, és nem szólok, akkor mához egy évre David halott lesz, holott módomban állna megakadályozni ezt. Arra gondoltam, hogy ezzel nem változtatom meg a történelmet, hiszen még nem történt meg. És talán meg tudom akadályozni, hogy valaha megtörténjen.

Megint körülnéztem, és Mrs. Partridge-ot kerestem a tekintetemmel.

Semmi. Nyomát sem láttam. Nagyon magányosnak éreztem magam. Pedig most örültem volna annak az ismerős, fagyos tekintetnek.

Tettem egy lépést előre, és Ellis visszahúzott.

– Hová megy?

David a szanaszét ácsorgó múltjárókat kerülgetve az ajtó felé tartott. Másodperceim maradtak. Mit csináljak? Ha nem teszek semmit, képes leszek együtt élni önmagammal? Ha ez az a nap...?

Aztán eszembe jutott, hogy múltjáró vagyok. Arra képeztek ki, hogy döntéseket hozzak. És a dolog elég egyszerű: válsághelyzetben a mosttal kell foglalkozni. A jövő problémáit félre kell tolni.

Erőtlenül küzdöttem Ellisszel, de szilárdan fogta a karomat, és nem eresztett. David Sands már majdnem odaért az ajtóhoz. Már nem érhettem utol időben. Még pár másodperc, és eltűnik. Ha tenni akartam valamit, most kellett megtennem.

De tegyek valamit? Vállaljam a kockázatot?

Még szép, hogy vállaltam.

Vettem egy mély lélegzetet, és fennhangon azt mondtam:

– David Sands! Ne menjen Rushfordba ma délután!

Hangosabban beszéltem, mint eredetileg akartam. A szavaim eljutottak mindenhová, és mindenki elhallgatott.

A hirtelen beálló csendben arcok fordulnak felém.

David tett pár lépést visszafelé, és meglepett arcot vágva megkérdezte:

– Tessék? Ki mondta ezt?

Már nem hátrálhattam meg. Felégettem a hidat magam mögött, de a munkát azért még elvégezhettem.

Kirántottam a karomat Ellis markából, és az előzőnél jóval halkabban megszólaltam:

– Ne menjen ma délután Rushfordba!

– De muszáj. Miért ne menjek? – kérdezte David.

Nem válaszoltam.

– Miért ne?

Ekkor sem mondtam semmit.

Kihívóan nézett rám, és megkérdezte:

– Ki maga?

– A személy, aki azt mondja önnek: ne autózzon Rushfordba a mai napon.

Ekkor már mindenki engem bámult. Fejek bukkantak fel az ajtókbán. Láttam az arcokon a döbbenet, az elképedés, a harag jeleit, de az örömét sehol.

Sokáig senki sem mozdult. David visszanezett az ajtóra. Bizonytalanul toporgott.

Én kussoltam.

– Ki maga? – kérdezte megint.

Nem válaszoltam.

David sarkon fordult, és elindult az előtér felé. Csüggedés vett erőt rajtam. A semmiért szúrtam el az egészet.

David a kijáráshoz ért, megfogta az ajtót, hogy kinyissa, megtorpant, és visszanezett – egyenesen a szemembe.

Rezenéstelen képpel álltam a tekintetét.

Semmi sem történt, leszámítva azt, hogy a szívem majd kiugrott a mellkasomból, aztán David lassan, tétova mozdulatokkal visszatette a kocsikulcsot a tárcájába. Hatalmas erővel söpört végig rajtam a megkönnyebbülés, cserébe a lábam úgy elgyengült, hogy kicsit megrogytam.

David továbbra is engem nézett. Mindenki engem nézett.

Valami arra késztetett, hogy felpillantsak. Albay ezredes a galérián állt. Ő is engem nézett. És mosolygott.

* * *

Az ebédlő tele volt. A St. Mary étkezőjében ilyenkor nagyjából olyan lármát lehet hallani, mint egy állatkertben az etetések alatt. Egyes

állatok talán illedelmesebbek, és kisebb az étvágyuk, de máskülönben csekély a különbség.

Megálltam az ajtóban, és a zúgás elhalt. Kár, hogy nem szólt odabent egy zongora, ami hirtelen elhallgatott volna. Mindenki engem bámult. Jobb híján visszabámultam rájuk.

Felfedeztem Dietert, aki az informatikus Polly Perkins mellett ült, és evés közben mindketten egy papírlapot fürkészték. Az arcukon semmilyen érzelem nem látszott. Összerándult a gyomrom. Schiller és Van Owen pedig Robertsszel és Clerkkal ültek együtt. A sarokban a biztonságiak három összetolt asztal körül tanyáztak. Sokan a székekkel együtt fordultak el, hogy rám nézhessenek. Láttam ismeretlen arcokat, de az ismerősök mind ott voltak. Leszámítva persze Petersont, Guthrie-t, akik dr. Bairstow-val együtt minden bizonnyal még őrizetben voltak.

Majdnem kirohantam. Egy másodperc hiányzott, hogy sarkon forduljak, és elmeneküljek. Aztán Ellis a kaja felé tolt.

Fél kézzel kellett tartanom a tálcát, így rendesen megküzdöttem vele. Virslis lángost kaptunk, vagyis, szerdának kellett lennie. Szedtem magamnak egy tekintélyes adagot. Mrs. Mack, a konyha teljhatalmú úrnője hallgatagon figyelt, aztán elvette tőlem a tányért, és megpakolta zöldségekkel. Elborzadva néztem. Ha valaki zöld ételt evett, abból még sosem sült ki semmi jó.

– Orvosi előírás – jelentette ki Mrs. Mack, mialatt visszaadta a tányért.

Az ablak melletti asztalok egyikéhez ültem le Ellisszel, egy viszonylag csendes helyen, aztán egy idő múlva arra kellett rájönnöm, hogy senki sem vesz tudomást rólam. Senki sem jött megkérdezni, hogy vagyok. Vagy azt, hogy ki vagyok. Az ellenszenv

sivár falával kerültem szembe. Kipislogtam pár könnyecseppet, és az ételre koncentráltam. Ez tényleg nem az én világom volt.

De aztán az járt a fejemben, hogy kit akarok hülyíteni? Merthogy történt valami, amiből tudhattam, hogy ez pontosan az én világom. Mialatt gondosan félretologattam a zöldségeket, valaki kiáltott odakint, aztán paták dühödt dübörgése ütötte meg a fülemet.

Alóháton ülő Mr. Markham eleve fura látvány volt. Nem ápolt baráti és boldog kapcsolatot az állatokkal. És a Turk hátán ülő Mr. Markham még furább látvány volt. Nagy ívben kerülte a lovakat, mert ha a közelükbe került, rendszerint összeálltak, és vagy rúgtak, vagy vadul vicsorogtak felé. Hogy időközben fegyverszüneti egyezményt kötöttek-e vele, azt nem tudhattam. Azok a dolgok talán csak az én világomban történtek meg.

Megint emlékeztettem magam, hogy most már ez az én világom.

Na mindegy, a lényeg az, hogy Turk – a hátán Mr. Markhammel – teljes sebességgel vágatott át Mr. Strong dédelgetett déli gyepén. Ajó öreg Turk mindent beleadott, csontos nyakát előrenyújtva száguldott, olyanokat horkantott, mint egy sárkány, és szemlátomást nem egyhamar akart megállni. Hatalmas patái jókora fűcsomókat vertek fel a levegőbe. Afeldúlt Mr. Strong rendesen lemaradva üldözte őket, és mindkét karjával vadul hadonászva véres átkokat szórt mindkettőjükre.

Atény, ami kiemelte ezt az esetet a viszonylag normális – a St. Mary mércéivel normális – dolgok birodalmából, az az volt, hogy Markham, aki véletlenül sem tudott hibázni, fordítva ült a lovon, és ebben a helyzetben esélye sem volt arra, hogy irányítani tudja Turkot. Félig ülő, félig fekvő helyzetben a ló farára borult, és elszántan markolta a farkát – már Turkét, úgy értem –, és

szánalmasan vékonyka hangon segítségért kiáltozott. Mivel a St. Maryben történt mindez, senki sem mozdult, bár egyfajta tisztelgés gyanánt egy-két ember abbahagyta az evést.

Turk, aki nagyjából annyira rajongott azért, hogy valaki a farkát rángatja, mint az összes többi ló, még jobban rákapcsolt. Markham még hangosabban nyivákolt. Mr. Strong komor hallgatásba merült, mostanra talán a hangja is elment.

A trió végigdübörgött a gyepen, és amikor utoljára láttam őket, nyugat felé tartottak, ahol feltehetően egyszer majd belezuhannak a tengerbe. Vagy nekivágódnak Írországnak.

A biztonságiak fogadásokat kötöttek, hogy látják-e még őket valaha.

Ellis dermedten ült, a teásbögréje a szája és az asztal között félúton lebegett.

– Mi a...? – mormolta aztán megrökönyödve.

– Pártusok – mondtam segítőkészen.

Nem engedett fel, így hát újra próbálkoztam.

– A pártusok. Nagy lovasok voltak. Leginkább a taktikai visszavonulásukról híresek. Alátság szerint elmenekültek a csatamezőről, és miután az ellenség üldözőbe vette őket, anélkül, hogy lassítottak volna, megfordultak a lovak hátán, és nyílzáport zúdítottak a balszerencsés üldözőkre. Na persze, a hatékony lövéshez annyi ügyesség és tapasztalat kellett, amennyi a mi Mr. Markhamünknek sosem lesz. És a lovak együttműködése is, természetesen. Amivel a mi Mr. Markhamünk szintén nem rendelkezik.

– Honnan tudja, hogy Markham a neve? – kérdezte Ellis látszólag mellékesen.

- Ő Hunter nővér barátja.
- Valóban? Azé a csinos szőke lányé?
- Attól tartok, igen.
- Mit gondol, visszajönnek? – kérdezte, és a nyakát nyújtogatva kinézett az ablakon, hogy még egyszer, utoljára megpillantsa a hihetetlen látványt.
- Ó, igen. Amint megéhezik – feleltem, és hogy melyikükről beszéltem, azt mindenkinek a fantáziájára bízom.

* * *

Egy idő után a társulat ismét beszélgetni kezdett, előbb csak halkán, aztán két perc elteltével az ember a saját gondolatait sem hallotta. Csak egy újabb munkanap a St. Maryben...

Jobban éreztem magam, ha kinéztem az ablakon, ezért ezt tettem. Mint oly sok minden, a kinti környezet is hasonlított arra, amit valaha megszoktam, de nem volt minden részletében azonos vele. Cédrusok helyett bükkfák szegélyezték a déli gyepet, míg a terasz alatt rózságyások terültek el, de ezeket leszámítva a többi nagyjából egyezett. Kivéve persze a tó körüli, katasztrófa sújtotta területet. Anádasból csupán megfeketedett csonkok maradtak. Az egész part úgy nézett ki, mintha Lord Kitchener felperzselt föld taktikájának rosszabbik végére került volna. Amóló csupán emlék volt. A biztonsági övezet határát jelző sárga-fekete szalag gyászos maradványai meg-meglebbentek a szellőben, és egyetlen hattyút sem lehetett látni. Ajó ég tudta, hogy hol vannak. Talán még a könyvtárban? A tetőn? Indiában?

Még az utolsó falatokat rágtam, amikor megérkezett Isabella

Barcley.

Valaha azzal vádolt, hogy elloptam az életét. Hogy az övének kellett volna lennie mindannak, ami az enyém volt. Hát, ha valóban így történt, akkor mindent visszacapott. Ezúttal rajtam volt a sor, hogy mogorván és bosszúsan kussoljak, mialatt ő beszélgetve és nevetgélve átvág az étkezőn, tréfákat és sértéseket vált azokkal, akik körülötte vannak. Hamar belelépett az én megüresedett cipőmbé, az biztos.

Ismét megpróbáltam száműzni a fejemből az előítéleteimet.

Barcley nem azért jött, hogy megebédeljen. Egy dossziét tartott a kezében. A St. Mary rettegett papírmunkája. Miattam jött.

Hogy késleltessem a pillanatot, felálltam, és elballagtam egy bögre teaért. Mire visszatértem az asztalhoz, Ellis már eltűnt.

Barcley a körülöttünk beálló, halálos csenddel látszólag mit sem törődve kinyitotta a dossziét.

A teámmal foglalatoskodtam, és arra használtam az időt, hogy eldöntsem, mit mondjak és tegyek. Mondanom kellett valamit. Most már tudták, hogy tudok beszélni. Nem akartam, hogy teleinjektáljanak minden vacakkal, mert akkor nem tudtam volna uralni azt, hogy mit beszélek, de talán még csak nem is emlékeztem volna utóbb, hogy miket mondtam, és ez nem történhetett meg.

Cukrot tettem a teámba, és kavargattam, közben kétségbeesetten kerestem a kiutat, de csakis egyetlen kép villogott folyton az agyamban, az pedig Markhamet és Turköt ábrázolta. Ez is olyan jellemző a St. Maryre: noha egy válság kellős közepén jártunk, a vezérkar házi őrizetben volt, szinte minden ment tovább a maga útján, mintha mi sem történt volna. Erről viszont az jutott eszembe, hogy talán nekem is ehhez kéne tartanom magam. Talán most jött el

a perc, hogy offenzívába kezdjek. Ezt éppenséggel megtehettem. Barclay valamilyen oknál fogva úgy döntött, hogy mindenki előtt intézi ezt az ügyet. Nyilvánosan akar leleplezni? Hát persze. Jól van, de eljött a perc, hogy üzenjek neki valamit.

Velem szemben ült, és kedvesen mosolygott. Csakhogy én jól emlékeztem rá, hogyan hajolt fölém a Gyengélkedőben. Barclay problémát jelentett. Mindig, minden korban, és mindegyik világban.

– Elvégeztem egy kis papírmunkát, úgyhogy, ha megadna pár részletet, kérem, csak a jegyzőkönyv kedvéért...

Nem fejezte be a mondatot.

Hát, én ezen a reggelen egyszer már elszúrtam. Azt gondoltam: lássuk csak, sikerül-e még egyszer. Talán eljött a perc, hogy bemutatkozzak. Így legalább kapnak valamit, ami miatt aggódhatnak. Az jutott eszembe, hogy ha rám koncentrálnak itt, a St. Maryben, akkor Leonnak talán több esélye lesz kikeveredni a szorult helyzetből. Akárhol van, akármit csinál. Megint érezni véltem a forró szelet az arcomon, ami akkor érte, amikor Leon ugrott. Amikor elhagyott engem...

Barclay hangja rángatott vissza a valóságba.

– Megtudhatnám a nevét?

– Maxwell.

Nem emeltem fel a hangomat. Ha valaki halkán beszél, az emberek még figyelmesebben hallgatóznak.

Barclay keze megrándult. Hallottam, hogy nyel egyet.

– És az első neve?

– Doktor.

Mintha megint az iskolában lettem volna. Szembeszálltam a hatalommal, és valamennyi szavammal még mélyebbre átam

magam. A legádázabb ellenségem ült velem szemben, és gyanítottam, hogy élvezni fogok minden percet.

– Valóban? – kérdezte udvarias hitetlenkedéssel. Végignézett rajtam, hogy felmérje az én továbbra is eléggé zilált külsőmet. Bizonyára mindenki azt hitte rólam, hogy csak valami borzas hajú, vörös nőci vagyok, akit Leon felcsípett valahol – ami, ha jobban belegondolunk, nem is állt messze az igazságtól.

Valahol valaki felnevetett. Én meg egyre ridegebben meredtem Barclay-ra.

– Nos – mondta továbbra is udvarias, de kétkedő hangnemben. Még most is mosolygott, hogy mindenki láthassa, milyen kedves hozzám, de a tekintete egészen más történetet mesélt. – Lássuk csak, tudja-e igazolni valamivel az állítását? Talán, ha mondana néhány személyes adatot. Hányadán állunk az iskoláival? Van valamilyen végzettsége? Bármilyen?

Vettem egy mély lélegzetet, és latinul válaszoltam:

– A Thirsk Egyetemen végeztem. L'Espece College – Northallerton kampusz. Az ősi civilizációkból doktoráltam. Posztgraduális képzések archeológiából és antropológiából. Folyékonyan beszélek németül, franciául és latinul. Elfogadhatóan beszélem a középkori angolt és a görögöt. Kicsit nyökögök spanyolul, olaszul és törökül. Teljes körű minősítéssel rendelkező felcser vagyok, kórházi gyakorlattal. Túrhetően bánok a harci bottal, jól az íjjal, és kurva jól a pisztolyokkal. Jártas vagyok az önvédelemben, és tudok női nyereggel lovagolni. – Leraktam a bögrémet, és hozzátettem: – Képes vagyok fegyvert csinálni bármiből, amit letesz elém, és ha bizonyítékot kér, boldogan megölöm ezzel a teáskanállal.

A szavaim elértek az ebédlő legtávolabbi részébe is. Suttogásokat

hallottam, egyesek fordítottak azoknak, akik nem beszéltek latinul. Mindent elmondtam magamról, csak nem jelentettem ki nyíltan azt, hogy én voltam a múltjáró részleg fő műveleti tisztje. Tudtam, hogy Barclay nem beszél latinul, de nyilván jó elképzelése volt arról, hogy miket mondtam. Ugyanakkor tartotta magát, és mivel nem óhajtott tovább itt ülni – legyőzve –, összeszedte az iratait, és távozott.

Én meg remegtem dühömben. És a félelemtől. Csendesen üldögéltem, kifelé bámultam az ablakon, reszkető kezemmel szorongattam a bögrémet, és azt latolgattam, hogy most javítottam-e a helyzeten, vagy tovább rontottam.

Az ebédlő lassan kiürült, ahogy mindenki visszament dolgozni, és magamra maradtam.

És velem mi lesz? Én hová menjek? Még az öröm is itt hagyott. A székemet hátratulva felálltam, és lassan kiballagtam a teremből.

Fogalmam sem volt, hogy hová megyek, és mit fogok csinálni, amikor odaérek.

Mondjuk, ebben nem volt semmi újdonság.

* * *

Elvonszoltam magam a nagyteremig. Ismerős látvány fogadott: a múltjárók kisebb csoportokba gyűlve ácsorogtak az adattáblák és a flipchart táblák mellett, vitatkoztak, veszekedtek és hadonásztak. Van Owen – aki a főnök lehetett most – hangosan kijelentette:

– Ezúton üdvözlöm Rapson professzort. Harci papagájok – rendben. Harci aranyhalak – rendben. Harci elefántok? Soha a bűdös életben!

Bizonyos dolgok sosem változnak.

Megakadt valamin a szemem. Megtorpantam, és tettem két lépést hátra, hogy alaposabban megnézzek egy táblát, aminek a tetején a „Shrewsbury-i csata – 1403” felirat szerepelt.

Végigolvastam a célokat felsoroló listát, majd megkopogtattam a táblát, és megszólaltam:

– Egy legenda szerint az egyik közeli utat azért nevezték el Derékalj útnak, mert az asszonyok kivitték oda a derékaljaikat, hogy a sebesültek azon fekhessenek. Talán ennek sem ártana utánajárni.

Ennyit mondtam, és továbbmentem, mielőtt bárki válaszolhatott volna.

A könyvtárban kerestem menedéket. Békességre és nyugalomra volt szükségem, mielőtt teljesen szétesek.

Anagy belmagasságú, napfényes terem pont úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem rá. Leszámítva az erős vegyszerszagot, ami nyilván a tucatnyi feldühödött, de gyenge belű hattyú támadásával volt összefüggésben.

Figyelman kívül hagyva Leick Mezopotámiáról írt könyvének szirénénekét, úgy gondoltam, hogy pár régi kedvencet kéne előkotornom. Mivel másutt nem leltem barátokra, itt kellett keresnem párat.

Levettem a *Jane Eyre*-t, a *Büszkeség és balítéletet*, egy Sherlock Holmes novellagyűjteményt, a *Harry Potter* első részét, és Tom Hollandtól a *Perzsia tüzét*. Úgy számoltam, hogy mindezzel jól elleszek a délutáni teáig. Thomas Hardyt kerültem, mert mindenkinek kéne, és egyébként is, épp eléggé levert voltam. És Dickenst is. Dickenst sosem szerettem. Amikor a kicsi Nell meghalt, röhögtem, mint akinek elment az esze.

Kerestem egy kényelmes széket, ledobtam a könyveket a padlóra,

és összebújtam a Bennett nővérekkel.

Azt hiszem, ez is jól mutatja, mennyire zaklatott voltam. Sokszor olvastam már ezt a történetet, de most valahogy sok bajom volt vele.

Például, ott van ez a Mr. Bennett, aki csendesen komikus alak, és a felesége, a roppant buta Mrs. Bennett – csakhogy ő nem az, ugye?

Elvileg nevetnünk kéne Mr. Bennett szikár szellemességein és gyengéden humoros megjegyzésein, viszont ez az a férfi, aki olyan rosszul kezelte a családi pénzügyeket, hogy a halála után a felesége és a lánya hajléktalan csóró lett. Egy olyan korban, amelyben az előkelőbb nők sehogyan sem kereshetnek pénzt, miből is élhetnének?

A kérdés nyilván sok álmatlan éjszakát okoz Mrs. Bennetnek, és ennek tudatában ki merné bírálni azért, mert kétségbeesett erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy férjhez adja a lányait, és ezzel gondoskodik a jövőbeni jólétükről, mialatt Mr. Bennett szórakoztató nemtörődömséggel a könyvtárában olvasgat? A szegény Mrs. Bennett. Többnemzedéknyi olvasó röhögött már rajta. Kíváncsi lettem volna, hogy Jane Austen kortársai közül – akik Mrs. Bennethez hasonlóan pontosan tudták, hogy milyen sors vár a Bennett lányokra – vajon hányan kacagtak?

Arohadt életbe, én aztán tényleg egy kis napsugár voltam ezen a napon.

A padlóra eresztettem Elizabeth Bennettet, és felkaptam a *Jane Eyre*-t.

A könyvtárban nagy csend uralkodott. Hallottam, hogy dr. Dowson a polcok között jön-megy, de rajtam kívül ő volt az egyetlen ember a teremben. Ellis őrmester továbbra sem bukkant fel. A jelekből ítélve

nem akartak már felügyelet alatt tartani, mivel törőlmetszett idióta lévén mindent elmondtam nekik, amit tudniuk kellett.

Sóhajtottam, lapoztam egyet, és ekkor valaki diszkréten köhécsejt a könyökömnél. Felnéztem, és dr. Dowsont pillantottam meg. Levette a szemüvegét, polírozni kezdte a lencsét, és megszólalt:

– Arra gondoltam... tudja, ebben az időben rendszerint teázni szoktunk. Volna kedve csatlakozni hozzánk?

Ettől a váratlan kedvességtől elszorult a torkom.

Nyeltem egyet, és sietve kiböktem:

– Igen, hogyné. Köszönöm.

– Tartson velem, kérem!

Felkaptam a könyveimet, és követtem dr. Dowsont az irodájába, egy kisebbfajta helyiségbe, ami a könyvtár és az archívum között van.

Rapson professzor már odabent volt. Pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem rá: Einstein-frizura és horgas orr. A szemöldöke még nem nőtt vissza a gyújtóhajó-incidens óta. Ezen a napon fehér köpenyt viselt, amin jókora égésnyom feketéllett, pontosan a szíve felett. A jó ég tudja, hogy mi történhetett ott.

Dr. Dowson bevezetett a kettejük kényelmes és otthonos szobájába, és megszólalt:

– Andrew! Elő a *crumpetekkel*! Vendégünk van!

– Kiváló! Kiváló! Üdvözlöm, kedveském! Jöjjön, üljön le!

– Jobb lesz, ha önnek jut a tűz közelében lévő szék – tette hozzá dr. Dowson. – Így ez a vén bolond remélhetőleg nem gyújtja fel ismét a bútorzatot.

– Azt az esetet nem számolhatja bele, Octavius! Aszék csupán füstölgött. Ha nincs látható láng, akkor nem számít, ezt maga is

tudja – vágott vissza a professzor.

Egy hosszú villával felnyársalt egy crumpetet, és a gázégő felett sziszegő tűzbe tartotta.

– Én sütök. Maga vajaz – mondta aztán.

Bólintottam egyet.

Dr. Dowson teát főzött.

Az előző percek folyamán eltűnt a nap, és most eső kopogott az ablakokon. Roppant kellemes érzés fogott el, mialatt ott üldögéltem, kényelemben és melegben, és crumpeteket vajaztam két régi barát társaságában. Persze, azzal is tisztában voltam, hogy a professzor bármelyik pillanatban felrobbanthatja a cukortartót.

Figyeltem őket, mialatt a szűk térben sűrögtek-forogtak. Csészék, alátétek és tányérok jártak kézről kézre. Annyi crumpetet kentem meg, hogy egy kisebb országnak is elég lett volna. Az egész nagyon békésen zajlott. Az, hogy ők ketten barátságosan csipkedték egymást, ismerősnek hatott, és megnyugtató hatást gyakorolt rám. Ez legalább nem változott meg.

Végül mindenkinek lett egy kisebbfajta tálcája, egy tányér crumpetje és szalvétája.

Rapson professzor átadta a teámat, és anélkül, hogy rám nézett volna, azt mondta:

– Ha valaha megtalálják Leon Farrellt, bíróság elé állítják, mert kiemelt egy kortársat a saját idejéből, amiért halálbüntetés jár. Dr. Petersont és Guthrie őrnagyot bűnrészességgel fogják vádolni. Dr. Bairstow-t, mint azt a személy, aki végső soron mindenért felelős, felmentették az igazgatói teendők gyakorlása alól, reményeink szerint csak átmenetileg.

Dr. Maxwell, mint küldetésvezető ellen szintén vádat emelnének,

de ő meghalt. Ajelen helyzetben nem tudjuk biztosan, hogy az ezredes elhiszi-e ezt, vagy sem. Ha azt gondolja, hogy maga Max, akkor kivégzik. Ha azt gondolja, hogy maga nem Max, talán akkor is kivégzik. Attól tartok, hogy ön nemigen tud jól kijönni ebből a helyzetből. Egy kockacukor, vagy kettő?

– Hármát kérek – feleltem higgadtan, és reméltem, hogy az arckifejezésem nem árul el semmit.

Arégi bűnök hosszú árnyékot vetnek. Visszavittük Hélioszt, és továbbra sem voltunk biztonságban. Megmenekülünk valaha annak a napnak a következményeitől?

Amikor felnéztem, és kiszakadtam a sötét emlékek világából, azzal szembesültem, hogy a két öregúr engem figyel. Az egymást szurkáló tudósok nyomtalanul eltűntek. Az csak az arculat volt, amit a világ felé mutattak. Nem azok a töketlen okostojások voltak, aminek látszottak. Gyanítottam, hogy sokszor csak a saját szórakoztatásuk érdekében csinálták a műsort.

– Ön tehát nehéz helyzetben van – folytatta Rapson professzor. – De az ebédlőben tett, hangzatos deklarációja talán nem is akkora katasztrófa, amekkorának hiszi. Maga dr. Maxwell. Én ebben szemernyit sem kételkedem.

Rám kacsintott, és a világ hirtelen nem is tűnt olyan barátságtalan helynek.

– Na persze, hogy miféle Maxwell, az teljesen más kérdés – tette hozzá a professzor. – Ha elfogad egy baráti tanácsot: maradjon meg ennél! A lehetséges kilétéről szóló hír komoly megdöbbenést okozott bizonyos körökben, amit ön, biztosra veszem, ki tud majd használni. Például, a mi Miss Barclay-nk roppantmód meg volt rökönnyödvé, nem gondolja? Az ember azt várná, hogy ha visszatér valaki, akihez

ő mindig is nagy szeretettel viszonyult, az hatalmas örömet okoz neki. Igen, az ember ezt várná. És mégis...

Kifogyott a szavakból, és elgondolkodva bámult a csészejébe.

– Biztosra veszem – dörmögte ekkor dr. Dowson –, hogy dr. Bairstow máris dolgozik azon, hogy ezt a felfedezést beleszője a terveibe.

– Terveibe?

Dr. Dowson vett magának még egy crumpetet, és bólogatva válaszolt:

– Ó, igen! Még nem hallottam olyanról, hogy Edwardnak ne lett volna valamilyen terve. – Egy pillanatra elhallgatott, majd ugyanazon a hangon folytatta: – Ó, Andrew, az ég szerelmére, nézze már meg, hogy mit művel! Ha nem vigyáz, tényleg felgyújtja azt a széket!

Hirtelen előrelelendült, és felborította a teáskannát. Az asztal eldőlt, és a két tudós máris belevetette magát a vádak és a gyalázkodás fortyogó óceánjába, aztán Ellis, aki mostanáig észrevétlenül állt az ajtóban, arról tájékoztatott engem, hogy az ezredes látni kíván.

10

AKÁRMIRE számítottam, erre biztosan nem. Sosem gondoltam volna... eszembe sem jutott... a megdöbbenés csaknem levert a lábamról. Elhomályosult a látásom, és alighanem elvágódtam volna, ha Ellis nem kapja el az ép karomat, hogy aztán rálökjön egy közeli székre. Úgy forgott velem a világ, hogy hányingerem támadt, és egy pillanatig tehetetlenül lebegtem a mélység felett. Görcsösen rángatózva lélegeztem, és elkeseredetten küzdöttem a rám törő pánik ellen. Sosem gondoltam erre... miért is tettem volna...?

Ebben a St. Maryben nem létezett Mrs. Partridge.

Hitetlenkedve meresztettem a szememet. Sok mindenen rágódtam, de soha, egyetlen pillanatra sem gondolkodtam el egyvalamin, méghozzá azon, hogy ebben a világban talán nincs Mrs. Partridge. Hogy útmutatással szolgáljon nekem. Hogy adjon valamilyen tippet. Hogy azzal a jól ismert, rideg és ingerült tekintettel nézzen rám.

Az íróasztalát Rosie Lee foglalta el, és higgyék el nekem, egy Miss Lee-vel való, váratlan találkozásnak nem szabadna szerepelnie egyetlen lábadozó beteg teendőinek listáján sem.

Kíváncsian bámult rám. A hajfürtjei úgy tekergőztek a fején, mint Meduszáén a kígyók. A jól szabott kosztüm újdonság volt számomra, ráadásul valamiért megfélemlítő hatást gyakorolt rám.

– Dr. Bairstow jelenleg nem ér rá – közölte Miss Lee.

– Üzenetet kaptam, hogy kísérem a hölgyet Albay ezredeshez – felelte Ellis, és megpróbálta kikerülni Lee-t. Mondjuk, szólhattam volna neki, hogy csak az idejét vesztegeti.

– Miért?

Ellis szemlátomást zavarba jött. Gyanítottam, hogy ez az első találkozásuk.

– Mit miért? – bökte ki aztán.

– Miért akarja látni magukat az ezredes?

– Hát én az honnan tudjam? Viszont, szeretném megtudni.

Csend.

Ellis feszengve toporgott, majd megkérdezte:

– Akkor... bemehetünk?

– Honnan tudjam? Én dr. Bairstow-nak dolgozom.

– Legalábbis, most még.

Miss Lee horkantott. Ellisnek ennél sokkal jobban kellett volna törnie magát.

Nem tudom, hogy Lee szándékosan csinálta-e, de a kettejük rövid vitája miatt megkaptam azt az időt, amire szükségem volt. Kihúztam magam, és körülnéztem.

Ugyanazt a megviselt bútorzatot láttam. Minden ugyanolyan volt, leszámítva a Lee mögötti táblát a falon, amin a következő felirat szerepelt:

„Az, hogy te nem tervezel, nem teremt számomra vészhelyzetet.”

Ebben volt valami.

Az íróasztalon álló telefonon fényre gyúlt egy lámpa.

Lee meg sem mozdult.

Felváltva figyeltem kettőjüket, és vártam, hogy mi történik.

Acsend mind hosszabbra nyúlt. Miss Lee valaha az én

asszisztensem volt. Kifejezetten frissítően hatottak rám a mindennapos csatáink, és most remekül elszórakoztatott az, hogy ez egyszer valaki más a szenvedő alany.

Ellis omlott össze hamarabb.

– Bemehetnénk? – kérdezte halkán.

Lee elégedetten és gunyorosan mosolyogva felelt:

– Nyilvánvalóan.

Talpra vergődtem, és követtem Ellist a belső helyiségbe.

Dr. Bairstow irodája pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem rá. Az összevissza karistolt parkettát kopott szőnyeg borította. Ez valaha vörös és arany színekben pompázott, de a mintát már csak a széleken lehetett felfedezni.

Az egyedüli különbség az volt, hogy az íróasztal mögött most az az érzékeny és szimpatikus úriember, Albay ezredes terpeszkedett, míg maga a Nagyfőnök kicsivel odébb, az eligazításokhoz használt asztalnál ült. Ha letartóztatták is, az ezredes – igen bölcsen – személyesen tartotta szemmel.

Mialatt bevonultunk, Ellis fogta a karomat. Kicsit elkésett már azzal, hogy a kemény fickót alakítsa, de méltányoltam, hogy jó benyomást akar kelteni, ezért kicsit imbolyogtam, és igyekeztem úgy kinézni, mint akit alaposan meggyötörtek.

Albay egy aktát lapozgatott nagy buzgón, előadva a felsővezetők imádott „túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy magával foglalkozzak, noha én hívtam ide” című műsorát. Csak az idejét vesztegette. Még meg sem született, amikor én már nagy ívben tettem a tekintélyre.

Leváltam az örömről, és odamentem dr. Bairstow-hoz, aki felállt, mint mindig, mert még válsághelyzetben sem feledkezett meg az udvariasságról.

A baljával a botjára támaszkodott, felém nyújtott a jobbját, és azt mondta:

– Üdvözlöm!

Amivel mindent elmondott, amit tudnom kellett, és viszonoztam a köszöntést:

– Üdvözlöm!

Nem mutatta ki, hogy ismerjük egymást, sem azt, hogy nem ismerjük, így hát nekem is így kellett viselkednem.

– Kérem, foglaljon helyet! – mondta, és a vele szemben álló székre mutatott.

Albay ezredes jócskán elkésve rájött, hogy a beszélgetés irányítása már kicsúszott a kezéből.

– Edward Bairstow vagyok – folytatta a Nagyfőnök. – Remélem, az embereim gondoskodtak a kényelméről.

– Igen, köszönöm.

– Teljesen felépült?

– Még csak nagyjából. Tudja...

Albay alighanem rádöbben, hogy ha nem akar messziről ordítani nekünk, akkor csatlakoznia kell hozzánk. Eredetileg az íróasztalhoz ült le, mert hát egyesek azt hiszik, hogy egy nagy íróasztal tekintélyt kölcsönöz, viszont egy olyan ember, mint dr. Bairstow, egy tejeskannán ülve is a legtekintélyesebb alak lett volna a szobában.

Az ezredes, hogy korigálja a hibát, felállt, és megnyomta a belső hírközlő gombját.

– Mi van? – cincogta egy hang.

Egy pillanatra összenéztem dr. Bairstow-val, de nyomban elfordította a tekintetét.

– Teát!

– Mi van?

– Teát!

– Mi van a teával?

– Kérek egy csésze teát – felelte Albay a fogát csikorgatva.

– Kérek egy csésze teát... és?

– Kérek egy csésze teát, most! – válaszolta Albay, és nagy okosan megszakította a kapcsolatot, mielőtt Miss Lee felelhetett volna.

Gyorsan egyenesre rántottam vigyorra görbülő számat, és minden figyelmemet Albay ezredesre fordítottam, mert bár tökfej volt, de veszedelmes tökfej.

– Szóval, tud beszélni? – kérdezte ekkor tőlem.

Nem válaszoltam, csak hogy bosszantsam.

– Mi a neve?

Nem mondtam semmit.

Ekkor dr. Bairstow-hoz fordult, és neki tette fel a kérdést:

– Ki ez a nő?

Dr. Bairstow megvonta a vállát, és teljes nyugalommal felelt:

– Elképzelésem sincs. Most találkoztunk első ízben.

– Azt állítja, hogy ő dr. Maxwell.

– Én is így hallottam.

– Dr. Maxwell halott.

– Igen, meglehetősen.

– Akkor, ki ez a nő?

– Megkérdezte és megkapta a választ.

Albay ekkor felém fordult.

– Az utolsó lehetőség. Maga Maxwell?

– Épp maga mondta az előbb, hogy ő halott.

Pár pillanatig meredten nézett rám, aztán rántott egyet a vállán,

és közölte:

– Azért hívattam ide, hogy elmondjam: holnap délután négykor meghallgatást tartunk, hogy meghatározzuk az ön valódi kilétét. És készüljön fel arra, hogy ezt követően ugrani fog egy általam kiválasztott úti célhoz!

– Nem. Arra nem fog sor kerülni – szólt közbe dr. Bairstow. – A charta teljesen egyértelműen előírja, hogy minden vizsgálatot a saját idejében kell lebonyolítani. Ön mondta, hogy ez csupán egy előzetes meghallgatás, amelynek célja, hogy fény derüljön ennek a személynek a kilétére, és hogy eldőljön, vádat emelnek-e ellene vagy sem. – Gonosz mosolyra húzta a száját, és hozzátette: – Végső soron, nem erről szól ez az egész?

Egy pillanatig minden a levegőben lebegett, tökéletes egyensúlyban. A csend egyre hosszabbra nyúlt, és ők ketten egymás szemébe néztek. Én csendesen, moccanás nélkül lapítottam, mint egy kiségér, és ekkor...

Ekkor valósággal berobbant az ajtó, és belépett Miss Lee, tálcával a kezében. Ha további bizonyítékra lett volna szükségem arra nézve, hogy ez nem az én világom, akkor ez az volt. Lee nekem soha a bűdös életben nem hozott teát. Inkább fordítva szokott megtörténni.

Miss Lee lecsapta a tálcat az íróasztalra, és nekilátott kitölteni a teát. Dr. Bairstow átvett egy csészét, alátéttestől, aztán én is. Ráismertem a legjobb porcelánkészletünkre – és egyből tudtam, hogy Lee hová sorol engem. Ugyanakkor, Albay ezredes teája a kannában maradt.

Miss Lee átadott dr. Bairstow-nak egy összehajtott jegyzetlapot, és sarkon fordult, hogy távozzon.

A Nagyfőnök kihajtogatta a papírt, és az ezredesre pillantott, aki

épp teát töltött magának. Miss Lee ezt írta a lapra, nagy, vörös betűkkel:

NE IGYANAK A TEÁBÓL!

Dr. Bairstow szempillantás alatt eltüntette a lapot, és nyelt egyet. Láttam arra némi esélyt, hogy Miss Lee csupán beleköpött a teába. Másrészről, Rosie Lee-ről volt szó, és ki tudhatta, mit csórt ki Rapson professzor koponyás-lábszárcsontos szimbólummal díszített szekrényéből. Nagyon is lehetségesnek tűnt, hogy ha az ezredes iszik egy-két kortyot, pillanatokkal később élettelenül kerül el a szőnyegen. De dr. Bairstow vajon hajlandó vállalni a veszélyt? És mi a fenét fog mondani?

Végül sóhajtott egyet, és megszólalt:

– A helyében nem innék belőle, ezredes. Miss Lee, noha szép számmal akadnak kiváló tulajdonságai – a hangja alapján sejteni lehetett, hogy azt reméli, egy napon valóban felfedez egy ilyet –, de nem mindig várja meg, hogy rendesen felforrjon a víz. Azt hiszem, ez is egy ilyen alkalom.

Az ezredes nem volt hülye, az tény. Eltolta magától a teát, és azt mondta nekem:

– Holnap tizenhat órakor jelenjen meg a meghallgatáson! Azt javaslom, gondolkodjon el azon, hogy mit tud felhozni a védelmére! Ellis őrmester, vezesse ki ezt a személyt!

* * *

Az estét a Gyengélkedőn töltöttem, látszólag a *Jane Eyre*-ba merülve, de közben persze igyekeztem végiggondolni a dolgokat. Néha emlékeztettem magamat, hogy lapozzak.

Azon az éjszakán elég sokáig aludtam ahhoz, hogy rám törjön egy álom, ami nem csak az ágyból ugrasztott ki, de a szobából is, sőt lefutottam a földszintre. Úgy gondoltam, hogy ha tényleg ez lesz az utolsó napom, akkor igyekeznem kell mindent kihozni belőle. Egy korai reggelivel akartam kezdeni.

Időrendőrök járőröztek a folyosókon, de nem állítottak meg.

Mrs. Mack a reggeli műszakban dolgozott, és már javában sürgött-forgott. Megtorpantam az ajtóban. Abban reménykedtem, hogy a szelíd Jenny Fieldset találom itt, aki meg fogja engedni, hogy összerakjak magamnak egy baconös szendvicset.

Mrs. Mack meglátott, és talán a rémálom utóhatásai még az arcomra voltak írva, mert egy darabig meredten bámult, aztán odaszólt nekem:

– Jöjjön be, ha akar!

Beléptem a konyhába, és körülnéztem.

– Kakaó – jelentette ki Mrs. Mack ellentmondást nem tűrő modorban, és hirtelen rájöttem, hogy pontosan azt akarok, sokkal jobban, mint bármi mást. Egy nagy bögre habos kakaót. Ami sűrű és édes. Egy kicsit olyan, mint én.

– Beviszem – tette hozzá Mrs. Mack, és az irodája felé biccentett.

Bementem a kicsi és zsúfolt helyiségbe, amelynek fő eleme egy hatalmas, szőrös macska volt, ami békésen szundikált *Alisztkezelés szabályai* című iraton. Egy újabb különbség. Az én dr. Bairstow-m mindig is hangoztatta, hogy egy szervezetnek, ami magában foglalja Mr. Markhamet, nem szabadna további terheket vállalnia más házi kedvencek tartásával.

Kényelembe helyeztem magam, és hogy elüssem az időt valamivel, a szabályzatnak azon részeit olvasgattam, amiket nem

takart macska.

– Vortigern – közölte Mrs. Mack, és lerakott egy tálcát az íróasztalra. Két gőzölgő bögre és egy ezüstkanna az utántöltéshez. A konyhai személyzettel jóban lenni mindig kifizetődő.

Feltételeztem, hogy Vortigern nem más, mint a macska, bár a Rip Van Winkle név talán találóbb lett volna.

Elfújtam a gőzt, és ittam egy kortyot. Pontosan annyira ízlett, amennyire a kakaónak kell. Forró volt, sűrű és csokiízű.

Egy darabig csendben üldögéltünk, mialatt az épület ropogott és recsegett körülöttünk. Valahonnan a távolból léptek kopogása és beszédfoszlányok hallatszottak. Az örök váltották egymást.

Vártam a nap kérdését – ki maga? –, de nem kaptam meg.

Abögrén melengettem az ujjaimat, és lenyaltam a szám fölül a csokibajszot.

Mrs. Mack hosszas hallgatás után, anélkül, hogy rám nézett volna, azt mondta:

– Nem tudom, hogy ki maga, de mondok én valamit. Ha maga nem Maxwell, akkor jobb lesz, ha megtanul annak lenni. Mert ha van valami, amire ennek az intézetnek most szüksége van, akkor az egy valamilyenfajta Maxwell.

Döbbenten meredtem rá.

De Mrs. Mack nem szolgált magyarázattal, csak hallgatagon iszogatta a kakaóját, amíg az el nem fogyott.

És én is így tettem.

* * *

A meghallgatásra való felkészüléssel kellett volna töltenem a napot.

Azzal, hogy átmegyek a várható kérdéseken, és begyakorlom a válaszokat. Egy kicsit olyannak tűnt a dolog, mint egy állásinterjú, jóllehet a sikertelen jelentkező rendszerint csak egy udvarias levelet kap, és nem pedig golyót a fejébe.

Ezt kellett volna tennem. De nem így működött. A legkevésbé sem.

* * *

Először is az történt, hogy felbukkant Barclay.

– Beosztottam egy szobába – közölte határozottan. – Velem jönne, hogy megnézzem?

– Megéri az erőfeszítést? Holnap ilyenkorra alighanem halott leszek.

Barclay szeme villant egyet.

– Azért csak jöjjön, és nézze meg! – válaszolta aztán.

Nem is számítottam rá, hogy megkapom a régi szobámat a főépületben. Elgondolkodtam egy pillanatra azon, hogy most kié lehet. Gyanítottam, hogy az újoncoknak fenntartott lyukak egyikét kapom, a személyzeti tömb földszintjén. Azokkal nem is volt gond – egy kicsit kicsik voltak, de én is, és hát holmim sem nagyon akadt, ami zsúfolásig töltötte volna valamelyiket.

Alábecsültem Barclay-t.

A földszinten bőven voltak kisebbfajta helyiségek. Nem éppen otthonosak, és a parányi ablakokat rács fedte, továbbá remek kilátás nyílt belőlük a parkolóra és a nagyméretű, gurítható kukákra. A legtöbbit Mr. Strong uralta, és raktárnak használta őket.

Barclay igazán kitett magáért.

Egy hosszú, szűkös folyosó végén lévő szobát szánt nekem.

Padlótisztító erős szagától bűzlött, amit kétségkívül itt tároltak. Az egyik falnál keskeny fémkeretes ágy állt, a másiknál erősen leharcolt komód. A padló és a mennyezet közönséges beton volt. Az ódon fénycső zümmögött és villogott. A legközelebbi fürdő egy emelettel feljebb volt. Még Turk is jobb elhelyezésben részesült.

Most már tudtam, hogy Barclay miért vállalta magára az ügyet. Hogy bosszút álljon a tegnapi esetért. De így legalább nem kellett azt színlelnünk, hogy barátnök vagyunk.

– Itt hagyom, hogy berendezkedhessen – közölte ridegen.

Hát, a berendezkedéshez nem kellett sok idő. Körülnéztem. Sosem hittem volna, hogy valaha ilyesmit mondok, de tényleg visszavágytam a Gyengélkedőbe. És dr. Foster láthatatlan, ám nagyon is valós védelmébe. Eszembe jutott, hogy ez a szoba nem csupán rém kellemetlen, de szörnyen elszigetelt is. Bármilyen megtörténhetett a folyosónak ezen a végén. Például, tűz üthetett ki. És az összes ablakot rács borította. Megfordult a fejemben, hogy talán meg sem érem a meghallgatást.

Hát, nemigen volt mit vesztenem.

– Miért csináltad, Izzie? – kérdeztem halkán.

Alighanem fájó pontra tapintottam. Barclay arca szinte megfagyott, és láttam rajta, hogy egy pillanatig máshol jár gondolatban. De csak egy másodpercig.

– Hát, nem maradhatsz a Gyengélkedőben, nem igaz? – kérdezett vissza.

– Én arról beszélek, hogy miért dobtad fel Leon Farrellt?

Barclay szerelmes volt Leonba. Ezt biztosan tudtam. Mindig is szerette. Amikor meghaltam, bizonyára a Holdig ugrott örömeiben. Csak aztán Leon átköltözött Rushfordba, ahol mindentől elzárkózva

élt. Magányos és sebezhető volt, és Barclay már alighanem készült, hogy lépéseket tegyen. Erre visszatértem, és mindent tönkrevágtam.

Aszemembe nézett, és láttam, hogy a szája már nem görbül le megvetően és kissé gunyorosan. Ennél is többről volt szó. Tudtam én, hogy a mosolygós arc alatt...

– Nem tudod, mi? – fakadt ki Barclay. – Tényleg fogalmad sincs az egészeztől!

Nem kellett volna megkérdeznem. Jobb lett volna, ha csak elsétálok.

– Mit kellene tudnom?

Afénycső megint villogni kezdett a fejünk felett, és árnyékok táncoltak körülöttünk.

– Nem Leon Farrellt adtam fel. Hanem Madeleine Maxwellt. Őt kellett volna letartóztatni, nem Leont. Ő csak fedezett téged. Valamennyien ezt tették.

– Miért? Mit csináltam?

Most már minden színlelés eltűnt. Mivel nem voltak szemtanúk, Barclay szabad folyást engedett az indulatainak. Nyál fröcskölt a szájából, mialatt haragosan rám förmedt:

– Nem érted, mi? A nagy Maxwell! Csakhogy nem vagy az! Nem vagy nagy, és biztosan nem vagy Maxwell. Csak egy elég buta kislány, aki kevés ehhez a dologhoz.

Éreztem, hogy kezdek elhúlni, de most már túl messzire mentem.

– Szokás szerint összevissza zagyválsz, Izzie. Mit nem értek?

Ez volt az ő nagy pillanata, és megragadta. Szinte úgy köpte rám a szavakat, amelyekről tudta, hogy megsemmisítik a világot.

– Nem Leon követte el, te ostoba picca! Nem Leon hozott el egy kortársat Trójából. Csakis egyetlen személy képes ekkora

marhaságot csinálni.

Az az érzésem támadt, hogy a világ távolodik tőlem, de meg kellett kérdeznem:

– Akkor ki tette?

– Te tetted, Maxwell! Ő. Maxwell. Maxwell csinálta. Te tetted, mert olyan arrogáns és önhitt vagy, és annyira el vagy telve önmagaddal. Azt hiszed, csodálatos vagy, és mindent megtehetsz, amit csak akarsz. Mindenki fedezett téged. Aztán meghaltál, úgyhogy többé nem számított az ügy, és azt hittem, biztonságban vagyunk. És Leon kezdett túljutni a dolgon. Tudtam, hogy közeleg a nap, amelyen találkozni akar velem. Aztán beállítottál ide, és mindent tönkretettél. És most mindannyian veszélyben vagyunk. Megint. Csodálkozol, hogy az emberek gyűlölnék téged?

Minden embernek van egy önmagáról alkotott képe. Egy kép, amit reményeink szerint mások látnak. Az enyém a munkámon alapult. Olyannak láttam magam, amilyennek reméltem, hogy mások is látnak – keményen dolgozó, elkötelezett, rátermett profinak. Hogy ez az egész összeomlott egy pillanat alatt... a tudat, hogy ilyen szörnyű bűnt követtem el... a tudat, hogy én voltam az. Én voltam az, aki megtette. Én sodortam veszélybe az időtengelyt, a St. Maryt, a munkatársaimat... Lehet, hogy Leon előlem menekült el? A világ fogta magát, és rászakadt a fejemre.

Úgy éreztem magam, mintha jeges vízbe zuhantam volna. A megdöbbenéstől elakadt a lélegzetem. Barclay kirúgta az alapot a világom alól, és egyik pillanatról a másikra nem az az ember lettem, akinek hittem magam. Az utolsó dolog, ami még az enyém volt ebben a világban – az önmagamról alkotott képem –, váratlanul megsemmisült.

Nem tudtam, mit tegyek. Tényleg nem. Hogy mit érezek. Mit mondjak. Ezek után nem csodálkoztam azon, hogy Leon semmit sem mondott. Ezért dugott el a vécében... hogy ne tudjak beszélni Héliossal. Hogy ne tudjam meg azt, hogy ebben a világban nem Leon tette. Hanem én. Az az ember, aki súlyos veszélyt hozott az időtengelyre, aki mindent kockára tett, az én voltam.

Most éreztem át első ízben, hogy mennyire azonosultam ezzel az új, mástól átvett étellel – ugyanúgy halálra rémültem, ugyanúgy szégyenkeztem, és ugyanúgy elszörnyedtem, mintha tényleg én magam tettem volna. Megfordult a fejemben, hogy talán fel kéne adnom magam – oda kéne állnom az időrendőrök elé, bűnösnek kéne vallanom magam, hogy aztán megkapjam a büntetésemet, akármilyen legyen is az. Lehet, hogy ezért vagyok itt? Hogy az Időrendőrség kapjon egy bűnbakot?

De nyomban rájöttem, hogy ez még kevés lenne, ugyanis nem menteném meg Petersont, Guthrie-t vagy a Nagyfőnököt. Közel sem. Mert ha én bűnös vagyok, akkor ők is.

Mi a fenét fogok csinálni?

Egyáltalán, mi az, amit még megtehetek?

* * *

Nem tudom, meddig ácsorogtam ott, rettegve és a gondolataimba veszve, de mire felnéztem, Barclay már eltűnt.

Leroskadtam a kicsi ágyra, a rugók megnyikordultak alattam. Gondolkodni próbáltam, de ugyanaz a két szó keringett az agyamban, újra és újra: „Te tetted. Te tetted. Te tetted.” Nem tudom, meddig ültem ott. A fénycsó villogott, árnyékok táncoltak a

szobában. Múlt az idő. Készülnöm kellett volna a meghallgatásra. Fel kellett volna készülnöm, hogy védjem magam. Csakhogy nem tudtam mivel védekezni. Tudtam, ha rám bizonyítják, hogy én vagyok Maxwell, akkor lelőnek. Ahogyan Guthrie-t, Petersont és a Nagyfőnököt is. És Leont is, ha valaha megtalálják.

De még ha nem is tudják rám bizonyítani – attól ki menekülne meg? Ki hinné el, hogy egy másik világból származom? A holttestemet nem tudják kiásni, mert elhamvasztották, és szétszórták a hamvakat. Engem nem fogadott be az édes anyaföld. Csak volt valahol egy kisebbfajta kő, amelyre rávésték a nevemet.

Nem saját magam érdekelt. Most, hogy tudtam, mit követtem el, még abban sem voltam biztos, hogy akarok-e tovább élni. Ha nem jöttem volna ide...

Annyira belevesztem a saját, sötét világomba, hogy nem hallottam meg a halk lépteket. Amikor a jövevény megszólalt, majdnem szívrohamot kaptam.

– Jó napot, dr. Maxwell!

A hang évezredek fenségességét hordozta.

A hangulatom nem volt fényes.

– Hasadjon le rólam, Mrs. Partridge... – mormoltam rosszkedvűen, mert megfordult a fejemben, hogy ha sikerül kellően felhúznom, talán végez velem.

– Látom, hogy eléggé le van sújtva, de udvariatlan viselkedésre bizonyosan semmi szükség – válaszolta higgadtan.

Teljes harci díszbe öltözött, sötét haját a fejére feltekerve viselte, és ezüst tűk tartották a helyén. Vékony anyagból szabott, hosszú ruhája elegánsan omlott le szandálba bújtatott lábáig. Az egyik kezében tekercset tartott – a jelekből ítélve ez egy teljesen hivatalos

látogatás volt a részéről.

Nagy nehezen felálltam, hogy szembenézzek vele. A hangom remegett az érzelmektől, bár hogy milyen érzelmektől, azt nem tudom megmondani. Úgy éreztem, olyan vagyok, mint egy túlnyomásos kukta – bármelyik pillanatban felrobbanhatok, és romba dönthetem a fél épületet.

– Ezért hozott ide? – kérdeztem. – Hogy elvigyem a balhét, és leszedjem a nyakukról az Időrendőrséget? Áldozzam fel magamat valamiért, amit nem én követtem el? Szépen, nyugodtan haldokoltam Azincourt-nál, de maga ide hozott, és legyek hálás ezért a néhány plusz hétért? Hát, akkor hadd mondjam meg, Mrs. Partridge, hogy nem vagyok a bábja. Nem érdekel, mit vár tőlem, nem fogom megtenni. Kerítenie kell valahonnan egy másik Maxwellt. Nem lehet gond, úgy tűnik, bőséges készletekkel rendelkezik.

Mondtam volna tovább a magamét, de nem került rá sor. A fénycső vad villogásba kezdett. Az árnyékok már nem táncoltak, hanem ugráltak és szökkentek. Na, végre összejött. Végre feldühítettem Mrs. Partridge-ot.

Egymás szemébe meredtünk. Nem hátráltam meg. Felőlem füttyenthetett a viharoknak és a jelenéseknek, és megrázhatta a földet, pont semmire sem ment volna vele, mert ebben a világban elkövettem valami szörnyűséget, amivel nem tudtam együtt élni, úgyhogy ha szépen eltünttetett volna a föld színéről, hát csak szívességet tett volna mindenkinek.

– Gyerünk! – kiabáltam. – Mi lesz már! Szembeszálltam magával! Nyírjon ki, de most rögtön, mert én már torkig vagyok magával!

Mialatt beszéltem, rádöbbsentem, hogy Mrs. Partridge milyen magas. Elég sokáig nézett a szemembe ahhoz, hogy a bensőmben

mocorogni kezdjen a félelem. Aztán minden lecsillapodott.

– Te jószágos... – mondta nyugodtan és fesztelenül – szerintem le kéne ülnünk, nem gondolja?

Utóbb nem emlékeztem rá, hogy megmozdultam volna, és nem is akartam, de azon kaptam magam, hogy az ágyon ülök, és a kellemes délutánban csiripelő madarak dalát hallgatom.

– Szerintem kölcsönösen tájékoztatnunk kellene egymást – mondta ekkor Mrs. Partridge. – Én kezdjem?

Nem akartam végigcsinálni.

– Négy órakor lesz egy meghallgatásom – feleltem komoran. – Arra kéne összpontosítanom.

– Hát, akkor van még nagyjából egy teljes órája.

– Fel kell készülnöm, hogy valahogyan védjem magam.

– Biztosra veszem, hogy ez is sikerülni fog, mint oly sok minden.

Feladtam. És tényleg jó lett volna, ha kapok néhány választ.

– Jól van, maga kezdi! – böktem ki végül.

– Az Időrendőrséget meg kell állítani. Ha nem tesszük meg, ha a St. Mary nem tudja bebizonyítani, hogy ártatlan, akkor emberek fognak meghalni. Dr. Bairstow, Peterson, Guthrie, maga – mindenki, akitől a St. Mary jelenleg függ. Az eltávolításuk kikövezi az utat egy új igazgató kinevezéséhez – mindketten tudjuk, ki lesz az, és akkor azok az események, amelyek megelőzése érdekében oly kemény dolgozott a saját világában, itt fognak bekövetkezni, mert nem lesz senki, aki megelőzné őket.

– De hogyan tudjuk megállítani őket? – kérdeztem keserűen. – Bűnösök vagyunk. Én magam bűnös vagyok.

És ekkor megint a pánik szakadékának peremén álltam.

– Nem – felelte kissé ingerülten Mrs. Partridge. – Maga nem az.

– De nem tudom bebizonyítani. Senki sem fog hinni nekem. Akár be is vallhatnám, hogy ki vagyok. Nyilvánosan. Mindenki előtt. Mindenki azt hiszi, hogy Maxwell vagyok.

– Igen, mert maga Maxwell – felelte most már eléggé ingerülten. Ekkor megint összezavarodtam. Nem kellett hozzá sok.

– De ez mennyiben segít? Ha én vagyok Maxwell, kivégeznek Héliosz miatt. Ha nem vagyok Maxwell, kivégeznek, mert anomália vagyok.

– Biztosra veszem, ha szakít némi időt arra, hogy alaposan átgondolja a helyzetet, minden világossá válik.

Én meg rohadtul biztosra vettem, hogy nem így lesz.

– Ha feladom magam... elengedik a többieket?

– Kétlem.

– Akkor miért vagyok itt? Áldozzam fel magam, hogy az időrendőrök leszálljanak magukról?

– Erre a leghatározottabb nem a válasz. Honnan vesz ilyen ötleteket?

– Ó, nem is tudom. Csak sebesült voltam, üldöztek, megfagytam, belém lőttek, megint üldöztek, beborított sár, aztán hamu is, és megint pocsekul voltam... Elég zsúfolt ütemterv, de még marad hely a furcsa, egzisztenciális kérdésnek: mi a fészkes fenéért vagyok itt? Az isten szerelmére, Mrs. Partridge, mit vár tőlem? Mit tegyek? Adjon valami tippet!

– Nem tehetem. Önnek kell kiválasztania a saját útját.

– Miféle utat?

Erre persze nem felelt.

– Talán hagynom kéne, hogy egyszerűen lelőjenek – mondtam keserűen.

– Egyszer már meghalt ebben a világban. Igyekezzen elkerülni, hogy ez még egyszer megtörténjen!

– Nem kéne meghalnom? Nem ezért vagyok itt? Hogy kivégezzenek, és az időrendőrök békén hagyják magukat...

– Éppen ellenkezőleg. Tegyen meg mindent annak érdekében, hogy életben maradjon!

– Miért?

– Hogy elmondhassa az igazságot.

– Arra céloz, valljam azt, hogy Maxwell vagyok.

– Maga Maxwell – felelte, és sóhajtott egyet.

Ez speciel igaz volt.

– Sokkal jobban megbonyolítja, mint kellene – folytatta Mrs. Partridge. – Biztos vagyok abban, hogy ha alaposan végiggondolja a dolgokat, rá fog jönni, milyen bölcs dolog lesz bevallani, hogy ki maga.

Ebben meg én kételkedtem. Ekkor különös gondolatom támadt, és megkérdeztem:

– Maga ölt meg? Hogy megbüntessen azért, amit Héliossal műveltem?

– Arra már nem volt lehetőségem – felelte, és mosolygott, de a mosolyának nem sok köze volt a jókedvhez.

Visszaültem, és csak a fejemet csóváltam. Ez már tényleg túl sok volt nekem.

– Ez talán segíteni fog – tette hozzá Mrs. Partridge. – Igya meg!

Amit adott, az rosszabb volt mindennél, amitől valaha berúgtam, pedig egyszer Babychammel is sikerült. Végül. Kellett hozzá négy rekesz, de csak célba értem. Másnap persze azt kívántam, bárcsak ne tettem volna. Mindenesetre legyúrtem egy óriási kortyot

valamiből, amitől majdnem lerobbant a fejem teteje. Benne volt fél percben, mire lélegezni tudtam, és amikor ismét tisztán láttam, Mrs. Partridge már az ajtó felé tartott.

– Várjon! – szóltam utána. – Nem mondta meg, hogy mit kell tennem!

Visszafordult, és azt felelte:

– Ne feledje: a múltat nem változtathatjuk meg. De a jövőt igen.

Azzal eltűnt, cserébe befutott Ellis, és közölte velem, hogy eljött az idő.

11

IGAZÁN jól jött volna pár nyugodt perc.

Pár perc, hogy leüljek és gondolkodhassak. Hogy megfontoljam az elhangzottakat. Kitaláljam, hogy mit fogok tenni. Hogy mit fogok mondani.

Rohadtul nem kaptam rá lehetőséget.

Sosem tudtam meg, hogy mi volt abban az italban, amit Mrs. Partridge adott. Csak azt tudom, mialatt Ellis mögött baktattam a főépület felé, úgy éreztem, képes vagyok meghódítani az egész világot. Herkules... ki az? Úgy éreztem, röhögve teljesíteném a próbákat még ebéd előtt, aztán simán lenyomnám a Minótauroszt. Fejen állva, és a „God Save the King”-et fütyülve.

A legyőzhetetlenség érzése kitartott, mialatt végigmentünk az épületen, és beléptünk a nagyterembe, ami tele volt emberekkel. Meglepődtem, mert egy dohos, sötét cellára számítottam, elektródákra, és semmi szemtanúra. Másrészről, a csend, ami a teremre borult, nem érződött barátságosnak. És az elrendezés sem.

A lépcső előtt számomra ismeretlen nő ült egy asztalnál, a főbejárattal szemben. Az Időrendőrség fekete egyenruháját viselte, amit nem találtam kimondottan megnyugtatónak. Nagyjából annyi idős lehetett, mint dr. Bairstow, és a tetőablakon besugárzó fényben tisztán kirajzolódtak a hajába vegyülő, ősz szálak. Amikor beléptünk, nem nézett fel, tovább írt valamit. A keze lassan, de állhatatosan

mozgott a papír felett.

Tőle jobbra Albay ezredes, illetve egy szintén ismeretlen tiszt ültek egy kisebb asztalnál, ami tele volt elektronikus berendezésekkel.

Dr. Bairstow, Peterson és Guthrie az első sorban ültek, mindkét oldalon örökkel szegélyezve, míg a St. Mary népe mögöttük foglalt helyet. Miss Lee oldalt ücsörgött, az előtte lévő apró asztalon tablet feküdt – őt bízták meg a jegyzőkönyv vezetésével.

És baljóslatú módon, a terem közepén egyetlen magányos szék állt, pontosan a tetőablak közepe alatt. Egyedül annak örültem, hogy legalább megengedik, hogy leüljek.

– Gyerünk! – szólt rám Ellis, és oldalba bökött.

Lassú léptekkel vonultam be a terem közepére. Hányszor jártam már itt? Dolgoztam, tárgyaltam, előadtam, eligazítást tartottam és kaptam... Sosem hittem volna, hogy valaha ilyesmire fog sor kerülni.

– Leülhet! – szólt rám Albay, én meg, hogy bosszantsam, ráérősen mozogva elfordítottam a széket. Aztán körülnéztem, megjegyeztem magamnak, hogy hol vannak az ismerős arcok, lesimítottam a ruhámat, végül kényelembe helyeztem magamat. Nem követtem el azt a hibát, hogy bátorítás vagy támogatás jeleit kerestem. Ellis pontosan mögém állt be.

Csend telepedett a csarnokra. Anő tovább írt. Pedig még el sem kezdtük – ugyan mi a fenét irkálhatott?

Aztán a köhögések és halk csoszsanások is elhaltak. Ez talán most esett meg első ízben egy olyan helyen, ahol múltjárók tartózkodtak. Jómagam a lábamat bámultam. Felőlem addig húzhatták az időt, amíg jólesett nekik.

A nő végül félretette a tollát, felnézett, és megszólalt:

– Jó napot! A bemutatkozástól tekintsünk el! A nevem nem fontos.

Beleegyeztem, hogy elnököljek ezen a meghallgatáson, amelynek célja az, hogy megállapítsuk az előttünk ülő személy kilétét.

Engedjék meg, hogy mondjak pár szót magamról, és hogy miért kaphattam meg ezt a feladatot. Éveken át dolgoztam a St. Marynek, majd átkerültem az Időrendőrséghez. Egyesek úgy gondolták, hogy a tapasztalataim révén mindkét táborban magabiztosan fogok mozogni, és képes leszek elsimítani az előítéletek és a nézetkülönbségek miatti problémákat. Amennyiben valakinek kifogása van ellenem, vagy kételkedik a hozzáértésemben, kérem, most szóljon! A hallgatást beleegyezésnek fogom tekinteni.

Elnökasszony végignézett az összegyűlt embereken. Mindenki hallgatott, én meg arra gondoltam: *Te jó ég, ez itt dr. Bairstow női változata!* Kíváncsi lettem volna, hogy a St. Mary melyik inkarnációjában dolgozott, és örültem, hogy nem az enyémben.

– Tőlem jobbra Albay ezredes foglal helyet, aki a meghallgatást vezeti – folytatta aztán. – Jól tudom, hogy ez a meghallgatás a része egy nyomozásnak, amelynek tárgya egy kortárs állítólagos kiemelése a saját korából?

Albay bólintott, és fennhangon válaszolt:

– Igen, Elnökasszony!

– Jól tudom, hogy valamennyi tanú jelen van?

– Igen, asszonyom!

– Tőlem balra a vizsgálat alanya foglal helyet. Jó napot! Tudomásom szerint ön nemrégiben súlyosan megsebesült, és még nem gyógyult fel teljesen. Jól érzi magát?

– Igen, Elnökasszony, köszönöm.

– Ezredes, ne feledkezzen meg a tanú egészségi állapotáról, és azt figyelembe véve tegye a fel a kérdéseit!

– Asszonyom, szándékomban áll... – kezdte Albay, és felállt.

– Minden bizonnyal, ezredes – vágott közbe Elnökasszony. – Csupán figyelmeztettem, hogy ne teremtsen alapot későbbi perekhez!

Ezzel elhallgattatta a fickót.

– Köszönöm, asszonyom. Hálás vagyok a figyelmeztetéséért.

Elnökasszony felkapta a tollát, és megint írni kezdett, közben odaszólt az ezredesnek:

– Kezdheti!

És elkezdődött.

– Elnökasszony, ez a tanú ellenségesen viselkedett, és több alkalommal sem mutatta az együttműködés szándékát. Mivel az állapotát tekintve ellenjavallt a különböző gyógyszerek alkalmazása, amennyiben nincs ellene kifogása, az igazság-bilincset fogom használni.

Már megint az a kurva bilincs. Direkt nem kérdeztem róla Ellist, mert nem akartam tudni.

Egy ismeretlen időrendőr közeledett, a kezében egy dobozzal, amiből kiemelt egy bilincsféleséget. Fémből készült, a hosszúsága hat hüvelyk lehetett, és volt rajta egy kisméretű, beépített képernyő. A képernyő felett apró jelzőfények sorakoztak, amelyek jelenleg sárga fénnel világítottak.

– Kérem, a jegyzőkönyv kedvéért közölje a berendezés rendeltetését! – parancsolta Elnökasszony.

– Elnökasszony, ez itt egy igazság-bilincs – közölte Albay. – A beépített szenzorok észlelik azokat a reakciókat, amiket az emberi test ad a feltett kérdésekre. Igaz válasz esetén a jelzőlámpák zöld fénnel égnek, hazug válasz esetén vörössel. Amennyiben az alany

sorozatosan hamis válaszokat ad, a bilincs úgy reagál, hogy elvegye az alany kedvét a további hazudozástól.

Ó, a kurva életbe!

A közönség soraiban többen mocorogni kezdtek, és felhördültek, de senki sem állt fel, hogy azt mondja: „Ezt nem tehetik meg!”

Megjegyeztem magamnak, hogy ha Leon valaha visszatér, szépen, csendesen beszélek vele erről a dologról. Egy órán át. Bár inkább még hosszabban.

Albay ezredes felállt. Nem feküdtek előtte papírok. Összekulcsolta a két kezét a háta mögött, és felém fordult.

A gondolataim összevissza röpködtek. Összpontosítanom kellett. *Koncentrálj, Maxwell! Mit fogok mondani? Bevalljam, hogy nem ebből a világból származom? Ennyi elég lesz ahhoz, hogy elengedjék az ügy többi vádlottját is?* Kétkeltem ebben, és különben is: ki hinne nekem?

Vagy próbáljam meggyőzni őket arról, hogy valóban Maxwell vagyok? Azzal mit nyerhetek?

Hirtelen nagyon bántam, hogy feladtam a hallgatást. De aztán David Sandsre pillantottam, aki épen és egészségesen üldögélt a harmadik sorban Schiller és Roberts között, és nem sajnáltam semmit. Arra gondoltam, hogy majd csak kitalálok valamit. Egy, a tudatom mélyén cincogó hangocska figyelmeztetett, hogy jobb lesz, ha sietek, mert a fickó mindjárt nekem esik.

– Elnökasszony, ez az ügy viszonylag egyszerű – jelentette ki Albay. – Jelenleg három embert vádolunk azzal, hogy kiemelték egy kortársat a saját idejéből. A negyedik megszökött, és most nincs jelen. Ugyanakkor, ha a gyanúm beigazolódik, és ez a személy valóban Madeleine Maxwell, akkor ő volt a felbujtó és az első sorban

felelős elkövető.

– Tudomásom szerint Madeleine Maxwell halott – jegyezte meg Elnökasszony.

– Én viszont gyanítom, hogy nem ez a helyzet – válaszolta Albay. – Hiszek abban, hogy be tudom bizonyítani, ez a személy dr. Maxwell. Amennyiben igen, akkor a bíróságnak meg kell hallgatnia a tanúvallomását.

– Ez nem bíróság, ezredes!

Albay erre csak kurtán legyintett. Nem számított. És én tudtam, hogy igaza van – amint megállapítja a kilétemet, onnan már nem lesz hátra más, csak egy rövid séta, és egy még rövidebb búcsú.

– Nos, úgy látom, ezt az ügyet könnyű megoldani, ezredes. Feltételezem, hogy a rendelkezésére állnak a DNS-minták.

– Valóban így van, asszonyom.

– És az eredmény?

Albay tétovázott pár pillanatig, majd kibökte:

– Nagy az egyezés.

– Mennyire?

– Nagyon nagy.

– Kellően nagy?

Albay megint tétovázott.

– Ismét megkérdezem: kellően egyeznek az adatok?

– Az egyezés nem kielégítő.

– Amennyiben?

– Az adatok nem igazolják, de nem is cáfolják azt, hogy ez a nő Madeleine Maxwell. A minták nem azonosak. Ugyanakkor, rendkívül hasonlóak.

– Azt mondja, hogy a tanú nem teljes mértékben Madeleine

Maxwell?

– Azt mondom, hogy valaki talán megbabrált a mintákat, és eltorzította az eredményt annyira, hogy kétely merüljön fel.

Helen ingerülten felkapta a fejét. Gyanítottam, hogy ha az ezredes egyszer kettesben marad vele valahol, nem sok esélye lesz a túlélésre.

– Hogyan tudták volna meghamisítani az adatokat? – kérdezte Elnökasszony. – A maga emberei ellenőrizték az eredményt!

– Hogy hogyan csinálták, azt nem tudom. Csak azt, hogy megtették.

– Ez így kevés, ezredes.

– Meg vagyok győződve, asszonyom, hogy ez a nő, aki ott ül, Madeleine Maxwell. Ő maga is bevallotta egy alkalommal.

– Akkor bizonyítsa be, ezredes, és tovább ne vesztegesse az időnket!

Albay biccentésére egy rendőr a jobb alkaromra csúsztatta a bilincset. Kicsit küszködött, hogy becsukja, mivel a duzzanat még nem lohadt le teljesen. Amikor összenyomta, erős fájdalmat okozott. Én meg röhögtem. Mert annyira hülye vagyok, hogy jó ötletnek tartottam bosszantani valakit, aki máris fájdalmat okozott.

Elnökasszony még csak fel sem nézett, amikor megszólalt:

– Használják a másik karját, ezredes!

– Asszonyom, az eredmények sokkal pontosabbak...

– Akkor várunk, amíg meggyógyul a karja. Elnapolhatom a meghallgatást.

Albay összepréselte a száját, és bólintott.

A másik karomra könnyen rácsúszott a bilincs. A rendőr szorosan húzta. Nagyon kemény volt, és nagyon hideg.

Szeretném azt állítani, hogy volt valamilyen tervem. Hogy mindent alaposan átgondoltam, és kitaláltam egy gondosan megtervezett cselekvéssort, amely biztosította a sikeres végeredményt. Igen, tényleg jó lett volna.

Másrészről, Mrs. Partridge azt mondta, hogy rögtönözök, és ki voltam én, hogy vitatkozzak vele?

Rájöttem, hogy valaki beszél hozzám.

– Bocs, kicsit elkalandoztam. Megismételné?

Albay sandán nézett rám, és gunyoros hangon megkérdezte:

– Talán én válaszoljak?

– Nem, arra semmi szükség. Csak néha nem figyelek oda.

A bilincsen a lámpák zöld fénnel világítottak. Valaki felnevetett.

– Először néhány egyszerű kérdést fogok feltenni azzal a céllal, hogy kalibráljuk a bilincset.

– Csak nyugodtan – feleltem nagyvonalúan legyintve. – Egész kényelmesen elüldögélek itt.

Az asztal felől fojtott mormogás hallatszott. Az ismeretlen tiszt kapcsolgatott valamit, tárcsákat tekergetett, és végül belekezdünk.

– Kérem, adjon hamist választ erre a kérdésre.

– A legnagyobb örömmel.

– Hány éves ön?

– Százegy.

Aggasztó módon kellett vagy két másodperc, mire felgyúlt a vörös fény.

– Köszönöm. Milyen színű a haja? Kérem, az igazságnak megfelelően válaszoljon.

– Vörössel árnyalt aranybarna.

Megint vörös fényt kaptunk.

Sóhajtottam egyet, és kiböktem:

– Vörös.

Zöld fény.

Elnökasszony felnézett, és kijelentette:

– Úgy látom, ezredes, a bilincs tökéletesen működik. Haladjon tovább!

Kissé reszketve vártam, a legutóbbi kihallgatásom emlékei még frissen éltek bennem.

Albay egyenesen belevetette magát a kellős közepébe:

– A trójai küldetés során kiemelt egy kortársat a saját idejéből?

Ekkor valami a helyére ugrott a fejemben. Beszüntettem a folytonos önsajnálatot, sőt összpontosítottam. Hirtelen az a benyomásom támadt, hogy látom a kiutat. Aszemélyazonosság kérdésében elég ingoványos talajon álltam, de a kiemelt kortárs ügyében tisztán és egyértelműen ártatlan voltam. Ugyanis nem én tettem. Váratlanul lehetőségem nyílt arra, hogy túljussak ezen az ügyön, méghozzá ezen a napon. Mert az bizonyosnak tűnt, hogy egy durvább kihallgatás végzetes volna. Ha begyógyszereznek, a jó ég tudja, hogy miket pofázok el. De itt és most legalább volt némi befolyásom az eseményekre.

Ugyanakkor azt is tudtam, ha túl gyorsan és könnyedén válaszolok, az gyanút kelt. Rá kellett vennem Albayt, hogy a kortárs kiemelésére összpontosítson, és az izgalom hevében elfelejtse kideríteni, egészen pontosan ki a fene vagyok én. Ó, sima ügynek tűnt... Még ekkor is éreztem, hogy Mrs. Partridge folyékony tüze ott izzik az ereimben.

– Utolsó figyelmeztetés, ezredes!

– Elnézését kérem, asszonyom! Csupán szeretném megkímélni a

bíróságot az időpazarlástól.

– A meghallgatás elnöke ismételten figyelmezteti önt, hogy ez nem bíróság.

– Nos, rendben! Mondja meg a nevét! – parancsolt rám Albay.

Nem akartam ostoba szópárbajba bonyolódni az ezredessel, ezért az első sorban ülő dr. Bairstow-t néztem, mintha neki válaszoltam volna. A magam részéről, egyedül őt tekintettem főnöknek. És mivel láttam, hogy ez is bosszantja az ezredest, hát annál inkább csináltam.

– Maxwell – közöltem fennhangon.

Mindenki a zöld fényt bámulta.

Albay várt, hogy a csend nyomasztó legyen. Amikor mocomogni kezdtem, hogy kicsit máshogy üljek, megéreztem, hogy a pólóm csupa izzadság.

– Maga Madeleine Maxwell?

– Nem.

Vörös fény. Tiszta, állandó, pislákolás nélküli vörös fény.

És három másodperccel később – éles fájdalom hasított belém. Nem tartott sokáig, és nem is volt őrjítő. De valami azt súgta, hogy az lesz, ha nem mondok igazat.

– Au! – jajdultam fel, és felháborodottan néztem az ezredesre. – Ez fáj!

– Az volt a cél. Tehát, maga Madeleine Maxwell?

Megráztam a fejemet, hátha az biztonságosabb. Nem volt. Ezúttal kisebb erősebb fájdalom hasított belém, és önkéntelenül felszisszentem. És ezek a görények még a sebesült karomra akarták rátenni a bilincset...

Dr. Bairstow-ra pillantottam, aki kómerev arcot vágott, és

odaszóltam nekik:

– Maguk itt kínozzák az embereket?

– Mi nem – felelte, gondosan kihangsúlyozva a „mi”-t.

– A tanú korlátozza a megszólalásait a kérdésekre való válaszadásra! – figyelmeztetett Albay.

– A tanú pillanatnyilag elég pipa.

– A tanú emlékezzen rá, hogy ez egy hivatalos meghallgatás!

– Ezt a tanú aligha felejtheti el.

– Talán folytassa, ezredes, ha kérhetem! – szólt közbe Elnökasszony.

– Hogyne, asszonyom. Ön Madeleine Maxwell?

– Nem.

Vörös fény.

És rövid ideig tartó, erős fájdalom. Óhatatlanul ugrottam egyet ültömben. Az önuralmam cérnaszálon függött. Megfogadtam, hogy ezért még elkapom Albay golyóit.

– Ön jelenleg a St. Marynek dolgozik, vagy régebben dolgozott?

– Igen.

Zöld fény.

Erre sokan felnyögtek meglepetésükben.

– Talán könnyebb lenne, ezredes – szólt közbe Elnökasszony –, ha hagyná, hogy a tanú mondjon valamit, aztán annak tartalmáról faggatná. Ha ez így megy tovább, nem jutunk semmire.

Önkéntelenül dr. Bairstow-ra pillantottam, akinek az arcán megjelent az „üdv a világomban” kifejezés. Rajtakapott, hogy őt nézem, és azonnal átrendezte a vonásait.

Kicsivel hátrébb dőltem, és beszélni kezdtem:

– A nevem Maxwell. Rushfordban laktam, egy Leon Farrell nevű

férfival. Egy napon fegyveresek bukkantak fel a semmiből, és ránk támadtak. Nem közölték, hogy kicsodák, és nem adtak semmilyen magyarázatot. Elmenekültünk, és sokáig üldözött minket egy csoportra való inkompetens gazember, akik annyira nem törődtek sem az időtengely, sem a kortársak biztonságával, hogy az valami elképesztő.

Vettem egy mély lélegzetet. Elfojthatatlan harag fortyogott bennem. Felálltam, és szembefordultam az ezredessel, mert az ilyesmit nem lehet ülvé csinálni.

– Maguk elsütöttek egy szonikus fegyvert, mialatt egy befagyott folyón álltak. Megrepszették a jeget, tőkfejek! Hogy nem lett belőle katasztrófa, az maga a csoda. Több száz ember volt a jégen. Férfiak, nők, gyerekek, és maguk veszélybe sodorták őket! Ha a vízbe kerültek volna, pillanatok alatt meghaltak volna. Jóvátehetetlenül megváltoztatták volna a történelmet!

Na, és Thébában ismét megjátszották. Aszonikus rezgésekkel felébresztették az öt mérföldes körzetben tartózkodó összes krokodilt. Nem tudják, hogy azok az állatok így kommunikálnak? Szerencsénk, hogy mindenki az ünnepség helyszínén volt! Ha a partok tele lettek volna halászokkal, családokkal, vizet merő vagy fürdőző emberekkel, ivó állatokkal, tömegek haltak volna meg a maguk vakmerő felelőtlensége miatt!

Pompejiről kussoltam, nem akartam bajba keverni Ellist.

– Asszonyom, ha a véleményemet kérdezi – folytattam Elnökasszony felé fordulva –, és nagyon remélem, hogy egyszer úgy lesz, amondó vagyok, hogy az a tény, hogy ezek a rendőrök ész nélkül tombolnak fel és alá az időtengelyen, lényegesen nagyobb veszélyt jelent, mint az, amit elvileg vizsgálnak. Egy bűncselekmény,

amit – sietve hozzáteszem –, határozottan tagadnak mindazok, akiket megvádoltak vele, és amire nincs más bizonyíték máshol, csakis az időrendőrök képzeletében. Miért nem állítják ide azt a bizonyos kortársat? Ő hol van? – Művészi alakítással körbefordultam, és folytattam: – Ó! Nahát! Nincs itt? Milyen különös! Az egyetlen bizonyíték, ami a kétség árnyéka nélkül bizonyíthatná, hogy bűncselekmény történt, és ők nem tudják megmutatni! Mert nem létezik!

Elnökasszony, szívesen mutatnék egy felvételt annak alátámasztására, hogy meglátásom szerint az időrendőrök viselkedése megdöbbentő volt. Förtelmes. Minden szakmaiságot mellőző. Gondatlan. Ostoba. Mialatt próbálták megbüntetni azokat, akik szerintük felelősek egy meg nem történt bűncselekményért, mindent feldúlva vonultak át a Történelmen, veszélyeztetve az időtengelyt és számtalan ember életét. Az Időrendőrség szégyent hoz mindenkire, Elnökasszony, és indítványozom, hogy a lehető legszigorúbb korlátozást róják ki rájuk.

Leroskadtam a székemre, és hátradőltem. Hátul valaki tapsolni kezdett, és lassan az összes néző beszállt.

Megpróbáltam nem kimutatni az elégedettséget, ami szétáradt bennem. Bár az is átvillant az agyamon, hogy mostantól állíthatom ugyan, hogy nem én vagyok Maxwell, amíg belekékülök, egy ilyen kitörés után senki sem fogja elhinni.

Albay intésére az időrendőrök leakasztották a vállukról a fegyverüket, és egyértelműen megmutatták, hogy mit akarnak. A St. Mary népe lassan elcsendesedett, de valami megváltozott.

Albay a száját összepréselve állt, a képe kissé kivörösödött, reményeim szerint azért, mert azt hitte, győzelemre áll. Reméltem,

forrón reméltem, hogy a kirohanásommal megadtam neki mindazt a muníciót, amiről azt hitte, elengedő lesz ahhoz, hogy elintézzem.

Ekkor ismét Elnökasszonyra pillantottam. Aki ekkor is írt. Én az életemért harcoltam – és Guthrie, Peterson, valamint a Nagyfőnök életéért –, erre tessék, a nő meg csak irkált. Elfordította a fejét, és rajtakapott azon, hogy őt nézem.

– A tanú ezúttal igazat mondott – jelentette ki higgadtan és teljesen szenvtelenül.

Bólintottam. Igen, a tanú csakugyan igazat mondott. Mert végül – végre-valahára –, Albay ezredes hagyta, hogy a diadalérzete megrontsa az ítélőképességét. Tudtam, hogy most nagy hibát fog elkövetni. Távolság volt tőlem, de így is érzékeltam hirtelen támadt izgatottságát. Azt hitte, tisztán látja maga előtt az utat. Vett egy mély lélegzetet, és belekezdett:

– Elnökasszony, azt gondolom, hogy mindenki számára, aki a teremben tartózkodik, teljesen egyértelmű, hogy ez a személy Madeleine Maxwell. Nyilvánvaló, hogy jól ismeri a St. Maryt és annak működését. Acinkosok azt hitték, ha azt állítják, hogy Madeleine Maxwell meghalt, és hogy elhamvasztották a tetemét, megúszhatják Maxwell tettének következményeit, de én ezt nem veszem be. Kész vagyok kijelenteni, ha kell, meg is esküszöm rá, hogy ez a nő, aki itt ül előttünk, Madeleine Maxwell.

– Abszolút biztos benne?

– Igen, Elnökasszony. Abszolút biztos vagyok benne. Ő Madeleine Maxwell, semmit kétség. Ő az, aki a trójai küldetés során kiemelt egy kortársat a saját korából. Amiért halálbüntetés jár.

Elnökasszony felém fordult. Teljes csend borult a teremre. Nem mozgott más, csak a porszemcsék, amik a tetőablakon át lesugárzó

fénykévekben örvénylettek.

Éreztem, hogy verejték csorog a hátamon. Akarom lüktetett. Amellkasom lüktetett. Hasogató fejfájásom támadt. Gyanítottam, hogy Mrs. Partridge boszorkányfőzetének hatása múltóban van. Bármelyik pillanatban összeomolhattam.

Elnökasszony felszólította a tanút, hogy igazat mondjon.

Aztán azt mondta:

– Kérem, közölje a nevét!

– Madeleine Maxwell.

Zöld fény.

Senki sem mozdult.

– Kap némi időt, hogy alaposan megfontolhassa a válaszát a következő kérdésre, és felszólítom, hogy az igazságnak megfelelően válaszoljon – folytatta Elnökasszony. – Az előző évben, mialatt Trójában dolgozott, eltávolított valakit, bárkit a saját korából?

Feltartottam a bilincset, hogy mindenki jól lássa, és alaposan kieresztettem a hangomat, hadd járja be az egész csarnokot:

– Nem, nem tettem. A nevem Madeleine Maxwell. A St. Mary műveleti tisztje voltam, és soha nem emeltem ki senkit a saját korából.

Zöld fények. Végig, az egész sávban. Minden jelzőfény zölden világított.

Falakat megrázó éljenzés csapott fel.

Elnökasszony megvárta, hogy elcsituljon a lárma, aztán ismét megszólalt:

– Van arról tudomása, hogy valaki kiemelt egy kortársat a saját korából?

Hú, bazmeg! Rossz kérdést tett fel. Mert az én világomban igen,

Leon pontosan ezt tette. Attól féltem, hogy most, ebben az utolsó szakaszban mindent tönkreteszek.

Vettem egy mély lélegzetet, és ismét felemeltem a karomat, hogy a bilincs messziről is látható legyen. A fejem kegyetlenül lüktetett.

– Bizonyosan tudom, hogy az itt jelenlévők közül senki sem volt a tanúja annak, hogy kiemelek egy kortársat a saját korából.

Nem pont ezt kérdezte, de úgy tűnt, senki sem vette észre a különbséget.

A lámpák zölden világítottak, és megint felharsant az örömujjongás.

– Guthrie őrnagy vagy dr. Peterson segített-e valakinek, vagy összejátszott-e valakivel, aki kiemelt egy kortársat a saját korából, vagy érintettek-e bármilyen módon egy kortárs saját korából való kiemelésének?

Bazmeg! Bazmeg, bazmeg, bazmeg! Ezt hogy fogalmazzam meg?

– Sem Guthrie őrnagy, sem dr. Peterson nem segített nekem soha egy kortárs a saját korából való kiemelésében – válaszoltam végül.

Zöld fények. Végig. Acsekély késlekedést senki sem vette észre. *Ne kérdezz Leonról, ne kérdezz Leonról, ne kérdezz Leonról!* – hajtogattam magamban.

– Tudomása szerint, Farrell főnök segített-e valakinek, vagy összejátszott-e valakivel, aki kiemelt egy kortársat a saját idejéből, vagy érintett-e bármilyen módon egy kortárs saját korából való kiemelésében?

Erre a válasz, természetesen, az igen volt.

Gondolkodj, Maxwell!

– Hogy időt takarítsak meg, Elnökasszony – mondtam fennhangon –, itt és most kijelentem, hogy nem csupán én nem emeltem ki

senkit a saját idejéből, hanem ennek az intézménynek egyetlen munkatársa sem segített nekem egy ilyen tett elkövetésében, nem játszott össze velem, és nem érintette semmilyen módon egy általam elkövetett, ilyen jellegű bűncselekménynek.

Kicsit csúrcsavaros lett, de a bilincs vett az adást.

Zöld fények mindenütt.

Egetrázó üvöltés csapott fel.

Albay ezredes a fejét lehajtva állt a zűrzavarban.

Elnökasszony felállt, és azonnal csend lett.

– A meghallgatásnak vége – jelentette be emelt hangon. – A tanú elmehet.

– Tessék, Elnökasszony? – kérdezte értetlenül pislogva Albay. – Nem! Vádak hangzottak el, és a felelősöknek el kell nyerniük méltó büntetésüket!

– Ezredes, a vádak alaptalanok – vágott vissza Elnökasszony. – Ön határozottan állította, hogy ez a tanú dr. Madeleine Maxwell. És ezt ő maga is elismerte. Ön azt hitte, hogy ez a tanú főbenjáró bűncselekményt követett el, és megpróbálta bíróság elé állítani. Bűnrészességgel vádolt három munkatársat és a jelenlegi igazgatót. Dr. Maxwell teljesen egyértelműen bebizonyította, hogy ártatlan. És ha ő ártatlan, akkor a munkatársai is azok. A bilincs nem hazudik, Albay ezredes. Ezt pontosan ön mondta. Nyilvánvaló, hogy valakik valahol súlyos hibát követtek el. Ezúton kérek elnézést az érintettektől. A meghallgatásnak vége.

– Nem! – tiltakozott Albay dühösen. – Tudom, hogy ez a bűncselekmény megtörtént! Azt nem tudom, hogyan csinálták, Elnökasszony, de megtévesztettek minket! Ragaszkodom hozzá, hogy folytassuk az ügyet!

– Ezredes, nem teheti meg, hogy addig vádol embereket ugyanazzal a bűnnel, amíg feladják, és bűnösnek vallják magukat. Ez törvénytelen!

– Mindazonáltal, asszonyom, ragaszkodom hozzá!

Albay ekkor felém fordult, és rám förmedt:

– Ha annyira ártatlan, miért menekült el?

– Mert nem tudtuk, hogy kik maguk, és mit akarnak tőlünk – válaszoltam szemrebbenés nélkül. – Nem mondták meg. Akárhik lehettek volna. Mi csak fegyvereseket láttunk, akik összevissza lövöldöznek, és zűrzavart teremtenek mindenhol, ahol felbukkannak.

– Beszélhetett volna... a Gyengélkedőn... elmagyarázhatta volna!

– Túl beteg volt ahhoz, hogy beszéljen – szólt közbe dr. Foster villámgyorsan felpattanva. – Én megmondtam magának, többször is. De nem hallgatott rám.

Albay újra és újra körülnézett. Elkapták. Tudta, hogy elkapták, csak azt nem, hogy hogyan.

– Adja fel, ezredes! Valaki... – mondtam, és ügyeltem, hogy ne nézzek Barclay-ra – felhasználta magát a saját céljai érdekében. Átverték. Arra kéne összpontosítania az erőfeszítéseit, hogy megtalálja azt a személyt, aki felelős azért, hogy maga csak az idejét vesztegette.

Elhallgattam, és vártam, hátha kihasználja a lehetőséget, és lelövi Barclay-t, de sajnos nem tette meg.

Ám harc nélkül nem adta fel.

– Mi az Időrendőrség tagjai vagyunk, és önök kötelesek...

Ekkor azonban maga dr. Bairstow avatkozott közbe:

– Az időrendőrök tanúbizonyságát adták, hogy könnyen manipulálhatóak, meggondolatlanul cselekednek, és nem törődnek a

következményekkel. Megsemmisítették a szervezetük minden hitelességét. Ez súlyos következményekkel jár. Elnökasszony, ha volna szíves...

Elnökasszony továbbra is az asztalánál állt, a sokaságtól távol. Minden szempár rá szegeződött.

– A St. Mary hét igazgatója alapította az Időrendőrséget – mondta fennhangon –, és az alapító okirat szerint hét igazgató kell a felosztatásához. Dr. Maxwell halála óta a St. Mary nem tudott összegyűjteni hét igazgatót, de most, hogy ön, ezredes, kijelentette – egyértelműen és tanúk előtt –, hogy ez a hölgy minden kétséget kizáróan Madeleine Maxwell, a probléma megoldódott.

A fejemben kezdett összeállni a kép. Ez nem rólam szólt. Még csak nem is Héliosról. Hanem az Időrendőrség felosztatásáról. Nem Mrs. Partridge volt az egyetlen, aki felhasznált engem a saját céljai érdekében.

– Ön Madeleine Maxwell? – kérdezte tőlem dr. Bairstow.

– Igen – feleltem fáradtan. – Én vagyok.

– A bilincs jelzi, hogy igazat mond. A bilincs, amit ön alkalmazott, ezredes!

A haragtól sápadt emberekkel vigyázni kell. Sosem jó jel. És Albay most falfehérre sápadt.

– Nem hagyom! – recsegte indulatosan. – Nem hagyom, hogy ezek a bűnözők megússzák! Az Időrendőrség...

– Az Időrendőrségnek hamarosan vége – szólt közbe Elnökasszony. – Amint összegyűjtjük mind a hét igazgatót, a szervezet megszűnik létezni.

– De maguknak nincs, és nem is lesz soha hét igazgatójuk egy helyen. Az sosem fog megtörténni. És mialatt maga a kudarc felé

araszolgat, nekem a munkámat kell végeznem. Elszállítjuk a foglyokat egy alaposabb kihallgatáshoz. Őrmester, vigyék őket a kompokhoz!

Ezek szerint még nem volt vége. Megfeszítettem fáradt izmaimat. Nem tudom, mi a fenét akartam csinálni.

Aszemem sarkából láttam, hogy Markham jelez valakinek, és ekkor előlépett a saját biztonsági egységünk. És nem csak ők. A St. Mary összes dolgozója talpra ugrott.

Albay ezredes ijesztő mosolyra húzta a száját, és kijelentette:

– Önök mind fegyvertelenek.

– Hogy maga milyen keveset tud az intézetemről... – jegyezte meg dr. Bairstow, és az ő mosolya még ijesztőbb volt.

Körös-körül az emberek elővették a fegyverüket. A biztonságiak elektromos sokkolót kaptak elő, Mrs. Mack meglengette a harci merőkanalát. Jómagam a hajtűimért nyúltam. Egy-egy ilyen az ellenfél szemébe, és a legharciasabb alak is lecsendesedik. Ahogy a mondás tartja: nem sok, de a szándék a lényeg.

Ekkor dr. Bairstow hangja úgy csattant, akár a korbács:

– Hagyja el az intézetemet, és vigye magával a bűnözőit!

Egy pillanatra csend támadt... és minden egyensúlyban volt. Az időrendőrök kevesebben voltak, mint mi, viszont komoly fegyverekkel rendelkeztek. Úgy döntenek, hogy harcba szállnak? Ha igen, emberek fognak meghalni...

Anyomasztó csendet Elnökasszony halk hangja törte meg:

– Vége, ezredes! Fogadja el, hogy túllépte a hatáskörét! Menjen, amíg megteheti!

– Még nincs vége! – vágott vissza Albay. – A bűnösök nem kerülhetik el a felelősségre vonást!

– Ezredes, itt nem történt semmiféle bűncselekmény. Hosszas és alapos nyomozást végzett, és nem talált semmit. Egyértelműnek tűnik, hogy egy olyan információ alapján cselekedett, amely nem csupán nem volt igaz, de ráadásul személyes motivációk álltak mögötte. Bizonyosan lesz majd egy nyomozás, ami fényt derít erre az ügyre is. Ön hagyta, hogy felhasználják. És túllépett a hatáskörén. Fogadja ezt el, és törődjön bele, hogy vereséget szenvedett!

Albay körülnézett a teremben. Tudtam, hogy kit keres a tekintetével. Sejtettem, hogy én magam sem festek jól, de fogadni mertem volna, hogy feleolyan pocskul sem nézek ki, mint Isabella Barclay.

– Visszajövünk – ígérte fojtott hangon Albay, és nem volt világos, hogy melyikünkhöz beszél.

12

VALAHA a bárban ünnepeltem volna, mint mindenki más. Alighanem bedobtam volna egy-hat italt, valószínűleg mérsékelten szellemesen, de nagyon lármásan ugrattuk volna egymást a munkatársaimmal, és szinte bizonyosan el kellett volna támogatnia valakinek az ágyamig. Másnap reggel felkeltünk volna, elfogyasztottunk volna egy kicsit sem megterhelő reggelit, aztán kezdődhetett volna nap.

Most viszont a látásom elhomályosult, és a lábam alig tartott meg, mialatt elvándorogtam a szobámig. Épp csak annyi erőm maradt, hogy az ágy végét az ajtóhoz húzzam, hogy feltartóztassam az éjszakai látogatókat, és a következő pillanatokban mély álomba zuhantam.

Másnap későn ébredtem, hosszasan verettem magam forró vízzel, aztán elindultam reggelizni. Vagy ebédelni – elég rugalmas vagyok az étkezések megnevezésének tekintetében.

Csináltam magamnak egy vödör teát, vettem egy tojásos-baconös szendvicset, és célba vettem azt az asztalt, amelynél az előző napon ültem. Valaki rajta hagyta a helyi újság egyik példányát, annál az oldalnál kihajtva, amelyen egy cikk egy két nappal korábbi balesetről tudósított. A Rushfordba vezető úton történt, és a jelekből ítélve kisebb csoda volt, hogy senki sem sérült meg.

Valaki odakörmölt alá pár sort:

Kop-kop...

Ki van ott?

Anni...

Milyen Anni?

Annit mondanék: köszönöm.

Megsimogattam a lapot, és mosolyogtam.

* * *

Reggeli után, kissé kíváncsian arra, hogy most mi következik, elballagtam a könyvtárba. Biztosra vettem, hogy előbb-utóbb dr. Bairstow látni óhajt. A tervem az volt, hogy visszatérek Rushfordba. Szerettem volna rendet tenni Leon lakásában és műhelyében, amit az időrendőrök bizonyosan feldúltak. Csak azt reméltem, hogy meg tudom pumpolni dr. Bairstow-t egy kis apró erejéig, hogy buszjegyet vehessek.

A könyvtár elhagyatott volt ezen a délelőttön. A távoli dübörgésből ítélve a múltjárók szorgalmasan dolgoztak. Dr. Dowson ide-oda rohangált, és valahányszor elhúzott előttem, vidáman integetett. Minden nagyon békés és kellemes volt.

Az ablakon át a parkot bámultam, és azon tűnődtem, hogy mi lesz velem, illetve igyekeztem nem gondolni Leonra semmilyen módon, amikor befutott Miss Lee, és közölte, hogy dr. Bairstow látni kíván. A hangja alapján gyanítottam, hogy ő maga nagyjából annyira vágyik a társaságomra, mint egy lepráséra.

A nyomába szegődtem, és hallgatagon lépkedtem mögötte.

Dr. Bairstow udvariasan, de szenvtelenül üdvözölt, aztán leültünk.

– Kissé sápadtnak tűnik ma reggel, dr. Maxwell. Jól érzi magát azok után, ami tegnap történt?

– Igen, nagyon jól, köszönöm. Kicsit fáradt vagyok, de semmi említésre méltó panasz.

Nekilátott eligazgatni az asztalán fekvő aktákat, én meg úgy döntöttem, hogy magamhoz ragadom a kezdeményezést.

– Rendkívül hálás vagyok a vendégszeretetéért, dr. Bairstow, de azt hiszem, visszatérek Rushfordba, amint lehetséges. Aggódok Leon lakása miatt.

– Nem hiszem, hogy az bölcs lépés lenne, dr. Maxwell. Biztos vagyok abban, hogy nem most láttuk utoljára az időrendőröket, és az erőfeszítéseiknek köszönhetően az a lakás jelenleg nincs lakható állapotban. Sajnálom.

Elcsüggedtem, mi tagadás. Szóval, az ismétlés kedvéért: semmi otthon, semmi tulajdon, semmi személyazonosság, semmi meló, semmi pénz, semmi Leon... Az én koromban a normális embereknek rendszerint volt házuk, jelzálogkölcsonük, munkájuk, kocsijuk, családjuk, háziállatuk – nekem meg a nagy semmi. Sőt, még anyyim sem, amennyivel kezdtem sok-sok évvel korábban. Még az a ruha sem volt az enyém, amit viseltem.

– Inkább van egy ajánlatom az ön számára – folytatta dr. Bairstow.

– Nemrégiben kaptunk egy megbízatást, ami érzésem szerint érdekelni fogja önt. A 14. századi London. A Southwark, egészen pontosan. A Tabard fogadó. A Canterbury felé tartó középkori zarándokok mélyre ható vizsgálata. Talán még magát Chaucert is látni fogják. Ön és dr. Peterson. Mit szól hozzá?

– Ez egy próba, nem igaz? – kérdeztem vissza mosolyogva. – Azok után, hogy a minap olyan nagy volt a pofám az étkezdében. Azt

akarja, hogy bizonyítsam be, mennyit érek.

– Ha nem haragszik meg, igen.

– És vissza fogok térni?

– Bocsánat, ezt nem értem.

Pedig értette. Pontosan tudta, hogy miről beszélek.

– Nos, most már vége van, nem igaz? – folytattam síri hangon. – Mindenki a nyakáról lekerült a hurok. És ha maguk megszabadulnak tőlem, még ha visszajönnek is az időrendőrök, a fő gyanúsítottjuk halott lesz. Életét vesztette egy 14. századi szerencsétlen balesetben. Milyen szomorú... Ugyanakkor, nagyon jól jönne önöknek, nem gondolja? Na persze, Leont alighanem megviselné, de mostanra már igazán hozzászokhatott.

Amint elhallgattam, észbe kaptam. Te jó isten, ezt én mondtam? Megfordult a fejemben a gondolat, hogy szépen ki vagyok akadva, ha ilyenek dőlnek ki belőlem.

Múlt az idő. Ahogy szokott. Egy fűnyíró zúgását hallottam odakintről – nyilván Mr. Strong ugrott neki, hogy rövidre trimmelje a déli gyepet. Hamarosan beszállt az ablakon a frissen vágott fű kellemes illata, és mi még ekkor is csak bámultuk egymást. Átsuhant az agyamon, hogy talán tényleg jobb lett volna, ha békésen meghalok Azincourt-nál.

– Sajnálom, hogy így érez. Nem állt szándékomban... – válaszolta végül dr. Bairstow, majd elhallgatott pár pillanatra, aztán folytatta: – Talán ideje teríteni a kártyákat. A jóindulat jeleként, én kezdem. Most már nyilván tud az Időrendőrségről és a működéséről. Farrell főnök mesélt róla önnek. Talán azt is tudja, hogy Leon és én a jövőből jöttünk. Visszaküldtek minket, hogy alapítsuk meg és felügyeljük a St. Maryt. Hogy vigyázzunk rá.

Bólintottam, ő pedig folytatta:

– Az Időrendőrséget a távoli jövőben hozták létre. Hogy felvegye a harcot egy nagyon is valós fenyegetéssel. Megjelentek a St. Mary különböző inkarnációinál, amelyek vezetői önként aláírták a chartát. Kezdetben nem sejtettük, hogy milyen problémáink lesznek velük. Ez csak később következett be. De amikor az a bizonyos veszélyforrás eltűnt, az Időrendőrség maradt. Aztán ők maguk váltak veszélyessé. Tud minderről, jól sejtem?

Megint bólogattam.

– Elküldtem Leont, hogy keresse fel a St. Mary valamennyi inkarnációját. Nem tudom, meddig lesz távol. Az a feladata, hogy vegye rá az összes igazgatót, tiltsák ki az időrendőröket az intézetükből. Leonnak szükség esetén lázadást kell szítania. Remélem, hogy most, mialatt beszélünk, az időrendőröket kizavarják az összes St. Maryból, minden korban. Természetesen, lesz olyan, ahol könnyebben boldogulnak, másutt nehezebben. És mostanra alighanem vérdíj van Leon fején.

Ezek szerint Leon nem hagyott el engem. Szó sincs arról, hogy elmenekült, és a sorsomra hagyott... Abensőmben élő félelem, aminek a létezését még magamnak sem akartam beismerni, összezsugorodott, kiszáradt és elhalt. Egy pillanatig – de csak egyetlen pillanatig – a lelkem szárnyalt. Aztán visszazúgott és belevágódott a földbe.

Dr. Bairstow kinézett az ablakon, és hozzátette:

- Nagyon valószínű, hogy sosem tér vissza.
- Lehet, hogy máris halott?
- Igen, könnyen meglehet.
- És sosem fogjuk megtudni...

– Ha az időrendőrök valaha visszajönnek ide, akkor tudni fogjuk, hogy Leon kudarcot vallott. Fel fogunk készülni erre az eseményre. De addig is, miután beszéltem a vezetőkkel, valamennyien egyetértettünk abban, hogy ön egy darabig nagyobb biztonságban lesz a 14. században, mint itt, a St. Maryben. Ugyanakkor, ez egy igazi küldetés, igazi céllal. Nagyon remélem, hogy elfogadja.

Odakint megint elzúgott mellettünk a fűnyíró. Mi idebent Leon haláláról és a St. Mary megsemmisüléséről beszélgettünk, míg máshol az élet úgy ment, mint mindig, mintha minden rendben lett volna.

Rajtam volt a sor.

– A nevem valóban Madeleine Maxwell, de nem az önök Madeleine Maxwellje vagyok. Valóban a St. Maryben dolgoztam, de nem az önök St. Maryjében. Kineveztek igazgatóhelyettesnek, és az utolsó ugrásomnak Azincourt-t választottam. Bajba kerültünk, és halálos sebet kaptam, ahogyan arról dr. Foster bizonyára tájékoztatta önt. Elzuhantam, és amikor kinyitottam a szememet, Leon rushfordi lakásában feküdtem, és éppen összevéztem a szőnyegét.

Elcsuklott a hangom, és legnagyobb rémületemre rájöttem, hogy bógni fogok dr. Bairstow előtt. Sírással küzdve folytattam:

– Nem tudom, hogy miért vagyok itt. Sem azt, hogyan kerültem ide. Nem tudom, mi folyik itt. Csak...

Itt végképp elakadtam. Nem tudtam folytatni, viszont dr. Bairstow ült velem szemben, és dr. Bairstow mindig mindent megértett.

– Ön most itt van, magányosan, egy olyan helyen, ami egyszerre ismerős és ismeretlen, de még ellenséges is. Menekült, hogy mentse az életét. Megsebesült, és elfáradt. Nem volt lehetősége elbúcsúzni Leontól, és az imént megtudta, hogy talán soha többé nem fog

találkozni vele. El tudom képzelni, hogy mennyire elszigeteltnek érzi magát, és mennyire fél. Engedje meg, kérem, hogy segítsek.

Átadott egy doboz zsebkendőt, és tapintatosan az ablakhoz vonult, mialatt én szégyenletes módon zokogtam és trombitáltam.

Tizenöt perccel később elfogadtam a megbízatást.

* * *

A 14. században nincs semmi jó. A bannockburni csatával kezdődik, amelynek során II. Eduárd megalázó vereséget szenved a skótoktól. Katasztrofális uralkodása végén a felesége letaszítja a trónról. Mondjuk, erre speciel rászolgált. Milyen megveszekedett idióta az, aki feleségül vesz egy nőt, akit Franciaország nőstényfarkasának neveznek?

Az ország a franciákkal vívott százéves háború kellős közepén járt. Anglia szokás szerint jól kezdett, de a folytatás már nem sikerült valami fényesre. III. Eduárdot elnyelte a szenilitás sötét felhője. Az unokája, a szeszélyes II. Richárd nem tudta kiterjeszteni az uralmát a teljes országra, és végül megbuktatták. Az évszázad a bebörtönzésével és meggyilkolásával végződött.

És ennek a kellős közepén az országban többször is megjelent a Fekete Halál, ami több mint húszmillió emberrel végzett Európában. Alakosság harmada meghalt. Ajárvány egész falvakat irtott ki, amelyek aztán el is tűntek, és csak a légi fényképezés elterjedése után kerültek elő ismét – bár akkor már csupán az épületek körvonalai látszottak a felszínen.

Alakossága számának jelentős csökkenése azt eredményezte, hogy nem volt elég ember, aki megművelte volna a földet,

függetlenül attól, hogy mennyit fizettek érte. A kenyér ára az egekbe szökött, és lázadások törtek ki. A feudális rendszer nem bírta a megterhelést, és omladozni kezdett. A parasztok szembeszálltak a földesuraikkal, és elhagyták a földeket, amelyeket atyáik műveltek, vagy pénzért dolgoztak. Megjelentek a jövő földbérlőinek első ősei.

Ez a társadalmi felfordulás elvezetett a Wat Tyler-féle parasztfelkeléshez. Az embereknek az az érzése, hogy Isten a sorsukra hagyta őket, vallási zűröket eredményezett. Még az időjárás is kegyetlen volt.

Határozottan nem volt egy kellemes környezet és kellemes kor.
Na, mi meg pont oda készültünk.

* * *

A Gardróban felszerelkeztem. Kaptam egy bő ujjú, hosszú vászonruhát, egy vastag, barna gyapjúruhát, és egy vékonyabb anyagból szabott, rövid kabátféleséget, hogy azt viseljem legfölül. Alábamat könnyű bőrcipőbe bújtattam. Ezúttal elmaradt a szokásos ugratás. Mrs. Enderby átadott egy széles vászoncsíkot, aztán valamennyien néma csendben figyelték, hogy mihez kezdek vele.

Sóhajtottam egyet. Itt is vizsgáztattak.

A hajamat már előzőleg befontam és feltűztem. Megcsavartam a szövetet, szorosán rákötöttem a hajamra, és bedugdostam alá a csücsköket. Kábé öt másodperc alatt végeztem, tükör nélkül.

Normál esetben megkaptam volna a múltjárók kábítópisztolyból és paprikaspray-ből álló, hagyományos arzenálját, de erre most nem került sor. Megmozgattam párszor a vállamat, hogy minden a helyére kerüljön, tettem néhány lépést, hogy kiderüljön, kényelmes-e a cipő,

megnéztem magam az ajtónál lévő tükörben, és fennhangon azt mondtam:

– Mindenkinek köszönöm! – Ahogyan mindig tettem, aztán ott hagytam őket, hogy kitalálhassák, mi a fenét kezdjenek az egészszel.

A Hármas kompnál találkoztam Petersonnal. Ő is tetőtől talpig barna ruhát viselt. A vállán köpeny lebegett, a kezében botot tartott, a fejére széles karimájú zarándokkalapot húzott.

Felnéztem a galériára. Néma emberek hosszú sora nyújtózott odafent. Nem hangzottak el sértések, mit sem érő tanácsok, sem viccek, amelyeken csakis azok tudtak röhögni, akik a St. Maryben dolgoztak.

Peterson és én hallgatagon néztük egymást. Nem akartam a Tim Petersonnal közös, utolsó küldetésre gondolni.

A karjára vette a köpenyét, én pedig megkérdeztem tőle:

– Van valami, amit tudnom kell?

– Például?

– Nos, milyen nyelven fogunk beszélni?

Néha én vagyok önmagam legádázabb ellensége.

– Ó, ez egyszerű. Az utcán a középkori angolt. Az egyházfiak latinul beszélnek. A társadalmi feletteseid a középkori franciát beszélnek. Ne feledd, hogy a legtöbb szó *e*-re végződik, amit ki kell ejteni, ha a következő szó mássalhangzóval kezdődik. Kivéve persze, ha az a mássalhangzó *h*, *w*, vagy *y*. Ha a következő hang magánhangzó, akkor az *e* néma. A szavak összes betűjét ki kell ejteni. Kétség esetén emlékezz rá, hogy a legelső szóban a *h* mindig néma. Van még kérdés?

A kissé barátságtalan csendet Dieter törte meg, amikor ránk szólt, hogy induljunk.

– Felőlem mehetünk – jelentette ki Peterson a műszerfalra mutatva, majd nekilátott elrakni a holmiját.

A jelenet erősen emlékeztetett az első küldetésemre, amikor is Londonba ugrottunk, a Westminster-apátságához. Én csináltam mindent, mialatt Peterson a látszat szerint aludt egyet. Ez is olyasminek érződött, bár fogadni mertem volna, hogy ezúttal nem veszi le rólam a szemét.

Tudtam, hogy ez is vizsga, de nem hagytam siettetni magam. Lassan letelepedtem a konzol elé, és végignéztem a műszereken. Úgy véltem, hogy többé-kevésbé minden a megfelelő helyen van. Átváltottam pár kapcsolót, és semmi sem robbant fel.

Dieter átadta a koordinátákat, és szépen, nyugodtan betápláltam őket. Mindketten árgus szemmel figyelték minden mozdulatomat. Acsend idegesített, de nem szóltam semmit. Amikor végeztem, hátradőltem, hogy ellenőrizhessék a munkámat.

Összenéztek, és mindketten bólintottak.

– Te nem indíthatod az ugrást – közölte ekkor Peterson. – Nincs felhatalmazásod ehhez a komphoz. A többihez sincs. Szóval, rohadtul gondoskodj róla, hogy ne essen bajom, mert ha meghalok, még a komp belsejébe sem fogsz bejutni. Ezt egy pillanatra se felejtsd el!

Nem hagytam megfélemlíteni magamat.

– A legutóbbi alkalommal, amikor veled mentem küldetésre, majdnem elvesztetted a fél karodat. Ezúttal jobban vigyázz! Egy évbe telt, mire kimostam a véredet a hajamból.

Ezzel egy időre elhallgattattam az ürgét.

Dieter elfogultság nélkül mindkettőnkre sandán nézett, aztán távozott.

– Számítógép, indítsd az ugrást! – mondta fennhangon Peterson.

A világ fehérbe borult.

* * *

Southwark. Avörös lámpás negyed. Amit a folyó elválasztott Londontól. Tolvajok, gazemberek, színészek, prostituáltak és politikusok otthona. És most, múltjáróké is. Hoppá, az összes alja népség képviseltette magát itt.

A Gryne Dragon, a St. Savyor-templom és a Bolles Hed által kijelölt háromszögben parkoltunk. Átmentünk a Chayne-kapun, és belevetettük magunkat a High Street sűrű forgatagába.

És tényleg sűrű volt az a forgatag.

Peterson mozdulatlanra dermedve állt, akár egy újonc, úgyhogy nyilvánvalóan nekem kellett cselekednem.

– Mintha most csinálnád először – jegyeztem meg fanyalogva, és odahúztam egy falhoz, hogy betájolhassuk magunkat.

Tőlünk balra a High Street a London Bridge-hez vezetett. Az 1383. évben jártunk. Eszembe jutott, hogy pontosan háromszáz évvel később pár száz lépésnyire leszek innen – az időrendőrök elől menekülök, és befagyasztom a seggemet. Most viszont nyár volt. A nap felhőtlen égen ragyogott. Megfordult a fejemben, hogy talán egész kellemes küldetésben lesz részünk.

Tőlem jobbra az út kiszélesedett, és St. Margaret Hill lett belőle. Pontosan velem szemben állt a pellengér, hála a jó égnek, üresen. Ami másrésről azt jelentette, hogy bőven jut hely egy-két kóbor múltjárónak.

A piac kicsivel odébb működött. Emberek nyomakodtak el mellettünk, sokan áruval megrakott kosarakat cipeltek. Két férfi

tehénfejekkel és patákkal megpakolt taligát húzott – a legyek felhőkben rajzoltak körülöttük. Nem messze egy férfi torkaszakadtából ordítva dicsérgette a fazékjai erényeit, és lendületesen verte az egyiket fakanállal arra az esetre, ha valaki kételkedne a minőségben. Egy szatócsbolt előtt kötéltekercsek heverték a földön, szépen takarosán. Hirtelen egy rémülten visító csirke rohant el előttünk, amit két kacagó kisfiú üldözött.

Az út vastag porában zöldségfélék darabjai és trágya hevert – állati és emberi egyaránt. Vagy fél tucat kutya egy vörös, remegő izén veszekedett, amit valaki a csatornába hajított.

És a bűz... hát az mellbe vágó volt.

Ez az út vezetett Doverbe, és dél felé kanyarogva átvágott Canterburyn, tehát egyébként is forgalmas lett volna. De most a tetejébe még piacnap is volt. A Szent Tamás sírjához zarándoklatra induló vagy onnan érkező emberek százai; szabadnapos, szomjas matrózok a közelben horgonyzó hajókról; fiatalok, akik szórakozási lehetőséget kerestek és találtak az utat szegélyező fogadóknak és kocsmákban; nők, akiknek alighanem percalapon fizettek – tébolyító tolongás és zűrzavar uralkodott mindenütt. Néha részeg alakok lódultak ki valamelyik kocsmából, aztán a tömegben tántorogtak, énekeltek és üvöltöztek, hogy még elviselhetetlenebbé tegyék az őrületet.

Az ember a saját hangját sem hallotta. Még a gondolatait sem. Emberek rikonyáltak egymás arcába. Állatok bögtek, bégettek és kotkodácsoltak, ahogyan csak a tüdejük bírta. Valahonnan egy üllőt püfölő pöröly csattogását hallottam. Felnyerített egy ló, és egy másik válaszolt neki.

A Tabard, a Canterburybe tartó zarándokok kedvelt indulóhelye

odébb állt, az út bal oldalán.

Rámutattam, és odaordítottam Petersonnak, hogy „arra”, mire ő bólintott, és elindultunk.

Sosem értük el a Tabardot.

Sosem láttuk Geoffrey Chaucert.

Előbb Peterson és én szépen összevesztünk az út közepén, aztán ő elkapta a pestist.

Ettől eltekintve, a küldetés rendkívül sikeres volt.

Peterson megmarkolta a karomat, és azt mondta:

– Egy utolsó figyelmeztetés. Amit a kompha való bejutásról mondtam, azt komolyan gondoltam. Nincs engedélyed. Vagyis, ha netán arra gondolnál, hogy elrohansz a komphoz, és itt hagysz engem, felejtsd el!

Torkig voltam már ezzel a dologgal.

– Milyen véletlen egybeesés! – válaszoltam a fejemet csóválva. – Ugyanezt akartam mondani neked!

– Micsoda?

– Hát nem ezért vagyok itt? Ó, persze, nem fogsz leszúrni vagy megfojtani, vagy ilyesmi. Nem fogsz megölni, nem igaz? De az egyik percben majd körülnézek, és nem foglak látni sehol, aztán visszamegyek a komphoz, és az sem lesz már ott, és amikor majd Leon befut, ti mind nagyon szomorú képet vágtok, és elmesélitek neki, hogy tragikus baleset történt. Nem ez a terv? Valójában csak ebből a kettőből választhatok: ti vagy az Időrendőrség, nemde?

Fogalmam sem volt, hogy milyen gondolatok cikáznak át az agyán.

Az arckifejezése semmit sem árult el. Ugyanakkor, olyan erővel szorította a karomat, hogy azzal sok mindent elmondott. Visszatolt a falhoz, és a küldetés kellős közepén, még mielőtt betájoltuk volna

magunkat, mialatt a legsebezhetőbbek voltunk, és miközben a 14. század kortársainak zöme átkozódva kerülgetett minket, keményen belecsaptunk. Ott és akkor.

– Ez meg mit akart jelenteni? – csattant fel Peterson.

Szavak zuhogtak a számból. Minden, amit valaha ki akartam mondani. Sok minden, amit nem kellett volna kimondanom.

– Nem erre kaptál utasítást? Egy zűrös probléma takaros megoldása. És semmi vérontás. Nézzünk szembe vele, ha most hátat fordítanál, és elmennél, semmit sem tehetnék ellene, nem igaz? Nem is értem, miért vállaltál ennyi vesződséget, amikor azt is megtehetted volna, hogy csak kinyitod az ajtót, és kihajítasz a kompból.

Igazából én sem hittem ebben, de annyira elegendem volt az egészből. Tim Peterson állt előttem, az ég szerelmére! Hirtelen bevillant a fájó kép, ami őt ábrázolta akkor, amikor utoljára láttam...

– Tényleg ezt hiszed? – vágott vissza éles hangon. – Komolyan azt gondolod, hogy én...? Basszus, te nem Maxwell vagy. Nem érdekel, hogy mit állítasz. Ő sosem gondolta volna... sosem hitte volna...

Félreütöttem a karját, és ráförmedtem:

– Jól van, akkor menj! Nem vagyok Maxwell. Most boldog vagy? Csak menj el szépen, Peterson! Gyerünk! Figyelj csak, megfordulok, hogy megkönnyítsem a dolgodat. Ne aggódj, nincs bennem jeladó. Soha, senki nem fog megtalálni. Olyan történetet mesélhetsz, amelyet csak akarsz.

Sarkon fordultam, és elindultam. Annyira rázott a düh, hogy fogalmam sem volt, hová megyek. Visszafelé nyomakodtam a tömegben, abba az irányba, amelyikből jöttünk, mígnem rájöttem, hogy – alighanem az ösztöneim parancsára – a komp felé tartok.

Gondolkodás nélkül jobbra fordultam, és hamarosan egy keskeny sikátorban találtam magam.

Ide nem hatolt be az utca lármája. Ez a hely sosem kapott napot. A levegő hűvösebb volt, mint odakint, és a köveken nedvesség csillogott. Zöld foltok tarkították a falakat még most, nyár közepén is. Hallottam a saját lépteimet. Nagyon magányosnak éreztem magamat.

Aztán észbe kaptam: mi a fenét művelek? Az összes hülye, felelőtlen...

Megpördültem, és visszafelé ügettem a sikátorban, minden pillanatban azt remélve, hogy megpillantom Petersont. Elég magas volt ahhoz, hogy kiemelkedjen a tömegből. Mindkét irányban végignéztem a High Streeten. Tudtam, hogy Peterson ott van valahol a közelben. Hogy nem ment vissza a komphoz, és nem hagyott ott. Kettőnk közül én voltam a hülye, nem ő.

És hirtelen megláttam. Elég feltűnő volt abban a zarándokkalapban. Épp ekkor lépett ki a King's Headből. Mivel egy múltjárót keresett, igen bölcsen olyan helyeken kezdte, ahol alkoholtartalmú italokat árultak. Láttam, hogy idegesen végignéz az utcán. Anevét kiabáltam, de a hangom beleveszett a 14. századi Southwark lármájába.

Nem kevés nehézséggel átküzdöttem magam a másik oldalra. Amikor kifulladásra és megtépázva kértem a tömegből, Peterson éppen befordult egy keskeny mellékutcába. Elindultam utána, és lassan haladtam, de végül én is bekanyarodtam ugyanoda.

Ekkor minden rettenetesen gyorsan történt.

Kinyitottam a számat, hogy a társam nevét kiáltsam. Ebben a pillanatban Peterson mellett két alak lépett ki a sötét árnyékból. Az

egyik fellendített egy furkósbotot. Undok koppanás hallatszott, és Peterson úgy dőlt el, akár egy kivágott fa. A két alak fölé hajolt.

– Hé! – ordítottam, és úgy száguldottam végig a mellékutcán, mint a rakéta. Ha ott maradtak volna, talán én is a földön fekvé végeztem volna, de nem maradtak. Letépték Petersonról a tarisznyáját – sokra mentek vele, ugyanolyan üres volt, mint az enyém –, és elináltak.

Térdre vettem magam Peterson mellett. Rettegtem attól, hogy mit fogok találni, és elkeseredetten imádkoztam a múltjárók istenéhez, hogy a társam ne legyen halott. Nem halhatott meg. Tim Peterson nem halhatott meg. Dicséretemre legyen mondva, hogy először csakis rá gondoltam. Csak később döböntem rá, hogy ha meghalt volna, jómagam milyen problémával kerültem volna szembe.

De élt.

Legalábbis egyelőre. A tarkóján volt egy jókora púp, és amikor óvatosan megtapogattam, semmi sem mozdult el. A koponyája sértetlen maradt. Ugyanakkor szaggatottan, erőlködve lélegzett, és az arca nagyon fehér volt. Igyekeztem nem pánikba esni. Segítségért kiáltottam. És újra. És újra.

Nem tudom, hogy miért csináltam. A hangom bizonyosan beleveszett az utcai lármába – de csodával határos módon valaki meghallotta. Egy zöldségekkel teli kosarat cipelő, alacsony alak jelent meg a mellékutca végén.

Felkaptam Peterson botját, és harcra készen felálltam, de arra nem került sor.

Egy rongyos öltözetű Ágoston-rendi szerzetes közeledett felénk. Mára nem sok maradt világosbarna tonzúrájából, puha, barna arcán szomorkás kifejezés ült. Amikor odaért hozzánk, letette a kosarát, és

letérdelt, hogy megvizsgálja Petersont.

Ő is megnyomkodta a púpot, ahogyan én tettem, meghallgatta a társam légzését, ahogyan én tettem, aztán felállt.

– Gyermeke, érted, amit mondok?

Erős akcentussal árnyalt angolt beszélt, amit alig értettem. Viszont támadt egy ötletem.

– Igen, testvér – feleltem latinul. – A segítségédért esdeklek.

Ha meglepődött is, ügyesen palástolta.

– Itt várj – felelte –, mindjárt visszatérek. Ne aggódj, azok már nem jönnek vissza!

– Azt jól teszik – morogtam, és megszorítottam a botomat.

A szerzetes a kosarát hátrahagyva elsietett.

Eligazgattam Petersont, hogy a légútjai szabadok legyenek, és további sérüléseket keresve átvizsgáltam. Csak egy ütést láttam, de az eséstől eltörhetett valamelyik karja, vagy a kulcscsontja.

Pár perccel később a szerzetes visszajött. Taligát húzott maga után, amelyre ketten együtt ráemeltük Petersont. Aztán ő húzott, én toltam. Végigbaktattunk a mellékutcán, és másodpercekkel később kiértünk egy napfényben úszó, tágas térre, amelynek egyik oldalán templomféle épület állt.

Egy csapásra izgatott lettem. Azonnal rájöttem, hogy mit látok: a híres St. Thomas Kórházat. Tudtam, hogy odabent viszonylag tiszta környezet és biztonság vár minket. Úgy éreztem, hogy ez egyszer, végre-valahára mázlim van.

Hát nem volt.

A mai kor embere nehezen érti meg, hogy a középkor emberének mennyire fontos volt a vallás. Még nehezebben az olyan elvetemült és megrögzött pogányok, mint amilyen én vagyok. Mondjuk, nem is

nagyon törtem magam, hogy megértsem a dolgot.

És a lényeg: nem engedték be Petersont.

Ezt nagyon kedvesen közölték velem, és megnyugtattak, amint Peterson képes lesz gyónni, haladéktalanul bebocsátást nyer.

Vakmerő és pofátlan módon állítottam, hogy Peterson hithű katolikus, és megígértem, hogy azonnal gyónni fog, amint magához tér, de mindhiába. Ahogyan a modern kórházakban a superbaciktól félnek, úgy féltek a középkori kórházakban a bűn fertőzésétől. Az ő világukban a test és a lélek szoros összeköttetésben állt, és a léleké volt az elsőbbség. Tisztítsuk meg a lelket, és a test is megtisztul. Ehhez az első lépés a gyónás volt. A szerzetesek szívből sajnálták, de addig nem fogadhatták be Petersont, amíg nem gyónt. Könyörögtem és esdekeltem. Még sírtam is egy kicsit. Együttéreztek velem, de hajlíthatatlanok voltak. És mialatt ez ment, Peterson falfehér arccal feküdt a kézikocsin, és meg sem moccan.

Teljesen kétségbeestem. Mit fogok csinálni a társammal? Sehová sem vihettem. Nem voltak rokonaink, akik segíthettek volna. Akomphoz nem vihettem, mert nem engedett volna be. Kint rekedtem volna egy eszméletlen emberrel a karomban, és pontosan tudtam, hogy amikor leszáll a sötétség, ez a környék elég kellemetlen helyé változik. És Petersonnak aligha tett volna jót az, ha körbe-körbe vonszolom a zötykölődő taligán.

Aztán az alacsony, kövér szerzetes mindenki számára elfogadható kompromisszumot talált.

A konyhakert hátsó részében állt egy régi, üres szerszámoskamra. A szerzetes felajánlotta, hogy visz oda egy derékaljat és pár pokrócot. És volt ott egy kút, továbbá a derék ember magára vállalta, hogy időről időre hoz majd némi ennivalót.

Mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel. A ruhám ujjába töröltem az orromat, aztán átvonszoltuk Petersont a babbal és borsóval beültetett ágyások között, mígnem elértük az ódon fakunyhót, amely mellett nem is egy, de mindjárt három pompás trágyadomb magasodott.

Az apró szerzetes állta a szavát. Lefektettük Petersont egy elaggott szalmazsákra, és letakartuk két, durva tapintású, barna pokróccal.

Úgy feküdt ott, mint egy halott. Igyekeztem elnyomni magamban az alattomosan ébredező pánikot.

A szerzetes rám mosolygott, és megszólalt:

– Anzelm testvér vagyok, gyermekem. Mi a neved?

Ilyen helyzetekben, ha az ember nem készül fel előre, mindig a trónon ülő király vagy királyné nevét kell mondani. Az 1383-as évben voltunk. III. Eduárd uralkodott, és a feleségét úgy hívták: Hainaut-i Filippa.

– Filippa, testvér – feleltem. – Filippa, Rushfordból. Ő pedig a férjem, Thomas.

– Szerencsés név – válaszolta Anzelm testvér mosolyogva. – Ne félj, bekerül a kórházba, amint magához tér, ez rövideSEN bekövetkezik, biztos vagyok benne. Jelenleg csak nyugalomra és csendre van szüksége. Odakint, a falnál van egy kút. Vesperás után visszajövök, és addigra, Isten segedelmével, magához tér a férjed.

Bólintottam.

– Köszönöm, testvér.

– Ne nekem köszönd, gyermekem! Istennek mondj köszönetet, aki látta, hogy segítséget szenvedsz, és hozzád irányította a lépteimet!

– Úgy lesz, testvér.

Miután kettesben maradtunk, megmértem Peterson pulzusát,

figyeltem a légzését, elrendeztem rajta a pokrócokat, aztán kiültem az ajtóba, és a konyhakerten túl álló nagy, szürke kőépületet néztem.

A híres-nevezetes St. Thomas Kórház volt az. Thomas Becketről nevezték el, a mártírról, akit több mint kétszáz évvel korábban gyilkoltak meg a canterbury-i székesegyházban. Én már csak tudom – ott voltam, és végignéztem. Ahogyan Peterson is.

Ha bevihettem volna a kórházba, kapott volna ágyat, rendes ágyneműt, jó ételeket, és biztonságos helyen lett volna mindaddig, amíg magához tér. Ezzel szemben egy kerti szerszámtárolóban feküdt, amit föld, trágya és dohos zsákok szaga lengett be, és valószínűleg egy-két patkány is akadt a környékén.

Peterson meg sem mozdult. És meg sem nyikkant. Megint megvizsgáltam, de csak annyit tehettem, hogy vártam, hogy visszanyerje az eszméletét.

Adélutáni árnyékok mind hosszabbra nyúltak. Eljött a vesperás órája. Anyitott ajtón át hallottam a kántálást, a hangok a késő délutáni napsütésben fürdőző kerten át szálltak felénk.

Azt hittem, Anzelm testvér egy szolgát vagy egy apácát küld, de ő maga jelent meg, a kezében egy tál sűrű zöldséglevessel, valamint egy darab kenyérrel. Én nekiláttam az evésnek, ő pedig ismét megvizsgálta Petersont.

– Egyáltalán meg sem mozdult? – kérdezte aztán.

– Egy keveset. Körülbelül egy órával ezelőtt. A légzése is javult valamelyest.

– Igen, így van. Holnap hozok kötszert, hogy borogatást készíthessünk. Addigra talán felébred.

– Ha Isten is úgy akarja – böktem ki gyorsan, igazodva az itteni

stílushoz.

– Úgy van, gyermekem.

Letelepedett a döngöltföld padlóra, és engem nézett. Reméltem, hogy csak a tálat várja, de tudtam, hogy kíváncsi. Mint egy kismadár. És valóban, azon szokása miatt, hogy feltett egy kérdést, aztán a fejét kissé oldalra billentve, csillogó szemmel várta a választ, egy apró, barna verébre emlékeztetett, azzal a különbséggel, hogy az Ágoston-rendiek szakadozott, fekete öltözetét hordta. Dohos ruha, föld és tömjénfüst szaga áradt belőle.

– Beszélisz latinul, gyermekem? – kérdezte végül.

Bólogattam, majd vigyázva, hogy ejtsek néhány egyszerű hibát, azt feleltem:

– Apám a norwichi Nagy Kórház szerzeteseinek szállított ezt-azt. Ótanított a latinra, hogy segíthessek neki, amikor a bátyám meghalt. És miután apám meghalt, a férjemnek segítettem.

– Értem. És olvasni is tudsz?

Megráztam a fejemet. Nem hagytam, hogy belerángasson a női műveltség mocsarába.

– Viszont – mondtam büszkén – le tudom írni a nevemet!

– Ez remek, gyermekem. A férjed... ő zarándok?

– Igen, testvér – válaszoltam, azzal kitöröltem a tálból a leves cseppjeit, és lenyeltem az utolsó falat kenyeret. – St. Thomas sírjához utazik, hogy arra kérje őt, járjon közbe az érdekünkben. Az utóbbi években rosszul ment a sorunk. Aragály folyton visszajön.

– Valóban így van, gyermek. De Isten és az ő szentjei minden imát meghallgatnak. Helyezd beléjük bizalmadat, és meglátod, minden jóra fordul.

Lendületesen bólogattam. Anzelm testvérből úgy sugárzott az

egyszerű hite, mint valami jelzőfény, és egy pillanatra elhittem, hogy tényleg minden jóra fordul.

– Ma éjjel biztonságban lesztek itt – folytatta Anzelm testvér. – Alkonyatkor bezárjuk a kapukat. Senki sem fog bejönni. Holnap visszajövök a reggeli ima után, amikor, semmi kétség, a férjed már ébren lesz. De figyelmeztetek, hogy beletelik még némi időbe, mire elég jól lesz ahhoz, hogy folytassa a zarándoklatot. Jobban tennétek, ha visszatérnétek Rushfordba, és várnátok, amíg teljesen felépül.

– Értelek, testvér. Fogadd köszönetemet az ételért és a menedékért! – feleltem, és sietve hozzátettem: – Természetesen Istennek is köszönetet mondok.

– Ámen – mondta rá Anzelm testvér, és távozott.

* * *

Mindig azt gondolom, hogy múltjárónak lenni valami olyasmi, mint megkérni Rosie Lee-t, hogy tegyen meg valamit. Mindkettő az optimizmus diadala a keserű tapasztalatok felett. Igyekeztem kényelembe helyezni magam éjszakára, de nem nagyon sikerült, míg végül megelégedtem azzal, hogy Peterson mellett fekszem a bűdös sötétségben, és élvezem a békességet. Ezenfelül hálás voltam a lehetőségért, hogy végre végiggondolhatom azt a káoszt, zűrzavart és katasztrófasorozatot, amit az adott időben az életemnek neveztem.

Nem tartott sokáig.

Az első órában minden rendben ment, de amikor a hold felsiklott az égre, és a baglyok huhogni kezdtek a közelben, Peterson egyre nyugtalanabb lett. Először csak annyi történt, hogy megakadt a

légzése. Aztán ismét megtörtént. Felültem, és hallgattam, hogy egyre szaggatottabban és egyre inkább akadozva lélegzik. Megfogtam a homlokát, és forrónak éreztem. Levettem róla a takarót, és megmostam az arcát a vízzel, amit már korábban húztam a kútból. Vizes rongyot terítettem a homlokára. Egyik trükk sem vált be, és ahogy közeledett a hajnal, az állapota gyorsan romlott. Tudtam, hogy a láz mindig magasabb napkeltekor és napnyugtakor, és reméltem, hogy az övé a nappal folyamán el fog múlni. Reméltem továbbá, hogy Peterson hamarosan kinyitja a szemét, káromkodik egyet, aztán alszik egy kicsit, majd némi szerencsével eléggé rendben lesz ahhoz, hogy eltámogassam a komphoz, és visszatérjünk a St. Marybe.

A legtöbb tervemhez hasonlóan, ez sem úgy működött, ahogyan szerettem volna.

Miután felkelt a nap, jobban láttam Petersont. Kivörösödött a láztól, és halkán motyogott. Gondoltam, megmosom az arcát és a kezét hideg vízzel, és próbálom még kényelmesebb helyzetbe fektetni, és ekkor történt, hogy megláttam a riasztó jeleket. A bal csuklóján és az alkarja alsó részén... apró bolhacsípések vöröslöttek.

A torkomon akadt a lélegzet, és döbbsenten bámultam.

Az a kurva szalmazsák! Az a rohadt, átkozott szalmazsák! Otthona az összes létező féregnek, rovarnak, különösen a bolháknak. És ilyen közel a folyóhoz – a fertőzött bolháknak. Ez nem is lehetett másként. A fertőzött patkányok fertőzött bolhákat terjesztettek. Hogyan lehettem ennyire átkozottul hülye? Miért nem vágtam ki az ajtón azt a rohadás derékaljat, amint a szerzetes elvonult innen? És a nyavalyás pokrócokat is, persze.

Petersont félhalottra csíphették az éjszaka alatt. Mekkora az esélye

annak, hogy elkapja a pestist? *Fejezd be a rémüldözést, Maxwell, és gondolkodj!*

Peterson elméletileg az összes védőoltást megkapta, és az emlékeztető oltásokat is. A St. Maryben ritkán telt el úgy hónap, hogy nem nyomtak belénk valamit. A bubópestis nem jelent súlyos veszélyt a modern világban, bár továbbra is minden évben belehalnak páran. Az antibiotikumok rendszerint elintézik az ügyet. És nekünk volt is egy csomó antibiotikumunk. Abban a kurva kompban, amibe nem juthattam be.

Ismét nyugalomra intettem magam. Arra gondoltam, hogy Peterson egészséges, többé-kevésbé normális, modern férfi, és a szervezete elég erős ahhoz, hogy legyőzze a fertőzést. De nem, mégsem. Peterson megsebesült, és belázasodott.

Ezt fejezd be! – förmedtem magamra. Azok a bolhák talán nem is hordozták a betegséget. Vagy igen. A 14. században a pestis mindig, mindenütt jelen volt. És nekünk pont a kórházban sikerült menedéket kapnunk. Bőven volt esély arra, hogy egy-két pestises beteg pontosan ezen a szalmazsákon halt meg. Mivel a szerzetesek nem értették, hogyan terjed a kór, egyszerűen odaadták a derékaljat a következő betegnek – aki most történetesen Peterson volt.

Azért akadt pár dolog, amit megtehettem.

Az oldalára gurítottam Petersont, és kihúztam alól a szalmazsákot, amit nyomban kivittem a kamrából, és messzire hajítottam.

Aztán gatyára vetkőztettem Petersont, kivittem és alaposan kiráztam a ruháit, majd tüzetesen átvizsgáltam őt. A bokájánál is találtam csípésnyomokat. Hirtelen ötlettől vezérelve magamat is megnéztem. Hoppá – két-három parányi pont a jobb bokámon. *Ne vakarózz, Maxwell!*

Szemügyre vettem Peterson testének minden ujjnyi felületét – és valóban minden ujjnyit. A pestis apró jeleit kerestem, a vészjósló, fekete gangrénákat, amelyekről a Fekete Halál a nevét kapta.

Nem találtam semmit, és megkönnyebbülten ültem le a sarkamra. Nem találtam sem gangrénát, sem bőrléziót, és ami a legfontosabb, nem láttam duzzanatot sem a hónalj, sem a lágyék környékén. Reméltem, hogy ez csupán egy egyszerű láz, amit a fejre kapott ütés idézett elő. Talán szerencsések vagyunk...

Éppen csak sikerült rábeszélnem magam a teljességgel megalapozatlan derűlátásra, amikor Peterson felébredt.

Kinyitotta zavaros szemét, pislogott egyet, aztán ismét behunyta.

Csendesen üldögéltem, mígnem pár perccel később megint kinyílt a szeme, és ezúttal nyitva is maradt.

– Szia! – mondtam halkán.

Peterson halk hörgést hallatott.

Belemártottam az ujjaimat a vízbe, és óvatosan megérintettem az ajkát, mire ő szomjasan lenyalta a vizet. Ide-oda mozgatta a szemét, talán a kunyhót mérte fel, aztán a tekintete rajtam állapodott meg, de egy másodperccel később megint becsukta a szemét. Én azonban így is elégedett voltam. Peterson magához tért, és biztosan tudtam, hogy előbb-utóbb fel fog ébredni.

Anzelm testvér bármelyik percben befuthatott. Az ajtóhoz mentem, és mialatt őt vártam, a kertet bámultam. Frissen felásott föld szaga terjengett a levegőben. Hagyma-, borsó- és babsorok nyújtóztak előttem jobbra-balra. Láttam egy-egy fekete alakot, akik lassú mozdulatokkal, görnyedezve kapáltak a tűző napon. Tőlem balra, valamivel távolabb mosott ruhák lengedeztek a gyenge szellőben. Három apáca szalmazsákokat hordott ki a szabad levegőre és a

napra. Itt mindenki a nyugodt békesség atmoszférájában végezte a feladatait. Még a felásott földszávnál szökdecslő verebek is édesen csicseregtek. Aszerzetesek minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megteremtsék azt a világot, amelyet hitük szerint az Úr nekünk szánt. Vonzónak találtam a gondolatot, hogy pár napot itt töltsünk, tökéletes biztonságban, de Petersonnak orvosi kezelés kellett. Úgy számoltam, hogy ha ismét magához tér, és szállítható állapotba kerül, akkor holnap ilyenkor már a St. Maryben leszünk.

Ott ücsörögtem a napfényben, és csak őrlődtem és őrlődtem.

13

A DRÁMA hihetetlenül gyorsan bontakozott ki. Olvastam jelentéseket emberekről, akik reggel úgy kezdték a napjukat, mint máskor, és a délutáni tea idejére halottak voltak. Emberek rogytak össze az utcán, és másodperceken belül kiszenvedtek. A legtöbben huszonnégy óra leforgása alatt meghaltak. Egy-egy pestissel fertőzött ember minél tovább életben maradt, annál valószínűbbnek ígérkezett, hogy túléli.

Nem tudom, meddig üldögéltem ott, amikor zajt hallottam, és hátat fordítottam a békés látványnak, hogy szembenézzek azzal, ami mintha a legrosszabb rémálmaimból került volna ide.

Peterson teljesen kivörösödött, dőlt róla a verejték, és vadul hánykolódott fektében. A haja a fejére tapadt. Minden ízében reszketett a láztól, és összevissza kalimpált a karjával, illetve rugdosott a lábával. Úgy tűnt, elvesztette uralmát a végtagjai felett, és egyértelműen látszott, hogy minden mozdulat erős fájdalmat okoz neki. Valahányszor betakartam, lerúgta magáról a pokrócot, és minden percben egyre hevesebben vonaglott. A szeme nyitva volt, de vadul villogott ide-oda. Fogalma sem volt, hogy ki vagyok. Gyanítottam, hogy még csak nem is lát engem.

A szerencse végképp elpártolt mellőlünk.

Mialatt a szívem hevesen vert, megtapogattam mindkét hónalját. Nem találtam semmiféle duzzanatot.

Aztán a lágyékát tapogattam meg. És megtaláltam. Alába és a

törzse találkozásánál. A duzzanat egyelőre elég kicsi volt, viszont keménynek érződött, és felette kivörösödött a bőr.

Aszívverésem több ütemet kihagyott. Úgy éreztem, távolodom a világtól. Te jó isten, Peterson elkapta a bubópestist! A Fekete Halált. A betegséget, ami végigsöpört Európán, és szinte mindenkit megölt, aki az útjába került. A pestis 1348 körül érkezett meg Angliába, és alighanem tetszett neki az, amit látott, mert több száz évig nem is távozott.

Zajt hallottam az ajtó irányából, és megfordultam. Anzelm testvér érkezett.

Felálltam, és a tenyeremet felé mutatva előrenyújtottam mindkét kezemet.

– Ne lépj be, testvér! – hadartam sietve. – Nem szabad bejőnnöd ide.

Elengedte a füle mellett a figyelmeztetést. Tett pár lépést, és gyors pillantásokkal felmérte a helyzetet. Nyilván azonnal rájött, hogy mi történt, mert fojtott hangon csak annyit kérdezett:

– Mikor kezdődött?

– Körülbelül egy órája.

Láttam a szánakozást a szemében.

– Imádkozz érte, gyermekem! – mondta csendesen.

Bólogattam, holott tudtam, hogy az ima pont annyit fog érne, mintha rákényszerítenénk Petersont, hogy a saját vizeletét igya, vagy ha félbevágnánk eleven galambokat, és odakötöznénk őket a teste fertőzött részeihez. Elhúltam a félelemtől, mert ebben a világban a gyógymódok ugyanolyan borzalmasak voltak, mint a betegségek, és én semmit sem tehettem Petersonért, az égvilágon semmit.

De szinte azonnal összekaptam magam. Mert biztosra vettem,

hogy igenis tehetek valamit. Nincs olyan, hogy semmit sem csinálhatok. Annyit bizonyosan, hogy senkit sem engedek Peterson közelébe. És ezzel lehetőséget adok neki arra, hogy harcoljon.

– Testvér, távoznod kellene – figyelmeztettem a derék szerzetest. – Itt és most nem segíthetsz. Mindannyian Isten kezében vagyunk, ő fogja eldönteni, hogy mi legyen velünk.

Igazam volt, de a szerzetes megállt az ajtóban, és tétovázott. Jólelkű, rendes ember volt.

– Be kell csuknom az ajtót – mondta halkán. – Ugye megérted?

– Megértem.

– És be kell zárnom.

– Megértem.

Most már végképp nem számíthattam senkire. Tudtam, hogy ezek után nem fogják beengedni Petersont a kórházba.

– Mindennap el fogok jönni – ígérte Anzelm testvér.

Tudtam, hogy így lesz. Zsigerből tudtam, hogy eljön.

– Imádkozni fogok a lelki üdvéért – tette hozzá.

– Köszönöm.

– És a tiédért is.

Hát, legfőbb ideje volt, hogy valaki megtegye.

– Köszönöm, testvér.

Kihátrált a konyhából, és becsukta az ajtót. Aztán hallottam, hogy behúzza a reteszként szolgáló deszkát.

Magamra maradtam.

A konyhóban kellemes félhomály uralkodott. Elég napfény szűrődött be a deszkák közötti réseken ahhoz, hogy viszonylag jól lássak. A tetőn át vékonyka fénykévék vetültek lefelé, ami azt jelentette, hogy ha esni kezd az eső, újabb gond szakad a

nyakamba.

Szemügyre vettem a készleteimet. Az egyik falnál kerti szerszámok sorakoztak. Az egyik sarokban egymásra hajigált, üres zsákok halma tornyosult fel, amelynek tetején ökölnyi madzaggombolyag állt. Peterson ruhái a közelben feküdtek, gondosan összehajtogatva. Rendelkezéseimre állt továbbá a két pokróca, a csizmája, a kalapja, a botja és a kisméretű kés, amit a csizmájában tartott. A köpeny titkos zsebéből vízálló gyufa, iránytű és egy paprikaspray került elő.

Az ajtónál vízzel teli vödör állt, mellett kisebbfajta fatál lapult. Hirtelen rádöbbsentem, hogy Anzelm testvér nem hagyott itt ennivalót. Talán ő és a társai arra gondoltak, hogy pár óra múlva úgyszólván halottak leszünk, igazán kár lenne belénk az étel.

Nem mintha lett volna alkalmam az evésre. Minden pillanatot azzal töltöttem, hogy igyekeztem lehűteni Petersont. Egyszer próbáltam megitatni, de kiverte a kezemből a tálat. Röviddel ezután mély álomba merült. Nem tudtam eldönteni, hogy mit tegyek: hagyjam aludni vagy tartsam ébren. Mivel erős fájdalmak gyötörték, hagytam aludni, de tovább hűtöttem a fejét és a kezét, továbbá figyeltem a duzzanatot, ami egyre nagyobb lett. Nem hittem el, hogy milyen gyorsan dagad fel. Ha egy pillanatra levettem róla a szememet, aztán visszanéztem rá, máris nagyobbnak láttam. És nyilván ez is szörnyű fájdalmat okozott Petersonnak. Tudtam, ha az az izé kifakad, van esély a gyógyulásra. És eddig csak egyetlen bubó jelent meg. És Petersont beoltották minden ellen, ami az égbolt alatt él. És erős is volt. Azt mondogattam magamnak, hogy túl fogja élni, túl fogja élni...

De egyelőre szörnyű állapotban volt. Aláz miatt nyugtalanul hánykolódott, és minden mozdulata fájdalmat okozott neki. És a

gyulladás miatt nem ment le a láza.

Így telt el néhány óra. Ott ültem mellette, újra és újra benedvesítettem az ajkát, és a lehetőségeimet latolgattam.

Amikor kiabálni kezdett, meghoztam a döntést.

Felálltam, és levetkőztem, majd visszavettem a gyapjúöltözetet. Peterson késével csíkokra hasogattam a vászonruhát, hogy legyen elég kötszerem. Megtöltöttem a tálat vízzel, és olyan helyre tettem, hogy könnyen elérjem. Fogtam egy zsákot, azt is felvágtam, és összekevertem egy kevés madzaggal. A zsákot és a madzagot vízállóvá tették valamivel, aminek olyan szaga volt, mint a karbolsavnak, és amiről reméltem, hogy jól ég.

Aztán leültem a sarkamra, és többször végigmentem gondolatban azon, amit csinálni készültem. Gondoskodtam róla, hogy minden kellék a kezem ügyében legyen, mert tudtam, hogy ha egyszer belekezek, nincs visszaút.

Meggyújtottam egy zsákdarabot, fújkáltam egy kicsit a tüzet, aztán további csíkokat raktam rá. Nem akartam pusztító tűzvészt, csak egy kisebb lángot. Csak annyit, hogy sterilizáljam a kést, és elégessem az átázott kötszereket.

Mindez némi időt vett igénybe, és amikor ismét Petersonra pillantottam, úgy láttam, hogy mély ájulásba zuhant. Csak azt nem tudtam, hogy ezt jó jelnek vegyem-e, vagy rossznak. Forrón remélve, hogy nem vártam túl sokáig, lehúztam Petersonról az alsónadrágot, és oldalra tettem.

És ekkor belekezdtem.

A lángba tartottam pár másodpercre a kést, az összes létező isten kegyelmébe ajánlottam magunkat, és óvatosan elhúztam Peterson lábát a testétől.

A duzzanat óriási és ocsmány volt. Akkora lehetett, mint egy golflabda, és félig beágyazódott a combtőbe. Nemrég még vörös volt, mostanra lilára színeződött. Szinte láttam, hogy lüktet. Peterson baljóslatúan nyugodt maradt. A szája sarkát beszáradt nyál borította, az ajkán alvadt vér sötétlett ott, ahol kínjában belemélyesztette a fogait. Ritmustalanul, hörögve lélegzett. Erős késztetés szállt meg, hogy siessek. Hogy azonnal kezdjek bele, mielőtt késő lesz.

Mialatt továbbra sem tudtam, hogy helyesen cselekszem-e vagy sem, óvatosan rátettem a kés hegyét a bubó közepére. Peterson rándult egyet, és kis híján elejtettem a kést. *Igyekezz, Maxwell! Gyorsan csináld!*

Belenyomta a kést a duzzanatba. Peterson felvisított. Forró, sűrű, sárgásbarna gennysugár lövellt a kezemre. Félreraktam a kést, felkaptam az első kötszernek szánt vászoncsíkot, és nekiláttam eltávolítani a maradék gennyet, közben idegesen pillantgattam a társam arcára. Az első kiáltás után aggasztóan csendes maradt. De volt pulzusa, és én beértem ennyivel.

Egy darabig csak nyomkodtam és törölgettem, nyomkodtam és törölgettem. Iszonyatos bűz ostromolta az orromat. A kibányászott anyag egyre barnább lett, aztán megjelent egy-két vércsík. Tovább dolgoztam, mert már nem hagyhattam abba. Emlékeztem rá, hogy Hunter egyszer elmondta, a fertőzött seb kezelésének az a titka, hogy addig kell tisztogatni, amíg csakis vér csorog belőle. Akkor az ember szinte biztos lehet abban, hogy sikerült mindent eltávolítani.

Ugyanakkor, Peterson lágyékánál ügyeskedtem, ahol akadt pár nagyobb artéria – nem beszélve a különféle szervekről, amelyeket Peterson szintén ezen a környéken tárolt –, úgyhogy a kést nemigen akartam használni.

Szorgalmasan nyomkodtam, gyömködtem és törölgettem, és az átázott szövetcsíkokat egyenesen a tűzre dobtam. Éppen kezdtem aggódni, hogy elfogy a kötszer, amikor megláttam az undorító vér- és gennycsomót.

A homlokomról lecsorgó verejték kegyetlenül csípte a szememet. Nagyokat pislogtam, hogy tisztán lássak, mert most nem engedhettem meg magamnak semmilyen balesetet. Fogtam a kést, és a hegyével óvatosan kipiszkáltam azt a csomót. Viszonylag könnyen kijött, és hirtelen csordogálni kezdett a vér. A szép piros, tiszta vér.

Hihetetlen megkönnyebbülés söpört végig rajtam. Fogtam egy tiszta szövetcsíkot, összehajtogattam, és mindkét kezemmel rányomtam a sebre. Peterson motyogott és mocorgott, de nem engedtem el. Ennyit ki kellett bírnia.

Végül elvettem a kezemet, óvatosan felemeltem a vászoncsomót, és szemügyre vettem a művemet. Még ekkor is szivárgott némi vér, de semmi komoly. Fogtam egy tiszta vászondarabot, rátettem a sebre, és amilyen jól csak tudtam, lekötöztem. A seb környéke miatt nem volt egyszerű – túl sok minden mozgott és lengedezett erre-arra –, de végül sikerült.

Aztán leültem a sarkamra, alaposan megmostam a kezemet, és vettem pár mély lélegzetet.

* * *

A nap hátralévő részében Peterson úgy feküdt, mint egy letaglózott ökör. Hagytam aludni, és amikor rá tudtam kényszeríteni sajtó hátamat, illetve elgémberedett lábamat arra, hogy megmozduljon,

eltüntettem a vérontás látható jeleit, megmosakodtam, amennyire tudtam, teleittam magam, aztán úgy figyeltem Petersont, ahogyan egy politikus tanulmányozza a népszerűségi adatait.

Az oldalra csúszó retesz hangja ébresztett, majd Anzelm testvér közölte velem, hogy étel vár odakint.

Óvatosan kinyitottam az ajtót, és kinéztem. Aszerzetes jó tíz lábbal odébb állt.

– Hogy van a férjed? – kérdezte aggodalmasan.

– Jobban.

Kissé meglepettnek tűnt, és töprengve fürkészett mindkettőnket. Talán arra gondolt, hogy ha Peterson eddig kibírta, akkor van remény. Vagy arra, hogy csak áltatom magam.

– A bubó kifakadt, és elmúlt a láz – tettem hozzá. – A férjem most csak alszik.

– Mondjunk hálaimeket Istennek, mert ez csakugyan jó hír. De továbbra is vigyáznod kell a férjedre!

– Úgy lesz, testvér. Fogadd köszönetemet az ételért!

– És te hogy vagy, gyermekem?

– Eddig jól, hála a teremtőnek...

– Tudod, hogy nem engedhetlek el.

– Megértem.

– Szinte biztos, hogy te is megbetegszel a kórban.

– Talán mégsem, testvér. Anyám és apám pestisben haltak meg, amikor gyermek voltam, és akkor sem lettem beteg.

– Igen, hallottam már arról – felelte Anzelm testvér bólogatva –, hogy ha valaki fiatalon túléli, akkor később is túléli. Lehet, hogy a szüleid halála révén te magad megmenekülsz. – Elhallgatott pár pillanatra, majd hozzátette: – Imádkozom érted, gyermekem.

– Köszönöm – válaszoltam mosolyogva.

Komolyan gondoltam. Tényleg jó érzést okozott, hogy ez egyszer, a változatosság kedvéért, valaki mellettem áll.

* * *

Noha a 14. században rekedtem a pestises Peterson társaságában, vadászott rám az Időrendőrség, és szétaggódtam az agyamat Leon miatt, olyan békés estében volt részem, mint talán még soha. Egy kurva vulkán sem tört ki a közelemben. Nem rontottak rám krokodilok. Az idő kellemes volt. Senki sem lopózott felém, hogy szétlője a fejemet.

Megettem a szerzetestől kapott kenyeret és sajtot. Mindent alaposan megrágtam, mert az eredeti középkori kenyér rendszerint tele van eredeti középkori kavicsokkal és hasonlókcal, és más sem hiányzott, mint hogy mindennek a tetejébe még egy-két fogam is széthasadjon.

Peterson mellett ültem, a hátamat a falnak vetve. Peterson még nem jött ki az erdőből. Aláza elmúlt, de továbbra is nagyon gyenge volt, és csak félig-meddig nyerte vissza az eszméletét. És persze még ekkor is áldozatául eshetett valamilyen fertőzésnek vagy más, randa kórokozónak, amiből épp elég tombolt szabadon a 14. században. Megpróbáltam rávenni, hogy igyon egy keveset. Tartottam a fejét, hogy segítsek neki, de nem sokra mentünk. Aszeme nyitva volt, de nem ismert fel sem engem, sem semmi mást. Tudtam, hogy még most is meghalhat. Sőt, valószínűnek véltem, hogy meg fog halni. Úgy éreztem, megint utolér a múltjárók régi átka, vagyis végig kell néznem valakinek a halálát.

Mialatt a konyhóban volt még némi világosság, ismét tetőtől talpig átvizsgáltam Petersont. Nem találtam további duzzanatokat. A teste jóval hűvösebb volt, mint az előző napon, továbbá a pulzusát lassabbnak és erősebbnek éreztem. Végül lehámoztam a kötést, és szemügyre vettem a sebet. Jónak tűnt, de a biztonság kedvéért leeresztettem a fejemet, és megszagoltam.

Peterson ekkor elhaló hangon tudakolta, hogy mégis, mi a fészkes fenét művelek.

Először mukkanni sem tudtam, aztán krárogtam egyet, és kiböktem:

– Azt akarom kideríteni, hogy van-e fertőzés. Ha zavar, csukd be a szemedet!

– Csukva van... amúgy is mindegy. Hallom, hogy... hörögsz, mint a disznó... amikor szarvasgombát keres.

– Hidd el... akármennyit találok idelent, mindet neked adom.

Erre már nem érkezett válasz, ugyanis Peterson elaludt.

Én pedig követtem a példáját.

Durva nap volt mögöttem.

* * *

Az éjszaka folyamán mindketten többször felébredtünk. Segítettem Petersonnak vizet inni. Ez elvezetett a kettes számú problémához. Pontosabban, az első számúhoz.

– Hozom a tálat – közöltem vele, és hoztam a tálat.

Túl gyenge volt ahhoz, hogy egyedül elintézzze, hát segítettem egy kicsit. Minden erőfeszítésem ellenére sikerült lepisilnie. Oda se neki, megtörtént már máskor is. Mialatt tartottam, amit tartottam,

mindketten a mennyezetet bámultuk. Témát kerestem, hogy eltereljem a figyelmet a kínos helyzetről. Egyvalami jutott eszembe hirtelenjében, de a „Kivitted már idén a szabadságodat?” kérdés valahogy nem illett oda.

Nyilván ő is szeretett volna kulturált beszélgetést folytatni, mert megkérdezte:

- Hogy van a karod?
- Jól. Már el is felejtettem. Hát a te fejed?
- Jól. Már el is felejtettem.

Az az érzésem támadt, hogy egy víztározót csapok le, annyit idő kellett a dologhoz.

Peterson végül sóhajtott egyet, és fáradt hanghordozással azt mondta:

- Nem kellett volna ezt tenned értem.
- Inkább legyél hálás, amiért nem neked kellett megtenned értem!
- vágtam vissza kapásból. – A külső folyadékkezelő szerelékeink merőben eltérnek egymástól. Képzeld el, mennyi gondod lenne a célzással és az áramlás fenntartásával!
- Ó... a francba!
- Pontosan. Az a te bajod, hogy fogalmad sincs, milyen jó dolgod van.

Lenézett, egy pillanatig némán bámulta az én esetlenül matató kezemet, majd elfordította a tekintetét, és azt dörmögte:

- Igazad van.

Miután végzett, rendbe tettem, majd felvettem a tálat, és felálltam.

- Hova méysz? – kérdezte riadtan Peterson.
- Csak odébb rakom ezt. Minden elismerésem... egy kisebb

úszómedencét megtöltene.

* * *

Amikor másnap reggel Anzelm testvér bekopogott, már mindketten ébren voltunk.

Kiszóltam neki, hogy jöhet, és óvatosan kinyitotta az ajtót.

Erős napfény áradt be a kunyhóba. Peterson nagyokat pislogott, és a homlokához emelte reszkető kezét, hogy óvja a szemét a hirtelen támadt ragyogástól.

– Férjem, ő Anzelm testvér – mondtam gyorsan –, az ő jóságának köszönhetjük az életünket. És persze Isten kegyességének is.

A szerzetes megállt az ajtóban, és boldogan, szinte kiáltva felelt:

– Hála az Úrnak a végtelen jóságáért! Csakugyan csoda történt itt! És te, gyermekem, jól vagy?

– Igen, testvér, jól.

– A duzzanat?

– Eltűnt. A láz szinte azonnal megszűnt. Tisztán tartottam a sebet.

– Hadd lássam! – válaszolta Anzelm testvér, azzal letérdelt Peterson mellé, akinek megint el kellett viselnie a megaláztatást, ami abból fakadt, hogy valaki a lágyéka körül szaglászott.

– Úgy tűnik, minden olyan, amilyennek lennie kell – jelentette ki végül Anzelm testvér, majd tétovázott pár pillanatig, és hozzátette: – Nyilván megérted, merthogy még most is fennáll a veszély...

Igen, én még mindig veszélyben voltam. Emellett, most már a legkevésbé sem szorultunk rá arra, hogy Peterson bekerüljön a kórházba. Úgy gondoltam, hogy ha tovább javul az állapota, holnap elkérem a taligát, és elviszem a St. Marybe, ahol megfelelő kezelést

kaphat. Azt jól tudtam, hogy nem fognak kiereszteni minket a kompból, de nem érdekelt.

Ünnepélyes komolysággal bólogattam.

Anzelm testvér elsietett, hogy ennivalót és tiszta kötszert hozzon.

Peterson átaludta a nap java részét.

Anzelm testvér rendszeres időközönként beállított, és mindannyiszor a hogylétem felől érdeklődött. Azt hiszem, nem tudta túltenni magát azon, hogy konokul nem vagyok hajlandó megbetegedni pestisben. Őszintén szólva, engem is meglepett. Egyetlen magyarázatot tudtam kitalálni, mégpedig azt, hogy, miután a sebem elfertőződött, dr. Foster úgy teletömött antibiotikummal, hogy a szervezetem meg tudott birkózni a ronda középkori kórokozókkal. Ahogy telt az idő, egyre kevésbé tűnt valószínűnek, hogy kitör rajtam a kór. Nem mintha ez megmenthetett volna attól a könyörtelen karanténtól, ami a St. Maryben várt.

Azon az estén Peterson leerőltetett a torkán pár korty levest, ami benne is maradt. Egy valamirevaló múltjárót semmi sem tud sokáig lenyomni. Ragaszkodott hozzá, hogy egyedül egyen, így aztán irányítottam a kanalat, utóbb meg letörölgettem a képéről mindazt, ami mellément, és halkán dörögve szidtam, amiért ilyen pocsékul céloz. Ő meg az én szörnyűséges ápolónői működésem miatt dödögött.

Végül letelepedtünk, hogy eltöltsük a szerszámoskamrában a harmadik éjszakánkat.

A kérdés már teljes sötétségben hangzott el:

– Ki vagy te? Ki vagy te valójában?

Sóhajtottam, és felültem.

– Jó, elmondom, mert még most is meghalhatsz magadtól –

feleltem halkán –, és az megkímél attól, hogy később végezniem kelljen veled. Max vagyok, de nem a ti Maxotok. Ezért tudtam igazat mondani az időrendőröknek. Az utolsó küldetésemén épp készültem meghalni, de aztán itt ébredtem fel. Nem vagyok csaló, sem másolat. Én én vagyok. És te nem az én Petersonom vagy. És ez a St. Mary nem az én St. Marym. És ez nem az én 14. századam. Úgy nagyjából fogalmam sincs, hogy mi történik velem és körülöttem. És Leon nincs itt. De ezektől az apróságoktól eltekintve minden rendben van.

Megint rám tört az a szédítő pánik, de keményen küzdöttem, hogy ellenálljak neki.

– Hé... gyere vissza! – szólt rám Peterson, és meghúzogatta a ruhámat.

– Bocs.

– Mi volt az utolsó küldetésed?

– Azincourt.

Peterson várt egy kicsit, majd megkérdezte:

– Ott voltam?

– Igen.

– Akkor... meséld el! Mi történt?

Alehető legrövidebben beszámoltam neki a társzekerek elleni támadásról, valamint arról, hogy ő hogyan sebesült meg, és én milyen küzdelmet folytattam azért, hogy elcipeljem a kompig. Elmeséltem neki, hogy leütöttem őt, begurítottam egy bokor alá, betakartam avarral, aztán elcsaltam onnan az üldözőinket. Tényekre szorító, sivár beszámoló volt, amit nehezen préseltem ki magamból, aztán pedig mindketten sokáig hallgattunk.

Acsendet végül Peterson törte meg, amikor azt suttogta:

– Fogalmam sincs, mit mondjak.

Én csak a vállamat vonogattam.

Épp készültem elfeküdni, amikor ismét megszólalt:

– Tudod... én taláلتalak meg.

Először nem értettem. Aztán leesett a tantusz.

– Azt hittem, Leon taláلت meg – mondtam halkán.

– Nem. Telefonon hívott. Utóbb azt mondta, rögtön tudta, hogy baj van. Az irodámban voltam, Leon felhívott, és megkért, hogy ugorjak át hozzád, és nézzem meg, elindultál-e már, hogy találkozz velem. Beléptem az ajtón... és a padlón feküdtél. – Peterson nevetni próbált, majd folytatta: – Még akkor is a kezekben szorongattad a híres orgyilkosságokat felderítő küldetés tervezetét.

Nem szóltam semmit. Egyszer el kellett mondania az egészet.

– Az arcod piros volt – folytatta rekedtes hangon. – Azonnal tudtam... szén-monoxid. Kihúztalak a folyosóra. Markham épp arra járt. Mindent megtettünk, amit tudtunk. Megérkezett Helen, és ő is mindent megtett, amit tudott. Mindenki tudta, hogy már késő, és hogy hasztalan az egész, de azért csak csináltuk.

Ekkor elakadt. Fontolóra vettem, hogy szólok neki, ne mondja tovább. Nagyon gyenge volt, de ki kellett adnia magából azt, ami nyilván rettenetesen nyomasztotta.

– Minket is megviselt a dolog, de Leon... egyszeriben megállt az élete. Láttam rajta, az arcára volt írva. Számára minden megállt. És soha többé nem indult tovább. Ó, igen, végigcsinált mindent, amit kellett, de amikor elmentél, magaddal vittél Leonból egy jókora darabot. És nem ő volt az egyetlen. Dr. Bairstow megsemmisült. Mrs. Mack és Mrs. Enderby napokig zokogtak. És Kal... szörnyű időszak volt mindenki számára. – Megint nevetni próbált, és hozzátette: –

Különösen neked, persze.

Én is nevetni próbáltam, de csak káromtam, aztán azt mondtam:

– Az én világomban Leon halt meg.

– Meséld el! – kérte halkán Peterson.

Így hát megtettem. Mrs. Partridge részvételét leszámítva mindent elmondtam neki, egészen a meghallgatásig.

Újabb hosszú csend következett, majd segítettem Petersonnak inni pár korty vizet.

– Nem bántunk veled valami jól, mi? – kérdezte aztán keserűen.

– Hát, mit is gondolhattatok? Láttátok a holttestemet. Ezek után nem csoda, ha mindenki szélhámosnak nézett. Vagy azt hitte, hogy Leon felszedett egy ribancot, aki történetesen úgy néz ki, mint én. De nyugi, senkire sem haragszom.

Bár, egyvalakire azért haragudtam, de ezt nem közöltem Petersonnal.

– De akkor is, Max... – mondta aztán Peterson.

– Jó, igazad van, az életem pillanatnyilag nem valami varázslatos – ismertem el bólogatva. – De valahányszor úgy érzem, hogy mindjárt összeomlok, eszembe jut az a nap, amikor beléptem abba a kompba, és megláttam a padlón fekvő Leon Farrelt. És tudom, hogy akármilyen rossz dolgok történnek még velem, annyira rossz már semmi sem lesz. – Elvigyorodtam a sötétben, és tovább beszéltem: – Ezenfelül, mostantól kezdve valahányszor meglátsz, akár tetszik, akár nem, eszedbe fog jutni, hogy csakis miattam vagy életben azon a napon. Mert olyan abszolút, rohadtul csodálatos vagyok.

– És hát szerény is, ami szintén nagyon dicséretes tulajdonság – jegyezte meg Peterson.

– Igen, főleg az...

És tovább beszélgettünk. Aztán aludtunk, majd megint beszélgettünk. Sok minden elhangzott, bár nem mindent mondtunk el egymásnak.

Kora hajnalban megint felébredtem. Valamikor az éjszaka folyamán Peterson felém nyúlt, és megmarkolta a ruhám egyik redőjét.

És miután ezt felfedeztem, azon tűnődtem, hogy akkor itt most ki nyújtott vigaszt kinek.

* * *

Az eredeti becslésem, miszerint Peterson két nap alatt rendbe jön annyira, hogy elvándorogjunk a kompig, túlzóan derűlátónak bizonyult. Anzelm testvér megtagadta, hogy elhozza a taligát, és még nekem is be kellett látnom, hogy Peterson egyelőre nincs szállítható állapotban. Aláza elmúlt, a duzzanat eltűnt, és a sebe szépen gyógyult, de rémisztően gyenge volt. Rengeteg súlyt veszített, és már eleve vékony volt. Tisztán látszott a pofacsontja a bőre alatt, ami sárga volt, és valósággal ráfeszült az arcára.

Sokat aludt, és bár nagyon igyekezett, és minden étkezésnél magába erőltetett pár falatot, nem tudta palástolni, hogy nincs étvágya. Azt mondogattam magamnak, hogy semmi értelme elindulni vele a St. Mary felé, ahol ugyan megfelelő kezelést kapna, viszont eléggé valószínű, hogy nem élne túl az utazást.

Anzelm testvér továbbra sem szűnt meg csodálkozni azon, hogy Peterson életben maradt. Kétszer-háromszor is meglátogatott minket minden egyes napon, és alaposan kifaggatott a kezelésről. Végül azt mondtam neki, egyszer végignéztem, hogy egy ló feldagadt lábát

kezelték így, és csak utánoztam azt, amit akkor láttam. A magyarázat hallatán a derék szerzetes elámult – maga Peterson már kevésbé volt elragadtatva.

Ugyanakkor, a negyedik napot követően Anzelm testvér beleegyezett, hogy elhozza a taligát. Azt mondtam neki, hogy van egy kicsi kunyhó a The Bolles Hede mögött, és miután megértette, hogy egyelőre nem akarom Rushfordig vonszolni Petersont, végre bólintott egyet.

A lelkem mélyén sajnáltam, hogy lelépünk. Csendes, békés helyen voltunk, egész jó kajákat kaptunk, és nagyon megkedveltem Anzelm testvért. Ugyanakkor, félttem attól, hogy Peterson még mindig meghalhat, bár ezt mélyen eltitkoltam. Tartottam tőle, hogy hirtelen visszaesik, vagy elkapja a vérbaj, vagy valami más. Én feleltem érte. Ha ez egy normál küldetés lett volna, teletömöm antibiotikummal, és visszaviszem a St. Marybe. Nem engedtek volna ki minket a kompból, de akkor is ez lett volna a legésszerűbb lépés.

Elmondtam mindezt Petersonnak is, erre röhögött egyet, és kijelentette, hogy mivel ésszerű lépésekről beszélek, most már biztosan tudja, hogy nem az igazi Maxwell vagyok.

Felháborodottan utasította vissza azt, hogy elfeküdjön a taligán, és miután feltettük rá, mindvégig mereven ült rajta, akár egy kőszobor, mialatt végigtoltuk a kerten, a mellékutcán, aztán a poros High Streeten.

Végre-valahára megérkeztünk a komphoz. Peterson levergődött a taligáról, és gyorsan nekitámaszkodott az ajtónak, mielőtt összeroskadt volna.

Ekkor valamennyien összenéztünk.

Peterson a jobbját a szerzetes felé nyújtva megszólalt:

– Mindent köszönök, testvér. Sajnálom, de most nincs pénzem, amivel fizethetnék a sok gondoskodásért. De ígérem, hogy amint visszatérek Rushfordba, hálám jeléül pénzt adományozok a szegényeknek.

És valóban megtette. Sosem verte nagydobra, de tekintélyes összeget küldött a St. Stephen Streeten működő hajléktalanszállónak.

Anzelm testvér szemmel láthatóan roppant elégedetten bólogatott.

Végignéztem az előttem álló alacsony, kövér alakon, aki gondosan megtervezett szokásához híven most is a csuhája ujjába dugta a kezét. Egy ember, aki csendesen tette a dolgát minden egyes napon, feltűnés nélkül, egy olyan hittől vezérelve, amit én nem is értettem. Csatákat vívott az Istenéért. Némelyiket megnyerte, a legtöbbet elvesztette. Nem kicsit sajnáltam, hogy el kell válnom tőle.

Peterson tapintatosan elfordult, mert tudta, hogy mi következik. A testvér a szemembe nézett, és beszélni kezdett:

– Látom rajtad, hogy nagy bajban vagy, gyermekem. Kétely és félelem ró rád nagy terheket. Azt mondom neked, bízz Istenben, aki szeret téged, és minden rendbe jön. Ne vesztegesd az idődet arra, hogy olyan események miatt emészted magad, amelyekre nincs befolyásod! Isten mindent rendbe hoz, csak hagyd rá! Csak higgy és bízz benne!

Nyeltem egyet, és bólogattam. Pár pillanatig mukkanni sem tudtam.

Aztán a testvér hirtelen jobb kedvre derülve folytatta:

– Nos, engem vár a munka. Amikor elindultok a zarándoklatra, és erre jártok, feltétlenül keressetek meg!

– Úgy lesz – ígérem, holott jól tudtam, hogy soha többé fogunk

találkozni vele.

– Isten áldása kísérjen mindkettőtöket, gyermekeim! – búcsúzott a testvér.

– Ámen – mondta rá Peterson.

Sokáig néztünk utána, mialatt a kórház felé húzta a taligát a High Streeten, aztán elnyelte a tömeg.

Szeretem azt hinni, hogy Anzelm testvér hosszú és hasznos életet élt, boldogan szolgálva Istent, akiben oly feltétlenül hitt. Mindenesetre, nincsenek róla feljegyzések, sem az életéről, sem a haláláról. Biztosan tudom, mert utánanéztem.

* * *

A kompban az ismerős szagok üdvözöltek minket – forró elektromos berendezések, nedves szőnyeg, állott levegő, vécé és káposzta szaga. Még ebben a világban is káposztaszagot lehetett érezni benne.

Peterson túl gyengének tűnt ahhoz, hogy üljön, ezért óvatosan lefektettem a padlóra, és a konzolhoz léptem.

– Az ugrás adatai be vannak táplálva – mondtam, miután végignéztem a műszereken. – Csak annyit kell tenned, hogy kiadod a parancsot.

Peterson bólintott, de azt felelte:

– Egy perc...

– Mi a hézag?

– Csak azt akarom mondani... – mormolta bizonytalanul.

– Hé, erre semmi szükség – vágtam közbe. – Nagy szívességet tennél, ha kihagynád.

Oly puhán és könnyedén landoltunk, ahogyan a tollpihe érkezik le a földre – mármint Peterson szerint. Szerintem meg úgy, mint egy elzuhanó orrszarvú.

– Szóval, elkaptad a vérbajt – mondtam a képernyőt tanulmányozva. – Mennyit tudsz róla?

– Pestist! A pestist kaptam el! – tiltakozott Peterson. – Az ég szerelmére, nehogy elhíreszteld, hogy vérbajos voltam! Könyörgök, mondd, hogy tudod, mi a különbség a kettő között!

– Nos, én vérbaj ellen kezeltelek, és jobban lettél. Ergo: vérbajos voltál.

– Azt akarod mondani... hogy órákon át matattál a lábam között, és fogalmad sem volt, hogy mit művelsz?

– Ide figyelj, te hálátlan nyomorult! Az én beavatkozásaim akármilyen durvák voltak is, semmik sem voltak ahhoz képest, amiket dr. Fostertől fogsz kapni. Beléd fogja nyomni az összes forgalomban lévő antibiotikumot, de még pár kísérleti állapotban lévő is. Készen állsz a fertőtlenítésre? Legalább kétszer lefuttatom.

Peterson bólintott, én pedig bekapcsoltam a fertőtlenítő rendszert. Felgyúlt a hideg, kék fény, és éreztem, hogy feláll a szőr a karomon.

– És még egyszer – dörmögtem aztán.

A lámpa ismét felzümmögött.

– Még egyszer indítsd el! – kérte Peterson. – Minél többet szenvedünk itt, annál kevesebbet fogunk szenvedni odakint.

– Szerintem te alábecsülsz az egészségügyi részleget – jegyeztem meg, de azért megint aktiváltam a lámpát.

Agyors egymásutánban lezajlott három kör miatt mindketten émelyegtünk kissé, de meg kellett tennünk. Minden küldetés után átestünk a fertőtlenítésen. Dr. Bairstow előírásai szigorúak voltak.

Nem hozhattunk magunkkal a múltból semmit, ami zúrt okozhatott. Saját magunkat leszámítva, persze.

– Jól van – mondtam, miután véget ért a harmadik ciklus. – Akkor most vágjuk be a fél téglát a tyúkok közé! – Aktiváltam az adóvevőt, és beszélni kezdtem. – Figyelmet kérek. Kék kód. Kék kód. Kék kód. Itt a Hármaskomp, kék kódot jelentünk. Felhatalmazás: Maxwell, öt, nulla, alfa, kilenc, nyolc, nulla, négy, bravo. Ismétlem: kék kód, kék kód, kék kód. Figyelem, ez nem gyakorlat!

Én ugyan nem rendelkezték semmiféle felhatalmazással itt, de tudtam, hogy a kintiek veszik az üzenetet. Bekapcsolva hagytam a mikrofont, és aktiváltam a belső kamerákat, hogy láthassák, mi történik nálunk. Aztán letelepedtem Peterson mellé, aki még ekkor is a padlón feküdt.

– Hogy érzed magad?

– Egész tűrhetően, dacára annak, hogy az a rohadt lámpa szétsugározta az agyamat.

– Igen, adtam egy tekintélyes adagot. Most már szinte biztosan steril vagy.

– Micsoda? – hördült fel Peterson.

És ekkor a komp belsejét dr. Foster vérfagyasztó hangja töltötte be.

– Amikor majd befejezik, kérem, közölgék a fertőzés jellegét!

A társamra mutattam, mivel ő volt a beteg. Peterson meg kibökte:

– Vérbaj...

– Micsoda?

– Pestis! – harsogta kétségbeesetten Peterson. – Akarom mondani: pestis! A pestist kaptam el! Max, fejezd be a röhögést!

* * *

A következő óra elég sűrűre sikeredett. A legfontosabb cél az volt, hogy megszabaduljunk a fertőzött bolháktól, mert bizonyosnak tűnt, hogy elhoztunk magunkkal néhányat.

Dr. Peterson utasításait követve segítettem levetkőzni Petersonnak, aztán betoltam őt a zuhanyzóba. Mialatt odabent ácsorgott, megkerestem a kését, és nem minden balsejtelem nélkül fűrészelni kezdtem. Pár perc elteltével két hosszú, vörös hajfonat hullott a padlóra.

– Te jó isten! – hüledezett Peterson, amikor kilépett a mosdóból. – Nem tudom elhinni, hogy megtetted! Dr. Bairstow fel fog robbanni.

– De nem rám fog haragudni. Majd azt mondom neki, hogy te kényszerítettél rá.

Az előírásokat betartva mindent elégettem: a hajamat, a ruháinkat, mindent, aztán én is lezuhanyoztam. Sokáig csorgattam a meleg vizet az én szegény, meggyötört hajamra.

Öt perccel később, törölközőbe csomagolva visszatértem a kabinba.

Odakint a Hawking elhagyatott volt. Dieter mindenkit kiharancsolt, és az emberek szélvészgyorsan menekültek a közelünkből. Hamarosan teljesen zárt védőruhát viselő alakok vettek körül minket. A feladatuk az volt, hogy lőjenek le mindent, ami orvosi engedély nélkül megpróbálja elhagyni a kompot.

Mi pedig vártunk.

– Voltál valami jó helyen idén? – kérdezte Peterson, mialatt gondosan elrendezte az ölén a törölközőjét.

– Lássuk csak... egy londoni fagyvásár. Egy gyors pillantás

Ehnatonra... Pompeji jó volt.

– Tényleg? Azt terveztük, hogy ebben az évben elugrunk oda.

– Hát, ha meglátsz valahol, integess!

Végül plasztikszerkóba csomagoltak mindkettőnket, és átfurikáztak a Gyengélkedőbe, ahol megint az elkülönítőbe kerültem.

– Egész tűrhető – dörmögte Peterson, miután körülnézett.

– Jobb, mint az a lábszagú nyomortanya, amit itt valamiért férfi kórteremnek neveznek. Én biztos, hogy nem megyek be oda. A jó ég tudja, mit kapnék el.

* * *

Peterson ágyéka Huntert és dr. Fostert is elbűvölte.

– A férfiember sosem tud betelni az effajta csodálattal – jelentette ki vigyorogva Peterson, de a vigyora hamar eltűnt, amikor a doktornő felvázolta, hogy milyen vakcinaprogramot terveztek neki.

Aztán az én vigyorem is eltűnt, amikor megtudtam, hogy én is beleestem a szórásba. Hiába tiltakoztam, hogy jómagam nem kaptam el a vérbajt. A pestist! A kurva életbe, a pestist!

* * *

Nem fogadhattunk látogatót, de sokan eljöttek, aztán az üvegfalnál felsorakozva mutogattak és röhögtek. Ha legalább mogyorót dobáltak volna...

Valaki felírta az üvegre azon hírességek listáját, akik szifiliszben szenvedtek:

Hitler
Mussolini
Rettegett Iván
Napóleon
Cesare Borgia
Casanova
Lord Darnley
Peterson fő műveleti tiszt

Röhögtem, de fájt egy kicsit, hogy az én nevem nem került fel oda. A viszonyok javultak, de még nem voltunk jó barátok. Amikor az ember látja a nevét egy vérbajosokat felsoroló listán, tudhatja, hogy befogadták.

Megírtuk és elküldtük a jelentésünket dr. Bairstow-nak, aki minden reggel pontosan 9:30-kor megjelent, hogy bámuljon minket. A mosolygás és a bátorítás messze állt tőle, ezért csak feltételezni tudtuk, hogy a pusztta jelenlétével és a tekintetével akarta megfélemlíteni az esetleg még velünk élő pestisbacikat. Minket bizonyosan megfélemlített.

Rajtam végül nem tört ki semmiféle nyavalya. Nem tudom, hogy ki mit várt tőlem, de valaki remek ürügyet kapott arra, hogy pár napra bezárjon engem. Mondjuk, nem nagyon zavart, és Peterson, amikor éppen senki sem kukkolta a kényesebb részeit, kiváló társaság volt. Felvettem neki, hogy ha ez így megy tovább, kezdjen belépődíjat szedni.

– Én lehetnék a következő nemzeti emlékmű, a legújabb nagy látványosság – mondta fellelkesülve. – Nyitvatartás: vasárnap délelőtt. Ízesített teák fél koronáért.

– Figyelj csak, Pici Tim – feleltem aljasul –, nincs neked semmi nagy látványosságod.

Aztán csak vigyorogva hallgattam, hogy akadozva-köpködve méltatlankodik.

* * *

Az egyik éjszakán nem tudtam elaludni. A megkönnyebbülés és az örömmámor, amit azért éreztem, mert Peterson többé-kevésbé sértetlenül megúszta a kalandot, lassan elmúlt, cserébe szétáradt bennem a jövőtől való félelem.

Amennyezetet bámulva feküdtem a sötétben. Peterson halkan hortyogott a sarokban. Fontolóra vettem, hogy kikászálódok az ágyból, és oldalba bököm, de amint lehajtottam magamról a takarót, mordult egyet, horkantott, és átfordult a másik oldalára.

Az áldott csendben halk neszt hallottam az ajtó felől. A sötét alak, ami megjelent az ablakban, túl magas volt ahhoz, hogy Hunter legyen. Mialatt fél könyökre emelkedtem, az ajtó résnyire nyílt, a sötét alak besurrant, és finoman becsukta az ajtót.

Azonnal a kipróbált, megbízható vizeskancsóért nyúltam, és felkészültem, hogy drágán adjam a bőrömet.

Aztán halk suttogást hallottam:

– Ne kapcsolj fel a lámpát!

– *Leon?*

– Csss! Ne ébreszd fel Petersont!

– Próbáltad te már valaha felébreszteni Petersont? – kérdeztem felbőszülten. – Mit keresel itt?

– Egy pillanat...

Elhúzta a függönyt, és gyenge holdfény vetült be a szobába. Aztán eltapogatózott az ágyamig, és nehézkesen leült.

– Hoppá, ez mi volt?

– A lábam. Hol voltál?

– Edwardnál.

– Úgy értem...

– Tudom, hogy érted, de nem mondhatom el. Visszaugrottam jelenteni, és új utasításokért. Nem maradhatok sokáig. Egyáltalán nem volna szabad itt lennem.

– Mi történik, Leon?

– Nem mondhatom el.

– Akkor miért vagy itt?

– Látni akartalak.

– Sötétben vagyunk – jegyeztem meg ingerülten.

Éreztem, hogy megmozdul, aztán felgyúlt az apró éjjeli lámpa, és megpillantottam őt. Megviselt és sovány volt, az orrnyergén félig begyógyult seb vöröslött. Könnyű páncélt viselt, a vállán lézervető lógott, továbbá mindkét combjára egy-egy pisztoly tapadt. Elszántnak, rátermettnek és végtelenül fáradtnak tűnt. Megint az az érzésem támadt, hogy nagy dolgok történnek körülöttem, és én csupán egy apró fogaskerék vagyok.

Egymás szemébe néztünk, és én vádló hangon azt mondtam:

– Magaddal vitted az összes Jaffa kekszet.

– Az a hír járja, hogy mostanában sokat matatsz Peterson lágyéka körül – vágott vissza suttogva.

– Ha ettől jobban érzed magad, akkor közlöm, hogy egyikünk sem élvezte különösebben.

– Akkor nem jól csináltad. Te, neked régebben nem hosszú volt a

hadjad?

– Ez az új, pestis utáni külsőm. Mondj már valamit!

– Visszamentem a jövőbe. El kellett intézennem pár dolgot.

Emberekkel találkoztam. Bár, most itt kéne lennem.

Összeszorult a torkom, és nagy nehezen megkérdeztem:

– Ott maradsz?

Rátette a kezét az enyémre, és azt felelte:

– Semmi sem akadályozhat meg abban, hogy visszajöjjek hozzád.

Könnyek szöktek a szemembe, és nagyokat pislogtam, hogy megszabaduljak tőlük.

– Meddig maradsz?

– Egyáltalán nem lett volna szabad ide jönnöm.

– De... örülök, hogy láthatlak.

– Én is, hogy láthatlak téged – felelte, majd köhécsejt egyet, és folytatta: – Nos... izé... hoztam neked valamit.

Átadott egy kisméretű kartondobozt, ami nagyon könnyű volt.

– Mi van benne?

– Neked szántam. Most mennem kell – suttogta Leon, és felállt.

– Várj, kérlek! Maradj még egy kicsit...

– Nem tehetem.

– Csak amíg kinyitom...

Felhajtottam az oldalsó füleket, és belenéztem a dobozba. Teljesen ledermedtem. Az ujjaimat sem tudtam megmozdítani. Talán még lélegezni is elfelejtettem.

Apró, barna arc mosolygott rám odabentről.

Gyengéden, óvatosan kihúztam a dobozból. Tudom, hogy manapság a játékmackókat úgy tervezik és készítik, hogy túléljék a kisgyerekek szerető gondoskodását – vagy egy termonukleáris

robbanást; a pusztítás tekintetében a kettő nem is áll olyan messze egymástól –, de akkor is félttem, hogy elszakítom az értékes kincset.

Eszembe jutott, hogy milyen körülmények között láttam utoljára az én Macimat...

És Leon, aki mindenről tudott, és akinek nem számított az egész, azt mondta halk hangon:

– Ő itt Maci 2.0. Ajándék, tőlem neked. Többé ne nézz vissza, Lucy!

Megsimogattam a bársonyos szőrt. Megtapogattam a puha bőrtappancsokat. Maci mosolya láttán majd megszakadt a szívem.

– Nem tudom, mint mondjak – motyogtam bizonytalanul.

– Semmit sem kell mondanod.

– Köszönöm.

– Megtiszteltetés és kiváltság... – felelte Leon mosolyogva.

– Nem... nem kéne annak lennie. Ha arra gondolok, hogy mit tettem... a hibákra, amiket elkövettem. Elítéltem Leont, amikor együttérzést kellett volna tanúsítanom. Kitöröltem az életemből azért, amit tett. Sokszor gondolok arra, hogy... életben lenne még, ha én nem...? Szó szerint azért halt meg, mert megszakadt a szíve?

– Nem, attól nem hal meg az ember. Nekem elhiheted.

– Amikor Hélioszról beszélgettünk, azon az éjszakán, a kompban... mondani akartál valamit.

Tétovázott, de aztán csak kibökte:

– Tudod, ugye, hogy mit tett a másik Max?

– Most már igen – feleltem, és nem hoztam szóba, hogy Barclay-tól tudom. – Te is úgy hibáztattad a te Maxodat, ahogyan én hibáztattam az én Leonomat?

– Nem, természetesen, nem hibáztattam őt. Ahogyan mások sem.

Trójában senki sem volt biztonságban. A görögök szörnyű dolgokat műveltek volna azzal a kisfiúval, és miután megunták volna, elvágták volna a torkát. Max megmentette ettől, és én imádtam érte. Sosem fogom elfelejteni, hogy te megbocsátottál, amikor azt hitted, hogy én tettem, ahogyan én is megbocsátottam neki.

Bólogattam, bár aligha láthatott a sötétben.

– Visszajönnek ide az időrendőrök?

– Ha rajtam múlik, nem.

– Meg tudod akadályozni?

– Próbálok megakadályozni. Sokan dolgozunk ezen. És a tudat, hogy te itt vagy... Hidd el, csak a holttestemen át jöhetnek ide. De az nem fog megtörténni.

– Miért vagy itt?

– Tájékoztattam dr. Bairstow-t, és további utasításokat kaptam.

– Miről tájékoztattad?

Nem felelt azonnal, és pár pillanat múlva rászóltam:

– Leon!

– Az időpontról.

– Miféle időpontról?

– A támadás tervezett időpontjáról.

– Ezek szerint mégiscsak visszajönnek?

– Ha meg tudom akadályozni, akkor nem.

Hirtelen rémület lett úrrá rajtam. Felé nyújtottam a kezemet, és azt suttogtam:

– Leon... nagyon vigyázz magadra! Nem akarom, hogy bajod essen.

Ismét rátette a kezét az enyémre, és higgadtan válaszolt:

– Édesem, el kell mondanom valamit. Tudom, megállapodtunk,

hogy lassan haladunk... hogy szépen megismerjük egymást, de az idő ellenünk dolgozik. Szóval, azt akarom mondani, hogy ha többé... ha történne valami egyikünkkel... Tudom, mit mondtunk, de nem viselem el a gondolatot, hogy talán sosem tudod meg, mit érzek irántad. Kettőnkkel kapcsolatban. Semmi baj, nem kell mondanod semmit. Ha te nem... én megértem, persze...

Mialatt ő összevissza dadogott, én csak sírtam, és sírtam, és nem bírtam abbahagyni.

– Leon... vigyél magaddal! – suttogtam aztán. – Hadd harcoljak melletted! Ha elesünk, együtt esünk el.

– Azt nem tehetem, szívem. De arra nem fog sor kerülni. Távol tartom őket, ígérem. Ígérem, hogy biztonságban leszel.

Letoltam magamról a takarót, és felálltam.

– Leon...

Köré fontam a karomat. Pár pillanatig dermedten állt, aztán már nemcsak tartottam őt, hanem szorosán hozzápréselődtem. Apáncélja nyomta a hasamat. Gyanítottam, hogy reggelre lesz egy két véraláfutás rajtam, aminek eredetét nem egykönnyen fogom megmagyarázni, de nem érdekelt. Nem tudtunk mit mondani, így hát hallgattunk. Kevés időnk maradt, és azt hiszem, egyikünk sem akarta búcsúzásra vesztegetni. Sokáig álltunk így, egymást ölelve. Az ablak formájú fényfolt lassan átvonult a szobán, és nem vettük észre. Egyikünk sem mozdult. És nem is akart mozdulni. Mélyen magamban szívtam Leon illatát. Ógyengéden simogatta a hátamat. Felnyúltam, és megérintettem az arcát. Megcsókolta a tenyeremet, és ráhajtotta az ujjaimat, mintha azt akarta volna, hogy őrizzem meg a csókot.

– Mennem kell – suttogta végül. – A maradék hajadat már ne

veszítsd el, ha lehet!

– Legközelebb hozz Jaffa kekszet!

Forró, puha valami súrolta az arcomat, aztán Leon elment.

Lekapcsoltam a lámpát, leültem az ágyamra, és az arcomat a tenyerembe temetve zokogtam, közben igyekeztem csendben maradni, hogy ne ébresszem fel Petersont. De persze felébredt, mert hallottam, hogy mocosogni kezd, és a következő percben már mellettem ült.

– Hé – súgta halkán, és átölelte a vállamat.

Én azért küzdöttem, hogy ne adjak ki olyan hangokat, mint egy ködkürt.

Valamennyi idő elteltével megtöröltem az orromat, és rekedtes hangon megkérdeztem:

– Mit gondolsz, visszajön még Leon?

– Te jó ég, nagyon remélem, hogy nem! – vágta rá ijedten. – Gyakorlatilag egy ágyban vagyok veled. Nincs rajtam más, csak alsógatya. Te meg csak pólót viselsz, ami több hüvelykkel rövidebb annál, amit még illedelmesnek lehetne nevezni.

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, de ebben a pillanatban berobogott Hunter, hogy kiderítse, mi ez az őrült lárma. Végig kellett hallgatnunk az ő minden helyzetben elsüthető marhaságait, aztán összebújtam Maci 2.0-val, és aludni próbáltam.

14

MÁSNAP megengedték, hogy látogatókat fogadjunk. Az első hullámban Markham, Schiller, Van Owen és Roberts zúdultak be az ajtón, ajándékokkal megrakodva. Rólam sem feledkeztek meg – csokit hoztak, amit nagyra értékeltem.

Hallani akarták az egészet. Schiller és Van Owen letelepedtek Peterson ágyára, Roberts lefoglalta az egyetlen széket, míg Markham az ágyam végénél nekidőlt a falnak.

– Akkor most meséld el szépen, hogyan kaptad el a vérbajt! – indítványozta Roberts.

– Pestist! – tutult Peterson. – Azt a kurva pestist kaptam el, esküszöm! Soha életemben nem voltam vérbajos!

Senki sem hallgatott rá, és Roberts továbbra sem kegyelmezett neki.

– És igaz, hogy Maxnak ki kellett vágnia az egyik golyódat? Melyiket?

– Azt, amelyik közelebb esett az ablakhoz! Mit gondolsz?

– Ne szívassátok már! – szólt rá a többiekre Schiller. – Halálos veszélyben volt.

– Elképzelni sem tudjátok – tette hozzá Peterson, és kotorászni kezdett az ajándékait tartalmazó dobozban. – Higgyétek el... fogalmatok sincs, mi az a veszély, amíg Maxwell nem esik neki az ágyéktájékoknak egy svájci bicskával, még hozzá úgy, hogy olyan

fura tekintet sugárzik a szeméből.

Valamennyien rám néztek.

– Nesze nekem, ez a hála! – fakadtam ki indulatosan. – Legközelebb, ha duzzadni kezd valamid ott alul, hát intézd el te magad!

Nyomasztó csend támadt, amit végül Markham tört meg:

– Hát igen... a másik Maxwell sem tudta, mikor kell befognia a száját.

* * *

Pár nappal később szabadlábba helyeztek minket. Peterson sápadt volt, kissé még szédelgett, de kigyógyult a pestisből. És vérbajos sem volt. Hunter adott neki erről egy igazolást, amit ő büszkén mutogatott mindenkinek, akit érdekelt, és persze azoknak is, akiket nem érdekelt.

Ami engem illetett, azt hiszem, nem bírtak tovább várni arra, hogy megbetegszem-e vagy sem. Mint már oly sokszor, ezúttal sem feleltem meg mások elvárásainak.

A Gyengélkedőben töltött utolsó reggelünkön ruhákat hoztak nekünk. Arra léptem ki a fürdőből, hogy kék szerelés fekszik az ágyamon. Nem szürke, hanem igazi, rendes múltjáró-öltözet. Óvatosan és gyengéden végigsimítottam rajta. Ekkor Peterson, aki mögöttem állt, fojtott hangon megszólalt:

– Megköszöntem már, hogy...

Megfordultam, rámosolyogtam, és azt feleltem:

– Kiváltság és megtiszteltetés volt, dr. Peterson.

– Maradjunk a Timnél – dörmögte Peterson, és kezét nyújtott.

Aszívem majd széthasadt az örömtől. Ugyanolyan büszke voltam magamra, mint azon a napon, amikor első ízben vettem fel a kék szerkót, réges-régen, abban a másik világban.

Az étkezőben tapsvihar fogadott minket, mire Tim előrántotta az igazolását, és kiabálni kezdett:

– Íme, a bizonyíték, hölgyem! Nincs vérbajom! Kérem, álljanak szépen sorba, és ne tolakodjanak!

Vele és Dieterrel ebédeltem, és épp végeztünk, amikor valaki szólt, hogy dr. Bairstow látni kíván engem és Petersont.

Sóhajtottam egyet, és csak arra tudtam gondolni, hogy most mi lesz?

* * *

És ekkor végre találkoztam Mrs. Partridge-dzsal. Azzal a jellegzetes, illedelmes tartásával ült az íróasztal mögött, a külső irodában. Már kezdtem feladni a reményt, hogy valaha viszontlátom.

Persze, azonnal megtorpantam, és a mögöttem baktató Peterson nekem ütközött.

– Jó napot! – köszöntem bizonytalanul.

– Jó napot! – viszonzta Mrs. Partridge, és uralkodói eleganciával fejet hajtott.

Továbbra is döbbenten bámultam, míg Mrs. Partridge ismét az előtte fekvő aktára fordította a figyelmét.

– Ööö... tudtom... tudtommal, dr. Bairstow beszélni... akar velünk – dadogtam félszegen.

Ebben a pillanatban maga a Nagyfőnök nyitotta ki a belső iroda ajtaját.

– Á, jó napot mindkettőjüknek! – mondta fennhangon. – Ha megengedik, bemutatom Mrs. Partridge-ot, ő az új titkárnőm.

– Te jó ég! – dörmögte Peterson. – Albay ezredes kifelé menet lelőtte Miss Lee-t?

Ez a lehetőség nagyon is valószínűnek tűnt.

– Miss Lee visszakerült az eredeti helyére – közölte dr. Bairstow –, vagyis ismét a fő műveleti tiszt asszisztense.

A fő műveleti tiszt elsápadt, és halálra váltan hörögte:

– Micsoda?

Én meg persze sajnáltam őt. Régebben együtt dolgoztam a szóban forgó hölgygel, és a lelkemben még nem gyógyultak be a közös munka során kapott sebek.

– Erről később fogunk beszélni – jelentette ki dr. Bairstow, majd így folytatta: – Mrs. Partridge, engedje meg, hogy bemutassam doktor Maxwellt és doktor Petersont.

– Hali, Peterson vagyok – közölte Peterson, akit a jelekből ítélve sosem tanítottak meg arra, hogyan kell rendesen bemutatkozni, és kezét nyújtott.

Mrs. Partridge kecsesen és elegánsan felállt, és finoman megfogta Tim kezét, én pedig láthattam, hogy a körmeit egyszerűen tökéletesre manikűrözte.

– Mrs. Partridge vagyok – mondta udvariasan mosolyogva. – Örülök, hogy megismerhetem, dr. Peterson.

– Én is, én is – felelte Tim. – És üdv a St. Maryben!

– Köszönöm – válaszolta Mrs. Partridge, és megint mosolygott. Mindenki mosolyogva nézte Petersont, aki válasz gyanánt felvillantotta a legragyogóbb vigyorát.

És Mrs. Partridge ekkor felém fordult.

– Ó, igen, üdv a St. Maryben! – hadartam, és mivel néha nem tudok uralkodni magamon, hozzátettem: – Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Peacock.

– Partridge – javított ki teljesen higgadtan szenvtelenül.

– Tényleg? Biztos benne?

– Száz százalékig.

– Tehát, Partridge?

– Igen.

– Nem Peacock?

– Nem.

– Pedig esküdni mertem volna...

– Nem! – jelentette ki eltökélten.

– Ó, na mindegy. Szóval, örülök, hogy megismerhetem, Mrs... Partridge.

– Én is örülök, dr. Murphy.

Kinyitottam a számat, de dr. Bairstow visszabújt az irodájába, és Peterson gyorsan betolt engem a belső helyiségbe. Mrs. Partridge is bejött utánunk, és becsukta az ajtót.

Az eligazításokhoz használt asztal körül telepedtünk le. Guthrie őrnagy, Rapson professzor, dr. Dowson, Dieter és dr. Foster már jelen voltak.

Barcley viszont nem. Ennek láttán egy pillanatra eltűnődtem... aztán rákérdeztem:

– Miss Barcley nem vesz részt ezen a megbeszélésen?

– Miss Barcley-t a kötelesség máshová szólította ezen a napon – felelte a Nagyfőnök –, de biztosíthatom, dr. Maxwell, hogy őt is bevontam a jövőre vonatkozó terveimbe.

Valamennyien helyet foglaltunk, majd dr. Bairstow szólalt meg

elsőnek:

- Hogy érzi magát, dr. Peterson?
- Szívderítően pestismentesnek, uram.
- Ez maradjon is így!
- Úgy lesz, uram.

Dr. Bairstow ekkor rám nézett, és azt mondta:

– A 14. századról kiderült, hogy nem felel meg a céljainknak, dr. Maxwell. Azt javaslom, hogy maradjon itt a belátható jövőben.

- És az meddig fog tartani, uram?

Dr. Bairstow elkomorodva válaszolt:

– Attól tartok, nem sokáig. Ugyanakkor... – kihúzta magát ültében, és az előtte fekvő papírokat rendezgetve folytatta: – ...még nincs vége. Megbízható forrásból (Leonra célzott) származó információk szerint a helyzet kimondottan rossz. Valamennyi St. Mary támadás alatt áll. Úgy is mondhatjuk, az intézet valamennyi inkarnációja. Nekünk is védekeznünk kell, valószínűleg az utolsó leheletünkig. Tudom, hogy számítottunk erre. Egy ideje már készülődünk, de most eljött a perc. Egy fegyveres csapat hamarosan megpróbálja átvenni az uralmat a St. Mary felett.

– Csakhogy ez egy rendőri egység – szóltam közbe, és amit mondtam, azt még magam is hülyeségnek hallottam –, nincsenek szabályok és alapelvek, amelyekhez tartaniuk kell magukat?

– Valaha léteztek szabályok, de most mindenki a fennmaradásért harcol. Csakis az egyik szervezet fogja túlélni. Mindenütt támadnak, fel és alá az időtengelyen. A St. Mary pedig mindenütt védekezik. Ha nem állítják meg az időrendőroket, akkor előbb vagy utóbb eljutnak hozzánk.

- De hát nem ölhetnek meg minket, uram! – vetettem közbe

felháborodottan. – Számukra kortársak vagyunk.

– Lehetséges, hogy valahol valakik már leírták – felelte szomorúan mosolyogva dr. Bairstow –, hogy valamennyiünket megöltek a St. Mary híres csatájában, ennél fogva nincs más választásuk.

– Uram, azt gondolom, hogy talán fel kéne adnom magam.

– Nem, dr. Maxwell, azt nem engedem meg – tiltakozott dr. Bairstow. – Az összes itt tartózkodó közül ön az egyetlen, aki nem bűnrészes egy kortárs a saját korából való kiemelésében. Emellett, ha átadnánk önt, vagy bárki mást, az nem szolgálná a hosszú távú célunkat, ami nem más, mint az Időrendőrség feloszlatása. Albay ezredes egy kellemetlen és könyörtelen ember, aki nem tűri, hogy bármi az útjába álljon, amikor a munkáját végzi, és az utódai nyilván még könyörtelenebbek és kellemetlenebbek lesznek. Valamennyiünk kötelessége megakadályozni, hogy ez valamikor megtörténhessen.

– De uram... – kezdtem, és hirtelen arra gondoltam, hogy mikor kezdtem el „uram”-nak szólítani őt?

– A St. Mary munkatársai a jövő több korszakában harcolnak, hogy megszabaduljanak az Időrendőrségtől – magyarázott türelmesen dr. Bairstow. – Harcolnak a függetlenségükért. Harcolnak az intézet fennmaradásáért. Ez az intézet, ha másra nem is lesz képes, rendezhet egy nagy, látványos műsort. Leonért.

A torkomon akadt a lélegzet, mert eszembe jutott, hogy mit mondott korábban: ha az időrendőrök valaha visszatérnek, azt az fogja jelenteni, hogy Leon meghalt.

– Igen, dr. Maxwell, ez nemcsak rólunk szól, hanem sokkal többről – folytatta dr. Bairstow. – Ha ránk törnek, nem lesz esélyünk. De azt megtehetjük, hogy harcban bukunk el. – Sóhajtott egyet, és hozzátette: – Át kell majd nevezniük az intézetet, mert ami marad,

az már nem a St. Mary lesz.

Egy darabig hallgatagon ücsörögtünk az asztal körül, aztán a Nagyfőnök összeszedte magát, és megint megszólalt:

– Valamennyiünknek fontos szerep jut. Az embereink és a kompjaink után az összegyűjtött tudásanyagunk a legnagyobb kincsünk. Professzor úr, kérem, fogjon össze dr. Dowsonnal! Csomagoljanak be mindent! Abszolút mindent. Azt akarom, hogy ha megtörténik a baj, ne maradjon itt semmi azoknak az alakoknak. A Thirsknek nem küldhetünk át semmit, mert ott fogják először keresni az anyagokat. Ennélfogva, mindent berakunk a kompokba, amiket aztán elküldünk a távoli rejtekhelyre, két-három órrel együtt. Azt akarom, hogy egy hét múlva ne legyen itt semmi.

A nem létfontosságú személyzetet evakuáljuk. Nagyra tartom az intézet valamennyi dolgozóját, és nem óhajtom felesleges kockázatnak kitenni őket. Így aztán átköltöznek egy biztonságos helyre.

Az épületet átalakítjuk, hogy valamivel védhetőbb legyen. Guthrie őrnagy, tudomásom szerint önnek vannak tervei egy ilyen jellegű vészhelyzetre. A megbeszélés után, kérem, mutassa meg őket! Doktor Foster, erős a gyanúm, hogy nem kell elmondanom önnek, milyen felkészülésre van szükség az egészségügyi részleg részéről. Szerezzen be mindent, amit szükségesnek ítél! Mrs. Partridge, holnap tizenegykor állománygyűlést tartunk, amelyen mindenkinek meg kell jelennie. Intézkedjen, kérem! Van valakinek kérdése?

* * *

Megtettünk mindent, amit csak tudtunk, de, őszintén szólva, a

dolgok nem mindig a terv szerint alakultak. Másnap valamennyien összegyűltünk az eligazításra. A Nagyfőnököt néma csend fogadta, talán az intézet fennállása során első ízben.

Lassan és egyértelműen végigment az egészen. Mialatt beszélt, feltűnés nélkül körülnéztem. Az emberek arcán komoly kifejezés honolt. Senki sem mocorgott, és nem babrált valamit. Mindenki dr. Bairstow-t figyelte. Amikor elkezdett a csomagolásra vonatkozó utasításokat sorolni, sokan előkapták a tabletjüket, ám amikor áttért az evakuálásra, azonnal érezni lehetett, hogy elvesztette a hallgatóságát.

Éppen belement a részletekbe, amikor kitört a lázadás. Őszintén bevallom, mindig is azt hittem, hogy én leszek az, aki elsőként megszólal, de a dolog váratlanul következett be. Dr. Bairstow az evakuálandó személyek nevét sorolta, amikor az apró termetű Mrs. Enderby, a Gardrób vezetője felállt, és fennhangon kijelentette:

– Hát nem!

Dr. Bairstow felolvasott még két nevet, mire kapcsolt, és fejét felkapva megkérdezte:

– Bocsánat, mit is mondott?

– Azt mondtam, hogy nem!

– Ezt mire mondja?

– Nem fogok elmenni!

Dr. Bairstow hősiesen összeszedte magát, és eltökélten kijelentette:

– Elnézést kérek, ha akaratom ellenére azt a benyomást keltettem, hogy ez itt egy megbeszélés, és van helye a vitának.

– Nem megyek el! – közölte határozottan Mrs. Enderby.

Dr. Bairstow pár pillanatig értetlenül nézett, és gyanítottam, hogy

ez megint egy első alkalom.

– Mrs. Enderby... – kezdte aztán, de nem tudta folytatni.

– Nagyon sajnálom, dr. Bairstow, de nem megyek el! – mondta fennhangon Mrs. Enderby. – A St. Mary az otthonom. Ugyanolyan régóta élek itt, mint ön. Az alapító tagok egyike vagyok. Nem fogom itt hagyni a St. Maryt, és azokat, akik maradnak, hogy szembenézzenek a sorsukkal. Hiszek abban, amit itt csinálunk, és harcolni fogok érte, ahogyan csak tudok!

Na, erre aztán döbönt csend támadt, a társulat zöme még lélegezni is elfelejtett. Ekkor szék reccsent, és Mrs. Mack felállt.

– Én sem megyek el – jelentette ki határozottan. – És mielőtt bármit mondana, dr. Bairstow, hadd emlékeztessenem, hogy '68 júliusában és augusztusában Cardiffban voltam, és harcoltam két évvel később, a Monmouth-felkelés alatt. Biztosra veszem, hogy többször kerültem már forró helyzetbe, mint Guthrie őrnagy némelyik újonc biztonsági őre, és igazán sajnálom, uram, hogy így szembe kell szállnom önnel, de nem fogok elmenni!

Azt a...! És, mielőtt felfoghattam volna mindazt, amit hallottam, Jenny Fields is felállt, megmarkolta az előtte álló szék háttámláját, és elfúló hangon bejelentette:

– Nem tartom magam különösebben bátornak, és még sosem lőttem emberre, de én sem megyek el!

Dr. Dowson és Rapson professzor gyakorlatilag versenyeztek, hogy ki ugorjon fel hamarabb. Ennek következtében ügyesen egymásba gabalyodtak, és mialatt ingerülten meredtek a másokra, egyszerre kiáltottak:

– Én sem!

Egy ütemmel később a professzor hozzátette:

– Sajnálom, Edward!

Alighanem ez volt minden idők legudvariasabb hangvételi zendülése.

Dr. Bairstow szemmel láthatóan összehúzta magát, majd megszólalt:

– Guthrie őrnagy!

– Sajnálom, uram, de én aztán végképp nem megyek el!

A felhangzó röhögés jelentősen enyhítette a feszültséget. Dr. Bairstow egy pillanatra lenézett maga elé, majd végighordozta a tekintetét a társulaton, és így folytatta:

– Őrnagy, kérem, vonja be a terveibe a St. Mary azon tagjait, akik önként jelentkeznek az intézet védelmére!

– A legnagyobb örömmel, uram – felelte Guthrie.

A Nagyfőnök egy darabig hallgatagon állt, és megint maga elé nézett. Acsend mind hosszabbra nyúlt. Én a tetőablakon besugárzó fényben táncoló porszemcséket bámultam.

Dr. Bairstow végül ismét megszólalt:

– A St. Mary köszönetet mond önöknek a szolgálataikért. Ahogyan én magam is.

Erre mindenki leült, a Nagyfőnök pedig tovább beszélt:

– Ugyanakkor, azt kell hogy mondjam önöknek, nagyon kevés az esély arra, hogy túléljük azt, ami ránk vár. – Halvány mosolyra húzta a száját. – Itt nem fog megtörténni az, ami Mafekingnél történt. Senki sem fogja felmenteni az ostromlott várost. Teljesen magunkra vagyunk utalva. Nem kérhetünk támogatást a St. Mary többi inkarnációjától, mert nekik is rengeteg bajuk van. Sem a hadseregtől, sem a kormánytól. Rendkívül fontos, hogy soha, senki ne tudja meg, milyen rosszul mennek a dolgok a jövőben. Egy nap

alatt bezárnák a St. Maryt. Ennélfogva, nem kockáztathatjuk meg, hogy kívülállótól kérjünk segítséget. Csakis magunkra számíthatunk. Önök a barátaim. Egyesek évek óta a barátaim. Súlyos hibát követnék el, ha nem tenném teljesen egyértelművé, hogy mennyire kevés az esélyünk a túlélésre.

Mrs. Mack megint felállt, és csengő hangon megkérdezte:

– Mikor vegyem elő a fegyveremet?

* * *

Végül csak hárman döntöttek úgy, hogy nem maradnak, és ők még azon az éjszakán távoztak. Négyen önként jelentkeztek, hogy a kompokkal mennek a távoli rejtekhelyre, és vigyáznak rájuk.

Számomra a következő három nap maga volt az őrület. Peterson elkísérte Rapson professzort, hogy segítsen neki kiüríteni a Gardróbot, a Kutatás-Fejlesztést és az összes munkaterületet azon a folyosón. Én a könyvtárban és az archívumban segítettem. A csomagolást a szakképzett emberek végezték, míg én egyik megrakott kocsit a másik után rángattam végig a hosszú (és gyors ütemben hosszabbodó) folyosón, egészen a Hawkingig, ahol mások óvatosan berakták a dobozokat a kijelölt kompokba.

Műszakiak rajzoltak mindenütt, mint egy rakás narancssárga hangya. Az informatikusok másolatokat készítettek, és lezárták a gépeiket, ami hosszadalmas folyamat volt. Néha láttam Barclay-t, amint az emberei között jön-megy, és utasításokat osztogat.

Egy idő után leültem a kocsimra, látszólag azért, hogy igyak egy korty vizet, de valójában Barclay-t figyeltem. Az arca, mint mindig, ezúttal sem árult el semmit. Úgy tűnt, minden energiáját az

informatikai rendszerek biztonságos leállítására fordítja. Csoporttól csoportig ment, néha rámutatott egy képernyőre, vagy javaslatokat tett. A kezében csíptetős irattáblát tartott. Az arcán komoly kifejezés ült, és egyszer sem nézett felém.

Szerencsére akadtak derűsebb pillanatok az általános rosszkedv közepette. Egyszer a Nagyfőnök adattáblájánál álltunk, és a védelmi rendszer kialakításán töprengtünk, amikor Mrs. Mack jóformán kopogás nélkül berontott, a nyomában Jenny Fieldsszel, aki egyfelől jókora kartondobozt cipelt, másfelől kissé szégyenkezve pislogott ránk.

Dr. Bairstow felegyenesedett, és meglepetten megszólalt:

– Jó reggelt! Miben állhatok a rendelkezésükre?

– Ó, de jó, mind itt vannak! – rikkantotta izgatottan Mrs. Mack. – Nos, segítségre van szükségünk. Egészen pontosan: kotonokra. Annyira, amennyi csak van.

Mindannyian elképedten néztünk rá.

– Szóval, ha volnának olyan kedvesek! – tette hozzá immár éles hangon Mrs. Mack.

De mi továbbra is csak bámultunk és tátogtunk.

– Tudom, hogy pár embernél akad egy-kettő – mondta határozottan Mrs. Mack –, és nekem annyira van szükségem, amennyit csak össze tudok gyűjteni.

Mi csak bámultunk és tátogtunk.

Peterson szedte össze magát elsőnek.

– Ööö... azt hiszem, van egy automata a...

– Azt már kiürítettem – vágott közbe Mrs. Mack, és Jenny, illetve a kartondoboz felé biccentett. – De több kell. Ennyi nem lesz elég.

Mi csak bámultunk. Ha elmesélném, milyen képek villantak át az

agyamon, senki sem hinné el.

Eltelt még pár pillanat, aztán Dieter elővette a tárcáját, és két óvszert dobott az asztalra.

– Kettő – dörmögte halkán.

– Tartom, és emelem eggyel – közölte Peterson vigyorogva, és lerakott hármát. Ám ebben a pillanatban eszébe juthatott valami, mert kettőt ismét megfogott, Mrs. Mack azonban olyan tekintettel meredt rá, hogy végül azokat is elengedte.

Markham végeérhetetlenül kotorászott a zsebeiben és az erszényében, míg végül egy jó maroknyit szedett össze.

– Ezt a kört ön nyerte, Mr. Markham – jelentette ki Peterson elismerő hanghordozással.

Rövid szünet következett – ami valahogy sosem akart véget érni –, és végül a Nagyfőnök is letett kettőt. Tiszteletteljes csend ereszkedett a helyiségre. Senki nem nézett senki szemébe. Pár pillanattal később Mrs. Mack távozott.

– Néha elgondolkodom azon, mi mehet abban a konyhában – mormolta dr. Bairstow, aztán folytattuk a munkát.

* * *

Az, hogy el kellett búcsúznunk a kompoktól, mindenkit megviselt. El kellett küldenünk őket a rejtekhelyre, amelynek pontos helye a legszigorúbban őrzött titok volt. A Nagyfőnök megpróbálta rávenni dr. Dowsont, hogy menjen a kompokkal, látszólag azért, mert ő volt a könyvtár vezetője, de valójában azért, mert már közel járt a hetvenhez. Dr. Dowson természetesen nem volt hajlandó távozni, és dr. Bairstow végül megadta magát.

Az egész társaság összegyűlt a Hawkingban. Én a galérián álltam a népség java részével együtt, onnan néztük végig, hogy a kompok csendesen, egymás után eltűnnek – és magukkal vitték oly sok emlékünket. A hatalmas hangár végül üres lett. Dieter úgy nézett ki, mint aki elvesztette az egész családját, és azt hiszem, valóban valami ilyesminek élte meg. Polly Perkins hangosan zokogott. Jómagam azon tűnődtem, hogy viszontlátjuk-e még a kompokat. Hogy valamelyikünk viszontlátja-e őket valaha.

* * *

Ezt követően csapatokat alakítottunk ki.

Én Markhamébe kerültem, Rapson professzorral és dr. Dowsonnal (alighanem azért, hogy vitatkozni kezdjünk az ellenségeinkkel, és az örületbe vagy az öngyilkosságba hajszoljuk őket), továbbá Petersonnal és Mrs. Partridge-dzsal. A védőállásunk a lépcső alján volt, ahonnan beláthattuk a Hawkingba vezető hosszú folyosót, illetve a főbejáratot.

A hátunkat Weller, Evans és Clerk fedezte a lépcsőpihenőről. Guthrie őrnagy a Galérián helyezte el az osztagait. Dieter csapata a Hawkingon kívül állomásozott. A Gyengélkedőt Helen védte a többi egészségügyissel, és a civil munkatársak a főépület különböző pontjain elhelyezve a tartalék szerepét játszották.

Mindent bezártunk, lezártunk, beszögeltünk, beretesztünk, továbbá torlaszokat építettünk, és trükkös csapdákat szereltünk fel. Mindent bevetettünk, ami eszünkre jutott. Az időrendőrök nagy mennyiségű robbanóanyag bevetése nélkül csakis a Hawkingon vagy a főbejáraton keresztül hatolhattak be, és mivel úgy számoltunk,

hogy a Hawkingot nem akarják lerombolni, az erőink java részét a főbejárat védelmére koncentráltuk.

– Jól jegyezzék meg – mondta Guthrie az eligazítás alatt –, csakis a saját, kijelölt területükért felelősek! Tudjanak róla, hogy mi megy maguk körül, de ha körülnéznek, azt látják, hogy minden csapatot mások fedeznek. A saját célterületüket figyeljék! Csak a saját tűzzónájukban lőjenek! Ne lengessék jobbra-balra a fegyverüket! Bízzanak a mellettük lévő munkatársaikban! Bízzanak azokban, akik mögöttük vannak!

Órákat töltöttünk a tüzelési sávok kialakításával. Kezdetben teljes volt a zűrzavar, de lassan minden letisztult. Guthrie újra és újra, nyomatékosan felhívta a figyelmünket, hogy ne próbálkozzunk semmiféle látványos hősködéssel – csak célozzunk egy-egy test közepére, és húzzuk meg az elsütőbillentyűt. És egyes lövésekkel harcoljunk. Azok, akik több tapasztalattal rendelkeztek, tanítgatták a kezdőket. Gyakorlatokat tartottunk, szétkaptuk a fegyvereinket, és csukott szemmel összeszereltük őket. A tárcserét milliószor elgyakoroltuk. Az én csapatomban a tárcák újratöltésének feladata Mrs. Partridge-é lett, akiről tudtam, hogy gyors és ügyes. Megnyugvással töltött el a tudat, hogy a közelemben lesz.

A hangulat egész jó maradt, és többen igyekeztek fenntartani az általános optimizmust, de láttam, hogy ebben nem osztozik sem Guthrie, sem Markham, sem senki más, aki rendelkezett némi harci tapasztalattal. Nem számíthattunk mások támogatására. És tudtam, hogy jobb fegyverzetű, könyörtelen, profi katonák ellen fogunk harcolni, akik máris megmutatták, hogy tökéletesen érzéketlenek mindenkivel és mindennel szemben, aki és ami az útjukba kerül. Biztosra vettem, hogy meg fogunk halni.

Csakhogy mi St. Mary-sek voltunk, és egyelőre nem haltunk meg.

* * *

Alépcsőn ülve bámultam a nagytermet. Hosszú, fárasztó nap volt mögöttünk. Leszállt a sötétség, és csak pár lámpa égett az épületben. Az örök elfoglalták a helyüket, és a legtöbben eldőltek, hogy aludjanak egyet. A leghalkabb nesz is kísértetiesen visszhangzott az üres belső terekben.

Nem tudom, meddig üldögéltem ott, magányosan és a gondolataimba veszve, de még a keményfa lépcsőfokokat is kényelmesebbnek találtam, mint azt a szűkös betonkamrát, ráadásul túl fáradt és letört voltam ahhoz, hogy megmozduljak.

Aztán halk lépteket hallottam, és amikor felnéztem, dr. Bairstow-t pillantottam meg. Nehézkesen talpra vergődtem előtte, és halkan ráköszöntem:

– Jó estét, dr. Bairstow!

Egy darabig csak nézett rám, majd megkérdezte:

– Mondja, dr. Maxwell, volna kedve csatlakozni hozzám egy kis időre?

Meglepődtem, de szó nélkül követtem, mígnem megérkeztünk az ő kiürített irodájába.

Kinyitott egy fiókot, és kivett belőle két poharat, illetve egy palackot. Töltött egy-egy tekintélyes adagot, és a kezembe nyomta az egyik poharat. A másikat felvette, az ablakhoz lépett, és nekem háttal állva, sokáig hallgatott.

Aztán megszólalt, és az első szavaival ismét meglepett:

– Ezt az összecsapást nem nyerhetjük meg. Egy, a végóráit élő St.

Mary igazgatója vagyok, amennyire tudni lehet. Nem számít, hogy ki mit mondott, mindenkit el kellett volna küldenem.

– Ha érvelhetek röviden, uram...

– A „rövid” jelző sosem alkalmazható az ön érvelésére, dr. Maxwell. A „végeérhetetlen” kifejezés sokkal pontosabban írja le a valóságot.

– Pontosabban, uram, a „kényszeres” jelző írja le leghívebben az érveléseimet, de még ha így is van, meg kéne fontolnia valamit. Aki itt maradt, mind önként maradt. Hallotta, mit mondott Mrs. Enderby. Azt, hogy hisz abban, amit mi itt csinálunk. Valamennyien hiszünk abban, amit itt teszünk. Sokan úgy gondoljuk, hogy kiváltság és megtiszteltetés, ha lehetőséget kapunk védelmezni valamit, ami annyira fontos, mint a St. Mary. És én személy szerint jó kis társaságnak tartom magunkat.

– Jómagam azt gondolom, dr. Maxwell, hogy a létező legjobb társaság a miénk. Egy-két emlékezetes kivételtől eltekintve nem is kívánhatnék magam köré jobb embereket, amitől még inkább kár az egészért. Ha arra a sok tervezésre, erőfeszítésre és áldozatra gondolok... és ez nem csak erre az intézetre igaz.

– Uram, ha könnyű lenne, akkor bárki meg tudná csinálni – jegyeztem meg halkán. – Ami nem nehéz, az nem is szórakoztató.

Dr. Bairstow ekkor felém fordult, de az arcát továbbra sem láttam az erős félhomályban, ahogyan ő sem az enyémet, mivel a külső irodából átszűrődő fényt a hátamba kaptam.

Arra gondoltam, hogy mit jelenthet számára ez az egész. Ez az ő intézete, az ő világa volt. A csúcspontja mindennek, amiért egész életében dolgozott. Amit egy vázlatból épített fel. Feláldozta a jövőjét, hogy visszaugorjon ebbe a korba, és megalapítsa a St.

Maryt. Ajó harcát vívta fel és alá az időtengelyen. Nem hagyhatta, hogy elragadják tőle. Tudtam, hogy nem fog csendesen eltűnni az éjszakában. Harcolni fog az utolsó leheletéig.

Mint mi, a többiek. Mindenki.

Nem mondtam semmit. Körülöttünk a St. Mary végképp elcsendesedett, az utolsó hangok is elhaltak. Acsend valami hihetetlenül nyomasztó volt.

Amikor úgy éreztem, képes vagyok uralkodni a hangomon, megkérdeztem:

– Amikor Leon itt járt, mit mondott?

– Leon szerint... holnapután. Holnaputánra időzítették a támadást, körülbelül hajnali ötre – felelte dr. Bairstow, és az arcára továbbra is sötét árnyék vetült. – Ha eljönnek...

– Ez nem csak Hélioszról szól, ugye?

– Így van. Sajnálom, Max, hogy belekeveredett ebbe a történetbe. Ön és Leon megérdemelték...

– Ne sajnálja, uram! – szóltam közbe. – Talán vannak dolgok, amik egyszerően sosem jöhetnek össze.

Vett egy mély lélegzetet, és ismét megtöltötte a poharamat. Ittam egy kortyot, és áttértem egy másik témára.

– Uram, még meg sem köszöntem, hogy befogadott.

– Azt hiszem, Max – felelte gyengéden –, hogy olyan régi barátok között, mint mi vagyunk, nincs szükség hálálkodásra.

Vettem egy mély lélegzetet, és feltettem a legfontosabb kérdést:

– És... eljönnek?

Egyenesen őt néztem, és megtette nekem azt a szívességet, hogy rám nézett, amikor válaszolt:

– Igen. Rettenetesen sajnálom, de azt hiszem, el fognak jönni.

Tudtam, hogy miről beszél. Ha eljönnek, az azért lesz, mert Leon kudarcot vallott. Azt fogja jelenteni, hogy a többi St. Marynek nem sikerült megállítani az időrendőrköt, és hogy Leon halott.

15

ELJÖTT az éjféli.

Markham csapata összegyűlt a lépcső alján, a nagy barikád mögött. Kölcsönösen ellenőriztük egymást, szíjakat húzogattunk, sisakokat csapkodtunk. Mrs. Partridge védett, de könnyen elérhető helyre pakolta a lőszertartalékot. Megvizsgáltam a fegyvereimet – két 9 milliméteres félautomata pisztolyt kaptam, harmincas tárakkal, valamint egy teljesen feltöltött sugárvetőt. Mivel soha, senki nem tudott elképzelni egy olyan helyzetet, amelyben a St. Mary valamennyi munkatársa a tűzvonalba kerül, Guthrie őrnagy sosem szerzett be annyi fegyvert, hogy mindenkinek jusson, és a prioritás természetesen a biztonsági részlegé volt. Kaptam pár páncéldarabot és sisakot, de éjjellátót már nem.

A lépcső alján állva betájoltam maga, és megjegyeztem, hogy ki hol van. Azonosítottam és felmértem a tűzsávot és a lőtávolságokat. Amellettem ácsorgó Peterson ellenőrizte, hogy könnyen le tudja kapni a fegyvereit a ragasztófoltokról anélkül, hogy rángatnia kellett őket, vagy beleakadnának valamibe.

Amikor úgy éreztük, nem tehetünk többet, letelepedtünk, és amennyire lehetett, kényelembe helyeztük magunkat.

Aztán vártunk.

Jönnek vagy sem? – ez volt a nagy kérdés.

Szuszogást és ruha susogását hallottam, amikor valaki a

közelemben mörögnni kezdett, és máshogy helyezkedett. Az épület recsegve és pattogva elcsendesedett körülöttünk.

Hallgatagon üldögéltünk, és az órák vontatottan, lassan teltek el. Számomra minden óra, amelyben nem törték ránk az időrendőrök, azt jelentette, hogy Leon még életben van.

Hajnali négykor a legtöbb társam már aludt. Markham még hortyogott is. Jómagam nem mertem lehunyni a szememet. Peterson moccanás nélkül ült mellettem. Valamivel korábban a lehetőséget megragadva félrevonult egy kicsit Helen Fosterrel. Nem beszéltek, csak fogták egymás kezét. Egy pillanatra megláttam az arcukat – úgy néztek egymásra, hogy el kellett fordítanom a tekintetemet.

Fél öt tájban a napnak eszébe jutott, hogy talán fel kéne kelni, és az ellenségeink továbbra sem érkeztek meg. Azt mondtam magamnak, hogy hamarosan kivilágosodik, és akkor már bizonyosan nem fognak támadni. Hogy végül nem is jönnek el. Hogy Leon sikerrel járt.

Néha halk suttogást hallottam, vagy neszezést, amikor valaki eligazgatta a felszerelését, de máskülönben csendben várakoztunk. Én is ellenőriztem a cuccaimat, immár vagy ezredszerre.

Mrs. Partridge mögöttünk ült, a lőszertartalék mellett. Dr. Dowson és Rapson professzor tőlem jobbra voltak, és méltatlankodva sutyorogtak.

Lassan megfordultam, aztán felszisszentem, és döbbsenten bámultam a kettejük által felhalmozott tömegpusztító fegyvereket. Láttam egy lángszóróféleséget, amit alighanem egy régi tejeskannából és egy locsolótömlőből tákoltak össze, egy halom vassulymot, egy házi gyártmányú számszeríjat, fél tucat Molotov-koktél, valamint egy tárgyat, ami gyanúsan úgy nézett ki, mint egy

első világháborús Vickers géppuska.

– Mi ez az egész? – suttogtam elképedten.

– Tartalék – felelte Rapson derúsen, én pedig azt latolgattam, hogy átkérhetném-e még magam egy másik csapatba. Minden jel arra mutatott, hogy ez az osztag egy az egyben baráti tűz áldozata lesz.

– Csak a végső esetben – intettem őket, attól tartva, hogy hátulról nagyobb veszély fenyeget, mint szemből.

– Rendben – válaszolták kimondottan vidáman, míg Markham a szemét forgatta.

Ekkor Peterson felém fordult, és fojtott hangon azt mondta:

– Fogadni merek, most az kívánod, bárcsak ott maradtál volna Azincourt-ban.

– Bevallom, így visszanezve találok vonzó elemeket a gondolatban – dűnnyögtem. – És hányadán állunk veled? Sajnálsz valamit?

– Hát, Karthágót megnéztem volna. És a waterloo-i csatát is. És a thermopülai is érdekelt volna. Sajnálom, hogy lecsúsztam róluk.

– Igen, én is. Te, ha netán élve kikeveredünk ebből, mit szólnál hozzá, ha te és én...?

– Jó ötlet. Elugrunk oda piknikezni. Hé, ez mekkora könyvcím lenne már: *Thermopülai piknik*.

Rövid szünet következett, aztán megjegyeztem:

– Örülök, hogy együtt csináljuk ezt a dolgot, Tim.

– Igen, ezek vagyunk mi. Mindig együtt. Tűzön-vízen át.

A lelki szemeimmel egy másik Gyengélkedőt láttam, egy másik Timet.

– Egy utolsó közös kaland... – mondtam bánatosan mosolyogva.

Bátor szavaknak tűntek ezek, de tényleg nem volt semmi esélyünk.

Tudtuk, hogy ez nem olyan lesz, mint a thermopüli ütközet, ahol ezer rettenthetetlen harcos sokáig kitartott a sokszoros túlerővel szemben. És olyan sem lesz, mint az azincourt-i csata, ahol a briliáns taktika és az acélidegek arattak győzelmet. Itt és most a St. Mary népe készült ütközetre. Maroknyi, rosszul felfegyverzett ember védett egy ősőreg, megviselt épületet. Az időrendőrök egy-két aknavetővel simán ránk omlaszthatták a mennyezetet, aztán már csak a túlélőket kellett volna begyűjteniük, hogy teljes legyen a győzelmük.

Feltéve persze, hogy eljönnek...

Megint arra gondoltam, hogy ha eljönnek, akkor az azért lesz, mert Leon kudarcot vallott. Valahol, a távoli időben, amiről én még nem is hallottam, leterítette egy sorozat... azért halt meg, amiben hitt, abban a ragyogóan fényes, csodás lángban, ami a St. Mary...

Nem! Ezt fejezd be! – szólt rám magamra.

Aztán Leónidaszra gondoltam. Nem tudta, hogy a nyugati világ jövője függ tőle, de ez nem gátolta meg abban, hogy kirántsa a kardját, megvesse a lábát, és szembeszálljon az egész Perzsa Birodalommal.

A Könnyek kapujánál átkelő őseink nem tudták, hogy a bolygó szinte összes embere a közvetlen leszármazottuk lesz, csupán megépítették a tutajokat, felkapaszkodtak rájuk, és nekivágtak az ismeretlennek.

Atörténelem tele van olyan férfiakra és nőkről szóló mesékkel, akik nem áhítoztak sem jutalomra, sem dicsőségre, csak csendesen tették a dolgukat. És én sem akartam az őseimnél silányabb embernek bizonyulni.

Így hát csak tovább kuporogtam a sötétben, és vártam az

időrendőroket.

Ha eljönnek egyáltalán...

* * *

Hát eljöttek.

* * *

Az épületben elhelyezett házi gyártmányú riasztóink egyszerre megszólalva hirdették a Sötétség Seregeinek megérkezését.

A világ megállt számomra, és pár pillanatig moccanni sem tudtam. Mert elvesztettem Leont. Megint. A második esélyünk is elszállt. Az a sok tervünk... Azok a suttogó beszélgetések, amelyek egy sötét, hideg kompban hangzottak el... amikor megengedtük magunknak, hogy reméljünk...

Lenéztem a kezemben tartott pisztolyra, és az az érzésem támadt, hogy kezdek elsodródni valamerre. Peterson, aki jól tudta, hogy mit jelent számomra ez az egész, egy pillanatra megfogta a vállamat, és ezzel visszatérített a valóságba.

Bólintottam, és gyorsan nyeltem egyet, mert a torkom annyira összehúzódott, hogy alig kaptam levegőt.

Aztán már csakis a feladattal foglalkozhattam.

Guthrie őrnagy távollétében Markham mondott pár utolsó mondatot a védőknek.

– Jól van, emberek, figyeljenek ide! Itt a perc! Mindannyian tudjuk, hogy mit kell tennünk. Ha felidézik a kiképzésen tanultakat, akkor rendben leszünk. A feladatunk az, hogy tartsuk a főbejáratot

és a lépcsőt, ameddig csak lehetséges. Bőven lesz itt lárma és zűrzavar, és félni fognak, de ez teljesen rendben van, mert mi St. Mary-sek vagyunk, és senki nem tud akkora lármát és zűrzavart teremteni, mint mi. Guthrie őrnagy becslése szerint hatszoros túlerővel fogunk szembenézni...

Erre mindenki felkapta a fejét, és Peterson felszisszent, de Markham folytatta:

– Úgyhogy én azt mondom, hogy az első, aki leszedi a maga hat célpontját, kotorjon hátra, és tegyen fel vizet a teához!

Döbrent csend támadt, aztán valaki felnevetett, és Mrs. Partridge – a csodálatos asszony – felemelte a kezét, és az kiáltotta:

– Én tejjel és két cukorral kérem!

Erre már felharsant a röhögés, de pillanatokkal később odakint megszólalt egy férfi mesterségesen felerősített hangja:

– Dr. Bairstow, itt az Időrendőrség! Ön már nem az igazgatója ennek az intézetnek! Kérem, utasítsa az embereit, hogy tegyék le a fegyvert, és adják meg magukat!

Az adóevőm halkán felsistergett, majd a Nagyfőnök hangját közvetítette – ami mindenkihez eljutott.

– Jó reggel, itt dr. Bairstow. A kompjainkat és az archívumunkat eltávolítottuk. Semmit sem kaphatnak tőlünk. Távozzanak, amíg megtehetik!

– Most a St. Mary munkatársaihoz beszélek – mondta ekkor odakint a férfi. – Tisztában vagyunk azzal, hogy önök az igazgatójuk utasításai alapján cselekszenek. De ne hagyják, hogy veszélybe sodorja önöket! Tegyék le a fegyvert, és jöjjenek ki az épületből! Nem akarjuk bántani önöket!

Rövid időre csend támadt, majd a férfi hozzátette:

– Dr. Bairstow, sokkal kevesebben vannak, mint mi, és a fegyverzetük is jelentősen gyengébb. Nincs más lehetőségük, csak az azonnali megadás.

Ekkor hosszabb szünet következett, aztán dr. Bairstow azt felelte:

– Nos, rendben. Hajlandó vagyok tárgyalni a megadás feltételeiről.

A védők erre sugdolózni kezdtek, és többen hangosan felmordultak.

– Nem tárgyalunk semmiféle feltételekről! – vágott vissza a férfi. – Csak tegyék le a fegyvert, hagyják el az épületet, és várják a további utasításokat!

– Rendkívüli módon sajnálom – válaszolta dr. Bairstow –, de úgy tűnik, az imént félreértett. Én az önök megadásának feltételeiről vagyok hajlandó tárgyalni.

Alig fejezte be a mondatot, amikor erős dörrenés hallatszott, és a főbejárat nagy, kétszárnyú ajtaja berobbant.

Valaki – azt hiszem, Guthrie – azt bömbölte:

– Ellenség a kapunál! Mindenkinek sok szerencsét!

És elkezdődött.

Lekuporodtunk a barikádjaink mögé, és tüzet nyitottunk. Mindenki tökéletesen teljesített. Folyamatos zárótüzet adtunk, és senki sem juthatott be a bezúzott ajtón. Addig lőttem, amíg kiürült a tár, ekkor hátradóbtam a fegyvert Mrs. Partridge-nak újratöltésre, felkaptam a másik pisztolyomat, és megint lőttem. És megint. És megint.

– Tüzet szüntess! – ordította Guthrie, és hirtelen csend telepedett a csarnokra.

A fülem szörnyen csengett, és megráztam a fejemet, hátha attól elmúlik.

Valahol odakint és a Hawking környékén fegyverek dörögtek.

Kihasználtuk a szünetet, és kissé odébb mozdulva más helyzetet vettünk fel. Mrs. Partridge a markomba nyomott két, töltött fegyvert. Ellenőriztem, hogy könnyen elérem-e a mindeddig nem használt sugárvetőt, majd kicsit megmozgattam az ujjaimat, a karomat és a vállamat.

Markham oldalra fordította a fejét, és azt suttogta:

– Mindenki jól van?

– Igen.

– Igen.

– Az hiszem, igen – mormolta Rapson professzor, mire dr. Dowson rászólt:

– Ne így beszéljen, Andrew! Ez egy harci helyzet. Igyekezzen a lehető legpontosabb és legszabatosabb kifejezésekkel, a lehető leggyorsabban közölni az információkat! Mint én.

– Aha, ezek szerint – mondtam halkán – ön jól van, dr. Dowson?

– Ó, igen, hogyne, drága! Hiszi vagy sem, még sosem voltam ilyen jól.

Kerültem Markham tekintetét, és próbáltam nem felröhögni.

* * *

Nem állíthattuk meg őket. Nem is tudom, miért hittük azt, hogy sikerülhet. Dieter csapata rendezetten vonult vissza a Hawkingból az előcsarnokba. Markham és én előrenyomultunk, hogy fedezzük őket, amennyire tudjuk, mialatt más csapatok minket fedeztek.

Addig lőttem, míg megfájdult a fejem a dörrenésektől. Ráadásul a kezem is megégett. Mrs. Partridge időről időre átadott egy újratöltött fegyvert, és egy idő után meglepődtem azon, hogy ő is velünk jött.

Bár, ha jobban belegondolok, még inkább meglepődtem volna, ha nem tette volna meg.

Avad lövöldözés közepette egy-egy mondattöredék vagy szófoszlány ütötte meg a fületem.

- Evans! Jobbra! Tőled jobbra!
- Rittert eltalálták!
- Fedezzetek! Előrébb megyek!
- Húzzátok vissza! Húzzátok be ide!

Dieter lassan, de biztosan visszavonta az embereit a Hawkingból. Egy pillanatra megláttam őt, amint támogatott valakit, akinek az arcát nem láthattam.

Markham megveregette a vállamat, és intett, hogy nekünk is vissza kell húzódnunk. Mrs. Partridge addigra már eltűnt a hátunk mögül. Valakik megnyitották az alsó barikádot, és Dieterék bevonszolták mögé a sebesülteket. Alépcsőn elhelyezett csapatok folytatták a tüzelést, így aztán megfordultam, és kétrét görnyedve futottam visszafelé. Végül belevetettem magam a résbe, mire Rapson professzor megragadta a vállamat, és berántott. Dr. Dowson pillanatok alatt visszaépítette a torlaszt.

Mrs. Partridge ekkor már Ritter mellett térdelt, és a férfi szörnyű mellsebére nyomta mindkét kezét. Az alkarja könyékig véres volt. Hogy Ritter életben van-e még, azt nem tudtam megállapítani.

– Orvost! – kiabálta Mrs. Partridge, aztán páran felkapták Rittert, és elvitték. Guthrie szétosztotta az osztaga többi tagját a galérián és az emeleten elhelyezett csapatok között.

Visszafordultam, megkerestem a kijelölt tűzmezőmet, és a következő pillanatban fekete alakok jelentek meg a romos főbejáratban. Gyorsan nyomultak befelé, és menet közben

folyamatosan tüzeltek. Tudom, hogy a félelem sok mindent felnagyít, de nekem ezekben a pillanatokban úgy tűnt, hogy nem hatszoros, hanem annál is nagyobb túlerővel nézünk szembe. Gyanítottam, hogy nem mostanában fogom megkapni a reggeli teámat.

A pisztolyom annyira felforrósodott, ahogy alig tudtam a kezemben tartani. Verejték csorgott a szemembe, és ennek köszönhetően homályosan láttam. Igyekeztem uralkodni magamon, de a kezem mind jobban remegett az erőfeszítések miatt. Aszám annyira kiszáradt, hogy alig tudtam nyelni. Üres töltényhüvelyek röpködtek körülöttem, és csilingelve pattogtak a padlón.

Hosszú-hosszú, egy egész jégkorszaknak érződő idő után az örült fegyverdörgés alábbhagyott. Óvatosan kidugtam a fejemet, és megláttam, hogy miért. Igen, feltartóztattuk őket, de ez az állapot nem maradhatott fenn sokáig. Ajelentősen megcsappant lőszerkészletre pillantottam, mire Mrs. Partridge a fejét csóválva nézett rám.

Megnéztem a fegyvereimet, és mindkettőt üresnek találtam. A sugárvetőm még fel volt töltve, de az sem bírhatta sokáig.

Az időrendőrök gyorsan és ügyesen kivonultak az épületből. De miért? Feladták volna? Nem létezik, hogy ilyen könnyű volt... vagy mégis?

Acsarnok padlója tele volt üres hüvelyekkel, a barikádok darabjaival, levert vakolattal és kisebb-nagyobb faszilánkokkal. Sűrű, kék füst gomolygott a levegőben, ami kegyetlenül csípte a szememet, és marta a torkomat. Kordit, égő fa és por szaga hatott át mindent. Iszonyatos szomjúság gyötört.

A hátamra fordulva ziháltam, és a tetőablakon át a világosodó égboltot bámultam. Egy óra sem telt el azóta, hogy elkezdődött,

holott úgy éreztem, évek teltek el.

Aztán egyik pillanatról a másikra visszatértek.

– Támadnak! Készüljenek! – harsogta Guthrie őrnagy.

Sorozatok dörögtek a bejárat környékén. Golyók röpködtek mindenfelé, leverték és porrá robbantották a vakolatot. Agyönyörű, régi fakorlátok széthasadtak. Gyilkos szilánkok pattogtak a galérián. Fület tépő csattogás és dübörgés töltötte be a csarnokot. Fogalmam sem volt, hogy az időrendőrök milyen fegyverrel tüzelnek, de amit célba vettek vele, pillanatok alatt széthullott, pusztító maradványokat záporoztatva a tér minden irányába. A galérián harcoló védők mozdulni sem tudtak, csak feküdtek, ahogyan én magam is. Semmit sem tehattünk.

– Nehézfegyver! – kiabálta Guthrie. – Nehézfegyver! Mindenki fedezékbe!

És nem csupán a csarnokban ment ez. Éreztem, hogy az egész épület remeg körülöttünk. A robbanásbiztos kapuk kinyíltak, ami azt jelentette, hogy a Hawkingot már elfoglalták.

Iszonyatosan csalódott voltam. Azt hittem, ennél azért tovább fogunk kitartani. Annyira keményen próbálkoztunk. Ugyanakkor, noha személy szerint nem szívesen akaszkodnék össze egy rakás teafüggő, félőrült múltjáróval, nem lehetett figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy mi amatőrök voltunk. Számíthattunk arra, hogy az időrendőrök hamarosan áttörik a sorainkat, ahogyan végül a perzsák is legyűrték a spártaiakat, köszönhetően annak az álnok Ephialtésznek.

És ekkor feltettem magamnak a kérdést: miért jutnak eszembe újra és újra a spártaiak?

Aztán észrevettem, hogy az őrült fegyverdörgés megint kezd

elcsendesedni. Kidugtam a fejemet, és körülnéztem. Lehet, hogy elfogyott a lőszerünk?

Ekkor Guthrie őrnagy hangját hallottam a fül dugómból:

– Figyelmet kérek! Aszemélyzet civil tagjai vonuljanak vissza! Ez nem javaslat! Adják át a fegyverüket és a megmaradt lőszerüket, és siessenek biztonságos helyre! Ez parancs!

Inkább éreztem, semmint láttam a mozgást magam körül. A civilek vonakodva távoztak, és nem haragudtam rájuk. Guthrie elküldte őket, hogy ne legyenek útban. Én magam nem mentem volna el, és, őszintén szólva, meglepődtem azon, hogy ilyen csendesen engedelmeskedtek. A legtöbben nem tiltakoztak, sorban, egyenként behúzódtak az árnyékokba, és eltűntek. Páran viszont maradtak, és őket nem lehetett elzavarni.

Valamivel később Guthrie ismét megszólalt:

– A helyzet a következő: megvárhatjuk, amíg darabokra tépnek minket, vagy magunkkal vihetünk annyit, amennyit csak tudunk. Töltsék meg a fegyvereket! Harminc másodperc múlva indulunk!

A St. Mary utolsó rohamára készültünk...

Arra a napra gondoltam, amikor első ízben gyalogoltam végig a behajtón, annak a másik St. Marynek a behajtóján, sok-sok évvel ezelőtt. Sosem hittem volna, hogy itt fog véget érni a történetem, egy idegen világban, mások háborújába keveredve, tetőtől talpig harci szerelésbe csomagolva.

Amellettem térdelő Markham a pisztolyába csapta az utolsó tárát, és rám vigyorgott. Petersonra néztem, és odaszóltam neki:

– Még most sem bánsz semmit?

– Nem én – felelte, és megtapogatta a derékszíján viselt kábítópisztolyt. – Hát te?

Nem akartam Leonra gondolni, de persze hogy eszembe jutott. És úgy voltam vele, hogy ha ő már meghalt, akkor amúgy sem számít semmi.

– Nem – feleltem kurtán, és ennyiben maradtunk.

A barikád mostanra darabokra hullott. Semmi sem akadályozhatta meg az időrendőröket abban, hogy lerohanjanak minket. Csak annyit tehattünk, hogy végrehajtottunk egy utolsó, dicsőséges ellentámadást. Ez is olyan jellegzetes St. Mary-s dolog – amikor minden ránk szakad, nem jajongunk, nem menekülünk, hanem pusztítunk és rombolunk, amíg csak bírjuk szusszal.

– Rendben! – mondta végül Guthrie. – Amikor kiadom a parancsot, induljanak! Egyenesen le a lépcsőn, aztán szóródjanak szét, húzódnak a csarnok falaihoz, és szedjék le a rohadékokat, mialatt átjönnek az előtéren! Mindenki felkészült?

Peterson rácsapott a sisakomra, én pedig Markhamére, majd a kezembe vettem a sugárvetőmet. Valamennyien guggolásba emelkedtünk, és vártunk.

– Készüljenek! – kiáltott Guthrie. – Most! Gyerünk!

Felpattantam, tettem egy lépést, és hasra estem, ugyanis valaki elkaptam a bokámat. Mielőtt bármit tehettem volna, legalább ketten rohantak végig a hátamon. Mi a kurva élet...?

A hátamra fordultam, és döbbentem láttam, hogy nem más, mint Mrs. Partridge fogja a bokámat. Mit keres még itt? És főleg: mi a francnak kapaszkodik a lábamba?

Emberek húztak el mellettünk, mi pedig egymás szemébe néztünk. Megpróbáltam kirántani a lábamat a markából, elkeseredetten vágytam arra, hogy a többiekkel legyek az utolsó pillanatokban.

– Engedjen el! – recsegttem indulatosan.

Megrázta a fejét, és a galéria felé mutatott.

Valaki mozgott a galéria távolabbi végében. Csak egy pillanatra láttam, de még a félhomályban is felismertem Búvalbaszott Barclay-t. Akiről már teljesen meg is feledkeztem. De mit művel? Sok mindent csinálhatott. Talán üzenetet vitt valakinek. Vagy lőszerért ment. Vagy jobb védőállást keresett. Vagy akár menekülhetett is.

De nem, valami azt súgta, hogy nem ezekről a dolgokról van szó. És ekkor már tudtam, hogy az utóbbi órák során miért jutott eszembe többször is a spártai sereg és az árulás. Barclay nyilván gondoskodni akart arról, hogy akármilyen történik itt akárkivel, ő maga győztesként kerüljön ki az összecsapásból.

Tétováztam, és nem mozdultam.

– A St. Maryért! – üvöltötték a többiek a csarnokban.

Arohamot Ian Guthrie vezette, előrenyomulás közben folyamatosan tüzelve. Markham ott volt, közvetlenül mellette. És Peterson, Van Owen, Dieter... mindenki ott volt. Senki sem maradt a barikádok mögött. A büszkeség és a bánat majd szétvetette a szívemet. A fegyverek szinte elviselhetetlen hangerővel dörögtek. Úgy tűnt, a *Thunder Child*hoz hasonlóan a St. Mary is úgy fog elsüllyedni, hogy minden fegyvere tüzel. Ott kellett volna lennem közöttük. Mondjuk, a jelenlétem nem osztott és nem szorzott volna, de nem is ez volt a lényeg.

– Engedjen el! – förmedtem rá Mrs. Partridge-ra, és megint rúgtam egyet.

Eltaláltam őt, és alighanem fájhatott neki, de nem eresztette el a lábamat.

Aztán még az iszonyú lármában is tisztán hallottam a hangját, amikor azt mondta:

– Tudni akarta, hogy miért van itt. Hát most megmondom: hogy védelmezze az Igazságot. – Akármekkora hülyeségnek tűnik is, valahogy sikerült úgy kimondania az igazság szót, hogy nagybetűsnek érződjön.

Most? Most mondja meg? – hüledeztem magamban.

Végre-valahára elengedett, és az árnyékos területek felé kúszott, mielőtt bármit mondhattam volna. Azt feltételezte rólam, hogy képes leszek itt hagyni a barátaimat és a munkatársaimat csak azért, hogy engedelmeskedjek az akaratának? A lélegzetem is elállt a gondolattól. Úgy mégis, minek néz ez engem? Mit gondol, ki vagyok én?

De nyomban rájöttem a megfejtésre: én vagyok az az ember, aki képes elintézni Isabella Barclay-t. Ezt nézte ki belőlem Mrs. Partridge.

Odadobtam a sugárvetőmet Prentissnek, aki ebben a pillanatban rohant el mellettem, mert neki nagyobb szüksége volt rá, mint nekem. Ügyesen elkapta, és tovább futott.

A falhoz tapadva végigoldalaztam a galérián. Korlátok és széthasadt ajtók maradványai, valamint vakolatdarabok ropogtak a talpam alatt. Valahányszor lenéztem a csarnokba, láthattam, hogy semmit sem tehetnék, ha odalent lennék.

Időrendőrök özönlöttek befelé az előtérbe.

Láttam, hogy egy kisméretű fekete valami röppen be a terembe, aztán éles csattanás hallatszott, és Ian Guthrie elrepült. Iszonyatos erővel ütközött a falnak, lecsúszott róla, és többé nem mozdult. Ugyanez a robbanás a padlóhoz vágta Evanst, aki a következő pillanatokban eltűnt egy törmelékhalom alatt.

A terem másik oldalán Markham rávetette magát egy

tagbaszakadt, fekete alakra, de az lesöpörte magáról. Amikor utoljára láttam őt, még három időrendőr rohant felé.

Peterson jutott a legmesszebbre, majdnem elérte az ajtót, amikor egy sorozat megállította, megpörgette, aztán ő is elterült a padlón.

Sietnem kellett. Semmit sem tehettem azokért, akik odalent harcoltak, de idefent...

Megpróbáltam gyorsan és észrevétlenül haladni, és hamarosan becsusszantam a K+F helyiségeibe. Pár sebesültet ide hoztak. Hunter gyors mozdulatokkal dolgozott az egyikén, közben utasításokat kiabált valakinek. Amikor meglátott engem, elsápadt, és odakiáltott:

– Markham?

Nem tudtam mit kitalálni, ezért csak bólintottam egyet, és arra gondoltam, hogy Diane hamarosan úgyis megtudja...

Ezeket a régi helyiségeket átjárók kötötték össze. Elsiettem a Gardróbig, és végül elértem a Nagyfőnök irodájához vezető rövid folyosót.

A hátam mögül fegyverek döngését, kiáltásokat, majd egy újabb robbanást hallottam. Elbizonytalanodtam, és továbbra is úgy éreztem, hogy ott kellene lennem a többi St. Mary-s között, és védenem kellene az intézetet, mialatt a támadók sorban leterítenek minket.

Most is az intézetet véded – zengte az a hülye hang a fejemben. – Itt valami nem stimmel. Fejezd be a szarakodást, és derítsd ki, hogy mi történik idefent!

Mrs. Partridge irodája üres volt. Kopár polcok, kopár asztalok. Mrs. Partridge a rá jellemző alapossággal még a kukát is kiürítette. Amilyen halkán csak tudtam, a belső ajtóhoz surrantam. És

meghallottam, hogy odabent Barclay beszél. Hát persze hogy beszélt. Mert ő soha, de soha nem tudta befogni a pofáját.

Dr. Bairstow az íróasztalánál állt, az ablak előtt. Acsatazaj átszűrődött a falakon és a padlón. Óhatatlanul azon töprengtem, hogy a Nagyfőnök miért van itt? Miért nem az emberei között harcol?

Teljes harci szerelést viselt, és az arckifejezéséből ítélve nem volt abban a hangulatban, hogy bárkinek megkegyelmezzon. Tőle nem messze nagy teljesítményű sugárvető állt a falnak támasztva.

Még előrébb óvakodtam, hogy lássam, mi folyik itt, és reméltem, hogy az árnyékok elrejtene.

Egy újabb robbanás nyomán valahol mögöttem leszakadt a mennyezet egy darabja. Hallottam, hogy vakolatdarabok kopognak a padlón, de nem mertem elszakítani a tekintetemet az előttem zajló jelenettől.

Barclay pisztolyt szegezett dr. Bairstow-ra. A háta mögött a páncélszekrény ajtaja nyitva volt. Félttem attól, hogy akármilyen történik itt, már elkéstem.

Barclay benyúlt a páncélszekrénybe, és elfordított valamit, mire a széf mellett a falon kinyílt egy kisméretű panel. Barclay a fegyverét mindvégig a Nagyfőnökön tartva hátrált a titkos rekesz felé.

Dr. Bairstow tökéletesen mozdulatlanul állt, de láttam, hogy egy másodperc törtrésztel a sugárvetőre pillant. Barclay is észrevette, és éles hangon felcsattant:

- Nem! Tegye mindkét kezét az íróasztalra!
- Mit művel, Miss Barclay? – kérdezte keserűen dr. Bairstow.
- Ó, az ég szerelmére! Minek látszik az, amit művelek?
- Úgy tűnik, ki akarja használni a helyzetet arra, hogy átvegye az irányítást az intézet felett, amit melleleg oly régóta tervez.

– Szép munka. És? – kérdezte kihívó hangon Barclay.

– És mi?

– Nem mondja, hogy „csak a holttestemen át”? Vagy valami ehhez hasonlóan röhejes és drámai mondatot?

– Nem.

– Nagy kár – felelte Barclay, majd ismét megszólalt: – Gyere be, Maxwell!

Nem mozdultam.

– Gyere be, vagy most rögtön lelövöm az igazgatót!

Lassú léptekkel bevonultam a belső irodába. Nem volt semmim, sem fegyverem, sem tervem, de nem hagyhattam, hogy dr. Bairstow egyedül nézzen szembe ezzel a szörnyűséggel. És úgy gondoltam, hogy ha tudok nyerni neki pár, életbe vágóan fontos másodpercet, boldogan megteszem. Hogy velem mi lesz, az hidegen hagyott, de annál inkább érdekelt az, hogy mi lesz dr. Bairstow-val és a St. Maryvel. Ha valahogyan magammal vihetném ezt a ribancot...

– Fegyvert a földre! – parancsolt rám Barclay.

– Nincs fegyverem – válaszoltam, és most már keservesen bántam, hogy átpasszoltam azt a sugárvetőt Prentissnek. Mindenesetre, felemeltem mindkét kezemet.

– Menj oda! – folytatta Barclay. – Pontosan oda! Az ablakhoz!

Vita nélkül engedelmeskedtem.

– Most pedig – folytatta Barclay – kiveszem az adatrudat, és maguk nem akadályozhatják meg, hogy megtegyem. Csak annyi a teendőm, hogy eldöntsem: most lőjem le magukat, vagy később.

Hát, jómagam egyik lehetőségért sem rajongtam.

– Add fel, Izzie! – mondtam fojtott hangon. – Nem jutsz ki élve az épületből.

– Egyáltalán nem óhajtom elhagyni az épületet – válaszolta gőgösen. – Mialatt mindenki más odalent csatázik, én idefent hősiezen védem dr. Bairstow-t egy orgyilkossal szemben. Rajtakaplak téged, amint megpróbálsz ellopni a kompok rejtekhelyének adatait. És bátran közbelépek. Verekedni fogunk, közben elsül a pisztoly, és dr. Bairstow tragikus módon halálos sebet kap. Aztán sikerül kicsavarnom a kezedből a fegyvert, majd agyonlőlek. Ki hibáztatna engem? Hős leszek. Amennyiben az időrendőrök győznek, ennek az információnak a birtokában simán elfogadható leszek számukra. Ha netán a St. Mary győz, hát védeni próbáltam dr. Bairstow-t, és megküzdöttem valakivel, akit a kollégák fele még most is szélhámosnak tart. Mindkét esetben engem fognak kinevezni a St. Mary igazgatójának. Ami módfelett kellemes lesz, bár korántsem annyira, mint az, hogy megöllek mindkettőtöket.

Dr. Bairstow felemelte a fejét, és megszólalt:

– Mit követtünk el maga ellen, Isabella? Amennyire én tudom, az intézet befogadta önt. Közénk tartozott, és mégis, éveken át elárult minket. Az időrendőrök öntől tudták meg, hogy dr. Maxwell visszatért a St. Marybe.

Barcley arca eltorzult. A Nagyfőnök akár akarattal, akár véletlenül, de érzékeny pontra tapintott.

– Ez a nő nem Maxwell! – fakadt ki Barcley. – Maxwell halott. Miért nem képesek elhinni? Mindannyian láttuk a hullát, az isten szerelmére! Fogják már fel, hogy Maxwell halott!

Ekkor felém fordította a pisztolyt, és folytatta:

– Nem tudom, ki vagy te, de nem Maxwell. Csak valami ribanc, akit Leon szedett fel valahol, holott nálam kellett volna vigasztalódnia.

Acsatazaj ekkor kettőzött erővel harsogott alattunk. Minél gyorsabban le akartam zárni ezt az ügyet. Emberek haltak meg odalent. Rá kellett vennem Barclay-t, hogy hülyeséget csináljon, és azt reméltem, hogy amikor rám lő, dr. Bairstow némi szerencsével eléri a sugárvetőt, és lelövi ezt az idiótát. Mit mondjak, magam sem rajongtam a tervért, de a semminél kicsivel több volt.

– Ó, már megint itt tartunk? – feleltem fáradtan sóhajtva. – Nem érdeked Leont, Izzie. Te magad mondtad. Szívesebben volt egy ki tudja, honnan felszedett ribanccal, mint veled. Bárki mással, mint veled.

Amint kimondtam, az jutott eszembe, hogy jelentkezni kéne a Békehadtestbe, ahol biztos szép pályafutás várna rám...

Barclay olyan dühös lett, hogy nem tudott megszólalni. Nyilván azt szerette volna, ha most könyörgök neki, hogy ne öljön meg, de hát persze hogy nem ezt csináltam. Sőt, rátettem egy lapáttal.

– Csak az idődet vesztegeted. Téged észre sem vett, ha én is a helyiségben voltam. Ha anyaszült meztelenül ráfonnád magad a lábára, akkor is átlépne rajtad, hogy odaérjen hozzám.

– Pofa be! – hörögte Barclay.

– Dr. Maxwellnek igaza van, Isabella – szólt közbe dr. Bairstow, meglepően nyugodtan ahhoz képest, hogy egyetlen férfiként beszorult egy szobába két acsargó vörös hajú nő közé. – Mi több, a St. Mary sem kér önből. Tekintse úgy, hogy a munkaviszonya véget ért.

Barclay feljebb emelte a fegyverét, és a szeme veszélyesen villant.

– Azt még meglátjuk – csikorogta reszkető hangon. – Magát mindjárt tragikus baleset éri, ez a nő pedig szétlőtt arccal fog elterülni a padlón.

– És te leszel a St. Mary új igazgatója, és Leon a karodba omlik – folytattam a gondolatot. – És soha, senki nem fogja megtudni, hogy valójában milyen egy kétszínű, szarkavaró, aljas áruló vagy. És hogy mindig is az voltál.

– Isabella, az ön helyében nem feltételezném – tette hozzá dr. Bairstow –, hogy az Időrendőrség boldogan elfogadja önt. Amikor utoljára itt voltak, nem látszott rajtuk, hogy különösebben örülnének önnek.

– Amikor átadom nekik ezt, meggondolják magukat – vágott vissza Barclay, és meglengette az adatrudat. Ami a rejtekhely adatait tartalmazta. A helyét, ahol a kompjaink álltak, bennük a teljes archívumunkkal. Minden ott volt, ami ahhoz kellett, hogy újrakezdjék. Nem kellett mást tenniük, mint hogy eltüntetnek minket, és valahol máshol újrakezdjék.

– Az adatokat titkos kód védi – böktém ki, mert kétségbeesésemben nem tudtam mást kitalálni.

– És én az informatika vezetője vagyok – válaszolta gúnyosan vigyorogva Barclay. – Enélkül, vagyis a kompok és az archívum nélkül a St. Mary nem létezik. Mindent elviszünk, és egy másik helyen és időben felépítjük az új intézetet. Egy olyan valaki vezetésével, aki ismeri és méltányolja az időutazás valódi lehetőségeit.

Na, ezt nem kellett volna mondania. Ez a mondat úgy hatott dr. Bairstow-ra, mint a bikára a vörös rongy. A Nagyfőnök ösztönösen megmozdult.

Barclay összerezzen, leadott egy lövést, és ebből a távolságból még ő sem hibázhatta el.

Dr. Bairstow összeroskadott.

Ugranom kellett volna, de egyetlen végzetes másodpercre annyira lebénított a sokk, hogy moccanni sem tudtam.

Barcley lelőtte dr. Bairstow-t!

A Nagyfőnök az oldalán feküdt, továbbra is markolta a botját, a rossz lába kicsavarodva a teste alá szorult.

Nem tudtam elhinni, hogy Barcley megtette. Nem tudtam elhinni, hogy képes volt rá.

És úgy tűnt, ő maga sem, ugyanis a száját tátva, tágra nyitott szemmel bámulta a padlón fekvő testet.

Hogy kihasználjam az előnyt, azt mondtam szelíden:

– Ugye, Izzie, nem is olyan könnyű megölni valakit közvetlen közről? Távolabbról sokkal könnyebb. – Körülnéztem az irodában, és hozzátettem: – Kár, hogy itt nincs gázkályha.

Elszakította a tekintetét a mozdulatlan dr. Bairstow-ról, és továbbra is döbbenten megkérdezte:

– Mi van?

– Gázkályha, tudod! Az ember meggyújtja, és meleget ad.

Csak bámult rám, én meg folytattam:

– Vagy egyes esetekben az ember meggyújtja, és szén-monoxidot ad. Ez persze nem a normál üzemmód. Hogy szén-monoxidot kapj, előbb bele kell lökni a kéménybe egy madárfészket, aztán rá kell önteni egy-két vödör gallyat, homokot és kormot. Ha ezzel megvagy, csak leülsz, várod, hogy hidegre forduljon az idő, és gyakorlod a gyásztól sújtott arckifejezésedet. Ó, és persze kiveszed az elemet a detektorból! Ha erről megfeledkezel, csak az idődet pazarolod.

Ha Barcley képe eddig fehér volt, most szürke lett, míg a jobb keze, amivel a fegyvert markolta, megállíthatatlanul remegett. Alátvány hatására attól tartottam, hogy a végén még véletlenül

fogja szétlőni az arcomat.

Noha a lenti lárma még ekkor is a fülemben dübörgött, tisztán hallottam a suttogását:

– Ki vagy te? Az isten szerelmére, ki vagy te?

– Én az Igazság védelmezője vagyok – feleltem egy, a magamétól idegen, vészjósló hangon. – És eljöttem érted.

Tett egy lépést hátra, majd elkeseredetten próbálta összeszedni magát. Lepillantott dr. Bairstow-ra, majd ismét engem nézett, nyelt egyet, és kihúzta magát.

– Nem tudom, miről beszélsz! – jelentette ki. – Nem csináltam semmit!

– De igen, csináltál. És nem én vagyok az egyetlen, aki tudja ezt.

Látszott rajta, hogy kezdi visszanyerni az uralmát az idegei felett.

– Ó, tényleg? – csattant fel gúnyos hangon. – Azt akarod mondani, hogy ha valami történik veled, akkor az a másik ember elmegy a rendőrségre? Sok szerencsét hozzá! Nincs bizonyítékok. Nem létezik semmiféle bizonyíték!

– Ó, te jó ég, Izzie, megtennéd, hogy koncentrálsz? Én vagyok itt. Engem nem érdekel az átkozott rendőrség. És főleg nem érdekelnek a bizonyítékok. Ahogyan a másik illetőt sem. Úgyhogy most jól figyelj arra, amit mondok! Ha valami történik velem, eljön érted. Néma csendben. A sötétségből fog lecsapni rád. És még csak látni sem fogod. Soha nem fogod megtudni, hogy mi történt veled.

Aszavak szinte maguktól szakadtak ki merev, hideg ajkaim közül. Csendes, gyilkos kis szavak, egy csendes, gyilkos kis hangon, de így is tökéletesen lehetett hallani őket a felszűrődő lármban.

Barcley hátrált, amíg biztonságos távolságra került tőlem. Nála volt a nyerő lap, és ezt tudta is.

Azok az adatok felbecsülhetetlen értéket képviseltek. Barclay alkudozhatott, és bármilyen helyzetből kivághatta magát. És biztosra vettem, hogy meg is teszi. Először azt fogja kiharcolni magának, hogy ő legyen az új St. Mary új igazgatója. Ez lesz az első lépés az úton, amiről csak a jó isten tudja, hogy hová vezet majd. Ez a történet már nem Leonról szól, és nem is rólam. Nem a másik Maxwellről, vagy akár az Időrendőrségről. Barclay-t meg kellett állítani.

Alattunk tovább tombolt a St. Mary csatája. Néha fojtott dörrenések rázták meg az épületet.

– Hadd nézzem meg dr. Bairstow-t! – mondtam, és elindultam a Nagyfőnök felé.

Barclay rám szegezte a pisztolyt, és felcsattant:

– Állj meg ott, ahol vagy!

Én nem sűrűn csinálom azt, amit mondanak nekem, de ekkor már az íróasztal mellett voltam, vagyis ott, hol lenni akartam. Erről a helyről volt némi – nagyon kevés – esélyem arra, hogy elérem Barclay-t.

Egymás szemébe meredtünk, és lassan minden más a háttérbe húzódott.

Vettem egy mély lélegzetet, hogy lehiggadjak. Ezt most nagyon jól kellett csinálnom.

– Szóval, Izzie... most mi következik? – kérdeztem halkán.

– Számodra? Semmi.

És ebben a pillanatban egy utolsó, nagy robbanás rázta meg az irodát, és a csatazaj egyszerre elhallgatott. Acsend szinte őrjítően hangosnak hatott. És rémisztőnek. Csakis egyetlen magyarázatot találtam arra, hogy miért állt le minden.

A St. Mary sorsa beteljesedett.

16

AZT MONDJÁK, hogy amikor az ember meghal, szempillantás alatt leperreg előtte az élete. Én azonban annyira összpontosítottam Barclay-ra, hogy lecsúsztam róla.

– Vedd le a sisakot! – parancsolt rám Barclay.

– Minek? – kérdeztem meglepetten.

– Látni akarom, hogy az agyad szétkenődik azon a falon – válaszolta viczorogva. – Látni akarom, hogy szétszakad az arcod. Látni akarom, hogy az a hülye, önelégült vigyorod mindörökre letörlődik a pofádról! Úgyhogy vedd le a sisakot!

Aszó legszorosabb értelmében rázkódott dühében. Vagy talán félelmében. Le kellett volna lépnie. Most rögtön. Engem túlságosan lefoglalt dr. Bairstow ahhoz, hogy megakadályozzam őt a távozásban. El kellett volna mennie. De rászánt egy pillanatot arra, hogy élvezze a bosszú ízét, márpedig az mindig súlyos hiba. Ezt már sokszor elmondtam: ne pofázz, ne kérkedj, csak lőj.

Lassan felemeltem a kezemet, és némi matatás után levettem a sisakomat. Aztán megkönnyebbülten sóhajtottam, az alkarommal letöröltem a verejtéket a homlokomról, és fordulni kezdtem, mintha az asztalra akarnám tenni a sisakot – és ekkor villámgyors mozdulattal Barclay felé hajítottam.

És elhibáztam.

Barclay ugyanebben a pillanatban lőtt, és a lövedék a falba

csapódott mögöttem. Olyan közel húzott el, hogy éreztem a szelét az arcomon. Arohadt életbe! Ha tudtam volna, hogy Barclay ilyen pocsék lövész...

Felé szökkentem, de túl messze voltam. Azonnal tudtam, hogy nem fogom elérni. És hogy itt és most meg fogok halni, még hozzá abban a biztos tudatban, hogy mindent elvesztettem.

Mialatt a levegőben repültem, dr. Bairstow meglendítette a botját, és térdhajlaton vágta vele Barclay-t. A néember megrogyott, ösztönösen elkapta az asztalt, hogy megtámaszkodjon, és elejtette a pisztolyt. A következő pillanatban rávettem magam. Egymásba kapaszkodva zuhantunk a padlóra, és örült élet-halál harcba kezdtünk.

Egyszer már megöltem Barclay-t, és egyszer ő is megölt engem. Mindeddig döntetlenre álltunk, és ez most a hosszabbítás volt.

A képébe vágtam az öklömet, és éreztem, hogy csontok törnek. Az övé és az enyém egyaránt. Barclay gyors, kemény ütésekkel mért a bordáim alá, és mindegyikkel pontosan ugyanoda talált. Fájdalom hasított a vesémbe, felterjedt a hátamon...

Aztán Barclay valahogyan fellökte magát. Lerepültem róla, kicsivel odébb visszaestem a padlóra, ekkor gurultam egyet, és fájdalommban sziszegve talpra vergődtem. Én nem tudtam felegyenesedni, cserébe Barclay alig látott. Vér patakzott az orrából és a szájából. A szeme máris duzzadni kezdett.

A jobb kezemben kegyetlen fájdalom lüktetett.

Az ilyen szemtől szembeni küzdelem nem az ő műfaja volt. A kiutat keresve elnézett mellettem – legalábbis ezt hittem elsőre, de nyomban rájöttem, hogy a pisztolyt keresi a tekintetével. Aztán egyazon pillanatban láttuk meg.

Barcley a fegyver felé vetődött, én meg ráugrottam a hátára, és a padlóra érkezéskor alighanem minden levegő kirobbant belőle, mert hirtelen elernyedtt. Belemarkoltam abba a hülye vörös hajába, és nagy erővel belevertem a parkettába azt a máris megtört képét. Felsikoltott, én meg rátérdeltem a hátára, előrehajolva kiteptem a kezéből a pisztolyt, amit nyomban rácsaptam a combomon viselt ragasztófoltra.

Végül feltápászkodtam, és zihálva álltam felette.

– Állj fel! – parancsoltam rá, amikor végre kaptam annyi levegőt, hogy meg tudtam szólalni.

Motyogott valamit, amiből egy szót sem értettem. Keményen térden rúgtam, és megint ráförmedtem:

– Felállni!

Barcley hangosan sírt. Nagy, vörös buborékokat fújt az orrából, a szájából vér csorgott. Az állkapcsa el volt torzulva – alighanem sikerült eltörnöm.

Én magam sem festettem jobban. A kezem úgy nézett ki, mint egy lila focilabda, és cefetül nyilallt. A derekamat mintha lángoló öv fogta volna körül. És valahányszor levegőt vettem, éles fájdalom hasított az oldalamba.

Ott hagytam Barcley-t, és nagy nehezen lehajoltam dr. Bairstow-hoz.

– Hogy van, uram? – kérdeztem fojtott hangon.

Nagyon sápadt volt. Aggodalmasan végignézttem rajta, de nem láttam vérfoltot. A kevlármellénye tette a dolgát, de nagyon közlről kapta a golyót. Ha más nem is, egy-két bordája biztosan eltört.

Dr. Bairstow lassan, szinte erőlködve kinyitotta a szemét, és azt suttofta:

– Nyerjen... nekem... időt...

– Úgy lesz, uram!

Felkaptam az adatrudat, és a tenyerébe tettem. Rögtön rázárta az ujjait, és ekkor némi szín visszalopózott az arcába.

Odaraktam mellé a sugárvetőt, hogy könnyen elérje, és ott hagytam őt.

Ideje volt kideríteni, hogy máshol mi az ábra.

És nyerni némi időt dr. Bairstow-nak.

* * *

Barcley nem tudott magától felállni, segítenem kellett neki. Nem kimondottan gyengéden bántam vele, de amennyire meg tudtam állapítani, valóban nagyon gyenge volt. Kivonszoltam az irodából, majd a pisztoly csövét mélyen a nyakába dőfve végigtereltem a galérián, aztán lenéztem a csarnokba.

A St. Mary csatája véget ért.

Emberek feküdtek mindenütt, és a látvány hatására összeszorult a szívem. Nem lehet mindenki halott, ugye? Megfeledkeztem Barcley-ről, megfeledkeztem mindenről. Ott álltam a galérián, és a St. Mary maradványait bámultam.

A csarnok romba dőlt. Itt-ott kisebb tüzek égtek. A falakon égésnyomok feketéllettek. A vakolat tele volt lyukakkal és fémszilánkokkal. A széthasadt fadarabok helyenként egész halmokat alkottak. A galéria korlátjának java része eltűnt.

Testek heverték mindenfelé. Elfelejtettem, hogy ez egy másik St. Mary. Megismertem ezeket az embereket, együtt dolgoztam velük, és megszerettem őket.

Ha elfordítottam a fejemet, láthattam Ian Guthrie-t. A fal tövénél ült, mint egy megtört baba, az állát a mellkasára eresztve, és furcsa módon rendkívül sebezhetőnek tűnt.

Dieter valamivel odébb feküdt. Aszeme nyitva volt, de biztosra vettem, hogy azt sem tudja, hol van. Markham részben megégve hevert egy törmelékhalomban. Amit az arcából láttam, azt sötétvörös vér borította.

És rengeteg volt a vér. Jókora íveket festett a falakra, és tócsákba gyűlt a padlón. Az emberek beleléptek az utóbbiakba, és véres lábnyomokat hagytak maguk mögött.

Rapson professzor és dr. Dowson úgy feküdtek, ahogyan harcoltak – egymás mellett. A professzor még ekkor is a markában szorongatta házi gyártmányú számszerijának maradványait. A jelekből ítélve elfogytak a nyilai, és aztán már bunkóként használta a fegyverét. Dr. Dowson elejtette a buzogányát, de még most erőtlen mozdulatokkal nyúlált felé, hogy ismét megmarkolja.

Mr. Strong, a gondnokunk a két tudóstól nem messze feküdt. Amikor visszavonták a civil személyzetet, megtagadta a parancsot. Az a mindig dicsőségesen és gondosan jobbra fésült, őszes haja most ziláltan meredezett, illetve részben az arcába lógott. Jócskán benne járt már a korban, és kitűzte a zakójára a kitüntetéseit, úgy szállt harcba a St. Maryért. Meg sem moccan, mialatt a leszálló por lassan elborította a mellkasát díszítő, színes szalagocskákat. Úgy láttam, valamilyen kerti szerszámmal védte az intézetet.

Dr. Foster tetőtől talpig mocskosan és rendkívül dühösen irányította a sebesültek elszállítását. Hunter egy férfi mellett térdelve épp egy sebet kötözött be, és hátrafelé kiabálva még több kötszert kért.

Egy alak, akit Petersonnak gondoltam, összegömbölyödve feküdt, és nem mozgott.

Felfedeztem Perkinst, Clerket és Prentisst, akik az egyik falnál térdeltek. A sisakjukat levették – vagy letépték róluk –, és mindhárman koszosak, illetve haragosak voltak.

Az a sok bátorság... a harci szellem... az elszántság... mind eltűnt.

Az időrendőrök az épületben cirkáltak, ajtókat rúgtak be, és kirángatták az embereket a különféle helyiségekből. Mindenkit letereltek a csarnokba. Azokat, akik maguknál voltak, térdelő helyzetbe rugdosták, és rájuk parancsoltak, hogy tartsák a kezüket a tarkójukon.

Újra és újra végignéztem a termen, és az az érzésem támadt, hogy valami hiányzik innen.

Aztán megpillantottam Albay ezredest. Ő sem viselt sisakot, az arcát verejtéssel vegyes koszcsíkok tarkították. Felnézett rám, és felkiáltott:

– Dr. Maxwell! Volna szíves csatlakozni hozzánk? Az ott egy túsó? Igazán kedves, de nem sokra megy vele, azt tudnia kell. – Elhallgatott pár pillanatra, majd hozzátette: – És kérem, vigyázzon a lépcsőn!

Először arra gondoltam, hogy jó, a pasasnak van humorérzéke, de hamar rájöttem, hogy nem tréfál. Tudni kell rólunk, a St. Mary munkatársairól, hogy képesek vagyunk hőkövető rakétát gyártani két tekercs vécépapírból és egy gumiszalagból. Dr. Dowson és Rapson professzor nem akármilyen fegyverekkel szálltak harcba. A jelekből ítélve szabadjára engedték a fantáziájukat, és java részben a középkori hadviselés ötlettárából merítettek. A lépcsőfokok olajtól fénylettek. A lépcsők és feljárók olajjal való bekenése régi, középkori

trükk volt. Egyszerű, de hatásos. Az egyenruhákat tarkító olajcsíkokból ítélve nem egy időrendőr csúszott és gurult le a lépcsőn.

És a két öregúr még valamit bevetett: homokot. Amiből bőven akadt az épületben szanaszét elhelyezett tűzoltóvödörökben. Az ember csak felhevít egy vödör homokot, és az alatta nyüzsgő támadókra zúdítja. Aki valaha evett szendvicset tengerparton, az tudja, hogy a homok mindenhová bejut – és a perzselően forró homok is pontosan ezt csinálja. És megőrzi a meleget. És nem távozik. Bejut minden részbe és mélyedésbe, és még amikor lehűl is, dörzsöl és csiklandoz, és az örületbe kergeti az áldozatot. Néha megfordul a fejében, hogy Rapson professzor talán a pokol egyik bugyrában végezte a tanulmányai egy részét.

Pár pillanatra elöntött a büszkeség. Szembeszálltunk egy, a miénknél sokkal erősebb sereggel, és rákényszerítettük az ellenségeinket, hogy keményen megdolgozzanak a pénzükért. Mindennel harcoltunk, ami csak a rendelkezésünkre állt. Gyanítottam, hogy a professzornak még arra is volt terve, hogy felfeszegeti a padló burkolólapjait, és azokat is az időrendőrökhöz vágja.

De így is vesztettünk...

Albay győzelmének teljességét mi sem mutatta meg jobban, mint az, hogy nem küldött fel értem fegyveres kíséretet. Az égvilágon semmit sem tehettem. Mert ha valami hülyeséget csinálok, egyszerűen szól valakinek, hogy lőjön le...

Mivel más választásom nem volt, magam előtt toltam Barclay-t. Tekintetbe véve az Időrendőrséggel történt kis afférját, alighanem ugyanúgy vonakodott lemenni, mint én, ugyanis, amikor a lépcső

tetejéhez értünk, drámai módon elesett.

Sóhajtottam egyet. Csak a bajok, állandóan csak a bajok...

Alábam, aminek valahogy sosem tudtam igazán parancsolni, valahogy lendült egyet, és Barclay legurult a lépcsőn. Alépcsőpihenőn megakadt, és ha már odáig eljutott, udvariatlanság lett volna részemről, ha nem segíték neki megtenni a hátralévő utat. Szépen belefejtelt minden egyes lépcsőfokba, a végtagjai ernyedten lengedeztek és csapkodtak körülötte. Hallani véltem, hogy eltörik valamije. Végül megállapodott odalent, és nem mozdult. Ha a feljáró tetején magánál is volt még, az aljánál már biztosan nem.

Lassan és óvatosan leereszkedtem, és amint leértem, azonnal elvették a fegyveremet.

– És hol van dr. Bairstow? – tudakolta Albay.

– Itt kell lennie valahol – motyogtam, és kábaságot színlelve, lassan körülnéztem.

– Tényleg el kell mondanom, hogy mi fog történni magával, ha megint hazudik nekem?

– Barclay lelőtte.

Albay bólintott, és két rendőre nekivágott a lépcsőnek. Gondolatban sok szerencsét kívántam nekik. A Nagyfőnöknek ott volt a sugárvetője.

A megszállók összeterelték a túlélőket, és begyűjtötték a fegyvereket. A csarnok egyik sarkában hordozható lámpákat állítottak fel.

Kíváncsi voltam, hogyan nézhet ki a Hawking, és maradt-e egyáltalán valami belőle. Aztán azt latolgattam, hogy dr. Bairstownak sikerült-e meglépnie. Átkozottul reméltem, hogy igen, mert nem akartam, hogy lássa azt, ami körülvett engem. Végignéztem a

legyőzötteken, és könnyek szöktek a szemembe.

Felgyúltak a lámpák, és megvilágították a termet, viszont minden másra sötét árnyékok borultak. Ismét végignéztem az összeterelt embereken, és rájöttem, hogy mi hiányzik. Pontosabban, hogy kik hiányoznak. Hol vannak a civilek? Te jó isten, őket máris elhurcolták? A lelki szemeim előtt megjelent egy kép, amelyen az időrendőrök belökik a sokkos állapotban lévő, sebesült embereket egy zárt járműbe, és elviszik őket – hová? És milyen céllal?

Megrendülten bámultam a kövezetet, tehetetlen harag és kétségbeesés fortyogott bennem, és alig tudtam parancsolni magamnak, hogy ne zokogjak.

És ekkor havazni kezdett.

Tudom, mekkora ökörségnek hangzik. De az első pillanatokban tényleg azt hittem, hogy havazik. A levegő tele volt finom, fehér porral, ami lassan szállingózott lefelé, és csendesen megült minden vízszintes felületen. Felnéztem, és a sűrű félhomályban fekete alakokat láttam, akik kihajoltak a galériáról, és a kezüket lengetve fehér port szórtak a teremben.

És mialatt próbáltam megfejtetni, hogy mégis mi a fenét látok, valami a lábam elé zuhant, és valósággal felrobbant. Egy másik kicsivel odébb pukkant szét. Aztán egy harmadik is. Felnéztem, és azt láttam, hogy Mrs. Mack vastag kotonokat hajigál a csarnokba, és higgyék el, én magam sem hittem volna, hogy valaha leírom ezt a mondatot. Hosszú, vaskos gumihurkák csattantak körülöttünk a padlón, és fehér porfelhők robbantak belőlük a levegőbe.

Albay ezredes és jómagam ez egyszer közös platformra helyezkedve csak bámultunk, és nem hittünk a szemünknek. Aztán végignéztem magamon, és azzal szembesültem, hogy tetőtől talpig

liszt borít.

Liszt? Most mi jön: agyonsütjük az időrendőröket?

Aztán eszembe jutott az az eset, amikor ott ültem Mrs. Mack irodájában, és Vortigernt, a macskát figyeltem, amint *Alisztkezelés szabályai* című alapművön fekszik, és tudtam, hogy mi fog történni. A liszt a világ legrobbanékonyabb anyagai közé tartozik. Könnyebben robban, mint a szénpor.

Guthrie hagyományos védelmi rendszert épített ki. Amikor az összeomlott, a professzor megtette, amit tudott, és improvizált. És amikor ő is befejezte, következett a civil személyzet. Lopva ejtett pillantásokkal körülnéztem, hogy biztonságos helyet keressek.

Körülöttem a Sötétség Serege befejezte a személyzet piszkálását, és mindenki meglepetten forgolódott. Aztán valaki a szájához emelt egy adóevőt, és beleszólt:

– Az hiszem, liszt, uram. Nem, fogalmam sincs. Igen, értettem.

Az illető leeresztette az adóevőt, és intett a többieknek, hogy induljanak a terem közepe felé. Valamennyien ide-oda kapkodták a fejüket, vagy felfelé nézve figyelték a hulló lisztet.

Jómagam lassan, feltűnés nélkül araszolgattam az oldalsó fal felé.

Ugyanis megláttam Mrs. Partridge-ot, aki mozdulatlanul állt a lépcső tetején. Por- és füstcsíkok sötétlettek rajta, mindkét karja könyékig véres volt, a haja kibomlott, és összevissza állt.

Hirtelen a Fúriákra gondoltam, a bosszúállás kegyetlen istennőire, akik a sírba kergették az áldozataikat, de még azon túl is üldözték. Mrs. Partridge henger formájú valamit tartott a kezében, de ezúttal nem tekercset. Hanem gyújtógránátot.

Mindenki mozdulatlanra dermedt. Fél száz időrendőr bámult elképedten, aztán mindenki szinte egyszerre kapcsolt.

A tőlem nem messze álló Albay ezredes felemelte a pisztolyát, mire én elkaptam a karját, teljes súlyommal ránehezedtem, és torkom szakadtából ordítottam:

– Csinálja! Gyerünk, mire vár!

Mrs. Partridge kihúzta a biztosítót.

Amikor az ember éppen készül meghalni, lelassul számára az idő. Láttam a villanást, ami azt jelezte, hogy a gránát aktiválódott. Láttam, hogy Mrs. Partridge felfelé hajítja a hengert, a terem közepe irányába. Gyorsan pörögve, de egyenesen repült felfelé, mígnem a röppályája csúcsára érve ragyogó, vörös tűzgömbbé robbant, ahogyan egy valamirevaló gyújtógránátnak illett.

Eltaszítottam az ezredest, és hasra vágtam magam. Körülöttem azok a St. Mary-sek, akik nem feküdtek eleve a padlón, szintén levágták magukat, és a kezükkel eltakarták a fejüket. Noha nem akármilyen fájdalom hasított a bordáim közé, az oldalamba fordulva a lehető legkisebbre összegömbölyödtem, és vártam, hogy elszabaduljon a pokol.

Meglepően sokáig nem történt semmi, és már kezdtem aggódni, hogy a trükk nem működik. Eltelt egy végtelenül hosszúnak tűnő másodperc. Az épület mintha vett volna egy mély lélegzetet, majd kifújta volna.

És ekkor bekövetkezett a világvége.

* * *

Azt hittem, megvakultam. A szemem cefetül égett, még a pislogás is fájdalmat okozott. És nem láttam mást, csak összevissza villogó fényeket. De aztán már láttam, és örömmel állapítottam meg, hogy

mégsem vakultam meg. Sűrű porfelhők kavarogtak felettem. Néha átláttam rajuk egy-egy pillanatra, és ilyenkor megláttam a gyönyörű, kék ég egy apró darabkáját. Az okos Mrs. Partridge... a vastag falakkal övezett és felül tetőablakkal lezárt épületrész úgy működött, mint egy tudatosan megtervezett tűzijátékgyár. A robbanás erejének java része felfelé ment el, és persze elsöpörte a fenti ablakot, aminek a fémkeretéből csak pár megégett csonk maradt.

Halkan nyöszörögve felemeltem a fejemet úgy egyujjnyira, és azzal szembesültem, hogy por, mocsok és üvegszilánkok borítanak. Pár törmelékdarab még ezekben a pillanatokban állapotodott meg rajtam és mellettem. A levegőben megégett kenyér szaga terjengett. És megpörkölődött hajé. Az én hajamé.

Mindenki a padlón feküdt – az időrendőrök, a St. Mary-sek, mindenki. Testek heverték mindenfelé. A teremben nem mozgott más, csak a mocskos füst, ami lustán szállt felfelé, a tetőn tátongó lyuk irányába.

Nem tudom, meddig feküdtem ott. Az idő elvesztette a jelentését és a jelentőségét. A magam részéről boldogan elheverészttem volna ott ítéletnapig, ám a tudatom mélyén egy vékonyka hang azért sikoltzott, hogy keljek már fel. Mert az fog győzni, aki először feltápáskodik, és annak St. Mary-snek kell lennie. Mrs. Partridge kiharcolt nekünk még egy esélyt, de ő maga milyen árat fizetett érte? Ha fel tudnék kelni...

Tudtam, hogy fel kéne kelnem, de azt is, hogy ez lesz az, ami nem fog összejönni. Megpróbáltam csak az egyik karomat megmozdítani, abban a reményben, hogy apránként haladva talán... de nem. Nem ment.

Talpra, Maxwell! – förmedtem magamra gondolatban. – *Az isten*

szerelmére, fel kell kelned!

Elfordítottam a fejemet, és ki mást is pillanthattam volna meg, mint magát Albay ezredest. Az oldalán feküdt, felém fordulva, és az arcán egy ronda seb erősen vérzett. Rám szegezte a szemét, és elmosolyodott. Kipislogtam a szememből a port, és újra odanéztem, és megint úgy láttam, hogy a rohadék mosolyog. Aztán erőlködni kezdett, hogy megmozduljon. Neki bezzeg sikerült, és felém vonszolta magát. Régi emlékek tódultak az elmémbe. Megesett már velem, hogy valami rossz dolog készült ellenem, és megbénultam. Még arra sem voltam képes, hogy becsukjam a szememet. Amikor valami nagyon gonosz izé rám nehezedett a teljes súlyával, egyetlen tagomat sem tudtam megmozdítani, hogy védekezzek, és persze senki sem sietett a segítségemre. Soha, senki nem jött segíteni.

Albay az alkarjára támaszkodva vonszolta magát felém. Nem menekülhettem. Jószerével a szemgolyómat sem tudtam mozgatni, nemhogy a tagjaimat. Tehetetlenül néztem őt, amint átkúszik a törmeléken, véres nyomot hagyva maga mögött, mígnem megérkezik mellém.

Csak akkor jöttem rá, hogy milyen nagy a keze.

Az egyiket gondosan a számra nyomta, mintha azt akarta volna megakadályozni, hogy segítségért kiáltsak, holott erre amúgy sem lett volna képes. A hangom is cserbenhagyott, és különben is, ki a fene hallotta volna?

Albay lassan, szinte gyengéden odébb mozdította a kezét, mígnem elégedett volt a helyével.

És még ekkor is mosolygott.

Aztán a mutató- és a hüvelykujjával befogta az orromat.

És én hirtelen nem tudtam lélegezni. Egyáltalán nem tudtam

lélegezni! Megpróbáltam oldalra fordítani a fejemet, hogy kiszabaduljak az ezredes markából, és vegyek egy mély lélegzetet, amire rettentő nagy szükségem lett volna. Aszívverésem úgy dübörgött a fejemben, akár egy nagydob. Megpróbáltam kiszabadítani az egyik kezemet. Megpróbáltam dobogni a sarkammal. Csakhogy fájt. Mindenem fájt. Iszonyú kín hasogatta a mellkasomat. Az ajkam a fogaimhoz préselődött. Még az a szegény, meggyötört orrom is fájt.

És Albay egész idő alatt mosolygott.

Aztán valami megmozdult. A szemem sarkából láttam, hogy mozog valami a közelemben. És úgy tűnt, Albay ezredes is felfigyelt valamire.

Sötét alakok mozogtak a kavargó porban. Megláttam egy apró, vörös pontot, ami meg-megrándulva végigsiklott a terem falain. Aztán megjelent egy másik, majd még egy, és hirtelen vagy kéttucatnyi. Nyílegyenes, vékony, vörös fénycsíkok hasítottak a félhomályba és a sűrű porfelhőbe.

Ezek után nem csodálkoztam azon, hogy a rohadék mosolygott. Megérkezett az erősítés – még több időrendőr. Ők korlátlan forrásokkal rendelkeztek, nekünk semmink sem maradt. Mindent beleadtunk, és végül elbuktunk. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy kétségbeessek. Hülye kis gondolatok táncoltak át az elmémen, útban a feledés felé. Hogy azok a porfelhőben táncoló vörös fények egész szépek. Hogy egész világok léteznek valahol, és biztosan akad egy, amelyben Leonnak és nekem sikerült életben maradnunk és együtt lennünk. Hogy neki és nekem valahol biztosan van jövőnk.

Albay lenézett rám. És én voltam az utolsó dolog, amit valaha látott. Még akkor is mosolygott, amikor meghalt.

Fura hangot hallottam, és éreztem, hogy Albay megvonaglik felettem. A szájából vér csordult az arcomra. Aszája megrebbent, de a szemében kihunyta a fény. Aszámra nehezedő nyomás enyhült, aztán az ezredes keze – hála az égnek – félrecsúszott, és én hangosan hörögve teleszívtam a tüdőmet levegővel.

Albay az oldalára dőlt, mindkét lábával összevissza rugdosott. Vizelet maró bűze csapta meg az orromat. Pár pillanattal később az ezredes kiszenvedett.

Átnéztem felette, és egy fura frizurát viselő időrendőrt pillantottam meg. A könyökén támaszkodott, de alig bírta megtartani magát, és az arca eltorzult a fájdalomtól. Pár pillanattal később kiejtette a kezéből a fegyverét, lehunyta a szemét, és a hátára fordulva elterült a törmeléken.

A vörös fénypontok tovább pásztázták a csarnok falait. Nem maradt senki, aki szembeszállt volna az új betolakodókkal. Szétszéledtek, és keresgélni kezdtek. Egyikük megtalált engem. Láttam a mellkasomon ugráló vörös pontot. Páncélba csomagolt alak állt előttem, lenézett rám, és a fejét elfordítva felkiáltott:

– Ide!

Hát nem. Nem voltam hajlandó szépen csendesen megdöglenni. Valahonnan összekapartam némi erőt, és fellendítettem magam. A fickó torkára mentem, de sajnálatos módon a térdéig jutottam el. Ekkor mindkét kezemmel belekapaszkodtam a lábába, és megharaptam.

Mondjuk, több eszem is lehetett volna, ugyanis az illető páncélt viselt.

Vártam a golyót, ami véget vet az életemnek, vagy egy kemény ütést a fejemre, mert úgy gondoltam, hogy a férfi csakis így

szabadulhat meg tőlem, hacsak nem akarja úgy leélni az életét, hogy egy múltjáró csimpaszkodik a lábára.

A hallásom alighanem visszatért, mert halk hangot véltem hallani.

– Uram, ez megpróbált beleharapni a lábamba.

– Vörös a haja? – kérdezte valaki még halkabb hangon.

Rám találtak.

A dolgok innentől összemosódtak, és elvesztették a jelentőségüket. Már semmi sem számított.

Észrevettem, hogy most már többen állnak körülöttem, mire pánikba estem, és csapkodtam, mint akinek elment az esze. Nem láttam valami jól, de alighanem eltalálhattam valakit, mert egy férfi felmordult:

– A rohadt életbe, ez fáj!

– Hát, téged legalább nem harapott meg – mondta egy másik férfi, és ekkor elvesztettem az eszméletemet.

* * *

Amikor végül rendesen magamhoz tértem, a Gyengélkedőn feküdtem, a női kórteremben. Egy orvosi szerelést viselő, különös férfi állt mellettem, és engem nézett. Én meg őt néztem egy darabig, aztán nyeltem egyet, és nyikorgó hangon megszólaltam:

– Barát vagy ellenség?

– Barát! – vágta rá sietve. – Az isten szerelmére, nehogy megharapjon még valakit!

Gyanakodva bámultam rá, és máris tervet szőttem arról, hogyan fogom megfojtani ezt a fickót a lepedőmmel.

– Hogy érzi magát, dr. Maxwell? – kérdezte az idegen orvos.

– Ki maga? Mit keres itt?

– A jövőből érkeztünk. Mi vagyunk azok, akik tegnap bejöttünk a főbejáraton. A robbanás után. Emlékszik a vörös fényekre? A célzókészülékek lézereire?

A lelki szemeimmel ismét láttam a St. Mary romjait. A vért... azt a sok összetört embert.

Csak rekedtes suttogásra futotta az erőmből, de az is több volt a semminél.

– Nem tudtak volna egy órával korábban beavatkozni? Vagy csak fél órával hamarabb? Mit csináltak? Odakint vártak, amíg látták, hogy biztonságosan bejöhetnek? Miután mi elvégeztük a munka nehezét? Rendeztük a problémájukat, de nem törték magukat, hogy időben megérkezzenek! – vádaskodtam indulatosan, majd megpróbáltam ellökni magamtól a férfi karját. – Ne érjen hozzám! Hol van dr. Foster? Rendes orvost akarok!

– Dr. Foster megsebesült – közölte higgadtan a férfi. – Anap folyamán találkozhat vele.

– Mi folyik itt? – nyikorogtam elkeseredetten. – Hol vannak az időrendőrök? Hol van dr. Bairstow?

– A St. Mary visszaszerezte az intézet feletti uralmat. Egyelőre csak ennyit kell tudnia.

– Nem, ez kevés. Mi történt? Mondja el!

A férfi sóhajtott egyet.

– Jó, hozok valakit, akivel beszélhet. Csak várjon egy percet! – felelte végül, és elsietett.

Megint körülnéztem. Igen, a női kórteremben feküdtem, ami a zsúfolásig megtelt. Gépek pittyogtak mindenfelé. Mrs. Partridge pontosan velem szemben volt. Az arca fele és az egyik karja csúnyán

megégett, és most orvosi plasztikhab fedte. A gyújtógránátot nem arra találták ki, hogy az ember a kezében tartsa.

Asarokban lévő ágyon Mrs. Mack feküdt, az egyik karja fel volt kötve, az arcán jókora kötés fehérlett. Prentiss, Polly Perkins és Van Owen a padlóra tett matracokon feküdtek. A jelekből ítélve nagyobb Gyengélkedőre lett volna szükségünk.

Amikor ismét kinyitottam a szememet, Helen ült az ágyamon – ami az azonnali megsemmisülést jelentette volna bárki más számára. Egy darabig őt néztem, ő meg engem.

– Kik ezek az emberek? Jók vagy rosszak? – kérdeztem végül fojtott hangon. – Szeretné, ha felkelnék, és elintézném őket?

– Nem tudna ez egyszer normálisan viselkedni? Halálra rémíti a megmentőinket.

– Jé, vannak megmentőink?

– Nem emlékszik rá, hogy mi történt?

Emlékek zúdultak az agyamba, aztán azt kérdeztem:

– Mi van dr. Bairstow-val? Ott kellett hagynom őt. Életben maradt?

– Igen. Sőt, már fel is kelt.

– Peterson? Guthrie? Dieter?

– Pillanatnyilag, ha összegyűrnánk őket valahogyan, amit kapnánk, az még mindig nem adna ki egy működő emberi lényt.

– Aha, akkor ez nem változott meg.

– De semmi olyan, ami ne gyógyulna be. Aszomszéd teremben vannak. És azt hiszem, dr. Bairstow szeretne néhány szót váltani magával.

– Ez ismerősen cseng. Tudna keríteni egy fésülködőköpenyt, vagy inkább egy kisestélyit?

– Idióta. Dr. Bairstow idejön magához.

Ebben a pillanatban diszkrét kopogás hallatszott, aztán a Nagyfőnök halkán megszólalt odakint:

– Elnézést, hölgyeim, bejöhetek?

Tőle oly idegen sportpulóvert viselt, és nagyon sápadt volt. Hosszú ismeretségünk során első ízben arra gondoltam, hogy a korának megfelelően néz ki. Erősen sántított, és nehezen járt, bár az is igaz, hogy már akkor is sántított, amikor megismerkedtem vele.

Mialatt Helen segített nekem felülni, dr. Bairstow odament Mrs. Mackhez, és azt kérdezte tőle:

– Drága Theresa, hát hogy van?

Tapintatosan elfordítottam a tekintetemet kettejükről.

Pár rövid mondat után a Nagyfőnök átment Mrs. Partridge-hoz. Leült az ágyára, megfogta a sértetlen kezét, és egy-két percig fojtott hangon beszélgettek.

Én ezalatt kifelé bámultam az ablakon.

Mindenki más aludt, úgyhogy én következtem. Helen odahozott egy széket dr. Bairstow-nak, aki egy pillanatra rátette a kezét a vállára. Helen biccentett, és kiment a szobából.

Egy darabig szótlanul meredtünk egymás szemébe. Valakinek mondania kellett valamit.

– Sosem hittem volna, uram – szólaltam meg végül –, hogy megérem azt a napot, amelyen önnek több haja lesz, mint nekem.

Fura hangok jöttek a szemközti ágy felől.

De a Nagyfőnök persze rögtön visszavágott:

– Dr. Maxwell, úgy hallom, sikerült lerombolnia az épületet.

Átnéztem Mrs. Partridge-ra, aki maga volt az ártatlanság mintaképe.

– Túl sok eredményt tulajdonít nekem, uram – feleltem. – Én

csupán tompítottam a becsapódás erejét.

– Ismét szükségem van magára, Max – válaszolta mosolyogva. – Fontos számomra, hogy jó viszonyban maradjunk ezekkel az emberekkel, akik végül is a megmentőink. A parancsnokuk türelmetlenül várja, hogy válthasson önnel néhány szót. Személyes szívességnek tekinteném, ha kulturáltan viselkedne velem.

– Uram...

– Tudom, Max, de akkor is. Minden tőlük telhetőt megtettek, és végső soron pont akkor értek ide, amikor szükségünk volt rájuk. Emlékezzon erre, mialatt az illetővel beszél!

Beláttam, hogy igaza van. Felrobbantottuk az időrendőröket, de saját magunkat is. Amikor magukhoz tértek, simán megtehették volna, hogy körbejárnak és egyenként lelőnek minket, mint a halakat egy hordóban. Ha a jövő St. Mary-sei nem jöttek volna be az ajtón abban a pillanatban, mind halottak lennénk, míg ha korábban jöttek volna be, a robbanás őket is kifektette volna. El kellett ismernem, hogy a dolog csakis így működött.

Hirtelen fáradtság telepedett rám, és nem vágytam másra, csak egy jó alvásra.

– Igaza van, uram – feleltem, és mindketten meglepetten pislogtunk attól, hogy tényleg kimondtam ezeket a szavakat. – El tudom engedni a dolgot.

Dr. Bairstow rám mosolygott, nekem meg elszorult a torkom.

– Maga sosem hagy cserben, Max – mondta halkan.

Ekkor hosszabb szünet következett, ami alatt mindketten felkészültünk a folytatásra.

Dr. Bairstow végül sóhajtott egyet, és belekezdett:

– Normális esetben ez a feladat az igazgatóra hárul. Jelenleg nem

én töltöm be ezt a pozíciót, de le akarom venni a terhet mások válláról, és úgy gondolom, hogy tőlem kell hallania.

Az egész testem megdermedt. Tudtam, hogy mit fogok hallani. Hogy mit kell hallanom. És nem akartam hallani.

– Mondja el, uram! – kértem halkán. – Ki nem élte túl?

Dr. Bairstow hatalmas erőfeszítések árán szólalt meg:

– Miss Fields.

Aszelíd Jenny Fields. Aszelíd és bátor Jenny Fields. Aki önként vállalta, hogy marad, és most már soha nem mehet el. A Nagyfőnök mellett elnézve Mrs. Mackre pillantottam, aki elfordította a fejét.

– Keresztútbe került a könyvtár előtt – tette hozzá dr. Bairstow.

Rászántam egy pillanatot, hogy emlékezzek rá, amint tőle szokatlan hangerővel, mindenki előtt kijelenti, hogy ugyan még sosem lőtt emberre, de maradni akar.

És tudtam, hogy nincs vége.

– Még ki? – kérdeztem fojtott hangon.

– Weller és Ritter. A biztonsági részlegről. Ritter elesett, és Weller visszament érte.

Hát persze hogy visszament érte. Ők hárman: Ritter, Weller és Evans azóta együtt voltak, hogy bekerültem a St. Marybe. És mostanra csak Evans maradt a csapatuktól. Ő vajon hogy érzi magát?

– És Miss Esterhazy az informatikáról – folytatta dr. Bairstow. – A Hawking előtt halt meg. A robbanás végzett vele.

Ezt a hölgyet nem ismertem, de őt is ugyanúgy sajnáltam, mint a többieket.

– Továbbá, életét vesztette négy időrendőr. Mindösszesen nyolc halott – közölte dr. Bairstow.

– És hányadán állunk a sebesültekkel, uram?

A Nagyfőnök nem kevés erőfeszítés árán válaszolt:

– Mr. Markhamet eltalálta egy sugár, és úgy tűnik, megvakult.

– Tartósan?

– Ezt egyelőre nem lehet megállapítani. Mr. Sandset leomló téglák zúzták össze. Elvesztette a bal lábát térdtől lefelé, és ebből egy halhatatlan párbeszéd kerekedett közte és Mr. Roberts között. Amikor ugyanis Mr. Sands felkiáltott, hogy alighanem elvesztette a lábát, Mr. Roberts vigasztalni próbálta a következő szavakkal: „Dehogyan vesztetted el! Ott van, ni, a falnál!”

Fuldokolni kezdtem, de hogy milyen érzés miatt, azt azóta sem tudom meghatározni.

– És Mr. Strong? – kérdeztem, miután újra kaptam levegőt. – Most is látom magam előtt azokat a megfakult kitüntetés-szalagjait.

– Rendbe fog jönni. Eltört egy karja és a válla. Már is magához tért. És nem csupán Mr. Strong. Az egész konyhai személyzet... és Mrs. Enderby is, aki a jelek szerint hőiesen küzdött, hogy védje az emeletet. Agyrázkódása van, és jelenleg nem igazán tudja, hogy mi történik körülötte.

Észrevette, hogy körülnézek a szobában, és gyorsan hozzátette:

– Ő az egyik kezelőben fekszik. Dr. Foster használatba vette az összes helyiséget. Emberek alszanak a padlón, a kezelőkben, a folyosókon... jelenleg az épület java része lakhatatlan.

– Mi a fenét mondunk a környék lakóinak? – dörögtem aggodalmasan.

– Azt, hogy újrarájtszottuk a második világháború egyik ütközetét – felelte szemrebbenés nélkül dr. Bairstow –, és ehhez egy balesetből eredő gázrobbanás társult.

– Egyáltalán van gáz ezen a vidéken?

– A palackos gázt azért errefelé is ismerik, és az eléggé robbanékony ahhoz, hogy valóságalappal szolgáljon a mesénkhez. Úgy tűnik, a faluban az a hír járja, hogy a St. Mary elvetemült örültjeinek végre sikerült az egekbe robbantaniuk magukat.

– És most mi lesz, uram? – kérdeztem, közben észrevettem, hogy a felső szemhéjam lefelé ereszkedik.

– Egy büntetéssel felérő látogatás következik a Műemlékvédelmi Hivatalnál dolgozó barátaink részéről. Attól tartok, sok hiányosságot fognak találni. Ugyanakkor, legalább egy hetünk van, mielőtt kénytelenek leszünk szembenézni ezzel a borzalommal.

Bőven lettek volna még kérdéseim, de alighanem elszundítottam, mert nem emlékszem arra, hogy láttam volna távozni a Nagyfőnököt. Mi több, a nap java részét átaludtam. Amikor ismét kinyitottam a szememet, a másik orvost pillantottam meg, amint a gépeket piszkálja, és engem bámul.

– Mi van? – morogtam rekedtes hangon. – Semmi leszíjazás, semmi korbács?

– Paprikaspray – közölte a mellzsebét megpaskolva.

– Arra nem lesz szükség. Sajnálom.

– Meg lehet érteni... hogy érzi magát?

– Maga nem tudja?

– Orvos vagyok. És mi, orvosok mindent tudunk.

– Akkor mesélje el szépen, hogy hogy vagyok!

– Nos, eltört a karja, megrepedt pár bordája, belekerült egy robbanásba, és magára szakadt a tetőablak. Készültem egy jó poénnal az üvegmennyezetekről, de maga egyetlen pillantásával olyannyira megfélemlített, hogy elfelejtettem. Evett már valamit?

– Az ég szerelmére, két perce vagyok magamnál. Mikor lett volna rá lehetőségem?

– Együttműködésre képtelen páciens – mormolta, mialatt a kórlapomra irkált. – Mikor volt utoljára széklete?

– Februárban. Mi történt a Sötétség Seregével? Itt vannak még?

A doki letette a kórlapot, és a fejét csóválva válaszolt:

– Nem, mindenkit elvittek. A halottakat, az élőket, a sebesülteket, az egész bandát.

– Hová?

– Oda, ahová valók.

Akarom én ismerni a részleteket? – kérdeztem magamtól, és úgy döntöttem, hogy nem.

– Dr. Bairstow egyelőre a beteglistán van – folytatta az orvos –, úgyhogy a St. Maryt egy ideiglenes ügyvezető igazgató irányítja. Szeretne beszélni önnel, ha úgy érzi, elég jól van. És ha megígéri, hogy rendesen viselkedik.

– Azt hiszem, túl rosszul vagyok ahhoz, hogy látogatót fogadjak – feleltem reménykedve.

Az orvos erre csak horkantott egyet.

* * *

A műszaki részleg kezeslábasát viselte, ami ugyanolyan narancssárgában pompázott, mint a fegyenceké. Iszonyú fáradtnak látszott, és több őszes árnyalat volt a hajában, mint amennyire emlékeztem, de az a kék szeme ugyanolyan elevenen, fényesen csillogott, mint valaha.

Valami szárnyalni kezdett bennem.

Odahúzott egy széket az ágyamhoz, és leült.

– Na, szóval... – dörmögte, és nem folytatta.

Én csak vártam, de hosszas hallgatás következett. Na persze, a kórterem tele volt kolléganőkkel, akik valamennyien elszántan színlelték, hogy mélyen alszanak.

A törött kezemen gumikesztyűt viseltem, a másik meg az ágy másik oldalán volt, tele csövekkel és más orvosi vacakokkal, úgyhogy nem sok részem volt hozzáférhető. Egy pillanatra megérintette az alkaromat, de máris visszahúzta a kezét.

– Mi történt a hajaddal? – tudakolta szomorúan. – Már megint...

– Hát, volt ugyebár az a robbanás – feleltem méltóságteljesen.

– Miért nem viseltél sisakot?

– Levettem, hogy Barclay könnyebben lelőhessen.

Mosolygott, de eléggé erőltetetten.

Szemügyre vettem azt a beesett, fáradt arcát, és azt kérdeztem:

– Meddig voltál távol? Valós időben?

– Kábé hat hónapig. Hallottam, hogy itt nagyjából három hét telt el.

Bólintottam egyet. Azok a hónapok alaposan megviselték. Már nem én büszkélkedhettem a legtöbb heggel a környéken. De egyedül az érdekelt, hogy most már itt van.

Sok mindent kellett elmondanunk egymásnak. Túl sokat. De néha az embernek nincs szüksége szavakra.

Felé nyújtottam kesztyűbe csomagolt kezemet, ő pedig mindkét kezével megfogta, és úgy dédelgette, mintha egy törött szárnyú madarat tartott volna a markában. Nem mondtunk semmit. Nem volt rá semmi szükség. Valakinek a könnye a kesztyűre hullott, mire ő gyengéden letörölte a hüvelykujjával.

Kinyílt az ajtó, és valaki a nevét mondta.

Anélkül, hogy elszakította volna a szemét az enyémtől, azt felelte:

– Máris megyek!

Az ajtó becsukódott, és ismét csend telepedett a kórteremre.

És ekkor anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, Mrs. Mack megszólalt:

– Ó, az isten szerelmére! Mire vár? Csókolja már meg azt a lányt!

* * *

Engedélyt kértem, hogy meglátogathassam Petersont, és másnap délután bevánszorogtam a másik kórterembe. Kellett pár mély lélegzet, hogy egyenesbe jöjjek. Dieter feküdt a legrosszabb helyen, az ajtóhoz legközelebbi ágyon, de ezt alighanem pénzfeldobással döntötte el ő, Peterson és Guthrie. Még sosem láttam ennyi bekötött sebet ilyen kevés alapterületen. És ahogyan odaát, a női szakaszban, itt sem volt elég ágy. Sands és Roberts matracon feküdtek a padlón, és kártyázni próbáltak. Markham a közelükben feküdt, az arcát és a szemét vastag kötés takarta.

Majd megszakadt érte a szívem. Tudtam, ha végleg megvakult, akkor nincs jövője az intézetben. Észrevettem, hogy Guthrie feltűnés nélkül, folyamatosan figyeli őt. Sőt, valamennyien ezt tették. Noha megszólalták, amikor tapogatózva kereste a poharát, valaki óvatosan odacsúsztotta neki, hogy könnyen elérje.

Közöltem Markhammal, hogy úgy néz ki, mint a láthatatlan ember.

– Bárcsak... – dörmögte Roberts, de nem fejezte be a mondatot.

Leon felajánlotta a székét, de inkább Peterson ágyára telepedtem le, amivel kettős célt sikerült megvalósítanom: egyfelől megszegtem

a Gyengélkedő szabályait, másfelől alaposan megzúztam a lábát az alfelemmel.

– Hogy lehet az, hogy maga épen és egészségesen rohángál itt? – érdeklődött Guthrie. – Elrejtőzött valahol hátul? Nyavalyás múltjáró... annyira jellemző.

– Mindig a biztonsági részleg munkatársait állítjuk az első vonalba – válaszoltam higgadtan. – Csakis ágyúötléléknek jók.

– Azt észrevette valaki – kérdezte panaszos hangon Markham –, hogy csak a főnökök kaptak ágyat? Az igazi hősöknek a padlón kell fetrengeniük.

– Ez valóban megalázó – helyeseltem buzgón. – Volna kedve átjönni velem a női kórterembe?

Markham azonnal jobb kedvre derült.

– Ó, igen! Elképzelni sem tudja, hogy mennyit szenvedek én itt. A hortyogás. Az a sok morgás. És hogy ezek mennyit finganak! Na, és a lábszag...

– Ne aggódjon, ebben odaát is lesz része bőven – közöltem vele sietve. – De megkaphatja az ágyamat.

– Csodás! – vágta rá lelkesen, és reménykedve megkérdezte: – Úgy, hogy maga is benne lesz?

– Nem! Nem lesz benne! – jelentette ki szigorúan Leon, majd odaszólt Guthrie-nak: – A te csapatodban van. Miért nem csinálsz vele valamit?

Guthrie egy pillanatra lehunyta a szemét, majd azt felelte:

– Mindaddig, amíg nem *velem* fekszik egy ágyban, nem érdekel, hogy hol van, és mit csinál.

17

VALAMILYEN oknál fogva a charta ünnepélyes aláírására a mi St. Marynknben került sor. Mi vívtuk meg a döntő csatát, és alighanem ezért jutott nekünk a megtiszteltetés – a megtiszteltetés, hogy kitörölhetjük az Időrendőrséget a létezésből.

Átvészeltük a Műemlékvédelmi Hivatal ellenőrzését, ami önmagában is nagy tettnek minősült. A főépületet felállványoztuk, és bevontuk nejlonnal. A St. Maryt senki sem nevezhette szépnek, de biztonságos volt – amit aligha lehetett őszintén mondani rá a megszállás ideje alatt.

A legtöbbszörünket kiengedték a Gyengélkedőből, de én továbbra is ott laktam. Minden jobb volt, mint az a betonkocka, amelybe Barclay osztott be.

Pár napon át idegen arcok jelentek meg és tűntek el. Konferenciákat tartottunk. Elég nagy volt a lárma, a rohangálás és a zűrzavar.

Aztán minden elcsendesedett, és én azon tűnődtem, hogy ennek mi lehet az oka.

– A dolgok elintézése a St. Maryben egy kicsit olyan, mint az elefántok párzása – magyarázott Peterson, és ezzel a kijelentésével csak tovább növelte a rejtélyek számát. Aztán rám nézett, és hozzátette: – Tudod, lázas rohangálással kezdődik, majd jön a rikoltozás és a dübörgés. Rengeteg por verődik fel. Aztán két éven át

semmi sem történik, míg végül az eredmény rád zuhan, és összezúz.

* * *

A nagy terem közepét három egymáshoz tolt, hosszú asztal foglalta el. Az egyik oldalán hét szék állt az időrendőröknek, a másikon nyolc a St. Mary képviselőinek. Nem álltam meg röhögés nélkül – az a sok erőlködés, és a végén nem is volt szükségük rám. Most, hogy Leon ügyvezető igazgatóként működött, nélkülem is megkapták a hét igazgatójukat.

És ezt meg is mondtam Mrs. Partridge-nak.

Nagyon furán nézett rám, és azt felelte:

– Nem kéne lebecsülnie a fontosságát annak, dr. Maxwell, hogy ön itt van ezen a napon. – És ezen jellegzetesen rejtélyes kijelentését követően faképnél hagyott, mielőtt kérdésekkel bombázhattam volna.

Kompok és emberek érkeztek egész nap. Valakik, akik többet használták az agyukat, mint én, tapintatosan távol tartották egymástól az időrendőröket és a St. Mary-seket.

Egyetlen dolog miatt maradtunk velük mérsékelten udvarias viszonyban, mégpedig azért, mert mindenki gyorsan talpra állt. A dr. Fostertől való általános félelemnek köszönhetően senki sem merészelt belehalni a sérüléseibe.

Amásik jó hír úgy szólt, hogy Mr. Markham újra látott – és ez a tény döbbenetes dühkitörést váltott ki Hunterből, amihez képes minden korábbi eltörpült, holott azok némelyike is lenyűgöző volt.

Egy ideig úgy tűnt, hogy Markhamnek a csata során kapott sebei miatt kell a legkevésbé aggódnia, ugyanis a haragjában remegő

Hunter a St. Mary folyosóin rohangálva kereste őt.

Kiderült, hogy valójában viszonylag hamar visszatért a látása, de mert mérhetetlenül élvezte az ágyban fürdetés gyönyöreit, és más, személyes kezeléseket, amelyekről mindaddig csak álmodozott, ezt a tényt valahogy elfelejtette megemlíteni Hunter nővérnek. Ez az állapot csaknem egy teljes napig tartott, mígnem Helen váratlanul beállított Markhamhez, hogy megvizsgálja, és lebuktatta. Helen rájött, hogy most végre rendezhet pár régebbi számlát, és kéjes örömmel közölte a hírt Hunter nővérrel, aki azóta kitartóan vadászott Markhamre, és ennek során széltében-hosszában bejárta a St. Maryt. De nem sikerült rátalálnia, és egy idő után a legtöbben tudni vélték, hogy Markham rég úton van egy tehergőzössel Tristan da Cunha felé, és soha nem tér vissza.

* * *

A charta aláírása előtt még tartottunk egy rövid ceremóniát.

A visszhangos csarnokban gyűltünk össze. Mindenki megjelent, aki lábra tudott állni, de még néhány fekvőbeteget is áthoztak.

Dr. Bairstow és Farrell főnök felmentek a lépcsőn a pihenőig, ott szembefordultak egymással, és néma csend telepedett a csarnokra.

– Igazgató, ezennel leváltom – mondta dr. Bairstow.

– Igazgató, elismerem a leváltásomat.

Ők ketten kezet ráztak, a St. Mary népe pedig lelkesen tapsolt.

* * *

Az asztal két oldalán foglaltunk helyet, és a másikat nem igazán

kedvelők óvatos udvariasságával üdvözlöttük egymást. Elnökasszony az asztalfőn ült, merő tapintatból és talán békülékeny gesztusként civil öltözetet viselt.

Dr. Bairstow-val szemben egy karcsú nő ült, aki ugyan fiatal volt, ám az arcán már jócskán megjelentek az öregedés jelei – megfordult a fejemben, hogy talán valamilyen időbalesetet szenvedett, ami a jelekből ítélve megesett néha.

Jómagam egy nagyon fiatal időrendőrrel kerültem szembe, aki másfajta rangjelzést viselt, mint korábban. Diszkréten rávigyorogtam a frissiben előléptetett Ellis hadnagyra, aki szintén diszkréten viszonzta.

Az asztal másik oldalán ő volt az egyetlen, akit ismertem. Az én oldalamon ült dr. Bairstow, Farrell főnök és Pinkie, egy régi barátom a jövőből, akivel feltétlenül váltani akartam pár szót, mielőtt távozik. És volt velünk egy vadul villogó szemű, idősebb úriember is, akiről gyanítottam, hogy dr. Bairstow igazgatója lehet – az, aki visszaküldte őt ide megannyi évvel ezelőtt. Mindenki más idegen volt számomra, de azt tudtam, hogy valamennyien igazgatóként szolgáltuk a St. Maryt, illetve egyesek jelenleg is szolgálják.

Ezen a napon történelmet írtunk, és ez egyszer nem csupán megfigyeltünk és dokumentáltunk, hanem ténylegesen alakítottuk. Ami kellemes változatosságot jelentett számunkra.

Elnökasszony felállt, és ünnepélyes hangnemben beszélni kezdett:

– Bizonyos idővel ezelőtt, a jövőben megteremtették az Időrendőrség néven ismert szervezetet, hogy felszámoljon egy teljesen valós veszélyt. A veszélyre adott válaszuk pontosan az volt, amit vártak tőlük, és itt és most szeretném kijelenteni és kihangsúlyozni, hogy hálásak vagyunk nekik ezért a válaszáért.

A feladatuk nem volt könnyű, és rengeteg áldozatot kívánt tőlük. Az Időrendőrség tagjai – a St. Mary valamennyi munkatársa köszöni önöknek a szolgálataikat!

Udvarias taps csattant fel.

Aszemem sarkából láttam, hogy tőlem balra megmozdul valami. Mrs. Partridge sűrű bocsánatkérések közepette oldalazott a második sor közepe felé. Amint leült, egyenesen rám nézett, mire minden kétely és bizonytalanság, ami napok óta kavargott az agyamban, hirtelen letisztult vagy elmúlt. Az asztalt bámultam magam előtt, és azt kívántam, bárcsak valahol máshol lennék.

Elnökasszony tovább beszélt:

– Ugyanakkor, ahogyan azzal valamennyien tisztában vagyunk, megváltoztak a körülmények. A veszély megszűnt, és eljött az idő, hogy feloszlassuk a szervezetet, amelyet a felszámolására alapítottunk. Az Időrendőrség küldöttei, illetve azok, akik valaha igazgatóként szolgálták a St. Maryt, azért gyűltek össze itt ezen a napon, hogy megtegyék ezt.

Hátradőltem, és végignéztem azokon, akik tőlem balra ültek. És azzal szembesültem, hogy Pinkie engem néz.

Elnökasszony az előtte tornyosuló irathalomra mutatott, és bánatosan mosolyogva hozzátette:

– Ez eltart egy ideig.

Igaza volt, valóban eltartott egy darabig. Sokkal tovább, mint bárki várta, ugyanis sosem történt meg.

Merthogy én nem voltam hajlandó aláírni az egyezményt.

* * *

A drámai hatás kedvéért fogalmaztam így, de valójában nem én voltam az egyetlen.

Láttam, hogy minden egyes dokumentum végigutazik az asztal másik oldalán. Minden küldött aláírta az előtte fekvő példányt, majd továbbadta a mellette ülőnek.

Láttam, hogy ugyanez történik a St. Mary oldalán, és egyre idegesebb lettem. Mert nem vettem tuti biztosra, hogy meg kell tennem. És más is így volt vele.

Dugó alakult ki – Pinkie előtt halomban gyűltek az aláíratlan példányok. Még csak a tollát sem vette a kezébe.

Hallottam, hogy a nézők fojtott duruzsolásba kezdenek. Ellis hadnagy aláírta az Időrendőrség utolsó példányát, rátette a többire, gondosan eligazgatta, és várta, hogy áttoljuk neki a mieinket.

De azokat sosem kapta meg.

– Van valamilyen problémája, igazgató? – kérdezte Elnökasszony, és mindenki Pinkie-re nézett. Én magam ettől lefagytam volna, de őt keményebb fából faragták. Hogy tisztelegjen a nagy esemény előtt, felkötötte homokszínű haját, amitől a szokottnál is konokabbnak és merészebbnek tűnt. Harcias tekintettel végignézett az igazgatókon, az időrendőrökön és a tömegben, mintha arra biztatott volna mindenkit, hogy rajta, szálljanak csak szembe vele.

Aztán belekezdett:

– Tudatában vagyok annak, Elnökasszony, hogy sokan nagy áldozatot hoztak annak érdekében, hogy ezen napon leülhessünk ehhez az asztalhoz. Azt is tudom, hogy a St. Mary munkatársai közül sokan keményen megdolgoztak azért, hogy eljussunk idáig. Talán korábban kellett volna megszólalnom, de ha megtettem volna, az események esetleg máshogy alakultak volna, és akkor most nem az

erő pozíciójából tárgyalnánk.

Márpedig jelenleg ott vagyunk. A mai napon rendkívül erősek vagyunk, de ez nem vezethet minket abba az irányba, ami szerintem valószínűleg rossz irány. Az Időrendőrséget azért hozták létre, hogy felvegye a harcot egy szörnyű veszéllyel. Efelett a tény felett nem hunyhatunk szemet. Az időutazással kapcsolatos ismeretek immár kikerültek a nagyvilágba, és biztosra veszem, hogy eljön még az az idő, amikor ismét szükség lesz az Időrendőrségre. Meg fog történni. És akkor már talán késő lesz ahhoz, hogy ismét létrehozzuk ezt a szervezetet. Elnökasszony, St. Mary munkatársai, sajnálom, de nem vagyok meggyőződve arról, hogy helyesen járunk el, ha a mai napon felszámoljuk az Időrendőrséget.

Meglehetősen gonosz csend támadt. Gyanítottam, hogy most mindkét fél képviselői azokra gondolnak, akik nem lehetnek itt ezen a napon, és azon töprengenek, hogy ha így állunk, akkor mégis mi a fenének kellett az egész örület. Amit én magam is egy abszolút jogos érvenek tartottam. Ugyanakkor, ezen a napon, esélyt kaptunk az újrakezdésre. Ami aligha jött volna össze, ha még ekkor is Albay ezredes töltötte volna be a parancsnoki pozíciót.

Acsend mind hosszabbra nyúlt, mígnem megszólalt az eléggé zaklatottnak tűnő Elnökasszony.

– Van valaki, aki egyetért az igazgatónővel? Vagy csakis ő gondolkodik így?

– Nem, nincs egyedül ezzel a nézetével – mondtam fennhangon.

Senkire sem mertem nézni. Csak isten tudhatta, hogy mit akarnak művelni velem a St. Mary-sek.

– Az igazgatónak teljesen igaza van – folytattam. – Egy napon talán felkelünk, és azzal szembesülünk, hogy megint nagy baj van,

és ha most felosztatjuk az Időrendőrséget, nem leszünk abban a helyzetben, hogy gyorsan felszámoljuk a jövőbeli fenyegetéseket. Azt hiszem, néha nem ártana emlékeztetni magunkat a katasztrófákra, amelyek akkor fordulnak elő, amikor egyesek meggondolatlanul utazgatnak az időben. És nem szabad elfeledkeznünk a gátlástalan alakok szándékairól sem. Hiszem, hogy szükségünk van időrendőrökre. Minden bizonnyal találunk megoldást arra, hogy együttműködjünk velük. Megteremthetünk egy fékekkel és ellensúlyokkal teli rendszert, amely lehetővé teszi mindkét félnek a sikeres működést.

Ekkor ismét csend támadt.

Igyekeztem határozottan és egyenletes hangon beszélni, de nem volt könnyű. Nem volt könnyű, mert amikor körülnéztem, hiába kerestem a tekintetemmel egyes arcokat. Arcokat, amelyeket soha többé nem láthattam.

Összeszedtem magam, és folytattam:

– Harcoltunk egymás ellen, és patthelyzet alakult ki. Emberek haltak meg. Szerintem, most valamennyien tegyük egy lépést hátra, és gondoljuk át, hogy miért vagyunk itt ezen a napon!

Megint csak mélységes csend következett. Senki sem tapsolt. Másrészről viszont, nem is fújoltak.

Kissé megszeppenve ültem le. Elnéztem Mrs. Partridge felé, de már eltűnt – talán a lángoló kardjáért ment. Megint azt kívántam, hogy bárcsak egymillió mérföldre lennék innen.

Acsendet végül az idős/ fiatal nő törte meg:

– Az időtengely integritását mindig, minden körülmények között meg kell óvni – mondta olyan hangsúllyal, mintha hangosan gondolkodott volna.

Dr. Bairstow a tőle jobbra és balra ülő St. Mary-sekre nézett, és annyit mondott:

- Egyetértünk.
- Talán egy magatartási és etikai szabályzat...?
- Annak kialakításával feltétlenül foglalkoznunk kell – helyeselt dr. Bairstow.

Megint mindenki bekussolt. Aztán az az igazgató, akit nem ismertem, köhécselt egyet, és megszólalt:

- A St. Mary azt követeli, hogy szabadon és korlátlanul folytathasson kutatásokat.
- Elfogadjuk – vágta rá az idős/ fiatal nő.
- Nem kell engedélyt kérnünk a küldetéseinkhez?
- Nos, talán lehetne szó tájékoztatási kötelezettségről – felelte a nő –, hogy szükség esetén meg lehessen tagadni az engedélyt, de arra valószínűleg sosem lesz szükség.

Megint csend támadt, ami több másodpercig tartott, mint ameddig a legtöbb St. Mary-s el tud számolni az ujjain. Végül dr. Bairstow bólintott, és bejelentette:

- Elfogadjuk.
- Az Időrendőrség fenntartja a jogot, hogy tanácsadással, konzultációval és figyelmeztetéssel szolgáljon.
- Elfogadjuk. A St. Mary fenntartja a jogot, hogy saját terveket és stratégiákat alkalmazzon.
- Amennyiben ez az etikai szabályzatnak megfelelően történik, rendben.
- Ennek a szabályzatnak kölcsönös egyetértésen kell alapulnia.
- Egyetérttek – felelte bólogatva a nő.

Dr. Bairstow ekkor szigorú hangnemben folytatta:

– Az Időrendőrség rendeltetését és céljait pontosan és egyértelműen kell meghatározni. Önök az időtengelyt fogják védeni. Ennyi az egész. Igazságszolgáltatási szervezetként nem működhetnek. Önök nem a feletteseink. Mi saját magunkat kormányozzuk. Ugyanakkor, el tudok képzelni olyan alkalmakat, amikor örömmel fogadjuk a támogatásukat vagy a tanácsaikat. Remélem, megkönnyítik számunkra, hogy segítségért folyamodjunk önökhöz.

– Elfogadjuk.

Megint csend telepedett a teremre, és mindenki a fejét forgatva nézett mindenki másra.

– Kíván még valaki hozzáfűzni valamit? – kérdezte Elnökasszony olyan hangnemben, ami garantálta, hogy senkinek ne legyen kedve ilyesmire vetemedni.

Így hát senki sem fűzött hozzá semmit. A jelekből ítélve valamennyien úgy döntöttek, hogy kiszállunk, amíg baj nélkül megtehetjük.

– Eszébe jutott valakinek lejegyezni az elhangzottakat? – kérdezte reménykedve Elnökasszony.

Rapson professzor izgatottan felpattant, és bejelentette:

– Igen, itt van minden! – Letépett egy lapot megviselt jegyzetömbjéről, és hozzátette: – Ha valaki volna szíves másolatokat készíteni...

Így aztán a történelmi jelentőségű St. Mary Egyezményt piros filccel körmölték le egy leharcolt jegyzetlapra, amit aztán letéptek a tömbről, fénymásolóval sokszorosítottak, és miután mindenki aláírta, a Magna Chartának kijáró tisztelettel bántak a példányokkal – és a maga módján ugyanolyan fontos is volt, mint az a régi-régi okirat.

Miután mindez megtörtént, mindenki megnyugodott pár pillanatra. És vártuk, hogy hozzák a teát.

Most, hogy megtettük azt, amit a kötelesség diktált, Ellis és én felálltunk, nyújtózkodtunk egyet, és feltűnés nélkül elvonultunk az asztal közeléből.

Körülnéztem, és amikor úgy ítéltem meg, hogy senki sem hallhat minket, fojtott hangon azt mondtam neki:

– Megmentette az életemet. Köszönöm.

Ő is hátranézett, és látva, hogy senki sem hall minket, azt felelte:

– Jótett helyébe...

Ennél többet nem kellett mondanunk.

– Hogy van a lába? – kérdeztem suttogva.

– Jól. Hát a maga karja?

– Az is jól.

A hadnagy ekkor körülnézett, és megjegyezte:

– Úgy látom, ő nincs itt.

Pár pillanatig értetlenül pislogtam rá, aztán rájöttem, hogy Barclay-ról beszél. Hát, róla speciel totál megfeledkeztem. Ehhez mennyire hülyének kell lenni?

– Érdekes lett volna végignézni – folytatta Ellis –, hogyan próbálja a maga előnyére fordítani a helyzetet.

– Igen, ha valamire a legkevésbé sem vágyott, az egy Időrendőrség–St. Mary koalíció volt. Bárcsak láthatnám az arcát, amikor maguk elmondják neki!

Hirtelen felém kapta a fejét, és fura hangon megkérdezte:

– Amikor mi elmondjuk neki?

Párszor megtapasztaltam már azt, amikor az ember úgy érzi, hogy a föld rándul egyet a talpa alatt, de még sosem rázott meg annyira,

mint ekkor. És láttam Ellisen, hogy ő is a velejéig megdöbbsent. Mi azt hittük, hogy Barclay náluk van, ők meg azt, hogy nálunk. Valamennyien levettük a szemünket a labdáról.

Láttam, hogy dr. Bairstow felkapja a fejét, és hátrafordulva felénk pillant. Sosem maradt le semmiről.

– Nem kapták el Barclay-t, hadnagy? – kérdezte halkán Ellistől.

– Nem, uram. Hát önök?

– Miért fogtuk volna el? Azt hittük, a dr. Maxwellel való ügye miatt letartóztatta az Időrendőrség.

– Mi pedig azt hittük, uram, hogy önök vették őrizetbe, és maguk fognak dönten a sorsa felől.

– Akkor most hol van?

Na, ez jó kérdés volt. Annyira, de annyira le kellett volna lőnöm a ribancot...

Valamikor azután, hogy merő véletlenségből kétszer lerúgtam őt a lépcsőn, és azt megelőzően, hogy Leon bevezette a felmentő sereget, Barclay feltápáskodott, és lelépett. Valószínűleg közvetlenül a robbanás után, amikor mindenki feküdt, és azon töprengett, hogy mi a fene történt. Valahogyan sikerült elmenekülnie.

És ez nagy csapás volt. Nagy boldogan képzelődtem arról, hogy elvitték Barclay-t az Időrendőrség egyik szerfelett kényelmetlen intézményébe, ők meg ezek szerint azt hitték, hogy mi raktuk be valahová a saját céljaink érdekében. De nem. Barclay lelécelt, és most már késő volt utánaeredni. Igyekeztem a tudatom mélyére letolni a gondolatot.

És ez sikerült is, majdnem harminc percre.

* * *

Fél óra elteltével az emberek kezdtek elszállingózni. Rövid ideig Pinkie-vel csevegtem, aztán bemutatnak dr. Bairstow igazgatójának, de ennyi volt. Egy rohadt szót sem válthattam Leonnal, akivel mindenki beszélni akart.

Mialatt rá vártam, arra gondoltam, hogy elhozom azt a kevés holmimat a szobámból.

Csendesen kisurrantam a csarnokból, és a szalaggal lekerített, romos részek között kanyarogva elsiettem a személyzeti lakórészlegig. Egyfolytában Leon járt a fejemben, így aztán, amikor belöktem a szoba ajtaját, beletelt pár másodpercre, mire felfogtam, hogy mit látok, és hogy mit jelent mindaz.

Először azt hittem, hogy valamilyenfajta hóvihár tört be a helyiségbe. Fehér pelyhek és csomók borítottak mindent. Elképzelni sem tudtam, hogy mi a fene lehet az. Aztán megláttam Maci 2.0 maradványát – a falon lógott, és egy, a szemén átütött kés szegezte oda. A testén hatalmas hasadás tátongott a lágyékától a nyakáig, és a tömés anyaga volt az, ami beterítette a szobát.

Macit Leontól kaptam ajándékba, aki a világ megmentését függesztette fel pár percre, hogy elhozza nekem, én pedig itt hagytam, ebben a szörnyű szobában, hogy a dühében tomboló Búvalbaszott Barclay szétszaggathassa. Úgy éreztem, cserbenhagytam őt. Hogy valahogyan egyaránt cserbenhagytam őt és Leont.

Beléptem a helyiségbe, és a lábamból hirtelen elszállt az erő. Barclay itt járt. Valamikor a közelmúltban itt járt. A kés egy kisebbfajta papírlapon is át volt ütve, és az üzenet így szólt: „Te leszel a következő, te...”

A mondatot egy nagyon ronda szó zárta. Tudják, mi volt az.

Agöcsörtös betűk és a papíron vöröslő véres nyomok arról tanúskodtak, hogy Barclay súlyosan sebesült volt, amikor az üzenetet írta. Bizonyára elkeseredetten hajtott, hogy le tudjon lépni, mielőtt valaki rátalál, vagy mielőtt összeesik, és többé nem tud felkelni. És mégis, akármennyire sietett, szakított időt arra, hogy lejöjjön ide, megsemmisítse az én kis kincsemet, a Leontól kapott ajándékot, és durván megfenyegessen. Hát ennyire gyűlölt engem.

És most hol lehet?

Hirtelen előtört a félelem, és megpördültem, ami persze marhaság volt, mert Barclay már messze járt.

De tudtam, hogy mostantól bárhol, bármikor felbukkanhat a közelemben. Figyel engem, és várja a lehetőséget. Egy gyors lökés, mialatt az út szélén várok a piros lámpánál. Egy csipet valami a felügyelet nélkül hagyott teámba. Egy golyó a semmiből, mialatt gyanútlanul sétálok egy szép, napsütéses délutánon. Soha többé nem leszek biztonságban...

Agondolataim vadul csapongtak, és szó szerint azt számígtattam, hogy ha most elmenekülök, milyen messzire juthatok el, amikor – hála az égnek – a tekintetem a valódi áldozatra esett.

Megfogtam Macit, kihúztam a szeméből kést, majd összegyűrtem és elhajítottam a papírlapot. Aztán gyengéden lefektettem őt a párnára. Ezt követően apránként végigkúsztam a szobán, még az ágy alatt is tapogatóztam, és elhúztam a helyükről a bútorokat, mígnem összeszedtem Maci 2.0 minden darabját. Az egészet beleraktam egy kartondobozba, és elindultam, hogy megkeressem Mrs. Enderbyt. Még ekkor is elég sápadt volt, de többé-kevésbé felépült. Csendesen üldögélt a Gardrób egyik ablakában, a kezében egy csésze teával.

– Á, Max! – mondta, amikor meglátott, és úgy vettem észre, hogy valóban örül nekem.

Előbb egymás hogyléte felől érdeklődtünk, aztán átadtam neki a dobozt. Belenézett, én pedig megkérdeztem:

– Tud csinálni vele valamit, Mrs. Enderby?

Kiemelte szegény Macit, és az ölébe fektette. Gondosan kisimítgatta, összegyűjtötte az apró bőrmancsokat, majd szemügyre vette a tömést a dobozban, és kijelentette:

– Igen, azt hiszem. Jöjjön vissza pár nap múlva!

– Köszönöm – feleltem, és minden ok nélkül potyogni kezdtek a könnyeim.

– Milyen szörnyű egy teremtés volt! – mondta szelíden Mrs. Enderby, és tapintatosan nem vette észre, hogy sírok. Én meg majdnem átváltottam röhögésbe. Ennyit arról, hogy eldobtam azt a papírt. Mrs. Enderby azonnal kitalálta, hogy ki volt képes erre a borzalomra. – De ugye nem hagyja, hogy ez a dolog kiborítsa?

– Szó sem lehet róla! – jelentettem ki elszántan.

– Nagyon bölcsen teszi – helyeselt Mrs. Enderby. – Akkor, szerdán jöjjön vissza érte!

És ekkor meghoztam a döntést. Tudtam, hogy Mrs. Enderbynek igaza van. Mert igen, Barclay odakint van valahol, és egy napon kétségkívül viszontlátom. És amikor ez megtörténik, majd elbánok vele. De addig a pillanatig, ha nem élem normálisan az életemet, akkor ő győz, anélkül, hogy megmozdítaná a kisujját, és azt semmiképpen nem hagyhatom. Túl sokat és túl keményen harcoltam ahhoz, hogy most feladjam. Mert végre úgy gondoltam, hogy van jövőm. Van jövőm, és Leon az enyém.

És ha már így előkerült...

18

AZ EGYIK irodából csórtam egy csíptetős irattartót, valamint pár papírlapot, és Leon szobájában vártam. Idefent szinte teljes csend uralkodott, és nyugodtan dolgozhattam anélkül, hogy bárki megzavart volna.

Leon kábé fél óra múlva futott be. Mialatt becsukta az ajtót, megint arra gondoltam, hogy milyen fáradtnak látszik. Nyilvánvalóan ráfért egy kis kikapcsolódás.

– Hát itt vagy! – mondtam neki mosolyogva. – Már kezdtem azt hinni, hogy, mivel nem tartottam rajtad a fél szememet, megint eltűntél.

– Te meg mit művelsz itt?

– Üldögélek az ágyadon.

– Én erről a sok papírról beszélek! Könyvet írsz?

– Még hogy én könyvet? Ugyan már, mikor történik velem bármi izgalmas?

– Akkor mi ez az egész?

– Semmi, ami miatt aggódnod kellene. Csak pár egyszerű kérdés. Vágjunk is bele! – mondtam határozottan, azzal krárogtam egyet, és a tollamat felemelve megkérdeztem: – Van valamilyen huzamosabb ideje fennálló betegséged?

– Mi van?

– Deréktáji fájdalom?

- Micsoda?
- Melyik a kedvenc szexpózod?
- Az összes. Mi ez az egész?
- Előjáték.

Sóhajtott egyet, és megjegyezte:

- Néha komolyan aggódom érted...
- Figyelj ide – feleltem elég türelmesen, vagy legalábbis ezt hittem –, itt és most rólunk van szó. Bármelyik pillanatban ránk támadhat valami titokzatos szervezet. Vagy Clive Ronan berúgja az ajtót, és elrabol téged. Vagy Rapson professzor kiereszt valamilyen mérges gázt, ami pillanatok alatt végez velünk. Vagy Markham visszatér, és Hunter nővér haragjában lerombolja az épület még álló maradékát. Ennélfogva, arra gondoltam, hogy időt takarítok meg magunknak, mert mostantól számítva bármelyik pillanatban megtörténhet, hogy úgy vetem rád magam, mint egy félbolond tigris. Csak próbálok gyorsan túlesni a bevezetőn. Tehát, akár a távolabbi, akár a közelebbi múltban megesezt veled, hogy...

Leon kikapta a kezemből az irattartót, és kivágta az ablakon.

- Hát, ezt azért nem kellett volna – dűnnyögtem meglepetten.
- Fejezd be a szövegelést!
- Még végig kellett volna vennünk egy sor szexuális úton terjedő betegséget...
- Hajtsuk meg egy kicsit a dolgokat, rendben? Ugyanis, hónapokon át nem engedtem meg magamnak, hogy bármilyen módon gondoljak rád, és előre szólok, hogy eléggé fel vagyok pörögve. Alig működöm. Ha pár másodpercen belül nem érhetek hozzád, lánggra lobbanok, az tuti. Majd szétvet a vágy. Úgyhogy, légy szíves, fejezd be a beszédet!

Lerántottam magamról a pólómat, és megkérdeztem:

– Ez segít?

– Nagyon... úgy tűnik.

– Mi lenne, ha levinném rólad a pólódat?

Tett egy lépést hátra, és rám szólt:

– Ha hozzám érsz, robbanok!

Áthajítottam a szobán a melltartómat.

– Akkor te érh hozzám!

Háromszori próbálkozásra sikerült bezárnia az ajtót. Amikor visszafordult, a bugyim ugyanazon az íven repült, mint az imént a melltartóm. Leon mozdulatlanul állt, talán lélegzetet sem vett. Aszeme úgy elsötétült, hogy nem is látszott kéknek. Lassan vágott át a szobán, mintha derékig érő vízben gázolt volna. Felé nyúltam, de elkapta a csuklómat, és fojtott hangon rám szólt:

– Kérlek... adj egy percet! Amikor azt mondtam, felrobbanok, nem vicceltem.

– Nem! Nincsenek percek! Én sem vicceltem, amikor a gyorsaságról beszéltem. Ha van valami, amit megtanultam, akkor azt, hogy azonnal meg kell ragadnom minden lehetőséget. Tehát most, Leon! Itt és most! Nincs több várakozással töltött perc!

És átugrottunk minden további bevezetőt.

Az asztal felborult, és akkorát csattant, hogy alighanem rászakította a fél mennyezetet az alattunk lévő szoba szerencsétlen lakójára, aztán Leon közvetlenül előttem állt, és nekinyomott a hideg falnak. Erősen a számra préselte a száját, én megéreztem az ízét, hevesen visszacsókoltam, és innentől a tudatom kezdett elszállni.

Lerúgta a cipőjét, én letépkedtem róla a ruhát, és végre meztelenül állt előttem. Pár pillanatig csak néztük egymást. Nem

hallottam mást, csak az ő ritmustalan zihálását és a saját szívem dübörgését. Tett egy lépést előre, és lassan, nagyon lassan felém nyúlt. Aztán következett az a soha többé meg nem ismétlődő pillanat, amikor a bőr első ízben bőrhöz ér. Minden ízemben reszketve hozzábújtam.

Nagyon-nagyon gyengéden megérintette az arcomat, és talán tétovázott, mintha nem bízott volna magában.

– Beléd fulladok – suttogta rekedtes hangon.

Felnyögtem, és még szorosabban tapadtam hozzá, mert már elfelejtettem... ó, istenem, már el is felejtettem. A keze bejárta a testemet, sürgetően, de gyengéden. Ami végzetes kombináció, legalábbis nekem.

– Lucy – mondta csupán egyszer, de olyan hangon, hogy elállt a lélegzetem. Felemelt, aztán ott volt. Forrón és keményem bennem volt. Éreztem őt, éreztem a hevességét, a vágyát, mialatt egyre mélyebbre hatolt.

És hát én sem maradhattam le, a csípőmet mozgatva felvettem nem csupán a mozgása, de még a lélegzetvétele ritmusát is. Nem láttam és nem hallottam. Számomra csakis a lendületes ritmus létezett, ami visszhangot vert a bensőmben, mialatt Leon egyre erősebben és egyre magasabbra nyomta magát minden egyes mozdulatával. A derekára fontam a lábamat, és akartam őt, oly kétségbeesetten vágytam rá. Ekkor tudtam meg, hogy milyen érzés az, amikor egy férfi elveszti minden önuralmát. Amikor belevész a gyönyörbe és a szerelembe. Amikor belevész egy nőbe – belém. A bőre szinte perzselte a kezemet. Éreztem az izmai összes rándulását, és hallottam szaggatott zihálását.

A fal hidegen és keményen nyomódott a hátamnak. Egy tudatos

pillanatomban reméltem, hogy senki nincs a szomszéd szobában, mert féltő volt, hogy egyszer csak áttörjük a falat. Az éjjeliszekrényről ledőlt az olvasólámpa. Valami leesett a falról, és üvegcsörömpölést hallottam. Valamelyikünk a padlóra rúgta az órát, és megszólalt az ébresztő. Te jó ég, de rohadt hangos volt! Bár nem olyan hangos, mint mi. Forrón reméltem, hogy senki sincs a környékünkön. Mert Leon fékezhetetlen volt. Tartottam attól, hogy leromboljuk az egész épületet. Megint.

Kis híján felzokogtam, amikor bizonyos dolgok jutottak eszembe, amelyekről azt hittem, hogy elvesztettem őket, és mégsem. Egyikünk sem vesztette el ezeket. Mert végre-valahára itt voltunk. Most. Együtt.

Forró és sötét hely felé zuhantam... és Leon tovább mozgott bennem... gyorsított... a kéj erős és dicsőséges hullámai... ó, istenem... végem volt... sikoltottam... és ekkor fényes és színes hullámok minden aggodalmat, félelmet, bizonytalanságot, minden rosszat kimostak belőlem... és Leon alighanem várt rám, mert egy utolsó, erőteljes lökéssel robbant... és éreztem magamban őt, és csak lüktetett és lüktetett végeérhetetlenül, és magával sodort engem is, mígnem végül lelassultunk és elcsendesedtünk.

Lecsúsztuk a falon, és egymásba gabalyodva feküdtünk a padlón. Leon a kezét oldalra nyújtva megmarkolta a visongó órát, és a csíptető irattartó után küldte. Csend telepedett a szobára. Leon lehúzta az ágyról és kettőnkre borította a takarót.

Akarjába bújtam, és végre úgy éreztem, hogy meleg és biztonságos helyre kerültem, de azért halkán megkérdeztem:

– Van itt egy tökéletesen jó ágy. Miért a szobád padlóján fekszünk?

Eligazgatta rajtunk a takarót, ásított egyet, és visszakérdezett:

– Szívesebben feküdnél valaki más szobájának a padlóján?

Lehunyta a szemét, és azonnal elaludt.

Egy darabig őt fürkésztem. Viharvert arcán számos heg látszott, a haja kezdett őszülni, és számomra ő volt a legértékesebb kincs ebben a világban. Meg az összes többiben is.

Sírtam miatta. Nem tehettem róla. És egy kicsit talán magam miatt is.

* * *

Dr. Bairstow az irodájába hívatott. Tudtam, hogy miről lesz szó. Eljött az idő, hogy meghozzak egy döntést. Én őszintén és komolyan próbálkoztam, hogy kitaláljak valamit a jövőre nézve, de valahányszor elkezdtem ezen gondolkodni, mindig visszarettentem és lefagytam. Nem tudtam, hogy mi a fenét akarok. És azt sem, hogy Leon mit akar. Gyanítottam, hogy tényleg nem kéne minden lehetséges alkalommal egymásnak esnünk, hanem egyszer nem ártana végre elbeszélgetnünk a kettőnk dolgáról. Méghozzá, minél hamarabb.

Dr. Bairstow az íróasztalánál ült, Mrs. Partridge pedig mögötte, a kezében jegyzetömbbel. Attól, hogy ott láttam őt, valamiért elszorult a torkom. Gyorsan nyeltem párat, és mélyeket lélegeztem, mert most aligha engedhettem meg magamnak, hogy elérékenyüljek.

Dr. Bairstow először is a gyászszertartásról akart beszélni. Én pedig tétováztam, mert továbbra sem voltam biztos abban, hogy egészen pontosan mi az én pozícióm a St. Maryben.

– Részt kéne vennie rajta – vélekedett a Nagyfőnök. – Szerintem

mindenki nagyra értékelné. És lehetőséget kapna arra, hogy meggyászolja a saját St. Maryjét, és a barátait, akiket soha többé nem fog látni.

Pár pillanatig mukkanni sem tudtam.

– Nincsenek szavak, Max – folytatta dr. Bairstow –, amelyekkel megköszönhetném önnek azt az áldozatot, amit az intézetért hozott.

– Valójában nem volt áldozat, uram – feleltem a fejemet csóválva –, máskülönben meghaltam volna.

– Akkor mindketten hálásak lehetünk azért, mert itt van. És ebből adódik a következő kérdés: itt marad?

– Nem tudom.

– Hiányzik a St. Mary?

– Igen, nagyon. De az utóbbi időben annyian haltak meg...

– Igen, rengetegen meghaltak. De múltjárók vagyunk, és ez is része a csomagnak.

– És azok után, amit ő tett... Maxwell... Trójában...

– Az nem ön volt. Nem ön tette. Ezt nem szabad elfelejtenie. Tudom, hogy erősen azonosítja magát a másik Maxwellel, és nem meglepő, hogy ezt teszi, de ő nem ön, és ön nem ő – jelentette ki dr. Bairstow, majd odébb tolt néhány aktát az íróasztalán, és tovább beszélt: – Mármost dr. Dowson és jómagam összedugtuk a fejünket, és kitaláltunk valamit, amiről reméljük, hogy elnyeri a tetszését.

Nem lehet két Madeleine Maxwellünk, úgyhogy maga mostantól Lucy Maxwell. Szegről-végről a rokona Madeleine Maxwellnek. Sosem találkozott vele, ezért nem tudja pontosan, hogy milyen rokonságban állnak egymással. A Thirskön tanult történelmet, és posztgraduális végzettsége van régészettudományból és antropológiából.

Különböző ásatásokon dolgozott a Földközi-tenger keleti térségében. Önre bízom annak kidolgozását, hogyan és mikor találkozott Farrell főnökkel. Önre bízom annak eldöntését, hogy kinek mennyit mond el, bár gyanítom, hogy senki sem fogja faggatni. És önre bízom a jövőjével kapcsolatos döntést is.

Áttolt elém egy borítékot. Belekukkantottam, és egy útlevelet találtam benne, valamint egy jogosítványt (ezek nem tudják, hogy én vagyok a világ legpocsékabb sofőrje?), egy személyit, egy tébészámot, továbbá egy-két bankkártyát. Egy teljesen új személyazonosság. Egy teljesen új élet.

Meglepetten – és gyanakodva – néztem fel.

– Hadd tisztázzam a dolgot – mondta mosolyogva dr. Bairstow. – Amit itt lát, azt nem csak akkor kapja meg, ha itt marad. Ez az egész az öné, akárhogy dönt is. Nem titkolom, azt szeretném, ha ön és Farrell főnök visszatérnének a St. Marybe, és itt élnék tovább az életüket. Ugyanakkor, elfogadom a döntését, akármilyen lesz is az, és ha úgy határoz, hogy távozik, a legjobbakat kívánom önnek az új élethez.

Rövid időre elhallgatott, megint az aktákat rendezgette az asztalán, aztán folytatta:

– Hadd segítsek meghozni a döntést. Ha itt marad, kinevezem a múltjárók vezetőjének. Mi több, ha elmegy, komoly gond szakad a nyakamba, ugyanis dr. Peterson már korábban jelezte, hogy szeretné visszakapni az előző pozícióját, vagyis a jövőben ismét kiképzőként dolgozna.

Elgondolkodtam azon, hogy mindennek mennyi köze van Peterson új asszisztenséhez, Miss Lee-hez. Akit dr. Bairstow már áthelyezett. Előre tudta, hogy Peterson ezt fogja kérni? Óhatatlanul eszembe

jutott dr. Dowson gyakran emlegetett mondása, miszerint dr. Bairstow-nak mindig van egy terve.

– Továbbá, hogy emlékezetessé tegyük a visszatérést, választhat magának egy küldetést. Akármit. Ön dönti el a kort, a helyszínt, ön állítja össze a csapatot. Az ön küldetése lesz. Gondolkodjon el ezen!

– Ez egyfajta jutalom?

– Te jó ég, szó sincs róla! Szeretném egyértelműen tisztázni, dr. Maxwell, hogy mi ez. Nem jutalom. Megvesztegetés.

– Akármit választhatok? – kérdeztem a szemébe nézve.

– Igen, pontosan ezt mondtam – felelte dr. Bairstow, és szemmel láthatóan összeszedte magát, hogy felkészüljön a válaszomra.

Pillanatok alatt fél tucat őrült ötlet cikázott át az agyamon, de aztán eszembe jutott Hélios, és hogy mekkora árat fizetett azért, amit mi csináltunk, továbbá mindaz, amit az esetből tanultunk. És gyorsan lenyeltem azt, amit mondani készültem.

A Nagyfőnök mögött ülő Mrs. Partridge felnézett a jegyzetömbjéről, a rá ritkán jellemző módon helyeslően mosolygott, és tovább írogatott.

Eszembe jutott egy nemrégiben lezajlott beszélgetés. Én, Tim és egy piknik... Thermopülainál.

– Muszáj most rögtön választ adnom, vagy később is megtehetem? – kérdeztem.

– Természetesen, később is megteheti – felelte bólogatva dr. Bairstow.

* * *

Úgy éreztem, hogy most aztán átkozottul megérdemlek egy italt. És

a jelekből ítélve a többi St. Mary-s is ezt érezte. Nem vicc, a bár tele volt, és örült lárma tombolt.

Kértem magamnak egy tonikot és egy lime-ot, és körülnéztem, hogy hol üljek le. Eljött az idő, hogy kiderítsem, hányadán is állok az itteni népséggel. Kissé bizonytalanul bár, de az ablaknál ülő társasághoz mentem oda. Nem csaptak nagy hűhót, csak mindenki odébb húzódott, hogy helyet csináljanak nekem. Én meg gyorsan letelepedtem.

Ahogy oly sok évvel korábban az a másik St. Mary befogadta azt a szerencsétlen, magányos lányt, úgy most ez is ezt tette. Ugyan a bár borzalmas színekben pompázott, és a vécé is messzebb volt, de pár kisebb különbséget leszámítva az itteni emberek jelleme ugyanolyan volt, mint az ottaniaké, és ez óriási megkönnyebbülést okozott nekem. Kaptam valamit, amit ismertem, és amibe belekapaszkodhattam. Jól volt tudni, hogy Tim ebben a St. Maryben is a saját, szelíd önmaga. Hogy dr. Bairstow egyetlen pillantásával, húsz lépés távolságból is képes belefagyasztani a vért az ember ereibe. Hogy Markham itt is végeérhetetlenül töri magát, hogy meghódítsa Hunter nővért. Hogy Mrs. Partridge itt is úgy néz fel a jegyzetömbjéről, hogy a szeméből lemondással vegyes ingerültség sugárzik...

Amikor végre odafigyeltem a többiekre, éppen Prentiss szerelmi életét tárgyalták. Pontosabban, annak hiányát.

– Szerintem tök egyszerű – jelentette ki Hunter. – Csak beszélj hozzájuk! Manapság a férfiak már a több szóból álló mondatokat is megértik. Figyelj csak!

Azzal Markhamhez fordult, aki nemrégiben úgy tért vissza a nővér vonzáskörébe, mint egy húséges üstökös, ami csak rövid időre

kóborolt el, és szemkápráztató mosolyt villantott rá. És Markham, mint mindig, kihúzta magát, és úgy nézett ki, mint egy izgatottan várakozó spániel.

Hunter a hangját egy-két oktávval lejjebb eresztve odaszólt neki:

– Helló, nagyfiú! Mondja, milyen magas?

Markham nyelt egyet, és kibökte:

– Öt láb, hat hüvelyk.

– Nos, hagyjuk azt az öt lábat, és beszéljünk arról a hat hüvelykről, rendben?

Komolyan azt hittem, hogy Markham mindjárt elájul. Csak szuszogott, motyogott, és kétségbeesetten pislogott jobbra-balra.

Hunter elégedetten méregette őt, aztán ismét Prentiss felé fordult, és odaszólt neki:

– Látod? Ilyen egyszerű. Na, tegyél egy próbát!

– Jól van... – dűnnyögte Prentiss, azzal körülnézett. Guthrie őrnagy épp ekkor vonult el mellettünk.

– Jó napot, őrnagy! – köszönt rá Prentiss. – Mondja, milyen magas?

– Huh, hat láb és fél hüvelyk – felelte Guthrie, aztán döbbenetesen megtorpant, mert körös-körül a St. Mary népe a padlóra csúszott, és szétröhögte az agyát.

– Ez meg mi a fene...? – kérdezte Leon, aki fél perccel később futott be, és értetlenül nézett szét.

– Majd később elmesélem – mondtam neki a szememet törölgetve.
– Engem keresel?

– Igen, van egy perced?

Felálltam, hogy induljak, de mozdulatlanra dermedtem. Egy nálam sokkal rendesebb és tisztességesebb nő kellett volna ahhoz, hogy

ellenálljon a kísértésnek.

– Leon, te milyen magas vagy? – kérdeztem tőle jó hangosan.

– Öt láb tíz hüvelyk – hangzott a válasz.

Mit lehet erre mondani?

* * *

Az asztalunktól remek kilátás nyílt a parkra. A nap fényesen ragyogott, mindenfelé madarak daloltak. Már csak pár perc hiányzott, hogy kezdetét vegye a focimeccsnek nevezett, hivatalos engedéllyel bíró, véres összecsapás, amelynek során a műszaki és a biztonsági részleg munkatársai azzal vezették le a hét folyamán felgyülemlett feszültséget, hogy sporttevékenység címén szétrúgták egymás fejét, illetve kitaposták egymás belét. De ezekben a pillanatokban még békesség és csend uralkodott a környéken.

Egy darabig hallgatagon üldögélve süttettük magunkat a nappal, aztán Leon megszólalt:

– Azt hiszem, eljött az idő, hogy beszéljünk egymással.

Bólogattam. Tényleg ideje volt a dolognak. Aztán Leonra pillantottam. Ugyanazt a kopott farmert és pulóvert viselte, ami akkor volt rajta, amikor az időrendőrök ránk törtek, és felforgatták az életünket. Én a múltjárók kék szerkóját viseltem – és egy pillanatra eltűnődtem azon, hogy ez jelent-e valamit.

– Szerintem beszélünk kell arról, hogy mit akarunk – folytatta Leon. – Ha szeretnéd, én kezdem.

Megint bólogattam.

Odanyúlt, és megfogta a kezemet. Nyílt színen, ahol mindenki láthatta, aki körülöttünk járkált. Aztán egyenesen a szemembe nézve

belekezdett:

– Ha valamit megtanultam, akkor azt, hogy ez a dolog túl fontos ahhoz, hogy szórakozzunk vele. Te és én túl fontosak vagyunk. Úgyhogy elég ebből, Max! Elmondom, hogy mit akarok. Aztán te is elmondod. Aztán megbeszéljük, hogyan valósíthatjuk meg. Őszintén beszélünk, és elmondjuk azt, amit valóban érzünk. Rendben?

Ismét csak bólogattam.

– Akkor, íme... szóval, engem nem érdekel. Nem érdekel, hogy itt élünk-e a St. Maryben, vagy visszamegyünk Rushfordba. Tényleg hidegen hagy. Amíg veled lehetek, lakhatunk a Tesco parkolójában is, ha erre vágysz. Megtanultam, hogy a boldogság túl törékeny és túl tűnékeny valami ahhoz, hogy szórakozzunk vele. Meg kell ragadnod, amíg megteheted. Szóval, mondd meg, hogy mi szeretnél, és az nekem tökéletesen meg fog felelni. Mindaddig, amíg velem akarsz csinálni.

Lenéztem arra a megviselt, göcsörtös kezére, amivel az enyémet fogta. És arra az életre gondoltam, ami itt, a St. Maryben várt rám. Egy intézet, amit ismét össze kellett rakni. Petersonra gondoltam, és Markhamre, és Guthrie-ra. Alármára, a vitákra, és arra az érzésre, amit a jó barátok közelsége okozott. Arra az érzésre gondoltam, ami akkor szállt meg, amikor kinyílt a komp ajtaja, és kiléptem az ismeretlenbe.

Aztán Leon apró lakására gondoltam. És arra, hogy milyen lenne ott ülni a konyhaasztalnál, és nézni őt, mialatt főz, én meg bort kortyolgatok, és nem csinállok semmit, csak élvezem, hogy vele lehetek. És arra gondoltam, hogy milyen festményeket alkothatnék. Arra a sok-sok képre gondoltam, amelyeket a fejemben őriztem, és amelyek valószínűleg sosem kerülnek vászonra, ha a St. Maryben

maradok. És gondoltam arra, hogy milyen lenne az ágyban maradni Leonnal vasárnap reggelente, elolvasni az újságokat, és teleszórni morzsával az egész ágyat. Arra is gondoltam, hogy milyen lenne minden reggel úgy felkelni, hogy Leon ott van mellettem, és álmosan mosolyog rám.

Kinéztem a foci pályára, ahol ezekben a pillanatokban sorakoztak fel a vérre szomjazó alakok, és fojtott hangon azt mondtam:

– Engem sem érdekel különösebben. Csak veled akarok lenni. De a boldogság olyan, mint a homok. Minél nagyobb erővel szorítod ökölbe a kezedet, annál több pereg ki az ujjaid között. Azt hiszem, hogy ha csak letelepedünk valahol, és türelmesen várunk, akkor egy nap felnézünk, és ott lesz. Szóval, hozzád hasonlóan, engem sem érdekel. Akármit akarsz tenni, veled leszek.

– Hát, reménytelen páros vagyunk, nem igaz? – felelte Leon. – Úgy tűnik, megint be kell vetnem a döntéshozó apparátust. – Beletúrt a zsebébe, és elővett egy félkoronást. – Ha fej, maradunk. Ha írás, megyünk.

– Részemről mehet.

Feldobta az érmét. Követtem a tekintetemmel, amint felrepült, és forgás közben meg-megvillant a napfényben. Leon ügyesen elkapta, lecsapta az asztalra, és mindketten előredőltünk, hogy megnézzük. Aztán meg hátradőltünk.

– Jól van – dörmögte Leon, és a kávéjáért nyúlt. – Akkor ez rendeződött.

SZERZŐNKRŐL

JODI TAYLOR

Angol író, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat űzött, és csak álmódzott az irodalmi karrierről. Bár már iskolásként versíró versenyre neveztek, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban.

Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét jó néhány ügynöknek szétküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámra fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további 9 regény

és 14 novella követte. A regények és novellák, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek.

Időről időre szünetet tart kedvenc sorozatában, hogy modern romantikus történeteket publikáljon, hol a saját nevével, hol pedig Isabella Barclay-ként. 2014-ben egy kétkötetes romantikus történetet írt *Semmi lány* és *Nem semmi lány* címmel, melyek 2019-ben és 2020-ban jelennek meg magyarul kiadónk gondozásában. 2017-ben új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal.

TARTALOM

DRAMATIS MIAFENE

Prológus

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

KIADÓNK KÖTETEI

2019

[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. Végzetes Álmod](#)

[Jasmin B. Frelif: FÉL/BE](#)

[Yoon Ha Lee: Vezércsel](#)

[Emmi Itäranta: A tiltott álmod városa](#)

[Bianca Bellová: Tó](#)

[Nenad Joldeszkij: Mindenkinek a maga tava](#)

[Luka Bekavac: Titkosírás](#)

[Tanja Stupar-Trifunović: Órák anyám szobájában](#)

[Jodi Taylor: Semmi Lány](#)

[Johanna Sinisalo: A Nap Magja](#)

[Zsoldos Péter: Utolsó kísértés](#)

[Szélesi Sándor: Az ellopott troll](#)

[Urbánszki László: Sápadtak](#)

[Kir Bulicsov: Projekt 18](#)

[Halldóra Kristín Thoroddsen: Ablak](#)

[Lukács Gabriella: Dévényi Tibi bácsi](#)

[Szergej Lukjanyenko: kvázi](#)

[Aleister Crowley: Holdgyermek](#)

[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF. Galaxis 2.](#)

[Dennis E. Taylor: MI vagyunk az Istenek](#)

2018

[Dave Hutchinson: Embercsempészek](#)

[Daniel Godfrey: Új Pompeji](#)

[Robert Kroese: Tudatzavar](#)

[Jagadics Péter, Rajos Sándor, Simon László, Szabó Károly: A magyar katonai elhárítás története 1918-2018](#)

[Jeff Carlson: Fagyott égbolt 2](#)

[Jasper Fforde: Monokróm](#)

[Tal M. Klein: Portál](#)

[Zsoldos Péter: Ellenpont](#)

[Christian Saint Luke: A kolbász, a bojler és a frigyláda](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Hadműveleti Zóna](#)

[Arthur C. Clarke: 2010. Második úrodisszeia](#)

[Jodi Taylor: Visszhangok szimfóniája](#)

[Szergej Lukjanyenko: Konkurensok](#)

[Walter Tevis: Sokszavú Poszáta](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Végállomás: Amalthea](#)

[Michael Walden: Eshtar – Harmadik könyv](#)

[Kir Bulicsov: Túlélők](#)

[Zsoldos Péter: Portré négy ülésben](#)

[Claudia Fugazza: Do as I do – kutyakiképzés](#)

[Federico Baccomo: Anna éppen hazudik](#)

[J.G. Ballard: Toronyház](#)

[Alekszej Kalugin: S.T.A.L.K.E.R. – Ház a Mocsárban](#)

[Keith Roberts: Gőzkorszak](#)

[Janusz A. Zajdel: Alsó határérték](#)

[Jodi Taylor: Második esély](#)

[Ronil Caine: Rémtéremtő](#)

[Zsoldos Péter: A holtak nem vetnek árnyékot](#)
[Thomas Pierce: Holtvágány](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Világvége a szomszédban](#)
[Rob Reid: A nulladik év](#)
[Jobbágy Tibor \(szerk.\): SF Galaxis](#)
[Kir Bulicsov: A kozmosz vándorai](#)
[James Lovegrove: Zeusz kora](#)
[Valerio Evangelisti: Rettegj, inkvizítor!](#)
[David Eagleman: Így múlik el... 40 egyperces a túlvilágról](#)

2017

[Kasztovszky Béla: Álomutazás](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Katasztrófa sújtotta terület](#)
[Zsoldos Péter: A Viking visszatér](#)
[Jeff Carlson: Fagyott égbolt](#)
[Dennis E. Taylor: MI, Bob](#)
[Zsoldos Péter: Távoli tűz I.](#)
[Zsoldos Péter: Távoli tűz II.](#)
[A. és B. Sztrugackij: Fiú a pokolból](#)
[Dave Howard: A Leymann-transzfer](#)
[Arkagyij Suspanov, Szergej Lukjanyenko: VarázsŐrség](#)
[Robert Charles Wilson: Affinitások](#)
[Zsoldos Péter: A feladat](#)
[Vladimír Páral: Rómeó és Júlia 2300](#)
[Ondřej Štindl: InterZóna](#)
[Christopher Priest: Kifordított világ](#)
[Vaszilij Orehov: STALKER – Tűzvonal](#)
[D.J.Molles: Amerika lángokban 1 – Tisztogatás](#)

Jodi Taylor: Egyik átkozott dolog a másik után

2016

Németh Attila (szerk.): GFK 300.

Jezsi Tumanovszkij: S.T.A.L.K.E.R. – Agyar

China Miéville: Vastanács

Petr Stančík: Múmiamalom

Lovas Lajos: Törzsszövetség

A. & B. Sztrugackij: Hazatérés – Delelő, 22. század

Michael Walden: Eshtar – Második könyv

Joe Haldeman: Örök szabadság

Fedina Lídia: Virokalipszis – Nem várt mellékhatás

Jack McDevitt: Feltámad a múlt

Szergej Lukjanyenko: Egyesült Őrség

Michael Walden: Eshtar

Molnár Csaba: A széttört idő legendája

Ronil Caine: Lilian

Vékony Krisztián: Sors-algoritmus

Ford Madox Ford, Joseph Conrad: Az örökösök

Kubinyi Enikő, Miklósi Ádám: Csányi Vilmos kutyaakadémiája

Jo Walton: Mások között

Indrek Hargla: Melchior és a hóhér lánya

2015

Jean Ray: Kárhozott istenek

Arthur C. Clarke: 2001. Úrodisszeia

James Lovegrove: Ré kora

[Emmi Itäranta: A teamesternő könyve](#)
[Sztugackij: Fogadó a Halott Alpinistához](#)
[Jack McDevitt: Úrhajótöröttek](#)
[Cory Doctorow: Homeland](#)
[Arthur C. Clarke: 2001 elveszett világi](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – A duplikátor gyermekei](#)
[Christian Charrière: Iscambe erdeje](#)
[Valerio Evangelisti: Égj, Inkvizítor!](#)
[Ondřej Neff: Sötétség](#)
[John Brunner: Zanzibár](#)
[Robert Charles Wilson: Darwinia](#)
[Vlagyimir Vasziljev: IdőŐrség](#)
[Robert A. Heinlein: Kettős csillag](#)
[Robert J. Sawyer: Halál a vörös bolygón](#)
[Jack McDevitt: Ősi partok](#)
[Martin H. Greenberg: Az Alapítvány barátai – Antológia Asimov tiszteletére](#)
[Stanley G. Weinbaum: Bolygóközi odüsszeia](#)
[Indrek Hargla: Melchior és a Kerekeskút utca lidérce](#)
[Mund Katalin: A kutyaetológia kulisszatitkai](#)
[Isaac Asimov: A Fekete Özvegyek Klubja](#)
[Akif Pirincci: Francis](#)

2014

[Stephen Baxter: Antijég](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A kárhozott város](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 1. – Ravasz](#)
[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 2. – Béklyó](#)

[Szergej Lukjanyenko: Igék Földje – A vas birodalma](#)
[Robert J. Sawyer: Kifürkészhetetlen](#)
[Isaac Asimov: A Halhatatlanság halála](#)
[Robert A. Heinlein: Ajtó a Nyárba](#)
[Jack McDevitt: Emlékmű a csillagokban](#)
[Robert Charles Wilson: Misztérium](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 2 – Örökké élj, inkvizítor!](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – Halálos zóna](#)
[David Brin: Existence 1. – A létezés csapdája](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Andrej és a Föld zarándokai](#)
[David Brin: Existence 2. – A létezés titka](#)
[Charles MacLean: Néma csend](#)
[Isaac Asimov: Azazel](#)
[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan: Más Órség](#)
[Joe Haldeman: Örök béke](#)
[Nury Vittachi: A feng shui detektív](#)
[Jack London: Ezer halál](#)
[George B. Marwell: Világok útvesztője](#)

2013

[Diana Wynne Jones: A Merlin-összeesküvés](#)
[Adam Wisniewski-Snerg: A Iator evangéliuma](#)
[Brian W. Aldiss: Szuperállam](#)
[Arthur C. Clarke: Földfény](#)
[Charles MacLean: Paranoia](#)
[A. és B. Sztrugackij: Stalker – Piknik az árokparton](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 1 – Indulj, inkvizítor!](#)
[Clive Barker: Abarat – Abszolút éjfél](#)

[Robert J. Sawyer: WWW 2 – Vigyázók](#)
[A. és B. Sztrugackij: Mese a trojkáról](#)
[Robert Charles Wilson: Bázis – A Blind Lake-rejtély](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 3 – Végzet](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék földje – A vas prófétája](#)
[Jack McDevitt: Tűzmadár](#)
[Harry Harrison: Vissza az Édenbe](#)
[Robert A. Heinlein: Csillagközi Invázió – Starship Troopers](#)
[Richard Adams: Gazdátlanok](#)
[Indrek Hargla: Melchior, a patikárius](#)
[Mircea Eliade: Dionüszosz kertjében](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Arsen és a játék hatalma](#)
[Jacqueline Harpman: Orlanda](#)
[G. K. Chesterton: A vándorló kocsmá](#)

2012

[Stephen Baxter: Időhajók](#)
[Arthur C. Clarke – Gentry Lee: Bölcső](#)
[A. és B. Sztrugackij: A hétfő szombaton kezdődik](#)
[Joe Haldeman: Örök háború](#)
[Jack McDevitt: Echo](#)
[Szergej Lukjanyenko: Örök Világa](#)
[Robert Charles Wilson: Kronolitok](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A bíborszínű felhők bolygója](#)
[Joan Slonczewski: Agypestis](#)
[Szergej Lukjanyenko: Új Őrség](#)
[Connie Willis: Ítélet könyve](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 1 – Világtalan](#)

Árnyak és Rémek – Ray Bradbury emlékére

2011

Neal Stephenson: Gyémántkor I-II.

Tim Powers: Ismeretlen vizeken

Arthur C. Clarke: A Mars titka

Robert J. Sawyer: Lélekhullám

Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Válaszd az életet!

Diana Wynne Jones: A trónörökös

Jack McDevitt: Az ördög szeme

Szergej Lukjanyenko: Világok őre

Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Régmúlt napok fénye

Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Nyugtalanság

Robert Charles Wilson: Örvény

Neil Gaiman – Al Sarrantonio: 27 képtelen történet

Whitley Strieber: Éhség

Andreas Eschbach: Összeomlás

Kersti Kivirüüt: Okkultisták klubja

Björnstjerne Björnson: Álmodó falvak

Miguel Ángel Asturias: Az a félvér nőszemély

Luigi Pirandello: A kitaszított

Sinclair Lewis: Babbitt I.

Sinclair Lewis: Babbitt II.

Selma Lagerlöf: A császár

François Mauriac: Ami elveszett

Harold Pinter: Törpék

John Galsworthy: A sötét virág

Wladyslaw Reymont: Népítélet

[Óe Kenzaburó: Futballázadás](#)
[Grazia Deledda: Szerelemből gyilkolt](#)
[Nadine Gordimer: Az őrző](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok I.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok II.](#)
[Henryk Sienkiewicz: Kereszteslovagok III.](#)
[Camilo José Cela: Méhkas](#)
[André Gide: A nők iskolája](#)
[Saul Bellow: Henderson, az esőkirály](#)
[Verner von Heidenstam: Endümion](#)
[Mihail Solohov: Doni mesék](#)

2010

[Vernor Vinge: A szivárvány tövében](#)
[Robert J. Sawyer: FlashForward – A jövő emlékei](#)
[Arthur C. Clarke: Mélység](#)
[Damien Broderick: Lenni vagy nem lenni](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Bogár a hangyabolyban](#)
[Cory Doctorow: Kis testvér](#)
[Frederik Pohl: A hícsík birodalma](#)
[Jack McDevitt: Elveszett kolónia](#)
[Arthur C. Clarke – Frederik Pohl: Végső bizonyítás](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az ismeretlenbe](#)
[Nourse – Burroughs: Pengefutár – Az igazi Blade Runner](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Menekülési kísérlet](#)
[Arthur C. Clarke: Szigetek az égben](#)
[Robert Silverberg: Valentine, Napkirály](#)
[Robert A. Heinlein: A Hold börtönében](#)

[Harry Harrison: Fagyos Éden](#)
[Lovas Lajos: N](#)
[Kim Stanley Robinson: Árral szemben](#)
[Jane Yolen: Csipkerózsza](#)
[Nicholas Christopher: Bestiárium](#)
[Összeesküvések könyve – Paranoid történelem](#)
[William Gibson: Nyomtalanul](#)
[Sir Winston Churchill: Savrola](#)
[Rudyard Kipling: Fekete és fehér – Indiai történetek](#)
[Anatole France: A pingvinek szigete](#)
[Isaac Bashevis Singer: A sátán Gorajban](#)
[William Butler Yeats: Vörös Hanrahan legendája](#)
[Heinrich Böll: Katharina Blum elveszett tisztessége](#)

2009

[Szélesi Sándor: A beavatás szertartása](#)
[Robert Charles Wilson: Bioszféra](#)
[David Brin: Dettó](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Elsőszülöttek](#)
[Antal József: Justitia](#)
[Kétszázadik](#)
[Robert Silverberg: Lord Valentine kastélya](#)
[Jack McDevitt: Polaris](#)
[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az űrbe](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Lakott sziget](#)
[John Wyndham: Szemünk fényei](#)
[Andreas Eschbach: Hajszónyegszövők](#)
[Clive Barker: Abarat – Varázsórák, véres éjek](#)

[Guy Gavriel Kay: Ysabel](#)
[Harry Harrison: Édentől nyugatra](#)
[Vlagyimir Vasziljev: Káosz-Őrség](#)
[Rudyard Kipling: Kívánságok háza](#)
[Jean-Claude Dunyach – Ayerdhal: Haldokló csillagok I-II.](#)
[Ken Macleod: Sötét fény](#)
[Robert Silverberg: Majipoor krónikái](#)
[László Zoltán: Nulla pont](#)
[Kim Stanley Robinson: A rizs és a só évei](#)
[Elizabeth Moon: A sötét sebessége](#)
[William Gibson: Árnyvilág](#)
[Bram Stoker: A fehér féreg fészke](#)
[Whitley Strieber: 2012](#)
[Rafael Marín: Sherlock Holmes és az Einstein-gyár](#)
[Marina és Szergej Gyacsenko: Alekszandra és a Teremtés
növéndékei](#)

2008

[Wolfgang Jeschke: A Cusanus-játszma I-II.](#)
[Arthur C. Clarke: A gyermekkor vége](#)
[Frederik Pohl: A hícsík nyomában – Utazás az Átjáró körül](#)
[Arthur C. Clarke: A város és a csillagok](#)
[Clive Barker: Abarat](#)
[Szergej Lukjanyenko: Alkonyi Őrség](#)
[Jonathan Lethem: Amerikai amnézia](#)
[China Miéville: Armada I-II.](#)
[Mary Shelley: Az utolsó ember I-II.](#)
[Elisabetta Vernier: ClipArt](#)

[Joan Slonczewski: Elízium lánya](#)
[Nemere István: Elveszettek](#)
[M. John Harrison: Fény](#)
[Jean-Claude Dunyach: Halott csillagok](#)
[Harry Harrison: Helyet! Helyet!](#)
[Brandon Hackett: Isten gépei](#)
[Ken Macleod: Kozmonauták vára](#)
[Jack McDevitt: Született stratég](#)
[Robert Charles Wilson: Tengely](#)
[Szergej Lukjanyenko: Utolsó őrség](#)

2007

[László Zoltán: A Keringés](#)
[Joan Slonczewski: Ajtó az óceánba](#)
[Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség](#)
[Kasztovszky Béla: GRIN](#)
[Szergej Lukjanyenko: Nappali Őrség](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Napvihar](#)
[Robert Charles Wilson: Pörgés](#)
[Robert Ferrigno: Ima egy bérnyilkosért](#)

2006

[William Gibson: A holnap tegnapja](#)
[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Az idő szeme](#)
[Joan Slonczewski: Génszimfónia](#)
[Neal Stephenson: Snow Crash](#)
[Bakos Zoltán: A helyes asszonytartás](#)

2005

[William Gibson-Bruce Sterling: A Gépezet](#)